BESTSELLER

Autorul bestseller-ului JIAN

ERIC VAN LUSTBADER

Vol. 1

ERIC VAN LUSTBADER

SHAN

V.2.0

În inima Asiei, *Shan* a fost timp îndelungat un loc de iniţiere în cele mai ascunse secrete ale lumii orientale.

Balanţa puterii, supravegheată cu mare fineţe de potentaţii lumii, este acum în pericolul de a fi grav perturbată, poate pentru totdeauna.

Când viitorul omenirii ar putea depinde de el, Jake mai are de înfruntat o forţă, mai periculoasă decât moartea – propria sa slăbiciune, într-o dramatică încleştare în care războiul, spionajul şi dragostea se întrepătrund spectaculos.

Eric Van Lustbader

Shan

vol. 1

Shan sau unitatea contrariilor

Succesul romanelor lui James Clavell – *Shogun* şi *Tai-pan* în primul rând – romane consacrate istoriei Extremului Orient şi impactului dintre civilizaţia şi cultura orientală şi cea occidentală a produs o adevărată explozie a naraţiunilor de aventuri desfăşurate în decorul pitoresc, fascinant, misterios, al Japoniei, Chinei, Cambodgiei, Taiwanului. Ca pretext literar, lumea asiatică a devenit de la început nu numai un prilej de a plasa acţiuni palpitante într-un decor exotic, ci şi un prilej de prezentare uşor accesibilă a unei civilizaţii cu care lumea occidentală se angajase atât în contacte complexe, cât şi într-o concurentă adesea acerbă. Cunoaşterea partenerului, cunoaşterea psihologiei şi a căilor de luptă, a strategiei rivalului a devenit, pentru civilizaţia modernă occidentală, o necesitate de supravieţuire.

Romanele lui Eric van Lustbader, ca şi cele ale lui James Clavell, se înscriu în direcţia complexă a naraţiunilor cu subiect oriental: ele sunt romane de aventuri, bine construite, captând continuu atenţia cititorului şi implicându-l în acţiune, dar şi romane despre un mod specific de a concepe universul şi existenta, romane care analizează o psihologie diferenţiată, care regândesc într-un mod original şi adesea imprevizibil problemele existentei. De aceea ele se adresează unor categorii de cititori mai

largi decât cele care includ pe consumatorii exclusivi ai romanelor de aventuri şi ai celor sentimentale. Aceştia din urmă îşi vor afla şi ei, desigur, aşteptările satisfăcute, în naraţiuni imaginate de profesionişti ai captării atenţiei şi ai menţinerii tensiunii, dar lor li se adaugă şi categoria de cititori care; dincolo de confruntări, lupte, intrigi, relaţii sexuale cât mai neobişnuite, vor să ştie în ce constau specificul şi puterea de a fascina şi de a învinge a unui tip de civilizaţie care pătrunde vertiginos în lumea contemporană.

Atât în *Shan*, cât şi în *Jian*, cele două romane ale sale cu subiect din viaţa Chinei contemporane (cărora li se adaugă romanele cu subiect japonez sau cambodgian), Eric van Lustbader, scriitor aflat pe primele locuri în topul preferinţelor publicului american, îşi propune să ofere o sinteză a mai multor tipuri de naraţiune, cu straturi de semnificaţii suprapuse. El propune cititorului romane politice şi de spionai, în care se înfruntă inteligenţe deosebite implicate într-o vastă strategie de învăluire şi de reducere la neputinţă a adversarului, romane de acţiune, de luptă în cele mai diverse şi mai originale moduri posibile, cu toate tipurile de adversari, văzuţi sau, nevăzuţi, cunoscuţi şi necunoscuţi, dar şi romane de iniţiere în psihologia şi mentalitatea orientală. Legătura dintre duritatea mijloacelor de luptă şi poezia delicată, plină de gesturi simbolice din comportamentul unora dintre personaje, spionajul, conceput atât ca luptă deschisă cât şi ca înfruntare a puterii de a gândi mai repede şi mai corect decât adversarul, toate acestea ridică acest tip de roman spre o zonă superioară celei a obişnuitei literaturi de consum.

În romanul *Shan* scriitorul pune în centrul acţiunii un personaj simbolic, acelaşi ca şi în romanul *Jian*: fiul unui tată chinez şi al unei mame europene, crescut de o familie de evrei, acţionând într-o organizaţie de spionaj în Statele Unite şi conducător financiar al unor mari bănci asiatice, Jake Maroc reprezintă o îngemănare a calităţilor şi slăbiciunilor acumulate în mai multe tipuri de civilizaţie

care, prin el, tind spre o sinteză. Dar personajul se află, ca şi civilizaţiile pe care le reprezintă, într-un moment de cumpănă: a pierdut posibilitatea de a pătrunde şi de a comunica într-un alt univers decât lumea fizică reală, cea cunoscută nouă tuturor, a pierdut accesul la universul transcendent al esenţelor şi este nevoit să se bazeze numai pe deprinderile prea umane ale gândirii sale neobişnuit de pătrunzătoare şi ale trupului său excepţional antrenat pentru luptă. El este tipul eroului care a pierdut paradisul şi care ispăşeşte. Ispăşind se formează.

Intriga captivantă este dublată de o dramă psihică, iar amândouă au o semnificaţie simbolică; drumul lui Jake Maroc pentru a-i găsi de ucigaşii tatălui său, Shi Zilin, este călătoria începută pentru a ispăşi uciderea tatălui simbolic, a celui ce l-a format pe Jake, ca şi pentru existenţa calităţilor reale cerute de investirea cu titlul de Zhuan – de conducător suprem. Ca în basme, unde călătoria iniţiatică a personajului ce trebuie să treacă probele curajului, înţelepciunii, solidarităţii este răsplătită prin actul care asigură perpetuarea speţei – căsătoria, la fel în acest roman rătăcirile lui Jake Maroc vor fi luat sfârşit odată cu recuperarea fiicei pierdute. Prin copii, perpetuarea spiţei eroice este asigurată.

Decorul în care se desfăşoară acţiunea are, ca şi aceasta, semnificaţii duble: este alcătuit din elemente care sunt concomitent existente în lumea reală şi în lumea sensurilor veşnice, Călătoria lui Jake Maroc este dominată de două elemente ale peisajului simbolic: muntele – Shan – şi fântâna. Amândouă sunt simboluri, modele, receptate de subconştientul fiecărui cititor în acelaşi mod. Shan, muntele, este simbolul ascensiunii iniţiaţi ce, al accesului prin sacrificiu la esenţele lumii, dar este şi un munte real – cel pe care îşi au sediul marile fabrici secrete de prelucrare a opiului, a drogului cu care este ameţită omenirea, aparţinând diverselor naţiuni care manevrează distribuirea drogului. Urcarea muntelui echivalează cu îndepărtarea răului şi a celor care profită de pe urma lui. În antiteză cu

muntele, care se înalţă spre cer, se află fântâna – locul spre infern, locul emanaţiilor ce tulbură spiritul, sediul absolut al răului.

Personajele care se confruntă în roman tind fie spre urcarea simbolică a muntelui, spre perfecţionare într-un univers al adevărurilor veşnice, fie sunt emanaţii ale fântânii, întrupări ale răului indestructibil, ale urii fără saţiu, ale bogăţiei dobândite prin exploatarea slăbiciunilor omeneşti şi ale răzbunării. Adversarul nepotolit, invizibil şi nesăţios al lui Jake Maroc este Huaishan Han, omul din fântână. Cititorul este permanent stimulat să descopere felul în care mitul confruntării neobosite între reprob zentanţii muntelui şi emanaţii fântânii se manifestă în evoluţia politică a Chinei contemporane. Evenimentele politice, se sugerează, nu sunt decât o realizare trecătoare a marelui scenariu mitic al luptei întunericuiui cu lumina.

Acţiunii palpitante, luptelor şi înfruntărilor, le corespunde poezia comunicării cu torţele nevăzute, dar reale, ale universului, iar durităţii personajelor masculine – poezia delicată şi profundă a principalului personaj feminin, Bliss, iubita lui Jake. Teza politică principală a cărţii – căci avem de-a face cu un roman cu teză – este că frământarea istorico-politică din China ultimului veac nu reprezintă decât o consecinţă o desfăşurării strategice a păzitorului ceresc al Chinei, întrupat în istorie sub chipul lui Shi Zilin, tatăl lui Jake Maroc. Prin acesta, continuitatea foitelor benefice este asigurată. Dar sacrificiul, preţui plătit de flinta umană pentru realizarea misiunii sale transcendente este cumplit: pierderea iubirii, sentimentul vinovăţiei, spaima şi descurajarea.

Eric van Lustbader oferă cititorului superficial o suită de intrigi, urmăriri, lupte, scene sexy. (Iar pentru scriitor sexul este împletit iremediabil cu moartea, Eros cu Thanatos, căci în aproape toate scenele de tensiune sexuală unul dintre parteneri îl ucide sau doreşte uciderea celuilalt.). Cititorului mai profund îi sunt oferite semnificaţiile ascunse şi poezia

cotidianului, spectacolul confruntării dintre două strategii, deci dintre două tipuri de inteligenţă.

Limbajul autorului urmează şi el principiul alternării contrariilor – dur şi neruşinat în scenele hărţuielilor masculine, sugestiv, poetic, încărcat de semnificaţii ascunse în scenele iniţiatice, în care sunt nelipsite personajele feminine.

Trebuie să remarcăm de asemenea că unul dintre principalele personaje simbolice ale romanului este peisajul. Descrierea de natura joacă în romanul lui van Lustbader acelaşi rol ca şi în poezia orientală. Cu deosebire în *hai-kir.* Între starea sufletească a personajului şi mediul său ce săvârşeşte acea simbioză caracteristică atât mentalităţii cât şi artei orientale.

Romanul lui Eric van Lustbader este construit asemeni jocurilor de tip puzzle: cititorului îi sunt oferite, până foarte aproape de final, piesele componente disparate, într-o alternanţă bine dozată de scene desfăşurate în mediul oriental şi în cel occidental, ca şi de momente dure şi de momente poetice – scene din care, cu ajutorul inteligenţei, descifrând strategia desfăşurată de personaje, să poată reconstitui el însuşi întregul.

Bine scris şi profesional construit, după tehnica suprapunerii de sensuri, *Shan*, ca şi *Jian*, este romanul unui narator inteligent şi talentat, bun cunoscător al mediului despre care scrie, ingenios în construirea unor situdtii tensionate, care ştie cum trebuie, să se adreseze celor mai diverse categorii de cititori.

Roxana Sorescu

Prolog

— Jake, zise Rodger Donovan, fără să se întoarcă spre el. Părea destul de calm, în ciuda situaţiei disperate. Se pare că ai tot atât de multe vieţi ca un erou de roman. Ştiam că nu vom putea să te ucidem.

— Ceea ce nu v-a împiedicat să încercaţi!

Donovan tresări la subînţelesul din glasul lui.

— Sigur că nu ne-a împiedicat. Nu cumva ne iei drept amatori?

— Lasă vorbăria, zise Jake. Du-mă la Wunderman.

— Ah, Wunderman! Îmi închipui că ar vrea să ştie cum ai scăpat, în ciuda tuturor măsurilor noastre de securitate.

— În cazul ăsta va fi dezamăgit. Haide, să mergem.

Jake Maroc, în Hong Kong, visând la alt timp, la alt loc. La o zi de acum nouă luni, o zi scăldată de ploaie. Zburase la Aeroportul Internaţional – Dulles – din Washington, după ce petrecuse ore întregi alături de Bliss, descifrând hârtiile pentru care muriseră atât de mulţi oameni, printre care nu cel din urmă era David Oh, cei mai bun prieten al lui Jake. Hârtiile îl identificau fără greş pe Henry Wunderman – în momentul de faţă Director al organizaţiei clandestine de spionaj cunoscută sub numele de *Quarry*, pentru care lucrase Jake – ca agent dublu, care lucra şi pentru KGB-ista Daniela Vorkuta. Numele lui de cod era Himera.

Generalul Vorkuta şi Himera, demonstrau hârtiile, concepuseră şi realizaseră numai cu câteva săptămâni înainte asasinarea lui Antony Beridien, primul Director la Quarry şi fondatorul organizaţiei.

Acum Jake se afla la Washington, alergând cu maşina spre Great Falls, unde, cuibărit printre colinele de smarald, se afla Greystoke: conacul din secolul al nouăsprezecelea, sediul puterii noului Director. Iar Wunderman, afirmând că Jake în persoană fusese cel care îl asasinase pe Antony Beridien, ca răzbunare pentru faptul că Directorul îl demisese din Quarry, instituise un număr de noi sisteme de

securitate la Greystoke.

La asta visa Jake: la ziua când îşi va înfrunta tatăl şi când îl va zdrobi definitiv.

Nu pentru că Henry Wunderman ar fi fost adevăratul tată al lui Jake Maroc. Dar Jake visa, în vreme ce se ghemuia în iarba înaltă din vecinătatea graniţei estice a conacului Greystoke. Mintea i se umplea cu imagini din vremea când nu era decât un tânăr orfan sălbatic, rătăcind pe străzile mărginaşe şi împuţite din Hong Kong, întruparea unei mari mânii neîmblânzite, ce-şi ridica umerii ca să pară o diformitate.

Henry Wunderman schimbase toate acestea. Venise în Hong Kong şi-l scosese pe Jake de acolo. Recrutându-l pentru Quarry, Henry Wunderman dăduse un scop vieţii lui Jake; credinţa lui în tânăr, îl salvase pe acesta de vidul spiritual şi poate chiar de autodistrugere. Era tatăl spiritual al lui Jake.

Iar acum Jake era silit să-l distrugă.

Ca s-o facă, Jake avea nevoie de *ba-mahk*. Literal, *ba-mahk* înseamnă „a simţi pulsul”. Este o stare de pregătire mentală prin care cineva devine capabil să „simtă” sursele de energie din mediul înconjurător. Comentându-se astfel, omul poate descoperi şi ceea ce este ascuns pentru cele cinci simţuri normale. Cineva poate chiar descoperi strategiile adversarului şi poate să-şi ia măsurile de rigoare pentru momentul când acestea devin active.

La marginea dinspre răsărit a câmpului minat şi mascat, imaginat de Henry Wunderman drept capcană de securitate, Jake se aşează jos şi căută „pulsul”. Pentru el reprezenta cu totul altă lume; totdeauna fusese astfel. Aici se simţea eliberat de grijile trupeşti. Se simţea aproape în întregime „spirit”, sau, cum ar spune chinezii, *qi*. *Qi* este energia interioară care sălăşluieşte în orice fiinţă vie. El reprezintă, în esenţă, viaţa. Fără *qi*, un om nu are nici putere, nici resurse interioare; nu e în armonie nici cu sine însuşi, nici cu mediul înconjurător.

Cu ajutorul „pulsului”, puterea spirituală a lui Jake, *qi*-ul

său, se dilata şi se răspândea. Ca şi vălurelele unui lac, ce devin tot mai largi din locul în care a fost azvârlită o piatră, tot aşa extraordinarul qi al lui Jake cutreiera mediul exterior, întâlnind mai întâi unităţile de raze infraroşii, cu aparenţă de fire sălbatice de iarbă, bine ascunse de orice privire, apoi ultrasunetele, implantate sub formă de grupuri de ciuperci pătate în toate culorile, la rădăcina copacilor foşnitori.

„Pulsul” îi revela formele de apărare exterioară folosite la Greystoke. Se mişca în jurul lor, deasupra lor, ca şi cum mijloacele electronice i-ar fi fost şi lui la fel de indiferente pe cât îi erau vântului care alerga prin preajmă-i.

Când ajunse în interiorul dublului inel exterior, Jake se opri şi se concentră intens asupra „pulsului”. Avea o senzaţie liniştitoare, ca şi cum s-ar fi întors într-o lume numai a lui, în care adevăratul puls al cosmosului putea fi simţit, examinat, absorbit. Jake era conştient cât de mult îl bucura această senzaţie, cât de mult depindea de *ba-mahk*. Era arma lui decisivă, prin mânuirea căreia câştigase victoriile pentru Quarry şi, apoi, pentru sine însuşi şi pentru tatăl său. Pentru adevăratul său tată, Shi Zilin.

Căutând „pulsul” Jake ştia că devine astfel o persoană deosebită. Acesta îl ajuta să depăşească pericolele inerente vieţii pe care alesese s-o ducă. Concentrarea aceasta, n-ar fi făcut niciodată faţă la Greystoke, aşezat cum se afla acum, asemenea unui măreţ înţelept, chiar în centrul reţelei de securitate.

Câinii erau alături. Dobermani antrenaţi să simtă omul şi să-l imobilizeze în momentul contactului. „Pulsul” îi făcu să o ia pe alături, permiţându-i lui Jake să se aşeze împotriva vântului şi să treacă pe lângă ei fără nici o greutate.

Nici în vis nu visase vreodată prin câte inele trebuia să mai treacă. Numărul lor nu spunea mare lucru. Infiltrarea în Greystoke era asemănătoare jocului *wei qi*, anticul joc strategic chinezesc. Ar fi fost inutil să parcurgi inelele de securitate câte unul, pe rând, pentru că fuseseră astfel concepute, încât soluţia utilizată pentru a penetra într-unui

ar fi declanşat alarma în următorul. „Pulsul” îi permitea lui Jake să „simtă” mai multe inele în acelaşi timp.

Aşa se făcu încât, în cele din urmă, Jake dădu peste Rodger Donovan, copilul minune de la *Quarry* şi omul numărul doi, care lucra la maşină, o Corvette 1963, pe aleea pentru maşini din faţa faimoasei grădini de trandafiri de la Greystoke.

Donovan a fost cel ce l-a condus pe Jake chiar în casă, chiar în sanctuarul cel mai ascuns al Directorului. Era acum faţă în faţă cu Henry Wunderman.

Fiul risipitor se reîntorsese acasă să înfrunte mânia tatălui. Reluarea unor evenimente de proporţii mitice. S-ar fi căzut să se arate ceva minuni: tunete zdrobitoare, fulgere ucigătoare. În loc de asta, cerurile întunecate se arătau somnolente, iar singurele sunete ce se puteau auzi erau bâzâielile bondarilor ce culegeau lacomi uleiul de trandafiri din rozele aflate cu două etaje mai jos.

Parfumul florilor uriaşe plutea în încăpere. Şi cu el se despica în două şi sfârşitul visului lui Jake. Lupta cu Henry Wunderman, în vreme ce Rodger Donovan privea ca un sfinx, era inextricabil legată de parfumul copleşitor.

Wunderman scosese pistolul. După toate legile, ar fi trebuit să-l împuşte mortal pe Jake, chiar pe locul în care se afla, la mai puţin de doi metri depărtare. Dar „pulsul” îi revelase lui Jake intenţia lui Wunderman, chiar mai înainte ca acesta să-şi înceapă mişcarea. Jake avusese destul timp – tocmai cât trebuise – ca să-şi repeadă trupul înainte, astfel încât glonţul să se înfigă în punctul pe care tocmai îl părăsise.

Zarurile fuseseră aruncate. Duhoarea morţii se amesteca cu parfumul trandafirilor, sunetele înăbuşite ale luptei lor însoţeau bâzâitul albinelor vorace.

Câte mituri, în câte culturi diferite, răspândite în toate locurile şi în toate timpurile, prevestiseră reîntoarcerea fiului risipitor ca să-şi ucidă tatăl? Jake, cu îndreptăţită mânie, îşi folosea iarăşi „pulsul” pentru a pătrunde în strategiile de apărare ale lui Wunderman; folosea loviturile

mortale la ficat din cauza lui David Oh, din cauza soţiei lui Jake, Mariana, din cauza fratelui vitreg al lui Jake, Nichiren. Himera contribuise direct sau indirect, la moartea tuturor.

Apărat de „puls” împotriva teribilelor implicaţii a ceea ce avea de făcut, moartea se afla în mintea lui Jake, în mâinile lui; moartea se afla în inima lui. Flacăra pură a răzbunării, înghiţind lumina tuturor stelelor pure de pe bolta cerească.

Iar acum, în timpul unei singure bătăi de inimă, totul se schimbase. În locul satisfacţiei de a se fi răzbunat nu mai era decât moartea, înspăimântătoare, ireversibilă. Cunoaşterea şi vinovăţia şi plânsul interior erau prea mult, prea mult, mereu amestecate cu parfumul de trandafiri, puternic ca fluxul oceanului.

Partea a I-a

DISTRUGEREA SAMVARTA

IARNA – PRIMĂVARA ÎN PREZENT

HONG KONG/ BEIJING/WASHINGTON/ MOSCOVA

Jake şi Bliss erau jos, în „Gaură”. În noapte, sunetele Hong Kong-ului ajungeau la ei ca prin ceaţă. Se aflau atât de aproape de port, încât puteau auzi lipăitul apei izbindu-se de piloni. Din când în când pătrundea până la ei, prin pereţii căptuşiţi cu pământ şi cu cherestea putredă, chiţăitul ascuţit al şobolanilor.

Sunetul jocurilor acoperi orice alt sunet. Aceasta era esenţa „Găurii” – un labirint de încăperi subterane, legate între ele prin tunele joase: jocul de noroc. Singurul joc admis legal în Hong Kong erau cursele de cai de la Happy Valley. Dar chinezii sunt jucători împătimiţi.

Jos, în „Gaură”, era foarte întuneric. Lui Jake nu-i plăcea deloc, dar acesta era locul de întâlnire asupra căruia se insistase.

— Cât de bine îl cunoşti pe omul ăsta? îl întrebase Bliss.

Jake se uitase atent la ea.

— E unul dintre aceia care făceau parte din jumătatea de duzină după care am alergat în ultimele şase luni. Îi înţelesese sugestia. Am încredere în el.

Bliss tresări uşor.

— Nu-mi place locul ăsta, zise ea, ca un ecou al gândurilor lui Jake.

— Trebuie să aibă el un motiv ca să ne întâlnim aici, zise Jake.

Bliss privi în jur.

— Aici e foarte uşor să fii prins în capcană.

— La fel de uşor e şi să scapi, zise Jake. Nu-ţi face griji.

Ea îi dărui un zâmbet fugar.

— Nervii sunt de vină. Jake putea să admire curba prelungă a gâtului ei minunat. Nu-mi place să fiu sub

pământ.

— Puteai să fi stat acasă. Ţi-am spus doar.

— Nu puteam, după ce legătura ta ţi-a sugerat ce ţi-a sugerat. Se mişcă şi scobitura gâtului i se adumbri. Jake! Crezi într-adevăr că e atât de apropiatele spionul care s-a infiltrat în cercul nostru interior?

Jake era atent la coridorul cu tavanul jos. Acolo se simţise o oarecare mişcare.

— Aşa cum ţi-am spus. Clic-clac, clic-clac. Se auzeau plăcuţele de fildeş de la mah-jong.

— L-am verificat eu însumi. Fumul de ţigară, albăstrui în lumina becului gol, era des ca o ceaţa. Aşa cum fac cu toţi cei implicaţi în activităţi operative. Amestecul de limbă cantoneză era din ce în ce mai puternic, pe măsură ce licitaţia se înfierbânta. Am încredere în el. Umbră şi lumină, în mişcare. Altfel n-aş fi aici, sub pământ.

Bliss îşi întoarse capul. Jake îi simţea încordarea.

— Ăsta este?

Jake îl privi pe chinezul slăbuţ, cu părul lucios dat pe spate. Era prea tânăr ca să se afle acolo. „Gaura” era în general teritoriul oamenilor mai în vârstă, care îşi mai reaminteau încă de timpurile când tunelele fuseseră folosite de contrabandişti.

— Nu, zise Jake, atent la chinezul slăbuţ ce stătea acolo, observând jocul de mah-jong. Când acesta începu să glumească cu jucătorii, Jake îşi îndreptă atenţia în altă parte.

— A întârziat „legătura” ta, zise Bliss.

— O să vină.

— Ai mai luat plasă şi altă dată, zise Bliss.

— Toţi mi-au plătit-o, zise Jake. Se uita peste capetele jucătorilor. Oamenii mei merg până-n pânzele albe, nu se opresc când li se trânteşte uşa în nas.

— E timpul s-o luăm din loc.

Jake luă în considerare propunerea. Ştia cât de isteaţă e Bliss; făcea şi isteţimea parte din ceea ce iubea atât de mult la ea. Poate că ea avea dreptate. Poate că ar fi

trebuit... începu să înainteze.

— Iată-l!

Jake se afla în lumină, iar chinezul îndesat şi mustăcios îl privea. Îi făcu semn lui Jake să rămână unde era. Mişcarea la jocul de mah-jong devenise furioasă, pe măsură ce se etalau ultimele plăcuţe.

„Legătura” îşi croi drum printre jucătorii-care gesticulau. Mişcările îi erau rapide, fulgerătoare. Apoi păru să se împiedice şi, cu un strigăt, căzu în faţă, în mijlocul jucătorilor. Vechea masă de lemn se prăbuşi sub greutatea lui, plăcuţele se împrăştiară, bătrânii ţipară, azvârliţi de pe scaune.

Apoi Jake îl văzu pe tânărul chinez cu părul lucios dat pe spate; fugea de-a lungul tunelului prin care tocmai venise omul de legătură.

Jake ţâşni spre îmbulzeala de jucători şi spre jocul lor împrăştiat. Bliss îl depăşi în fugă. Jake se aplecă spre chinezul îndesat, omul lui de legătură şi îl întoarse cu faţa în sus. Pretutindeni era sânge. Jake văzu cuţitul şi gândi JK ţintit inima; e profesionist – unul bun.

În ochii omului îndesat nu se citea nimic: nici recunoaştere, nici înţelegere; lumina lor se stinsese într-o clipă. Trecuse de la viaţă la moarte, fără avertisment.

Fără să ţină seamă de ţipetele jucătorilor, Jake o luă la goană după Bliss şi după asasin. „Ar fi trebuit să nu-l scap din ochi”, se gândi Jake. Ar fi trebuit să ştiu. De ce „pulsul” nu m-a prevenit?

În loc de asta, o pusese pe Bliss în cel mai mare pericol.

Bliss se izbi de un colţ şi, fără să-l scape din ochi pe chinezul cu părul lucios dat pe spate, o luă la goană după el. Mirosul greţos de opiu se simţea puternic în aer, mascând aproape în întregime celelalte duhori acre. Sudoarea jucătorilor febrili se simţea densă ca o ceaţă în aerul subteran.

Trecu printr-un grup de bătrâni slabi, care jucau fan-tan. Se întoarseră, blestemând-o:

— Ce dracu’ făcea o femeie în „Gaură”? Băgate-aş în

găoacea din care-ai ieşit, îi strigau. Lasă-i pe bărbaţi să-şi vadă de treburile lor cele importante!

Ea îi ignora, aşa cum ignorase toată viaţa otrăvurile de acelaşi fel. Îl văzuse pe bărbatul cu părul lucios dat pe spate cotind-o spre stânga şi, împingând cât colo câţiva jucători învăluiţi în fum de opiu, alergă cu toată viteza spre zona întunecată.

El o aştepta; un braţ arcuit, tare ca oţelul, ţâşni în jos, iar Bliis căscă gura când simţi durerea străbătând-o între claviculă şi gât. Picioarele i se dislocară sub ea şi alunecă pe podeaua de pământ a coridorului.

Pe jumătate ameţită, se simţi târâtă într-o cămăruţă şi mai urât mirositoare. Simţea mişcările uşoare ale fumătorilor de opiu în toate părţile. Abia putea să întrezărească în întuneric forme umane, lungite cu faţa în sus. Ici şi colo erau aprinse focuri minuscule; sucul de mac ardea în cupele micuţe ale pipelor cu coadă lungă.

Îi simţi prezenţa ca pe un incendiu deasupra ei. Ştia că o va ucide, la fel de eficient cum îl ucisese pe omul de legătură.

Cu el deasupra, ştiu ce trebuie să facă. În minte îi mai răsuna strigătul jucătorilor: „Ce dracu’ caută o femeie în Gaură? Bărbatul ăsta nu poate fi diferit de restul bărbaţilor, îi va folosi bărbăţia împotriva lui.”

Îi auzea răsuflarea grea; era în contrast cu respiraţia liniştită şi adâncă a fumătorilor de opiu printre care zăcea.

Bliss ridică o mână, îi încercui gâtul, îl trase în jos, lipit de faţa ei. Vedea sclipiri de lumină gălbuie reflectându-i-se în ochi. Îl simţea cum se excită. Auzise că ideea de a ucide îi excită uneori pe bărbaţi.

Avea nevoie de timp: să-şi revină, să-şi fixeze o strategie. Bliss îşi desfăcu picioarele, îşi împinse sânii în sus. Tot timpul, mâna pe care şi-o aşezase în spatele capului lui se mişca, chiar dacă foarte încet. Îşi răsuci sânii sub mâinile lui. Buricul degetului mare se afla chiar deasupra laturii din dreapta a gâtului lui. Nu trebuia să apese, ca să nu-l prevină.

Bliss ştia că nu are decât o singură şansă. Dacă nu-l ucidea pe loc, o va ucide el pe ea. Nu se îndoia câtuşi de puţin de asta.

Se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Carotida! Cunoştea bine nervul meridian. Încă mai şovăia. Miza era uriaşă. O putea aştepta moartea.

Îl simţi lipit de carnea ei moale şi ştiu că nu mai poate, îşi mobiliză toată forţa interioară; îşi concentră qi-ul asupra acestui unic, punct al anatomiei lui: meridianul carotidei.

Îşi căscă larg gura şi ţipă, aşa cum o învăţase Jake; în aceeaşi clipă apăsă în interior, la îmbinarea meridianului.

Efectul asupra asasinului fu uimitor. Sări în sus, ca peştele în undiţă. Ochii i se căscară; putea să-i vadă tot albul ochilor. Văzu cum îi ies ochii din cap, în timp ce culorile îi dispăreau din obraji.

Înţelese ce-i făcuse şi răspunse instinctiv; începu să lovească în ea cu pumnii. Pumnii îi erau ca nişte blocuri de fier. O loviră pe Bliss; lacrimi de durere îi ţâşniră din ochi.

Ameţit, mormăind, bărbatul o lovi din nou; râdea. Îi plăcea. Poate că se simţea la fel de tare ca în vremuri normale.

Bliss abandonă meridianul carotidei şi îl izbi în partea de jos a cutiei toracice cu muchia palmei. Auzi trosnetul greţos al celor două coaste inferioare care se sfărâmau.

Jake, auzind strigătele lui Bliss, se precipită spre cotitura din stânga şi o luă la goană de-a lungul coridorului umbrelor, acum aproape pustiu. Deşi avea numai o perspectivă îngustă, zări totuşi învălmăşeala luptei şi făcu un salt în vizuina opiomanilor.

Îl înşfăcă pe omul cu părul lucios dat pe spate şi îl azvârli în spate. Bliss, atât de concentrată încât nu băgase de seamă că Jack pătrunsese în încăpere, prinse ocazia şi îşi repezi pumnul în abdomenul asaltatorului. Aşa cum o învăţase Jake, îşi folosi degetele încordate până la rigiditate ca să-i străpungă pielea, muşchii, organele, totul cu o singură mişcare atât de hotărâtă, încât să nu poată fi oprită de nimic.

— Nu! strigă Jake, văzând-o că porneşte lovitura mortală, dar era prea târziu. Bliss luptase ca să-şi salveze viaţa şi devenise un organism prea concentrat asupra nevoii de a supravieţui, ca să mai reacţioneze la stimulii exteriori.

Asasinul murea, scuipând sânge şi bilă. Jake se aplecă, o ridică pe Bliss de pe duşumea şi îşi lipi faţa de a ei. O sărută pe buze.

— Bliss! Eşti teafără?

— Jake! Capul ei era lipit de pieptul lui.

— Curajoasa mea, şopti el şi o scoase de acolo.

Bliss şedea în apartamentul lor, cu un whisky sec în mână. Sub ei se afla Jake Maroc. Era întins lângă ea, cu lungile lui picioare încrucişate în dreptul gleznelor.

— Am făcut-o de oaie, zise ea încetişor.

— Era pe punctul de a te ucide, zise Jake. Ai făcut ce trebuia să faci. N-aveai de ales. Nu ştiu mulţi oameni capabili să supravieţuiască într-o astfel de situaţie, în care să nu se fi putut baza decât pe propriile lor forţe. Concentrează-te asupra acestui fapt.

— Dar dacă nu l-aş fi lichidat, acum am fi putut să-i punem întrebări. Paharul de whisky îi ajunsese la buze. Poate am fi putut descoperi şi al cui spion este.

— Era un profesionist, Bliss. E foarte probabil că n-am fi scos nimic de la el. Sunt foarte bucuros că suntem amândoi întregi.

Fluxul din Golful Repulse nu era prea departe, dar ei se aflau prea sus ca să audă strigătele pescăruşilor. În vârful copacului din faţa ferestrei se legăna un uriaş uliu negru, iar lumina soarelui, abia răsărit, îi făcea penele să strălucească.

— Altă înfundătură, zise ea şi îşi sorbi jumătate din whisky. Făcuse o baie prelungită, fierbinte, apoi ea şi Jake făcuseră dragoste. Asta îşi dorise cel mai mult.

— Tată, zise Jake uitându-se la uliu, trebuie să se fi trezit de câteva ore.

Bliss îl urmărea atentă, cu ochii ei migdalaţi. După mult timp, se mişcă de parcă ar fi luat o hotărâre.

— Jake, nu înţelegi? Fac şi eu parte din *yuhn-hyun*[1], din „Cerc”. Fac şi eu parte din tine. Dacă nu. Pot fi de ajutor…

Jake îşi întoarse capul şi zâmbi. Se întinse, îi luă mâinile într-ale lui.

— Ce m-aş face fără tine, Bliss. *Joss* (fatalitatea) a vrut ca „legătura” să-mi fie ucisă; *joss* a vrut ca şi ucigaşul să moară. Dacă n-aş fi vrut să fii alături de mine, aş fi ştiut să mă asigur că stai deoparte.

Îşi încreţi fruntea.

— Am nevoie de tine alături de mine. Altfel nu ştiu ce m-aş face, în mijlocul întunericului. Vorbea despre lungul şir de încercări prin care tocmai trecuse. În toate cele nouă luni de când se reîntorsese în Hong Kong de la Washington, unde îl ucisese pe Henry Wunderman, Jake nu fusese în stare să doarmă decât o oră sau două pe noapte. Spre miezul nopţii se prăbuşea în somn ca drogat, iar Bliss îşi întrerupea imediat lectura ca să stângă luminile şi să se strecoare lângă el.

Între unu şi două, strigătul lui de animal terorizat o făcea să se trezească. Nu-şi putea aminti niciodată coşmarul care îl frământase, dar Bliss era sigură că motivul era sentimentul lui de vinovăţie că şi-a ucis maestrul spiritual.

Bliss întinse mâna, degetele ei lungi, de culoarea pudrei de cacao, îi cuprinseră talia zvealtă. Urmăreau reţeaua muşchilor netezi, alungiţi. Cu coada ochiului urmărea liniile chinuite care i se gravaseră pe faţă.

— Spitalul…, spuse ea.

Jake zâmbi absent.

— Îmi aduc aminte. Ce şoc să te văd iarăşi după atâta timp.

— Eram două inimi candide, îndrăgostite şi copilăroase, pe străzile Hong Kong-ului!

— Chiar aşa să fi fost? Se trase mai aproape de ea.

— Totdeauna am crezut asta.

---

[1] Yuhn-hyun – în cantoneză – „inel” sau „cerc.” Aici, în sens de Cercul secret al oamenilor din Hong Kong, implicaţi în planul secret al lui Zilin. (n. red.).

— Asta fiindcă erai tu precoce. Mâna lui îi alunecă pe gât. Pentru mine erai cea mai bună prietenă.

Bliss râse.

— Înţelegi ce vreau să spun? Ce alt băiat s-ar mai fi gândit la o fată ca la cel mai bun prieten?

— Cred că ai dreptate, zise Jake. Trebuie să fi fost îndrăgostit. (Urmări cum ochii lui Bliss se închid. Din cauza mângâierilor sau a vorbelor? Nu era sigur că are vreo importanţă). Ori eram nebun…

Ochii ei se deschiseră şi acum fu rândul lui să râdă.

— Mă bucur că nu eşti supărat pe mine, zise ea.

— De ce aş fi supărat? răspunse el, coborând din pat.

— Pentru că atunci când am revenit în viaţa ta, acum un an, am făcut-o ca agent al tatălui tău… pentru că îmi era interzis să-ţi vorbesc despre anumite lucruri, inclusiv despre *Cerc*, înainte de a trece un anume timp.

Extraordinarii ochi ai lui Jake, de culoarea cuprului, erau acum adumbriţi, cu pupila întunecată ca plumbul.

— Fuseseşi aleasă de tatăl meu să mă aduci înapoi în sânul familiei. Cu ajutorul tău l-am găsit pe fratele meu vitreg, Nichiren. L-am găsit pe adevăratul meu tată, Shi Zilin. Prin tine fac şi eu parte din *Cercul* alcătuit din cei ce vor controla într-o zi întreaga Asie.

— Eşti mult mai mult decât atât, dragul meu, zise Bliss. Eşti *Zhuan*. Tatăl tău, Jian-ul, te pregăteşte pentru a fi noul *conducător*. Nu vezi, ai început să devii omul cel mai puternic şi cel mai influent din întreaga emisferă estică.

Jake privi în altă parte şi Bliss se gândi „Ce nu e în regulă?” El intră desculţ în baie. Nu se învrednici să închidă uşa. Bliss îl auzi urinând, apoi auzi zgomotul apei de la duş. Îşi adună genunchii sub bărbie şi îi urmări umbra, care bloca lumina din baie. Cădea pe plăcile de faianţă în unghiuri ascuţite.

Când ieşi de la duş, Jake îi privi faţa minunată şi păru că vede prin ea, până în centrul fiinţei ei.

— Nimeni altcineva în lume n-ar fi putut să facă tot ce ai făcut tu, zise el. Ai luptat alături de mine împotriva spionilor

şi a asasinilor. Ca în noaptea asta. Nu te-a înspăimântat nici cel mai mare pericol.

— Tatăl meu m-a antrenat bine, zise Bliss. Dar mintea îi rătăcea în altă parte. Se gândea cât de mult se schimbase Jake de când Shi Zilin sosise în Hong Kong. Devenise dintr-o dată mult mai autoritar şi mult mai ascuns. Se întreba dacă una o presupune pe cealaltă şi se descoperea sperând cu ardoare că nu era adevărat.

Jake era foarte aproape de ea. Îi simţea puterea. Era ca şi cum s-ar fi scăldat în soarele de la amiază.

— Lupta de abia a început. Vocea lui era foarte calmă. Se desfăşoară pe o scară mai largă decât ar fi putut să viseze vreodată vreunul din noi. Până să se sfârşească, Bliss, noi toţi avem nevoie de fiecare fărâmă de putere.

Cuvintele lui cădeau ca loviturile de ciocan. Bliss îşi simţi inima bătând mai repede.

— Ce se întâmplă, Jake? Despre ce-mi vorbeşti?

El zâmbi dintr-o dată şi o sărută apăsat pe buze.

— Nu-i nimic, zise şi o mai sărută o dată. Pentru că vorbeam de tatăl tău, am nevoie să-l văd pe Tsun Trei înjurături în după amiaza asta.

— Vrei să-l vezi pe celălalt *tai pan*[2] al Cercului sau pur şi simplu pe tatăl meu?

„Ce se întâmplă?” se întreba ea; „ce-i întunecă gândurile lui Jake?” Simţea că aşa e. Să fi fost spectrele morţilor pe care îi îngropase atât de recent? Pentru o clipa, avu o premoniţie: o sabie de lumină strălucitoare îi străpunse conştiinţa. Era ceva mai mult. Ceva de care ea nu putea nici măcar să fie conştientă. Simţi cum o străbate un fior rece. Dacă Jake nu ar fi fost în armonie cu mediul sau cu sine însuşi, consecinţele ar fi putut fi dezastruoase. El avea nevoie de toată puterea de concentrare ca să-şi formuleze propria strategie în cercul interior – şi ca să încerce să descifreze strategiile duşmanilor. Dacă întâmplător *qi*-ul său n-ar fi fost armonios, îndrăzneala de a lua hotărâri s-ar fi

[2] Tai pan – Şeful unei importante case comerciale din Hong Kong.

aflat într-un pericol grav.

— Nu. Vreau să-l văd numai pe Tsun Trei înjurături singur, zise Jake. Vrei să aranjezi pentru ora trei?

Bliss încuviinţă.

— Desigur. Se gândea la Tsun Trei înjurături ca la tatăl ei, pentru că el o crescuse. Bliss nu-şi cunoscuse niciodată adevăratul tată, iar de mama ei nu-şi reamintea decât ca despre o vagă figură îndepărtată, asemenea unei fotografii prost expusă la lumină.

— Şi nu uita de întâlnirea urgentă pe care a cerut-o Andrew Sawyer la amiază, zise Bliss. Mai repede decât atât, nu puteau fi convocaţi toţi *tai pani*. Jake încuviinţă.

— Ştii cumva despre ce e vorba? întrebă ea neliniştită. Andrew părea destul de tulburat când a sunat.

Jake zise:

— Andrew e mereu tulburat ba de una, ba de alta.

Ea îşi deschise gura să-i spună lui Jake că ar dori să-l ajute mai mult, dar el se şi întorsese cu spatele; simţi că, se află departe de ea, ca şi cum ar fi ieşit pe uşă. Mintea lui era concentrată, fără îndoială, asupra întâlnirii de dimineaţă cu tatăl său, marele Jian, Shi Zilin.

— Şi?

Înaintea lui Henry Wunderman, substitutul de tată al lui Jake, acesta avusese părinţi adoptivi. Solomon şi Ruth Maroc, refugiaţi evrei la Shanghai, îi luaseră la ei pe Jake şi pe mama lui. Ea era bolnavă şi pe moarte. Familia Maroc i-a îngrijit pe Athena şi pe băieţelul ei înspăimântat.

În timpul acesta, adevăratul tată al lui Jake, Shi Zilin, se alăturase deja lui Mao, renunţând la familie, la tot ce îi era drag, cu scopul de a călăuzi China spre un nou destin.

Zilin lucrase împreună cu Mao, dar în culise, îl ajutase să-şi consolideze puterea, îşi întărise el însuşi poziţia de-a lungul anilor încrâncenaţi şi sângeroşi ăi revoluţiei şi ai luptelor pentru putere, ai sfârşitului lui Mao, ai Bandei celor patru, ai sfârşitului atât de brusc al revoluţiei culturale. El însă se afla dincolo de conflictele interne, de luptele de exterminare care se sfârşeau, inevitabil, cu epurarea. În

China, în jurul sediului puterii se învârtejeau şi pluteau diferite concepţii filosofice. Dar, pentru că, în secret, Zilin se ţinuse totdeauna departe de ele, fusese cruţat.

Nu pentru că n-ar fi existat mulţi dintre cei care îi doreau distrugerea. Ultimul dintr-un lung şir fusese Wu Aiping, care se aşezase în fruntea grupului cunoscut sub numele de *qun*, alcătuit din miniştri reacţionari, care se opuneau vederilor înaintate ale lui Zilin, în domeniul progresului economic şi industrial.

Dar tatăl lui Jake fusese mai inteligent decât Wu Aiping, aşa cum fusese deasupra tuturor duşmanilor săi. Acum, gândirea celor care conduceau China mergea în sensul trasat de el şi, deşi era bătrân şi bolnav, Zilin pornise spre sud, ca să-i întâlnească pe fiii lui ajunşi oameni maturi, pe Jake şi pe Nichiren, fiul iubitei sale.

Un fiu supravieţuise, altul murise în încleştata bătălie de pe veranda vilei cocoţate pe înălţimile ce dominau Golful Repulse. Nichiren, care descoperise că tatăl său fusese şi Instanţa de Control, îl atacase pe Zilin. Jake nu dorise decât să-l apere pe bătrân. Pe tatăl lui. Iar în luptă Jake îşi ucisese fratele. S-ar fi putut spune „fratele vitreg”, dar, în fond, care era diferenţa? Acelaşi sânge – sângele lui Zilin – le curgea amândurora prin vine. Niciunul n-o ştiuse, până la sfârşit. Îşi petrecuseră o mare parte din viaţa lor de adulţi vânându-se unul pe altul, rănindu-se reciproc ca şi cei mai înverşunaţi duşmani. Nichiren. Era vinovat de uciderea fiicei lui Jake, pe râul Sumchun, cu trei ani şi jumătate în urmă. Făcând parte din organizaţia americană cunoscută sub numele de Quarry, Jake făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l doboare pe Nichiren. Pe măsură ce pătrundea tot mai adânc în straturile trădării, Jake ajunsese să-l considere pe Nichiren asasinul, singuratic ca un lup, controlat de ruşi, de generalul Daniela Vorkuta. Până de curând Vorkuta fusese responsabila celei mai temute aripi extrateritoriale a KGB-ului, KVR. Apoi, Jake descoperise că de fapt Nichiren era controlat de Zilin, pentru Beijing.

Totul făcea parte din planul de maestru al lui Zilin, plan

pe care bătrânul îl numea *ren*, „recolta”. Shi crease un Cerc un *yuhn-hyun* de persoane puternice. În cercul interior erau incluşi cei mai importanţi *tai pan* – conducătorii celor mai puternice case de comerţ din Hong Kong – ca şi „Dragonii”, suzeranii celor trei mari Triade, ai societăţilor secrete.

Cine era omul care le conducea pe toate? Jake Maroc sau Jake Shi, cum doriţi să-i spuneţi. *Tai pan*-ul tuturor *tai pan*-lor, cel mai deosebit dintre ei. Jake era *Zhuan*.

Din clipa când îl regăsise pe Zilin, obsesia lui Jake devenise acest bătrân, tatăl lui. Îşi petrecea zilele alături de Zilin, adâncit în discuţii. Zelul lui punea la grea încercare chiar şi fenomenala putere de rezistentă a bătrânului.

Stăteau pe mal, cu pantalonii suflecaţi, cu picioarele goale în apă. Nici chiar foamea nu le întrerupea dialogul; mâncau în timp ce vorbeau, abia simţind gustul hranei ce le era adusă. Niciunul nu îi lua în seamă pe membrii Triadei ce le fuseseră repartizaţi, care se plimbau de-a lungul plajei privind duios la copilaşii ce se clătinau pe picioruşele încă nesigure, cercetând cu atenţie feţele celor ce apăreau în vecinătatea tatălui şi a fiului. Atât Zilin cât şi Jake păreau absolut orbi faţă de o posibilă primejdie.

În ziua aceea era o ceaţă în aer, ca şi cum noaptea ar fi refuzat să se retragă pe deplin.

— A venit timpul să-ţi începi munca în calitate de *Zhuan*.

Zilin şedea ca un copil, cu picioarele întinse drept în faţă. Îşi ţinea un braţ deasupra piciorului drept şi îşi masa cu mână-i noduroasă muşchii atrofiaţi din partea superioară.

— Conversaţia e constructivă numai până la un punct, zise Zilin. După aceasta nu mai contează decât acţiunea.

Deşi nu trecuse cu mult de optzeci de ani, o haină de iarnă învăluia umerii osoşi ai lui Zilin. Largii lui pantaloni de bumbac erau sumeşi până la genunchi. Ici şi. Colo, ţesătura arăta mai întunecată, pătată de valurile Mării Chinei de Sud.

— Zhuan-ul este *tai pan*-ul tuturor *tai pan*-ilor din Hong Kong. E Dragonul şef al Cercului. *Zhuan*-ul poate, la nevoie, să controleze afacerile din toată Asia. El va fi pâlnia prin

care vor curge afacerile Beijing-ului, prin care oamenii de afaceri chinezi din Indonezia îşi var „spăla” profiturile. Prin el îşi vor face britanicii comerţul. Ca şi americanii, japonezii, thailandezii şi malaiezienii.

Zilin privea în zare, acolo unde lumina soarelui nu mai era decât o potecă de aramă bătută peste valuri.

— Aceasta e ultima etapă a planului meu, a „recoltei” mele. Timp de cincizeci de ani acesta mi-a fost visul – o Chină unită. Ţi-am spus cum m-am apropiat de începuturile comunismului în China. Prima mea soţie, Mai, a fost asistenta lui Sun Zhong-shan. Vorbea despre doctorul Sun Yat-sen, fondatorul Guomindan-ului. Ne-am întâlnit la Shanghai, la întemeierea Partidului Comunist Chinez.

Ţi-am povestit deja despre copilăria mea la Suzhou, despre cât de mult timp am petrecut în grădina dascălului meu, Jian-ul. Grădina Jian-ului arăta atât de naturală, încât multă vreme am crezut că fiecare copac, fiecare tufiş, fiecare arbust, piatră ori stâncă se afla acolo de sute de ani, poate chiar de la începutul timpului.

Imaginează-ţi consternarea mea când Jian-ul mi-a împărtăşit secretele… secretele grădinii. Colina pe care o ridicase el însuşi ca să producă un anumit efect calmant. Pietrele pe care le adusese de pe, malul pârâului, copacii transplantaţi tot de acolo, arbuştii pe care îi plantase cu atâta dragoste doar cu trei săptămâni în urmă. Dar totul era armonios, natural. Sigur că eu crezusem că mâna lui Buddha a modelat spaţiul acela, nu mintea omului.

Dar era adevărat. Am văzut că era adevărat; am devenit eu însumi o parte a planului pe care îl concepuse Jian-ul pentru grădina sa.

Toate acestea nu mi s-au şters niciodată din minte când am crescut. Şi când m-am mutat cu familia la Shanghai şi m-am dus la colegiu, am ştiut că într-un fel oarecare trebuie să folosesc strategia Jian-ului în jocul vieţii. Eram deja mare maestru în *wei qi*. Pe tabla de joc eram tot atât de capabil să folosesc tot felul de artificii ca să câştig partidele.

În vremurile acelea, Jake, prietenii mei nu discutau decât

despre cum trebuie să ne baricadăm ţărmurile împotriva demonului străin care ne invadase. Demonul străin jefuia sistematic resursele naturale ale Chinei pentru propriul lui profit şi pe cheltuiala noastră.

Dar China era divizată, în război cu ea însăşi. Cum ai fi putut să te fereşti de demonul străin? Acesta era subiectul multor discuţii. Ascultam, dar făceam rareori câte un comentariu, pentru că văzusem cât era de inteligent Diavolul străin[3]. Şi m-am gândit că numai dacă întrebuinţam un artificiu – să le oferim diavolilor străini ceea ce credeau ei că le trebuie – numai atunci puteam începe să-i folosim şi noi pe ei, aşa cum ne foloseau ei pe noi. Puteam începe să le exploatăm talentele în beneficiul Chinei.

Dar înainte de toate, China trebuia să fie unită. Nu aveam deloc o idee clară despre felul în care o ţară atât de întinsă, slăbită de sărăcie şi de frământări, ar fi putut fi îmblânzită.

Atunci m-am dus la întâlnirea providenţială de la Shanghai. M-am întâlnit faţă în faţă cu conceptul de comunism. Şi am ştiut instinctiv că am găsit mijlocul prin care să aduc pacea în China.

Acesta, Jake, a fost prima etapă a planului meu, a „recoltei" mele de cincizeci de ani. Dar asta cerea să părăsesc Shanghai-ul, s-o părăsesc pe Athena, a doua mea soţie şi mama ta... să te părăsesc pe tine. Nu aveam de ales. China era pe primul loc. Întotdeauna China fusese pe primul loc.

Acum cel puţin ne aflăm în etapele finale. Tu vei fi conducătorul care va strânge puterea întregii Asii. În cele din urmă, China va fi din nou întreaga. Nu distrugând Hong Kong-ul, cum încă ar mai vrea, cu ardoare, unele persoane de la Beijing, ci utilizând toate avantajele pe care Diavolul străin le-a oferit acestei colonii: comerţ liber, pieţe deschise şi nesupuse obstrucţiilor, conductă de petrol continuă cu Vestul. Fără să ne pierdem mândria, fără să ne pierdem chipul, putem solicita Diavolului străin ajutorul industrial şi

[3] *Diavolul străin* – termen folosit de chinezi pentru a-i desemna pe occidentali, (n. red.).

electronic de care avem nevoie disperată.

Când mijloacele folosite în cercul interior se vor răspândi, întreaga Chină se va dezvolta şi va prospera.

E *joss*-ul tău, soarta ta, să vezi fructele ren-ului, ale „recoltei" mele. Cu timpul, comunismul va dispărea. Pentru noi a fost, în trecut, o unealtă foarte puternică. A trezit din toropeală colosul chinez şi l-a făcut să se mişte până la un anume punct. Dar acum ne blochează. Ne strangulăm cu doctrina, în timp ce lumea în jurul nostru a păşit în altă eră. Dacă nu putem intra şi noi în acest nou şi măreţ regat, China va fi condamnată la înapoiere şi subordonarea faţă de Moscova va deveni o reală primejdie. Sovieticii caută de multe zeci de ani să ne controleze direcţiile viitorului.

Zilin se mişcă cu greutate şi, pentru o clipă, o sclipire de suferinţă îi umbri faţa.

— Am ştiut de la început, Jake, că eu nu voi putea trece dincolo de stadiul de Jian. Am realizat destul în viaţă – acum că mi-am găsit şi fiul. Eu sunt creatorul. Tu eşti cel care vei fi *Zhuan*, conducta internaţională prin care vor curge toate afacerile Asiei, sau cele legate de Asia. Admit că nu pot controla toate forţele care vor trebui să intre în joc, nu numai din China continentală şi din Hong Kong, dar şi pe cele din Bangkok, Singapore, Manila, Kuala Lumpur, New Delhi, Tokyo şi Osaka. Unele din aceste contacte au fost realizate şi vor trece asupra ta. Pe altele trebuie să le realizezi tu însuţi. Aceasta are de făcut un *Zhuan* – şi să lupte ca să ne îngenuncheze duşmanii.

O joncă având o pânză de culoarea dovleacului se răsuci şi se îndreptă spre larg, cu carena aplecată într-o parte, ca şi cum ar fi fost purtată de vântul iernii.

Zilin întinse mâna şi Jake scoase la iveală un oval de jad sculptat, înfăţişând două creaturi înlănţuite într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cândva fusese despicat în patru părţi, care erau acum reunite prin scoabe solide, de aur.

— Acum nu mai e suficient să visezi şi să ţeşi pânza puterii. Învârtea mereu în mână piesa de jad! Planurile noastre vor eşua, în cele din urmă, dacă acest Cerc se rupe.

Legăturile dintre membrii Cercului pot fi mai fragile decât bănuieşti. Totuşi, Dragonii din Triadă şi tai pani-i aleşi de mine sunt legaţi prin acest *fu*, sigiliul împărătesc sculptat în jad violet, pe care tu, Nichiren, Bliss şi Andrew Sawyer l-aţi reunificat.

Ridică ovalul în lumina soarelui. Strălucirea lui translucidă se însufleţea de iradierea ce făcea ca cele două animale să pară aproape vii.

— Dar ia aminte la ceea ce reprezintă *fu*: lupta legendară dintre Dragon şi Tigru, pentru supremaţie pe pământ. Probabil că ăsta e şi adevăratul subiect despre care vorbim când ne imaginăm sarcina enormă care stă în faţa „Cercului”. În primul rând să apărăm China cea nouă! Care se ridică, de duşmanii ei, sovieticii, britanicii, americanii şi aceia de la Beijing, care sunt hotărâţi să nu lase comunismul să moară. În al doilea rând, să unim Hong Kong-ul şi China continentală, adăugând pe rând Japonia, Malaiezia, Indonezia, Thailanda, Filipinele. Să împingem rapid o Chină puternică şi omogenă în secolul douăzeci şi unu.

Noi între noi nu trebuie să fim divizaţi. Deocamdată forţele sunt înlănţuite: fraţii mei, Tsun Trei înjurături şi T.Y. Ch’ung; Andrew Sawyer, care îmi e credincios mie şi familiei mele datorită favoarei inimaginabile pe care i-am făcut-o, cu atât de mulţi ani în urmă: aceştia sunt Dragonii celor trei mari triade majore..

Dar aceşti Dragoni vor fi puşi pe luptă în mod special, vor căuta constant să câştige un avantaj asupra rivalilor lor din Cerc. Nu se poate conta pe ei pentru aporturi substanţiale de capital. Sprijinul lor se va manifesta în alte feluri. Asupra acestor fapte nu trebuie să avem discuţii, nici nu trebuie să ne risipim energia, încercând să le schimbăm. Nu pot fi schimbate, *Joss*-ul – asta e soarta!

Trebuie să fim tot timpul conştienţi că duşmanii noştri – duşmani puternici în multe ţări – caută să distrugă „Cercul”. Dacă reuşesc, atunci Hong Kong-ul va deveni un câmp de bătaie al mercantilismului. Fiecare ţară, fiecare partid va

încerca să exploateze în propriul ei avantaj bogăţiile care se scurg prin Hong Kong. Va urma o stopare a profiturilor. Va urma război! Iar China se va cufunda iarăşi în mocirla medievală din care tocmai a început să se ridice. Divizaţi, suntem vulnerabili şi putem fi doborâţi. Încearcă să eviţi această situaţie cu orice preţ. Eşti Zhuan. Fără puterea şi experienţa ta, China nu se vă transforma niciodată într-o mare putere mondială. Fără tine şi Cerc nu există nici o speranţă pentru noi ca popor.

Zilin îşi întoarse capul din bătaia soarelui. În umbră, ochii îi luceau plini de energie cosmică. Şi erau puţini oameni care să poată rezista la durerile atroce ale bolii sale degenerative, fără să sucombe. Dar, deşi corpul îl trădase, mintea îi era atât de disciplinată, încât putea întrerupe efectiv legăturile cu reţeaua de nervi care se cutremurau constant de durere.

— Duşmanii noştri ne sunt cunoscuţi, tată, zise Jake. În Rusia, generalul Daniela Vorkuta caută să controleze cercul interior şi întregul Hong Kong. Dar agentul ei de aici, Sir John Bluestone, *tai pan* la Five Star Pacific, ne este bine cunoscut – deşi el nu bănuieşte că identitatea i-a fost descoperită.

Totuşi sunase deja un semnal de alarmă. Spionii, pe care îi răspândise Jake în Hong Kong, raportaseră o împrejurare ciudată: o petrecere de week-end la bordul Triremei, yahtul de 130 de picioare al lui Sir John Bluestone. Lista oaspeţilor includea cel puţin patru *tai pani* puternici. Jake nu putuse să afle numele tuturor participanţilor, dar faptul că ştia că patru puternici *tai pani* fuseseră împreună cu Bluestone, pentru o perioadă semnificativă de timp, era suficient ca să-l facă să simtă că ceva nu era în regulă.

Poate că weekend-ul nu fusese decât o escapadă de două zile în Marea Chinei de Sud. La urma urmelor, ospitalitatea lui Bluestone era legendară în Crown Colony. Dar mai era şi bâzâitul de avertizare, semnul de întrebare pe care Jake nu-l putea şterge, oricât ar fi încercat. Cât şi-ar fi dorit să aibă un spion în echipajul *Triremei*! Îşi făcu o notă

mentală, să se ocupe de această chestiune, când se va reîntoarce la birou.

— Ai uitat de agentul, care ne e încă necunoscut, care a informat Himera că eşti în posesia unei părţi din *fu*, zise Zilin. Trebuie să-l găseşti pe acest spion şi să-l distrugi. Cât am suferit din pricina acestei trădări: a murit Mariana; a murit fratele tău, Nichiren. Trebuie să-şi ia plata!

— Spionul e îngropat adânc, tată. Jake nu-şi putea scoate din minte chestiunea *Triremei*. Mi-e teamă că multe rădăcini vor trebui smulse din pământ, înainte de a descoperi cine este.

— Timpul este un bun de care nu prea dispunem, Jake.

— Vrei să desfac în bucăţi tot Cercul?

Jian-ul scutură din cap.

— Cu siguranţă, nu. Cercul este extrem de important. Dacă va fi distrus, atunci întreaga mea viaţă – toate sacrificiile, toate durerile, toate morţile pe care le-am provocat sau la care am fost martor – totul a fost în zadar. Numai „Cercul” poate să menţină China puternică împotriva duşmanilor ei din afară şi, ceea ce e la fel de important, împotriva duşmanilor din interior. Dar acest spion a demonstrat mereu şi mereu că are capacitatea să ne rănească adânc.

Făcu unul din rarele lui gesturi fizice şi îşi apucă fiul de braţ.

— Eşti Zhuan. Prin orice mijloace, fă ceea ce consideri că e mai potrivit. Ştiu că orice s-ar întâmpla, nu mă vei face de ruşine. Trebuie să păstrezi „Cercul” unit cu orice preţ. Îţi subliniez aceste cuvinte: cu orice preţ! Dacă nu poţi să fii la fel de neîndurător cu aliaţii ca şi cu duşmanii, atunci nu vei reuşi ca Zhuan. Iar *ren*-ul meu, „recolta” mea de cincizeci de ani, se va reduce la zero.

Gândeşte-te la istoria recentă a Chinei. Propria noastră ciondăneală meschină i-a îngăduit Diavolului străin să ne invadeze. Ignoranţa noastră în materie de cultură universală i-a permis Diavolului străin să ne exploateze. Iar pentru că întreaga Chină fusese transformată într-o uriaşă

naţiune de cooli loviţi de sărăcie, am ştiut că un concept precum comunismul va putea galvaniza chiar şi o naţiune atât de mare ca a noastră.

Dar comunismul n-a fost decât un mijloc în vederea atingerii unui scop. Miniştrii de la Beijing, care se mai agaţă încă de principiile lui rigide, o fac numai din cauza puterii pe care comunismul le-o conferă. Comunismul nu-i este de folos Chinei. Din contră, ne împiedică progresul. Tot timpul scopul meu a fost să folosesc Hong Kong-ul ca pe o sabie cu care să retez învechitele, demodatele noastre doctrine, fără să-mi pierd cinstea. Metoda era evidentă. Beijing-ul nu putea risca să dezmintă integral tot ce propovăduise atâtea zeci de ani. Planul meu a fost o luptă constantă ca să salvez China de sine însăşi. Bătrânul clătină din cap. Hong Kong-ul e cheia pentru întreaga noastră siguranţă şi prosperitate viitoare. Şi nu numai a noastră. A întregii Asii. Din nefericire, duşmanii noştri ştiu şi ei asta, la fel de bine ca noi.

Îşi plecă apoi capul şi Jake spuse:

— Tată, ce s-a întâmplat?

Dintr-o dată Jianul păru bătrân, slab, disperat de obosit. Asemenea cerului în amurg, de pe care dispare dintr-o dată lumina soarelui, înfăţişarea lui Zilin deveni lugubră, îngheţată.

Jake simţi cum i se strânge stomacul într-un spasm de nelinişte.

— Tată, te doare?

Bătrânul clătină din cap. Se mişcă încet, cu grijă, temându-se parcă să nu se rupă în bucăţi.

— Durerea pe care o simt nu are nimic de-a face cu boala. Îşi închise ochii. Multă vreme nici un cuvânt nu mai fu rostit între ei. Pescăruşii ţipau ascuţit deasupra, învârtindu-se în cercuri în lumina apoasă. Ceaţa zăcea deasupra apei, ca şi respiraţia dragonului. Cu privirea aţintită în ceaţă, Jake simţi iminenţa spaimei.

— Jake, am şovăit să-ţi spun până şi ţie, zise Zilin în cele din urmă, dar aşa cum merg lucrurile acum, nu mai am de ales. Ţinea jadul strâns în mână; pumnul i se albise de

încordare. Singurul subiect despre care vorbim foarte rar este Kam Sang.

— Este atu-ul nostru, zise Jake. Aşa cum mi-ai spus, Kam Sang poate să devină salvarea Chinei.

Acum Jianul tresări vizibil.

— Kam Sang a fost întotdeauna o sabie cu două tăişuri. Toţi am ştiut-o, când ne-am angajat. În orice proiect de această natură există un potenţial destructiv. Totuşi, la vremea lui, am simţit că merită să ne asumăm riscul. Simţeam că putem construi ceva, având controlul adecvat şi o anume siguranţă. Respiră adânc. Acum totul. S-a schimbat.

În liniştea de moarte, Jake putea auzi valurile izbindu-se, ca atingerea unor bile de cristal.

— C s-a întâmplat la Kam Sang, tată? Nu-şi putea recunoaşte propria voce; avea pulsul rapid şi urechile îi tiuiau.

Zilin privi marea; joncile micuţe erau ridicate sus, pe crestele oceanului, în vreme ce se îndreptau spre ţărm.

— Acolo a fost făcută o descoperire, de către personalul ştiinţific, rosti el calm. O descoperire teribilă, înspăimântătoare. A fost făcută din întâmplare, printr-un noroc, în timpul experienţelor. Îşi întoarse brusc capul spre Jake, iar privirea lui întunecată îl făcu pe acesta să pălească. E ameninţătoare, Jake, această descoperire ameninţă tot echilibrul puterii, aici. Şi în întreaga lume. În momentul acesta posibilitatea de distrugere, descoperită la Kam Sang, e virtual nelimitată. Potenţialul destructiv e atât de uriaş, încât trebuie să ne asigurăm că nu va fi folosit niciodată. Oamenii sănătoşi la minte – de toate naţionalităţile – n-o vor îngădui. Dar mai sunt şi ceilalţi... Se întrerupse brusc, tresări uşor şi îşi întoarse faţa în lumina palidă. Ruşii ar ucide bucuros pe oricine pentru secretul de la Kam Sang. Şi americanii; şi englezii. Iar tu, Jake... în clipa de faţă eşti singurul paznic al secretului.

Puse *fu*-ul de jad în mâna lui Jake şi zise:

— Deşi jadul acesta a fost în mâna mea şi în mâna ta, el

este încă rece. Jadul este întotdeauna rece, spre deosebire de oameni, care se înfierbântă de pasiuni şi pofte.

Este o lecţie care trebuie învăţată.

Zilin îşi puse mâna peste mâna lui Jake; jadul îi unea.

— Există o zicătoare, Jake, mai veche decât Tao: „Pe munte e frig şi întuneric, dar fără relele acestea n-ar mai fi nimic”. Îşi mişcă picioarele în apă. Acolo te afli tu acum – pe munte. Trebuie să începi să simţi frigul şi întunericul. Fără să le conferi acestora substanţă vei fi pierdut; nu vei simţi decât spaimă, tot restul vieţii…

Jake simţi nisipul de sub el, simţi vântul sărat pe obraji. De undeva se auzea râsul unor copii, lătratul bucuros al unui câine. Deasupra tuturora, simţi greutatea *fu*-ul de jad rotund şi rece. „Tată”, ar fi dorit să spună, „după ce voi învăţa lecţia pe care mi-o dai, voi deveni atotputernic, sau numai inuman?”

Dar, stând pe plajă în golful Repulse, alături de Jian Creatorul, nu făcu nici un fel de comentariu. Mai degrabă ar fi dorit ca tatăl său să-i explice ce se întâmplase la Kam Sang – şi să-i explice de ce lumea devenise acum un loc diferit şi infinit mai periculos.

Jin Kanzhe se afla în Quianmen, la sud de Piaţa Tienanmen din Beijing, într-un labirint de străduţe, înguste, pline cu magazine de alimente şi cu tarabe ale vânzătorilor ambulanţi. Purta un trenci albicios, cu cordon şi epoleţi, cu poalele aproape până la pământ. Îl făcea să pară şi mai înalt şi mai suplu decât era.

În spatele lui Jin Kanzhe, un torent de biciclete se scurgea de-a lungul străzilor principale; frigul greu înăbuşea aproape orice sunet, astfel încât trecerea lor se desfăşura într-o linişte stranie. Mirosul de praf de cărbune transforma aerul într-un fel de melasă.

Jin îl zări pe bărbatul îndesat din faţa magazinului de covoare şi se apropie de el.

— Bună dimineaţa, tovarăşe. Ce mai face Lizi dumneavoastră, micuţa dumneavoastră floare?

Colonelul Hu îşi sugea dinţii.

— Lizi noastră este cât se poate de bine, zise el.

Ca de obicei; colonelul Hu era stânjenit când se afla în preajma lui Jin. Trăsăturile lui, cioplite grosolan, lipsite de distincţie, erau scandaloase pe lângă eleganţa perfectă a lui Jin Kanzhe.

— Misiunea care o priveşte pe fată a mers bine? întrebă el. Se mişcau încet prin aglomeraţia de negustori; lui Jin Kanzhe îi plăcea să se afle în mişcare.

— Nu am avut nici o greutate deosebită, răspunse colonelul Hu. Jin se concentra asupra unei nuanţe din glasul celuilalt, pe care nu o recunoştea. Strategia pe care aţi propus-o a fost corectă. Sunt obişnuiţi să fie descoperiţi pe lângă râuri. Acesta le e calea obişnuită, de ani de zile. L-am găsit pe Cheng şi pe fată pe o pantă a muntelui, l-am prins adormiţi. Colonelul Hu ridică din umeri. Totuşi am pierdut doi oameni; încă unul e în comă. Ăştia sunt oameni plini de forţă.

Jin Kanzhe se întreba dacă era respect în vorbele colonelului Hu.

— Ne-am luat toate măsurile şi totuşi au mai fost capabili să contraatace.

— Păcat de omul care o însoţea, zise Jin Kanzhe. Aş fi preferat să-l supun unui interogatoriu dur.

— Pe Cheng? Colonelul Hu ridică din umeri. A murit ca un soldat. A primit un glonte drept în inimă.

Jin Kanzhe zise dispreţuitor:

— A murit ca un soldat. O faci să sune romantic. Nu e nimic romantic, când e vorba de moarte.

Colonelul Hu nu răspunse nimic. Când ajunseră la sfârşitul blocului, o cotiră la dreapta. Se aflau în preajma gării. Mergând, trecuseră pe lângă un şir de farmacii tradiţionale, cu interioarele lor strâmte, înţesate de boluri de sticlă pline cu praf de coarne de cerb, de dinţi de tigru, de rădăcină de ginseng şi de toate soiurile de ciuperci.

Jin Kanzhe plecă capul, renunţând la subiect.

— Fata ne interesează în primul rând. Trebuie să-i

mulţumim lui Wu Aiping că i-am descoperit prezenţa în Triada Tigrului de oţel. Interesul lui aproape patologic pentru Shi a făcut să-i descopere, înainte de a muri, identitatea şi locul de unde venea. Aceasta a fost moştenirea lăsată prietenului său, Huaishan Han.

— El ne-a condus la fată?

— Da, zise Jin Kanzhe gânditor. Iar ea va fi în curând o maşină făurită de dumneavoastră.

— Sunt multe şanse, zise colonelul Hu încet, ca lucrul pe care îmi cereţi să-l fac, să o transforme în mod fundamental.

— Da, îşi zise Jin Kanzhe; da. Ea e asemenea unei făpturi mitice. Toţi bărbaţii care o privesc în faţă sunt captivaţi de ea. Se opri, se întoarse cu faţa spre colonelul Hu.

— Trebuie să-ţi spun ceva în termeni foarte clari. Este un lucru atât de delicat, încât nici unul dintre noi nu-şi poate permite să-l înţeleagă greşit pe celălalt. Rămase tăcut pentru o clipă, cu privirea intensă aţintită asupra celuilalt bărbat.

După o vreme, colonelul Hu înclină din cap.

— Da, domnule. Pentru prima dată înţelese adevărata natură a stânjenelii pe care o simţea în preajma acestui om. „Mi-e *frică* de el”, se gândi colonelul Hu, oarecum surprins. Jin Kanzhe ştie cât de mult putea fi dorită *Lizi*. M-a impresionat oare atât de profund chiar şi pe mine – cel ce o ţine captivă? Să fie Jin Kanzhe un ghicitor atât de abil? Ceea ce îl tulbura pe Hu cel mai profund era că nici el însuşi nu ştia răspunsul.

— Bine, tovarăşe colonel. *Zheige Uzi hai mei shu ne* – „Floarea aceasta e încă boboc”. Dar asta nu înseamnă că nu e periculoasă. Dimpotrivă. E deosebit de periculoasă, mortal de periculoasă. Jin Kanzhe reîncepu brusc să meargă, iar colonelul Hu, luat pe neaşteptate, fu obligat să se grăbească pentru a-l ajunge.

— Aveţi dreptate, zise colonelul Hu. Totuşi, trebuie să vă mărturisesc că nu sunt sigur că dumneavoastră sunteţi într-adevăr conştient de cât de mortal de periculoasă am făcut-

o să fie.

Jin Kanzhe întoarse capul. Din ochi îi ţâşni o lumină piezişă, ca şi cum energia ar fi izbucnit afară din el.

— Spuneţi-mi, tovarăşe colonel, zise el, aţi fost vreodată pe mare?

Colonelul Hu era uimit.

— Nu, domnule. Adevărul este că apa îmi dă rău de mare.

Jin Kanzhe râse.

— Da, acesta pare să fie cazul multora dintre compatrioţii noştri. Totuşi există un termen nautic pe care trebuie să-l ai la inimă când te apropiai de *Lizi* a noastră, de bobocul nostru încă nedesfăcut. Ea e asemenea unei minunate goelete. Cu ea cineva ajunge să simtă că totul este posibil. Deci, fii atent şi nu naviga prea aproape de vânt, tovarăşe colonel. Altfel s-ar putea să te trezeşti înecat. Se uită la ceas. Am întârziat!

Colonelul Hu recunoştea o concediere, când i se spunea. Îl urmări pe Jin Kanzhe îndepărtându-se. Într-o clipă, bărbatul cel înalt fu înghiţit de vâltoarea traficului de pietoni şi de biciclete, ce curgeau ca un râu nesfârşit pe Qianmen.

Lan McKenna ieşise cu unitatea sa de poliţie ca să liniştească tulburările din Stanley, când i se înmână servieta. În clipa când le ordona celor trei oameni ai săi să împingă înapoi un grup de chinezi gălăgioşi, care intenţionau să pătrundă prin uşile închise ale Trustului Bancar Hong Kong Bangkok, după ce răsturnaseră baricadele pe care le înălţaseră oamenii lui McKenna, un chinez cu o înfăţişare de nedescris îi plasă ceva în mâna liberă. Cu înălţimea lui de aproape un metru nouăzeci, McKenna era uşor de reperat.

Pentru un moment, McKenna nici nu fu conştient de ceea ce se întâmplase. Tocmai avea intenţia să-l despartă pe un chinez de dinţii lui, legănându-i deasupra capului bastonul din lemn de tec lustruit şi repezindu-l în jos cu un scrâşnet pe care îl socotea a fi unul din sunetele cele mai plăcute de

pe lume.

Apoi, când sângele începu să curgă şi când era gata să păşească peste chinezul culcat cu faţa la pământ, deveni conştient de surplusul de greutate. Îşi întoarse capul şi văzu în aceeaşi clipă atât servieta, cât şi pe chinezul cu înfăţişarea de nedescris.

— Inspectore Lan McKenna, e pentru dumneavoastră!

— Hei! strigă el. Hei; tu! Dar era deja prea târziu, silueta se topise în învălmăşeala de culori şi mişcare care potopise totul în jur.

McKenna era poreclit Marea Băltoacă de Pipi, de către toţi chinezii cu care venea în contact – inclusiv cei care serviseră sub comanda sa – dar niciodată nu-i spuneau aşa în faţă, ci numai când erau între ei, vorbind limba lor maternă. McKenna era un australian cu părul ca flacăra, care vorbea limba cantoneză şi o spoială din dialectul Hakka, cu un accent îngrozitor. Îşi făcuse ucenicia în activitatea de poliţie în regiuni periferice, mai slab populate, înainte de a emigra spre Hong Kong, cu zece ani în urmă. Fusese făcut caporal în forţele poliţieneşti de la Crown Colony şi printr-o combinaţie de şiretenie grosolană şi de exerciţiu de voinţă, adesea violentă, reuşise să-şi cucerească rangul de căpitan.

Poseda abilitatea înnăscută a animalului de a sări la gât, atunci când îşi înfrunta duşmanii. Această trăsătură făcea să fie de temut pentru un număr de superiori de-ai săi, aproape egal cu acela al celor ce trudeau sub comanda lui.

Dar erau şi alţii care nu se temeau de lan McKenna. Printre aceştia se. Număra şi Formidabilul Sung, numărul 489 din – 14 K – cea mai numeroasă „Triadă Cantoneză” din Hong Kong. Formidabilul Sung fusese cel care, după o tocmeală eşuată cu McKenna, descoperise slăbiciunea australianului. Fuseseră obţinute fotografii ale lui McKenna împreună cu un băieţel chinez de unsprezece ani într-o intimitate atât de pronunţată, încât expunerea lor în public ar fi provocat nu numai demiterea instantanee a lui McKenna, dar mai mult ca sigur şi o urmărire penală.

Acum, de două ori pe săptămână, McKenna raporta în amănunt sarcinile de serviciu ce-i reveneau direct Formidabilului Sung; rupând cu tradiţia, agentul 489 în persoană îi înmânase lui McKenna setul de fotografii închise într-un plic roşu, lucios.

Gestul simbolic – un astfel de plic roşu era prin tradiţie dăruit unui rival în afaceri care fusese înfrânt, împreună cu o sumă simbolică de bani, pentru ca acesta să nu pară că şi-a pierdut cinstea de tot – nu fusese făcut în zadar faţă de australian. Acesta nu avea să uite niciodată clipa în care Formidabilul Sung îi pusese plicul în mână. Fiecare sunet, fiecare miros şi mai ales toate licăririle de râs din ochii lui 489 erau gravate într-un chip de neşters pe creierul lui McKenna. Nu avea cum să uite o astfel de insultă, căci Formidabilul Sung venise în persoană la întâlnire şi i se holbase drept în faţă când deschisese plicul, ceea ce îi răpise orice urmă de onoare…

Acum, când oamenii lui McKenna îi împingeau înapoi pe cei din urmă foşti protestatari, McKenna se întreba ce nouă umilinţă îi băga pe gât Dragonul de la 14 K. Era roşu la faţă şi nu din cauza efortului de a pune la pământ câţiva isterici.

McKenna fluieră şi îşi chemă oamenii înapoi la camionul care îi adusese de la cazarmă. Căscă ochii la chinezul fără cunoştinţă şi scuipă cu poftă peste faţa strivită. Ceea ce ar fi dorit într-adevăr, ar fi fost să-l scuipe în faţă pe Formidabilul Sung.

Se întorsese şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre camionul de poliţie, gândind: „Într-o zi chiar o s-o fac. Atunci o să mă uit cum se înroşeşte faţa *lui*. Mânca-l-ar ciuma pe el şi blestemata lui de triadă!”

McKenna nu deschise servieta până nu ajunse în incinta cazărmii. Chiar şi atunci nu avu încredere Să facă operaţiunea în biroul său. Străbătu holul ce mirosea a urină şi se îndreptă spre toaleta pentru bărbaţi şi mai urât mirositoare. O fereastră întunecată era acoperită cu vopsea, ca să nu se poată deschide. Trupuri negre şi uscate de muşte zăceau pe pervazul putred. Deasupra, o soră de-a

lor, încă vie, se zbătea slab pe geamul vopsit. Prin el se filtra exact atâta lumină cât trebuia ca să-i dea o falsă speranţă.

McKenna se opri. Tap, tap, tap! Zgomotul aripilor muştei părea să aibă un straniu ecou în spaţiul închis, căpătând proporţii supranaturale.

Dintr-o dată, amintirea lui McKenna se întoarse în teritoriile Australiei de nord, dincolo de Bundooma. La marginea Deşertului Simpson, unde el şi tovarăşul lui luaseră urma unui trio de aborigeni acuzaţi de a fi furat şase capete de vite. McKenna îşi amintea cum tovarăşul lui, Deak Jones, împietrise la vederea deşertului.

— Nu într-acolo, camarade, zisese el îndreptându-şi pieziş ochii pe faţa arsă de soare. Lasă-i pe ticăloşi să se ducă. Oriunde s-ar îndrepta, se vor arde. Deşertul Simpson, în ianuarie, nu era un loc în care o fiinţă vie să supravieţuiască fără umbră sau fără o provizie zdravănă de apă.

— Asta-i lumea lor, replicase McKenna. Dacă scapă, vor masacra animale, le vor bea sângele, le vor mânca şi carnea. Dacă ne, întoarcem acum, ăştia ajung liberi.

— Mureau de foame. Au furat ca să trăiască.

— Când vor vedea asta, scoase McKenna din toc un Magnum 357, vor şti că au făcut ceva rău. Se linse pe buze şi trase cocoşul. Asta-i treaba noastră. Deak, puiule. Dacă n-o facem, nu mai vedem picătură de sânge.

— Trebuie să-i aducem înapoi, Lan, zise Deak privind ţintă spre gura pistolului uriaş. Adu-ţi aminte de asta.

McKenna rânji sălbatic.

— Spală putina, camarade. Spală putina!

Le-au trebuit două zile ca să dea de urma aborigenilor şi să-i ajungă. Pe la apus se căţăraseră pe o colină şi găsiseră trio-ul şi ce mai rămăsese din vite. Erau în deşert de mai bine de cincizeci de ore şi crezuseră că le-a sunat ceasul. Erau deshidrataţi, nedormiţi şi suficient irascibili ca să se sperie de orice sunet-de origine necunoscută.

— Să punem laba pe ei, şopti Deak printre buzele

crăpate, iar McKenna se îndreptă spre poalele colinei, tăcut ca un Dingo. Aborigenii ridicară capetele când îi văzură pe poliţişti apropiindu-se. Aşa cum prezisese McKenna, sacrificaseră un juncan. Îi strânseseră sângele în burta deschisă.

Nu s-a rostit nici un cuvânt. Aborigenii nu au făcut nici o mişcare; pe feţele lor nu se citea nici animozitate, nici remuşcare şi nici măcar surpriză, gândi McKenna mai târziu.

— Ei bine, ...începuse Deak un discurs pe care McKenna îl cunoştea prea bine. McKenna îşi scoase pistolul şi îi împuşcă exact în centrul frunţii. Se aplecară în faţă în acelaşi timp, acoperind animalul pe care atât de recent îl despicaseră.

— Isuse Cristoase! Se repezi Deak la tovarăşul lui. Ai înnebunit? Trebuia să-i aducem înapoi. *Vii*, camarade. *Vii*, băgami-aş! ...

McKenna îşi băgă pistolul în toc.

— Acum fii atent la mine. Suntem de mai bine de două zile în împuţita asta de gaură infernală. Ei erau trei, noi numai doi. Fii realist, cât crezi că am fi rezistat? Crezi că mai puteai să stai treaz o noapte? Sau să-ţi ajungă patru ore de somn? Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi închis ochii doar pentru o clipă? Ar fi năvălit toţi întâi pe tine, pe urmă pe mine, asta-i. Asta era calea cea mai sigură; singura cale.

Îşi făcuseră acolo tabăra de noapte şi sărbătoriseră cu carcasa juncanului. Dar apăruseră muştele, simţind duhoarea de hoit. Era ciudat să le vezi în deşert, dar nimic nu le putea împiedica şi se târau pe juncan şi pe aborigeni fără nici o urmă de discriminare.

Tap, tap, tap! În rămăşiţa de lumină, McKenna îşi întoarse capul. Tap, tap, tap! Urmări cu privirea de unde venea sunetul. O muscă se zbătea pe ochiul deschis şi înceţoşat al unui băştinaş, ca şi cum ar fi fost un ecran de sticlă, ca şi cum ar fi fost prinsă într-o capcană.

Tap, tap, tap! Tap, tap, tap! iar şi iar, fără nici un sens, până când darabana începu să-l calce pe McKenna pe nervi.

Se ridică şi se îndreptă spre cadavru. Tap, tap, tap! Se uită în orbita opacă. Tap, tap, tap!

— Dumnezeii mă-tii! Îşi repezi cu sete cizma şi o strivi pe faţa cenuşie. Potoleşte-te! Şterse cu talpa ce mai rămăsese din muscă. Băştinaşul mort n-avea să afle şi nici nu-i păsa.

Dar în noaptea aceea McKenna auzi din nou zgomotul revenind şi de astă dată nu mai putu face nimic ca să-l oprească. Era ţintuit de podeaua deşertului uscat, lumina soarelui îl orbea şi simţea pretutindeni, pe carnea dezgolită, muştele care se târau.

Se trezi din vis cu sudoarea picurând, cu inima bătându-i dureros în piept. Deak Jones şedea lângă el, cu genunchii la gură. Se holba la faţa lui McKenna. Când îl văzu treaz, zise:

— Mă întrebam dacă poţi să-mi spui cum de eşti în stare să dormi.

Când s-au reîntors în lumea civilizată, Jones ceruse un transfer şi McKenna nu-l mai văzuse niciodată. Dar în ce priveşte tap-tap-ul, asta era altă poveste.

Acum, la o mie de mile depărtare şi cu treisprezece ani mai târziu, momentul acela parcă se repezea asupra lui McKenna cu forţa unei catapulte. Făcu rapid doi paşi, străbătu cămăruţa şi, cu degetul mare spatulat şi cu arătătorul strivi spinarea neagră şi puhavă a muştei de pervazul încrustat cu murdărie.

— Cum ai strivi o băşicuţă! zise el şi intră într-una din cabinele adiacente! Închise uşa şi o încuie, apoi se aşează jos cu servieta în poală.

Pentru un timp, nu făcu nimic. Scoase o ţigaretă şi o aprinse, trase fumul adânc în plămâni. Când expiră, aerul şuieră. Semăna cu un oftat. De resemnare, poate?

Cu o lovitură bruscă, McKenna desfăcu încuietorile de alamă. Deschise capacul. Inconştient îşi ţinu respiraţia.

Ţigareta se balansa liber pe buzele-i ţuguiate, fumul i se învârteji în ochi.

— Cristoase! Era o şoaptă ascuţită. Ca şi cum ar fi fost independente, mâinile – începură să răsfoiască teancurile de bancnote. Trei mii de dolari americani! O parte a minţii îi

mai era încă blocată, mai numără o dată şi ajunse la acelaşi total.

Abia apoi văzu nota. Era dactilografiată în interiorul capacului. Îl deschise. „Pentru serviciile aduse”, citi el. „Dacă un astfel de stipendiu săptămânal v-ar interesa, vă rugăm să veniţi pe Plaja Hair Pin, în dimineaţa aceasta, la ora două şi treizeci. La al doilea stâlp de lumină, la trei kilometri nord-est de Stanley, mergeţi drept pe plajă, până la marginea apei.”

Nota, dactilografiată, era nesemnată.

Privirea lui McKenna era atrasă ca de un magnet de conţinutul servietei. Se cutremură uşor, parcă anticipând.

După ce fostul director de la *Quarry* fusese asasinat, Rodger Donovan adusese cu el, atunci când se mutase în biroul care fusese al lui Antony Beridien, o mică pictură de Georges Seurat.

Donovan o considera pictura cea mai extraordinară. Era un dar. De două ori pe zi – în zori şi în amurg – când lumina de afară era cea potrivită, punctele de culoare aparent disparate se roteau în ochi şi în creier, astfel încât alcătuiau o unitate de nuanţă şi, chiar şi mai miraculos, o formă.

Acesta era motivul, presupunea Donovan, pentru care se simţea atât de atras de opera lui Seurat. Miracolul pe care putea să-l înfăptuiască artistul. Pentru că Donovan era aproape sigur că nici un miracol adevărat nu exista în viaţa de zi cu zi. Seurat avea capacitatea să-l facă pe Donovan să evadeze din sine însuşi.

Acum, în vreme ce ploaia grea, ca gloanţele de puşcă, bătea în ferestre, îşi întrerupse contemplarea miracolului. Soneria mai bâzâi o dată şi el zise:

— Intră.

Uşa grea se deschise. Între două panouri de mahon de vreo şapte centimetri fiecare şi o foaie din aliaj de oţel cu grosimea de trei centimetri îl proteja de eventualitatea improbabilă a unui atac. Improbabilă din cauza sistemului de securitate pe şase nivele, pe care el îl pusese să fie

instalat după moartea lui Henry Wunderman.

În uşă se afla o siluetă înaltă şi deşirată. Purta un sweater de tweed Donegal, pantaloni de lână, cu pense, de culoarea untului ars şi mocasini din piele de Cordoba. Părul lui lung, frizat şi fruntea înaltă îl făceau să pară a nu avea mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani, deşi vârsta lui adevărată era de treizeci şi unu. Avea pielea şi ochii de culoare deschisă, cu obrajii aspriţi de la schi – iarna şi de la surfing – vara.

Donovan îi indică cu un gest un scaun curbat:

— Ia un loc, Tony.

Paşii mari ai lui Tony Simbal înghiţiră distanţa dintre ei. Ca şi paşii lui Cary Grant[4], păreau fluizi, atât de lipsiţi de efort, încât atrăgeau imediat atenţia majorităţii populaţiei feminine din preajmă. Se plie într-un scaun. Mâinile cu degete lungi i se încrucişară peste genunchii puşi unul peste altul.

— Cum a fost la New York? întrebă Donovan.

Simbal mormăi.

— Trist. Şi e o circulaţie în zilele astea, că e nevoie să mergi pe sub pământ, dacă vrei să ajungi undeva, într-un timp rezonabil. Rânji. Acolo, jos, ai nevoie de un Magnum 357, ca să supravieţuieşti.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

— Deosebit, nu. Mi-am rânjit niţel dinţii la băştinaşi. A fost destul ca să-i ţin pe „zuluşi” la distanţă.

„Zuluşi!” Donovan râse uşor şi de pe faţa lui frumoasă, blondă se şterse pentru o clipă expresia sumbră. Cuvântul îl aruncă înapoi, în trecut. Tony Simbal venise destul de recent în Quarry. Era încă unul dintre cei mai apropiaţi lui Donovan. Asta din cauză că noul director îşi întinsese braţul cel lung şi-l măturase pe Simbal din DEA.

Donovan şi Simbal trecuseră împreună prin „moara” de la Stanford. Fuseseră colegi de cameră, aflaţi într-o

[4] Cary Grant Actor american (1904-1986) – cunoscut interpret de comedii sofisticate şi western, înalt, inteligent, elegant, sigur pe sine… unul dintre „seducătorii” ecranului, (n. red.).

competiţie acerbă, fraţi de cruce şi cei mai buni prieteni. Crescuseră împreună, taţii lor rivalizând pentru titlul regional la şah, de-a lungul întregii coaste a Pacificului.

Când refăcuse reţeaua *Quarry* după dezastrul provocat de moartea lui Beridien şi a lui Wunderman, scopul lui Donovan fusese încrederea absolută. Recrutarea lui Tony Simbal era expresia acestei încrederi. La facultate umblaseră după aceeaşi fată. Ea, flatată şi fără prejudecăţi, le fixase alternativ câte o întâlnire, sâmbăta seara, până când ei îi ceruseră să aleagă. Ea le răspunsese că nu putea, pentru că fiecare din ei avea calităţi care o atrăgeau şi la care nu voia să renunţe, iar această întâmplare le pecetluise prietenia pentru totdeauna. După aceasta, continuaseră să rivalizeze – mai ales în lumea academică – dar nici unul dintre ei nu ţinuse realmente scorul victoriilor şi al înfrângerilor. Păreau să se împărtăşească în mod egal şi din momentele de exaltare şi din dezamăgiri, amintindu-şi ce le spusese fata de la facultate. Acum, mult timp după ce amândoi îi uitaseră numele, îşi reaminteau de momentul acela ca şi când ar fi purtat aura magică a regelui Arthur eliberând din stâncă spada Excalibur.

— Nu sunt „zuluşi” în Chinatown, zise Donovan. „Zuluşi” era cuvântul prin care îi denumeau pe negrii certaţi cu legea.

— Nu, întări Simbal. Numai un alb foarte mort.

— Cât de grav a fost?

Bărbatul cel înalt făcu o grimasă. Se ridică, fără astâmpăr, evitând orice loc de odihnă. Se îndreptă spre locul în care atârna Seurat.

— Arăta ca după o petrecere scăpată cu totul de sub control. Faţa îi era realmente fără carne pe ea. Dacă poţi să crezi, Alan Thune fusese prăjit de un dragon.

— Poftim?

Simbal îl mai studia încă pe Seurat.

— Era Anul Nou chinezesc. Thune pândea să-şi primească banii de la unii care trebuiau să plătească pentru trei sferturi de tonă de opiu numărul „patru”. Lacrimi de mac. În

loc de asta, s-a întâlnit cu Dragonul. Dragonul şi-a deschis gura şi l-a ars pe Thune.

Donovan îl privi atent şi Simbal zâmbi.

— Dragonul e tradiţional de Anul Nou. Are un cap de hârtie lucioasă. Cu oameni înăuntru. Numai că de data asta era şi un aruncător de flăcări! Nu cred că a mai rămas prea mult din el, zise Donovan.

Simbal mormăi.

— N-a rămas. Dar băieţii noştri i-au făcut un test. Toţi molarii erau la locul lor. Era Alan Thune, fără îndoială.

— Nemernicul! Donovan se lăsă pe spate în scaunul turnant, de piele. Aş fi vrut să fiu eu cel care i-a făcut-o.

În spatele lui, prin dantelele albastru-închis ale microjaluzelelor, Simbal putea vedea Casa Albă şi o parte din grădina de trandafiri imaculaţi. Amândouă erau parţial întunecate de ploaie. Se întreba ce făcuse Thune de-i stătuse aşa în gât lui Donovan. La Stanford, îşi reamintea el, nu exista nimic care să întunece această faţă frumoasă şi placidă; nici cea mai grea finală, nici ruptura cu o fată. Simbal îşi dăduse seama că asta nu însemna că Donovan nu avea emoţii, ci numai că nu-i plăcea să le arate. Iar acum o făcuse.

— Ai petrecut doi ani în Asia de sud-est, zise Donovan după o vreme. În tot timpul ăsta ai supravegheat *diqui*-ul. *Diqui*, cuvântul mandarin pentru planeta Pământ, părea un nume cu totul potrivit pentru o organizaţie atât de puternică şi de influentă.

— Ai idee despre ce s-a întâmplat?

Simbal era încă preocupat de Seurat.

— E originalul?

— Nu, zise Donovan, e numai o copie. Aş vrea să am originalul. Ar trebui să mă întorc înapoi la Paris pentru asta.

Simbal mormăi şi se întoarse. Lumina scădea.

— Nu e uşor să explici de ce e ars un om de un dragon. Dar un lucru e sigur: au ales s-o facă în public, evident în public şi asta ne spune ceva.

— Un avertisment?

Simbal încuviinţă.

— Fără doar şi poate. Dar pentru ce? Thune era principalul curier american al *diqui*-ului. Voia să se despartă de *diqui*? Face cineva o mutare împotriva lor? A fost o vendeta personală? A avut *diqui*-ul vreun motiv de nemulţumire împotriva lui Thune? Ridică din umeri. În clipa de faţă e imposibil de spus.

Ochii cenuşii ai lui Donovan îl priviră un timp pe prietenul său. Un ceas vechi franţuzesc ticăia pe o măsuţă făcută din lemn de trandafir şi crom, în cealaltă parte a încăperii. Afară, umbrelele erau zdrenţuite de vânt. Suna ca şi cum nişte demonstranţi nemulţumiţi ar fi azvârlit pietricele în geamurile securizate cu oţel.

— Nu mă interesează cuvântul „imposibil”. Care e ipoteza ta?

Simbal se înapoie la scaun şi se închise din nou în el. O vreme nu spuse nimic. Ceasul marca interstiţiile de linişte.

— Am folosit cât am putut computerul. Vocea lui Simbal avea o nuanţă de absolută autoritate. Dar ştii foarte bine, Rodger, ce cred despre computere. Astea nu scuipă afară decât ce le-au programat oamenii să scuipe. Agenţii federali sunt, în mare, cam găgăuzi. Sunt antrenaţi să gândească în termeni de buget şi de ce s-a întâmplat înainte. Le lipseşte imaginaţia şi în consecinţă băncile lor de date au aceeaşi lipsă.

Donovan îşi înlănţui degetele şi începui să le lovească vârfurile unele de altele.

— Să nu-mi spui mie că nici creierul tău n-a început să elimine posibilităţile!

Simbal zâmbi.

— Nasul meu îmi spune că nu e treabă făcută de *diqui*. Sunt pe urmele lui Thune de multă vreme. Dacă n-a făcut ceva foarte rău, în vreo clipă când l-am scăpat de sub ochi, situaţia lui în interiorul *diqui*-ul era foarte solidă. De fapt, cred că era pregătit s-o întindă. Cineva îl antrena pentru treburi mai importante, decât să alerge prin Fun City.

— Cine crezi?

Simbal îşi plecă capul.

— Îmi pare rău. Încă n-am putut să descopăr.

— Atunci adoptă altă tactică.

Simbal era atent la capul lui Donovan. Părea că şi-l menţine calm, printr-o mare forţă interioară şi încă o dată se întrebă: „Ce se petrece cu Donovan?”

— Cu orice preţ, zise Donovan.

Simbal făcu ochii mari.

— Lui Schiffer n-o să-i placă. Vorbea despre ofiţerul responsabil de „secţia uscată”. Cei care acţionau pe teren erau „secţia umedă”. Nu i-a plăcut nici că am fost la New York fără să-l anunţ. M-a tras de urechi pentru asta, imediat cum m-a văzut azi dimineaţă.

— Toate astea aparţin trecutului, zise Donovan.

— Adică?

— De acum încolo îmi raportezi mie şi numai mie. Clar?

Ochii lui Simbal păreau tot atât de decoloraţi, ca soarele de iarnă pe gheaţa duşmănoasă.

— Când am fost în Birmania am întâlnit-o femeie. De fapt, o fată. Era o Shan. Avea frumuseţea aceea specifică polinezienelor. Părea needucată, din punctul de vedere al occidentalilor, dar depăşea trei sferturi din oamenii importanţi din DEA, inclusiv pe mine, iar tatăl ei era extrem de bogat, în special în pietre preţioase neprelucrate, deşi cred că-mi amintesc că avea de-a face şi cu „lacrimile de mac.” în Statele Shan, Rodger, nu există ceva care să se asemene cu civilizaţia. Nu există decât viaţă şi moarte. Numai dragoste şi ură. Când am înţeles asta, am fost zguduit. Am înţeles că de asta venisem acolo, de asta renunţasem la munca de la Cray Computers, pentru care zece ia sută din categoria noastră, de elită, ar fi ucis, probabil.

— Bănuiesc că nu sunt un om civilizat. Simbal. Se aplecă în faţă şi Donovan îi văzu mâinile puternice. Nu-mi plac nici cerinţele, nici regulile civilizaţiei. Cray nu era pentru mine. Nici DEA, cu regulile ei de tipul *yin-yang*. Nu poţi să te învârteşti fără să completezi o hârtie. Nu-mi place să scriu

hârţoage.

— Şi nu-ţi place să-i raportezi lui Schiffer, zise Donovan. Ştiu asta. Îl privi pe Simbal. În timpul predecesorilor mei, Quarry se ocupa în special de maşinaţiunile pornite de la Moscova. Poate că era inevitabil să fie aşa. Antony Beridien a fundat această organizaţie în timpul domniei lui John Fitzgerald Kennedy.

Simbal pufni:

— „Domnie?" Nu e termen prea măreţ ca să descrii durata mandatului unui preşedinte-american?

— Nu e un termen nepotrivit când e vorba de JFK. Beridien a petrecut multe ceasuri povestind despre vremurile acelea. Legendare! Adu-ţi aminte cum vorbea presa despre domnia lui Kennedy. „Cele o sută de zile strălucitoare." Donovan mormăi:

— În America totul se reduce la parametrii unui slogan de reclamă. Reclama e cea care atrage atenţia publicului american, Tony. Altfel, sunt toţi prea ocupaţi să-şi cumpere Toyote şi Subaru ca să mai fie atenţi şi la altceva. Dar noi amândoi ştim ce înseamnă reclama: un vax!

Simbal îl contempla pe acest american-total, această minune cu părul blond în care se transformase prietenul lui de o viaţă. Cine ar fi crezut? se întreba el mirat. „În zilele de la Stanford nu eram amândoi decât doi tineri geniali, supra-dotaţi sexual. Şi uite în ce epave ne-am transformat!"

— Deci amândoi avem nevoie să ieşim din asta.

— Să ieşim?

— Asta e civilizaţia, Rodger. Pute. Ţi-am mai spus. Acum ai ajuns şi tu la aceeaşi concluzie. În felul tău…

Donovan se gândi o clipă.

— Vorbeam de Antony Beridien.

— Şi de Kennedy.

— Kennedy i-a dat lui Quarry statutul originar. A fost copilul născut din creierul lui Beridien, JFK a suflat viaţă peste el. Tony, organizaţia Quarry, s-a născut din paranoia. În anii şaizeci, lumea se zgâlţâia cu o viteză înspăimântătoare, copleşitoare. Părea că ruşii sunt la uşă.

Criza rachetelor din Cuba a dovedit-o în mod dramatic. Oricum, Beridien şi Kennedy erau camarazi autentici. Preşedintele ştia să recunoască forţa când o întâlnea, iar el şi-a lăsat capul pe mâna lui Beridien. Dar era în asta şi un avertisment. Fiecare preşedinte care i-a urmat a avut pornirea să radieze statutul lui Quarry încă din prima lună a mandatului. Şi asta dintr-un motiv deosebit. Quarry intră în responsabilitatea preşedintelui. În jurul nostru nu se freacă tot felul de senatori gălăgioşi; nu depindem de fondurile de la Colina Capitolului. Nimeni nu ne cunoaşte şi nu ştie ce facem într-adevăr. Suntem nişte lupi singuratici... fără îndoială, ultimii din istoria guvernului american. Aş vrea să-ţi reaminteşti de asta.

Donovan îşi sprijini mâinile pe masă.

— Era obsesia lui Beridien, să-i vâneze pe ruşi, nu a mea. În zilele acestea sunt alte chestiuni, mai presante, care ne solicită atenţia. De asta te-am adus de la DEA. Acolo te-ai ocupat de *diqui* şi avem nevoie de experienţa ta aici, la Quarry.

— Contrabanda internaţională cu droguri nu e chiar domeniul lui Quarry, zise Simbal. DEA se ţine serios de treaba asta şi nu-i nevoie să-ţi spun eu cum îşi apără şeful meu, Max Threnody, teritoriul. Scoate din funcţiune băncile de date numai dacă vine cineva din afara agenţiei şi cere date de la DEA.

— Nu mă deranjează, zise Donovan. Threnody poate să-şi păstreze toată cocaina şi tot opiul pe care pot să pună mâna angajaţii lui. Ai dreptate, drogurile nu sunt domeniul nostru. Dar Kam Sang este. De un an şi jumătate încerc să pun la punct o reţea de informaţii despre acest proiect chinezesc ultra-secret. E principalul motiv pentru care am încercat să-l readuc pe Jake Marok, acum câteva luni. Am o presimţire că el ştie tot despre Kam Sang. Am primit rapoarte că tatăl lui are unele legături cu Kam Sang-ul. Şi îmi închipui că tot ce ştie tatăl lui, ştie şi Jake.

— În cazul ăsta, de ce nu-l întrebi?

— Foarte amuzant. Jake a fost loial faţă de Quarry. Apoi

ei s-au debarasat de el. Nu mi-ar spune acum nici cât e ceasul, dacă n-ar fi în interesul lui.

Simbal se apropie de birou.

— Ce legătură e între Kam Sang şi incinerarea lui Alan Thune?

— Nu ştiu, admise Donovan. Poate niciuna. Dar dintr-o dată informatorii noştri din Estul îndepărtat detectează interesul lui *diqui* pentru Kam Sang. De ce? Nu e nici domeniul lor!

— S-a ocupat cineva de asta? Dori Simbal să ştie.

— Powers şi Choi.

— Aş putea să vorbesc cu ei personal?

— Mai bine ai lua legătura cu un medium bun, zise Donovan. Sunt la şase picioare[5] sub pământ.

— Morţi?

— Împuşcaţi în ochi, amândoi.

— Eticheta *diqui*-ului. Simbal se întreba dacă acesta era motivul pentru care era atât de frământat Donovan.

Donovan se ridică în picioare.

— Am o presimţire, Tony, că s-a pornit ceva care a scăpat de sub control. Moartea lui Alan Thune poate fi începutul unei băi de sânge internaţionale.

Simbal urmărea expresia lui Donovan.

— În ce-l priveşte pe Threnody, ce îi spun?

— Oh, Cristoase, foloseşte-ţi imaginaţia, zise Donovan. Dar orice i-ai spune, asigură-te că nu e adevărat.

La est de o latură a Connaught Road Central se găsea strada Sawyer, singura stradă din Hong Kong care purta numele unui american. Clădirea centrală de pe magistrala îngustă cât două blocuri era Imobilul Sawyer, o construcţie din piatră albă şi din granit albastru, ce fusese ridicată la mijlocul anilor ’30, când lumea îşi mai putea permite astfel de lucrări grandioase. Acum chiar şi Banca Chinei trebuia să importe piatra din Canada, ca să evite rambursarea costului

[5] picior – unitate de măsură englezească echivalentă cu 30,5 cm.

imposibil al muncii.

Multe companii erau găzduite în clădirea dintre Connaught Tower şi clădirea la fel de ornamentată care fusese până cu câteva luni în urmă sediul lui „Mattias, King Company”, cândva cea mai veche şi mai renumită dintre toate principalele case de comerţ din Asia.

Noul *tai pan* de la „Mattias, King Company”, născut la Londra, găsise mai potrivit, poate chiar la sugestia personală a reginei, să mute cartierul general al venerabilei companii în Bermude. Aparent, o făcuse pentru a asigura companiei un port scutit de taxe, dar, în particular, ceilalţi *tai pani* din Crown Colony ştiau că era o reacţie de panică, pentru a evita ceea ce britanicii considerau ca o evidentă intervenţie a comuniştilor chinezi pe piaţa liberă din Hong Kong.

În vreme ce aştepta să se termine clădirea noului zgârie-nori pentru birourile sale de proporţii uriaşe, Banca Chinei se mutase temporar în clădirea lui „Mattias, King”. Era, spunea Andrew Sawyer, semnul că vremurile s-au schimbat.

Bătrânul *tai pan*, cu părul alb mult retras faţă de fruntea pistruiată, se întoarse de la fereastra înaltă de zece picioare, care dădea spre Kowloon, spre Portul Victoria şi spre adâncurile înceţoşate ale continentului asiatic; fereastra biroului său, aflat în partea de sus a Imobilului Sawyer.

„Sawyer Sons” era una dintre cele mai active şi mai pline de succes companii vestice din Hong Kong şi era astfel de mulţi ani. În Shanghai, unde fusese întemeiată firma de către tatăl lui Andrew Sawyer, Zilin inaugurase un parteneriat secret cu Barton Sawyer. Familia Shi nu numai că era unul din proprietarii secreţi ai lui „Sawyer Sons”, dar Andrew Sawyer avea faţă de Zilin şi o datorie personală pe care nu şi-o va putea plăti pe deplin niciodată. Fără intervenţia lui Zilin, pe când fusese tânăr şi nebun, Andrew Sawyer n-ar fi devenit niciodată *tai pan* al casei de comerţ. Această mult dorită poziţie ar fi fost încredinţată lui Chen Ju, asociatul de încredere al lui Barton Sawyer.

— Când s-a dovedit că Peter Ng era spion sovietic, zise Andrew Sawyer referindu-se la fostul său asociat, au început şi necazurile noastre. A lăsat securitatea firmei într-o dezordine nemaipomenită şi primul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să-l spânzur pe Sir John Bluestone de degetele mari.

— Nu cred că ar fi lucrul cel mai prudent, zise rar şi calm Jake, şezând pe o sofa de piele, într-unui din colţurile enormului birou.

În cameră era o tensiune extremă; existase încă dinainte de această extraordinară adunare a responsabililor Cercului – Jake, Sawyer, Tsun Trei înjurături şi T.Y. Chung. Sawyer, administratorul de zi cu zi al inelului, era cel care ceruse sesiunea de urgenţă. Deşi alianţa de afaceri între Tsun Trei înjurături şi T.Y. Chung – (un şiretlic inventat de Zilin ca să le permită ambilor săi fraţi să facă avere şi să câştige aliaţi care nu i-ar fi adus pe cei doi niciodată unul alături de celălalt) – era în mare măsură de domeniul public, era foarte periculos pentru cei doi să fie văzuţi împreună. Numai o urgenţă extraordinară putea să-l determine pe Andrew Sawyer să-i adune laolaltă la lumina zilei. Ştiuse că nu are de ales.

— Blestematul de Bluestone l-a turnat pe asociatul meu; Bluestone care e agentul sovietic cu rangul cel mai înalt din Asia, zise Sawyer mânios. Lovi cu mâna un plic. Avem probe mai mult decât suficiente ca să-l convingem. V-am spus dinainte că trebuia să-l împuşcăm. Acum să-mi găsiţi un singur motiv rezonabil ca să nu chemăm Brigada Specială să-l lichideze.

— Primul motiv e că nu ştim cine este duşmanul nostru, spuse Jake rezonabil.

— Îmi cereţi să renunţ la un avantaj enorm şi nu o voi face. Suntem în situaţia de a-l controla pe Sir John Bluestone, cel mai important agent al sovieticilor de pe continentul acesta. Dacă îl îndepărtăm, cu cine îl va înlocui Daniela Vorkuta? Nu vom şti cu cine, până când va fi, poate, prea târziu. Şi, de asemenea, reţelele lui Bluestone, pe care

am început în cele din urmă să le infiltrăm, se vor prăbuşi odată cu el. Controlul lui de la Moscova, Daniela Vorkuta, e sigur că va avea grijă de asta. Ea o să oprească totul şi o s-o ia de la început. Din nou o să bâjbâim în întuneric. Asta vreţi?

Sawyer veni şi se aşeză pe scaunul pe care îl părăsise Jake. Îşi trecu o mână subţire prin şuviţele de păr pieptănate aşa ca să-i acopere craniul plin de pete.

— Nu, nu, desigur. Ochii lui albaştri şi reci scânteiară. Dar vreau să mi se facă dreptate împotriva lui Bluestone.

— Ţi se va face, zise Jake fără să ridice vocea. În timp. Încă nu a venit vremea culesului, Andrew.

— Între timp, imperiul ridicat de noi se prăbuşeşte în jur. Bluestone se luptă cu noi prin delegaţie, pentru a ne controla companiile – ceea ce include şi Pak, ajutorul investit în proiectul Kam Sang. E vital să păstrăm un control majoritar asupra acestei reţele de companii, nu-i aşa, onorabile Tsun?

— Eu am creat companiile, zise Tsun Trei înjurături. Da, aş spune. Fără acest ajutor am pierde aproape două sute de milioane de dolari americani.

— Controlul Cercului asupra Kam Sang-ului e absolut vital, zise Jake. Asupra acestui fapt nu mai poate exista discuţie.

— Dar strădania noastră de a controla Pak-ul, combinată cu creşterea investiţiilor în Kam Sang ne-au redus serios depozitul de bani lichizi, zise Sawyer.

— Ştiţi ce înseamnă asta? Se amestecă T.Y. Chung. Niciodată de când sunt n-am văzut atâta capital cheltuit atât de repede ca acela pe care l-am turnat noi în Inter Asia Trading. Suntem trei din cei mai bogaţi *tai-pani* din toată Asia. Şi datorită extraordinarelor indicaţii pe care le-a dat Shi Zilin, ne-am transferat toate bunurile asupra *Zhuan*-ului. Nici măcar nu ştiu unde ni s-a scurs tot capitalul.

— Supra extindere, zise Tsun Trei înjurături. Nu-mi place s-o spun, dar e posibil ca Jian-ul să fi greşit. Se întoarse spre Jake. Încă nu înţeleg pentru ce am avut nevoie să pornim

această nouă afacere. Inter Asia Trading. Într-o vreme când, aşa cum a subliniat onorabilul Chung, noi toţi ne cheltuim toate fondurile ca să ţinem Kam Sang-ul pe linia de plutire, mi se pare o gravă eroare de calcul să inaugurăm o corporaţie complet nouă. Şi în special una în care a fost înghiţită toată averea acumulată până azi. Dumnezeule, toţi banii noştri sunt băgaţi în Inter Asia Trading. Chestiunea asta nu mai poate fi un secret pentru duşmanii noştri. Ştii asta, *Zhuan*. Mi-e teamă că Inter Asia va deveni o momeală care va atrage toţi rechinii din afaceri. Ce-ar mai plăti mâncătorul ăla de rahat de Bluestone să obţină controlul asupra lui Inter Asia Trading!

— Trebuie să luăm în considerare şi cealaltă latură a problemei, zise Jake calm. Prin felul în care a aranjat lucrurile tatăl meu, în clipa de faţă avem la dispoziţie o afacere complet nouă, fără nici o istorie şi fără un „modus operandi”. Pe scurt, putem folosi Inter Asia Trading *pentru orice scop dorim,* fără să facem ca vreo persoană din afaceri sau din guvern să-şi ridice măcar sprânceana. O astfel de libertate e imposibilă cu companiile care există deja, inclusiv cu Southasia Bancorp, banca noastră subordonată. E imposibilă şi libertatea de acţiune cu oricare alte companii specializate în navigaţie, comerţ şi aş mai departe. Inter Asia Trading este o unitate de viitor; o companie pe care o vom modela cum credem noi mai potrivit. Eventual poate să devină o umbrelă pentru noi companii specializate.

— Dar, în mod precis, pentru ce fel de afaceri va fi folosită Inter Asia, *Zhuan*? întrebă T. Y. Chung. Plutim toţi în beznă, nu ştim pentru ce ne-am pus la bătaie toată puterea financiară.

— Inter Asia nu este subiectul acestei întâlniri, interveni Andrew Sawyer. Latră-mă, Zhuan, dar am amânat prea mult să vă anunţ vestea. Folosi o batistă de în ca să-şi şteargă căpăţâna de sudoare, apoi continuă: este de datoria mea să vă informez că de astă noapte până în dimineaţa aceasta, agenţii noştri au descoperit că fostul contabil al filialei

Băncii Southasia a transferat sistematic peste douăzeci şi cinci de milioane de dolari în depozite particulare din afară de Colony.

Jake stătu cât se poate de liniştit şi se gândi: „Dacă află presa, vom fi ruinaţi!”

— Bată-i toţi zeii pe bancherii ăştia ridicaţi din viermi! explodă Tsun Trei Înjurături. Niciodată n-a ieşit ceva bun din astfel de instituţii. Eu mi-am pus barele de aur sub pat şi nu-mi pasă de căcăcioşii ăştia!

Jake aşteptă răbdător până se termină tirada. Apoi spuse:

— Eşti sigur că a fost Teck Yau?

— Absolut, răspunse Sawyer. L-am depistat într-o cursă a lui Air India spre New Dehli. Fără îndoială că e deja în Elveţia sau în Lichtenstein şi râde cu gura până la urechi când se gândeşte cât ne-a furat.

— Lăsându-ne să ne descurcăm cu mizeria pe care ne-a făcut-o. Jake îşi lovea degetele de braţul fotoliului. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne asigurăm că nu va ieşi scandal. Dacă răsuflă o singură aluzie în presa locală, Shothasia Bancorp poate suferi o ireversibilă pierdere a încrederii depunătorilor. Nu mai trebuie să adauge că majoritatea dintre ei erau chinezi care, ca şi Tsun Trei înjurături, nu aveau prea mare încredere în astfel de concepte apusene, precum băncile. Un scandal de asemenea proporţii ar fi putut provoca o prăbuşire care ar fi doborât Southasia Bancorp într-o săptămână. Întrucât majoritatea banilor lichizi de pe piaţa liberă a *Cercului* circula prin intermediul acestei instituţii, o astfel de împrejurare ar fi devenit cel mai mare dezastru financiar. Un dezastru din care, bănuia Jake, nu şi-ar mai – putea reveni niciodată.

„Desigur, se gândi el, tata nu avea cum să anticipeze asta. Poate că unchiul meu are dreptate. Poate că ne-am supraestimat poziţia”. Se gândi iarăşi la petrecerea de week-end de pe vasul lui Bluestone; „oare ce prevestea”?

Era de neconceput să se ducă la tatăl lui într-o astfel de situaţie. Aşa ceva i-ar submina autoritatea pentru

totdeauna. Nu. El era *Zhuan*-ul. Trebuia să controleze situaţia. Imediat!

— Andrew, vreau să ştiu toate datele pe care le ai până acum despre pierdere. Jake se întoarse spre Tsun Trei înjurături. Unchiule, doresc să intri în contact cu dragonii triadei care fac parte din *Cerc*. Să-şi exercite toată puterea ca să muşamalizeze incidentul. Dacă ajunge în presă, suntem morţi.

— Nici chiar ei nu le vor putea ţipe oamenilor limbile veşnic legate, *Zhuan*, zise Tsun Trei înjurături. Ştii cum se răspândesc zvonurile în oraşul ăsta.

— Adevărat, zise Jake ridicându-se. Dar nu avem nevoie decât de o săptămână sau două. Până atunci voi găsi o cale să pompez banii înapoi în Southasia.

Tsun Trei înjurături înclină capul.

— Voi face cum spui. Şi aşa vor face şi ei. O să am personal grijă de asta.

— Bine, zise Jake. Şi se gândi „Am intrat deja la saramură. O mică adiere de vânt şi ne răsturnăm peste parapet”.

Se gândi la ceea ce învăţase cu mulţi ani în urmă: *întâi trebuie să-i loveşti colţurile, când te lupţi cu un duşman puternic*, îl sfătuise Fu Sahan, învăţătorul lui, călăuza lui, omul extraordinar la care îl trimisese Zilin pentru a fi antrenat. *Dacă ataci un duşman, care este evident mai puternic decât tine, într-o manieră directă, spiritul lui te va copleşi şi el te va doborî. Atunci să cauţi să izbeşti rapid la colţurile puterii lui. Astfel, spiritul corpului principal va fi slăbit şi tu vei putea găsi o cale spre inima duşmanului tău*.

Într-o clipă, hotărârea lui Jake era luată. Îi era limpede că persoanele care ar fi profitat cel mai mult de pe urma prăbuşirii Băncii Southasia, erau Bluestone şi Daniela Vorkuta. Să fi reuşit Bluestone să se infiltreze din nou în Cerc? O mai făcuse o dată, aşa cum se grăbise Andrew să sublinieze. De ce n-ar face-o şi a doua oară?

Jake se ridică şi se uită spre ceilalţi:

— Vă părăsesc ca să mă duc la treabă.

Abia dacă-şi putea aminti cum a coborât cu liftul şi cum a ajuns în maşină. În clipa când părăsise biroul lui Sawyer, împinsese fiasco-ul de la Southasia în zonele periferice ale minţii. Nu era nimic de făcut până când Sawyer nu-i dădea mai multe informaţii amănunţite.

Jake îşi îndreaptă atenţia spre noile rapoarte sosite de la Tokyo şi Osaka. Bliss îl chemase de sub duş şi, în timp ce se ştergea, urmărise camerele de televiziune înregistrând urmările cutremurătoare a ceea ce crainicul numea ciocnirea sângeroasă din recentele războaie teritoriale dintre cele două clanuri Yakuza, rivale – Kisan şi Komoto. Cel mai bun prieten al lui Jake, Mikio Komoto, era *oyabun*, şeful clanului Komoto. Jake era foarte preocupat de soarta lui Mikio.

— Aceste scene de moarte şi de distrugere – trei trupuri răsucite, fără cap şi umflate; o clădire arsă până în temelii, la Osaka; flăcări cuprinzând o altă clădire la periferiile oraşului Tokyo; urmate de o detunătură pe care mulţi au luat-o drept un cutremur de pământ – sunt urmarea unei bătălii tactice care până la începutul acestei luni rămăsese foarte mult în umbră, ca şi o serie întreagă de hărţuieli ulterioare.

Împuşcături, panică, feţe înspăimântate, sânge, negru şi mânjit, prin imperfecţia aparatelor de transmisie. A izbucnit acum întregul măcel pe care anumiţi oficiali din forţele speciale anti-yakuza de la Tokyo îl preziseseră. Singura întrebare care rămâne valabilă este: când se va sfârşi? Jake făcuse un salt spre telefon şi îşi chemase prietenul. Dar Mikio Komoto nu era acasă, i se spusese. Da, mesajul lui îi va fi transmis. Jake era dispus să-l ajute în orice fel pe Mikio.

În dimineaţa aceasta, după ce citise ziarele, Jake încercase să-i telefoneze prietenului său. Niciun răspuns! Când intrase în biroul lui Sawyer o rugase pe Sei An, secretara acestuia, să încerce din nou la numărul de acasă la lui Mikio. Acelaşi rezultat negativ.

„Unde e Mikio?” se întreba Jake. „Ce i se întâmplase?”

Când Tony Simbel ajunse acasă la Max Threnody, în Georgetown, petrecerea era în toi. Threnody, un tip înalt şi suplu din Boston avea un aer foarte distins, ca şi cum ar fi descins direct de la Oxford şi tocmai şi-ar fi îndepărtat frunzele de laur de pe roba academică.

Din cauza înfăţişării lui, nici un om în toate minţile n-ar fi crezut că era unul din membrii de vază ai „Drug Enforcement Agency" (Agenţia de combatere a drogurilor). Fusese, de asemenea, superiorul imediat al lui Simbal în DEA; mintea iscoditoare a lui Threnody îl trimisese pe Simbal în Statele Shan pentru a-şi începe cariera. În Statele Shan, în mijlocul Triunghiului de Aur, acolo, unde era recoltată şi rafinată majoritatea cantităţii de opiu din lume, transformată în heroină. Desigur, ele erau ţinta majoră pentru DEA.

Statele Shan, o regiune muntoasă în nordul Birmaniei, mărginite la nord de graniţa chineză, erau guvernate de un număr de dictatori militari ale căror armate erau în război permanent cu guvernele chinez şi birmanez. Ambele guverne doreau să lichideze comerţul cu opium.

Casa din oraş a lui Threnody, de culoarea smântânii, se afla pe strada R, la periferiile Georgetown-ului. De la geamurile bucătăriei lui se putea zări o largă porţiune din Dumbarton Oaks. Din dormitorul lui de la etaj se putea vedea peste coroanele tunse ale copacilor, porţiuni din Lovers Lane.

Participanţii la petrecere erau mai ales de la DEA, dar Simbal, coborând scările, recunoscu şi câţiva reprezentaţi ai Statului, ai Congresului şi chiar ai CIA. Petrecerea nu era deloc oficială, totuşi oricine se afla aici era în relaţii strict „amoroase" cu DEA. Cu alte. Cuvinte, era o afacere „prietenească".

Casa era tihnită, mobilată cu o mobilă franceză de provincie, mai confortabilă decât te-ai fi aşteptat. Culorile tindeau spre pământiu şi păreau construite în jurul tablourilor răspândite cu mare grijă şi dragoste. Toate investiţiile pe care le făcuse Threnody erau în obiecte de

artă, aceasta, în afară de munca lui, fiindu-i singura pasiune. Îi plăceau impresioniştii precum Degas, Monet şi Manet, ca şi înrudiţii, dar mai puţin subtilii Pissaro şi Cezanne, a cărui pictură aproape halucinantă o putea contempla ore de-a rândul. Ca şi aceştia, rezona tangenţial cu aştrii de ultimă oră, aşa încât nu era surprinzător să afli ici un mic desen de Picasso, colo un Braque minor, atârnând printre înaintaşii lor în domeniul artei. Casa avusese întotdeauna un efect calmant asupra lui Simbal.

Culese din drum o bere şi se duse să-şi salute gazda. Threnody era în bucătărie, cu mâinile afundate într-un amestec de substanţe pe care tocmai le extrăsese din ambalajele lor policrome.

Simbal trebui să se ferească din drum, când o pereche de tipi tineri şi la modă din DEA veniră râzând să caute gheaţă. Threnody, bine dispus, le arată unde să caute.

Simbal simţi o uşoară apăsare pe spate şi se întoarse ca să se surprindă uitându-se ţintă în ochii violeţi.

— Hello, Monica, zise el.

Îl auzi pe Threnody din spate:

— Ne vedem mai târziu, Tony. Apoi, râzând uşor: poate…

— E o veşnicie de când nu ne-am văzut. Vocea Monicăi Starr era cât trebuie de răguşită. Părul negru ca noaptea, lung, i se revărsa în cascadă în jurul feţei, până pe umeri. Efectul îţi tăia respiraţia. Când o cunoscuse Simbol avea părul scurt şi îţi dădea o senzaţie de artificial, care acum dispăruse. Dar pe vremea aceea era mai tânără, îşi spuse el. Puloverul verde-închis, peste fusta de Tweed de culoarea pământului ars de Sienna, arăta cât se împlinise.

După un timp, Simbal deveni conştient că ea începuse să-l conducă afară din bucătăria înghesuită şi că începuse să croiască potecă pentru amândoi prin mulţimea zgomotoasă.

Luminile erau stinse într-una din camerele din spate, de la parter. Pe pat se îngrămădeau haine, pălării, fulare şi poşete. Lumina din stradă, filtrată prin fereastră, dădea decorului un aer fantomatic.

Monica era învăluită în umbră. Era machiată uşor, avea cercei de diamante în urechi, ca o primă balerină, se gândi el, un mic ceas de aur cu o curea din piele verde la încheietură, nici un fel de altă bijuterie.

— Monica! zise el.

Ea zâmbi şi îi trase o palmă usturătoare peste faţă.

— Asta pentru că ai fugit de la mine!

Simbal rămase nemişcat.

— Eram într-o misiune, Monica. Isuse Cristoase, la ce te-ai fi aşteptat?

— Să aud asta de la tine, când te-ai întors. A trebuit să mă duc la Max şi să-l întreb dacă măcar te-ai întors. Erau o vibraţie şi o densitate teribilă în vocea ei, emoţia o gâtuia, amenințând să iasă la suprafaţă în ciuda hotărârii de fier. Ai idee cât m-a costat asta? După părerea, demnă de luat în seamă, a lui Max Threnody, alergătura era periculoasă pentru femei. Suntem prea pline de surprize – cred că ăsta a fost cuvântul lui – pentru munca de teren; prea emotive.

Până în clipa când am izbucnit în lacrimi în biroul lui – *în lacrimi din cauza ta, a ta, fiu de căţea* – am crezut că mă descurcam bine cu el; ajunsesem până acolo încât îmi dăduse permisiunea să îndeplinesc anumite misiuni pe contul meu. Atunci a văzut ce-mi făcuseşi şi pentru mine a fost sfârşitul. Ştii ce înseamnă asta? Mi-am pus toată inima în munca asta; dacă aş avea unde să mă duc în altă parte, sigur că puţin mi-ar păsa de ea!

Lui Simbal i se păru că vede o strălucire în ochii ei, semnalul lacrimilor pe care, probabil, îşi făgăduise sie însăşi că el nu le va vedea niciodată.

— Şi cu un câine te porţi mai bine decât te-ai purtat tu cu mine.

— Monica, îmi pare rău. Întinse mâna spre ea, dar ea îl respinse.

— Asta n-o să îndrepte lucrurile. Ştii şi tu că n-o să le îndrepte. Putea să simtă cât de mult o costa ca să-şi păstreze aparenţele de demnitate. Max mi-a spus că am fost nebună să simt ceva pentru tine. A avut dreptate, nu-i

aşa?

În liniştea ce se lăsase, se auzi izbucnind de râs, un amestec plin de ironie în universul lor. Cineva intră – nici unul din ei nu văzu cine – şi zise „Oooh!”, după care o şterse rapid.

— Răspunde-mi! Nu ridicase vocea, o coborâse cu un ton mai jos. Rezultatul amintea de mârâitul ameninţător al unui animal.

Simbal îşi reaminti discuţiile pe care le avusese cu Rodger Donovan. Cum ar fi putut să-i explice acestei femei sentimentele lui în legătură cu civilizaţia? Fusese născută la Philadelphia, fusese educată la cele mai bune şcoli particulare din est înainte de a se duce la Smith. Ce tip de experienţă putuse ea să aibă în legătură cu latura primitivă a vieţii? Cum ar fi fost posibil pentru ea să înţeleagă fascinaţia’ absolutului, pe care civilizaţia încercase cu atâta perseverenţă s-o împrăştie? Viaţă şi moarte, dragoste şi ură. Fără şmecherii, fără încărcătură psihologică, fără jargon modern. Sus, în munţii din Statele Shan, dacă îţi stătea în drum cineva nu ziceai: „mama ta” … ci, îl omorai. *Finiş*! Pentru că acolo totul era genuin şi sălbatic. Câmpurile de mac atrăgeau pericolul, secretul, înşelătoria. În Statele Shan cei puternici supravieţuiau hrănindu-se cu cei slabi.

Ar fi dorit foarte mult s-o mintă, dar chiar în clipa în care era gata s-o facă se opri, muşcându-şi buzele. De ce să mintă? Minciuna ţinea de civilizaţie, iar el era obosit de civilizaţie.

— Am văzut ceva la tine, zise el, ceva ce cred că nu voi mai vedea niciodată.

— De ce? Scutură ea din cap. Ce vrei să spui?

— Ultima dată când am făcut dragoste, în noaptea dinaintea plecării mele. Ţineam ochii deschişi. Am văzut expresia de pe faţa ta. Aş fi vrut să dureze. Dar ştiam că, fată bine educată la „Smith” cum eşti tu, o să caut mereu emoţia aceea pe faţa ta şi n-o s-o mai găsesc niciodată.

Monica se mişcă şi lumina din stradă, oblică şi opacă, căzu asupra ei. Avea dungi de umbră şi Simbal îşi reaminti

de cealaltă femeie, dungată la fel de frunzişul junglei, sus în munţi. Îi simţea parcă din nou musculatura atât de deosebită, mirosul de animal de junglă şi, în spatele lor, izul coşurilor cu pietre preţioase neprelucrate.

— Eşti prea civilizată pentru mine, Monica. Îi scăpase înainte de a fi apucat să-şi muşte limba. Oh, fir-ar să fie, se gândi, am făcut-o şi pe asta!

Monica îşi azvârli capul pe spate şi râse; un sunet aspru, amar. El îi observă gâtul lung, carnea palidă sub lumina de argon din stradă. Curba gâtului ei îl făcu să simtă o greutate în piept.

— Asta era? În râsul forţat se amestecau lacrimi. Ce podoabă îmi eşti, Tony! Am urmat la „Smith”, desigur. Doi ani şi jumătate. Pe urmă am renunţat. Nu din cauza presiunilor ce s-au făcut asupra mea. N-am simţit niciuna. Era cu totul altceva. Ceva ce n-am putut să definesc multă vreme, nici faţă de profesoara mea de la colegiu, nici faţă de părinţii mei, nici chiar faţă de mine. Am lucrat un an la „Baskin-Robbins”, în Upper West Side, în Manhattan. Cât am fost acolo, am fost atacaţi de bandiţi de vreo douăsprezece ori, o fată care stătea chiar lângă mine a fost împuşcată mortal. Gloanţele se loveau de tejghelele strălucitoare şi săreau în toate părţile; pe urmă intrau tipii şi înşfăcau tot. Erau jafuri serioase. Nu se mulţumeau să ciupească ceva, voiau mai mult. Să nu-ţi pară rău pentru mine. Mi-am folosit bine timpul. Am făcut rost de proprii mei bani, fiindcă nu voiam să mă ating de ai bătrânului, eram prea sătulă şi de asta. Făcea şi asta parte din sentimentul pe care nu puteam să-l definesc. Aşa că după un an petrecut în infern, am întins-o. Din New York, din Statele Unite, din America, din lumea pe care o cunoşteam. M-am dus în Tahiti şi am văzut semnul unui restaurant McDonald. Aproape că am vomitat pe loc. Am plecat mai departe, în Bora-bora, până am dat peste o plajă pe care nu era nimeni, unde cel mai apropiat oraş era făcut din bambus şi din frunze uscate, unde nimeni nu avea să mă plictisească. Optsprezece luni-am fost singură cu marea verde-albastră

şi cu cerul auriu. Mă uitam la păsări, iar ele, presupun, se uitau la mine. Nu le păsa cu ce semănăm, cum arătam şi ce simţeam şi asta îmi convenea de minune.

— De ce te-ai întors? zise Simbal încet. Văzu o lucire de ametist în ochii ei. Se gândi că înfăţişarea ei n-a fost niciodată mai felină şi mai plină de energie.

— Pentru că am descoperit că nu se poate – în orice caz, că *eu* nu pot – trăi fără contacte umane – contacte umane inteligente. Fără oameni culţi.

— Dar îndepărtându-te de toate astea… începu Simbal.

— Asta face întoarcerea mai fascinantă.

— Îmi pare rău, zise el din nou.

Ochii Monicăi deveniră opaci, în felul caracteristic din momentele când se simţea confuză.

— Acum cred că într-adevăr îţi pare rău.

— Şi eu cred că înainte nu mi-a părut rău, concedă el. Nu cu adevărat.

— Eşti arogant, Tony. Vocea ei blândă îl străbătu din cap până în picioare. Erai atât de sigur că mă cunoşteai în toate felurile…

— Erai fata bogată perfectă. Bine hrănită, bine educată, tot ce-şi poate dori mai mult o familie de la copilul său. Presupun că i-ai rupt inima mamei tale.

— Şi tatei. Buzele ei pline îşi reluaseră locul. Nu le mai ţinea strânse, alt semn că mâna dispăruse. N-am absolvit, nu mi-am terminat niciodată facultatea, ai mei nici măcar nu ştiu cu ce mă ocup într-adevăr. „Activitate guvernamentală”, le spune tata colegilor lui, ca şi cum ar descrie o otravă de şoareci. Pentru el, eu sunt ceva ce nu poate fi înţeles: un birocrat.

Tony râse.

— Poate că ar trebui să-l duci într-o zi pe Max la tine acasă. Asta ţi-ar pecetlui soarta.

— Dimpotrivă, zise ea. Pe *tine* ar trebui să te duc acasă, să-mi cunoşti părinţii.

El credea că glumeşte, dar văzu în ochii ei că vorbea foarte serios.

— Tata ar avea de ce să se teamă când te-ar vedea, zise ea. Simbal deveni deodată conştient cât de apropiată îi era Monica. Parfumul ei era un amestec de narcise şi iasomie. El întinse mâna şi de astă dată ea nu-l mai respinse. Rămase nemişcată. Simbal îşi simţi inima bătând cu putere. Nu pentru asta venise el la petrecere. Erau anumite lucruri pe care voia să le descopere şi acesta era locul din care trebuia să înceapă. Singurul loc.

De mai multe zile dădea târcoale prin preajmă, apărând din când în când în vreun local cunoscut pentru DEA, în Georgetown sau în Washington, în sectorul de nord-vest, tocmai la vremea prânzului. Nimic serios, numai câte o bere întâmplătoare sau vreo întâlnire superficială, „Oh, bună, nu ne-am mai văzut de mult”, genul acesta de lucruri.

Aşa aflase despre petrecere. Ştia că Peter Curran va fi acolo, dacă se afla în oraş. Dacă nu, se va găsi cineva care să ştie pe unde se afla Curran. Curran era omul pe care Simbal ştia că trebuie să-l vadă. Curran luase locul lui Simbal la DEA, în calitate de şef însărcinat cu urmărirea *diqui*-ul. Asta însemna că fusese în Asia de sud-est sau cel puţin că „alergase” – cuvântul folosit la DEA pentru munca de teren – în vreme ce Simbal se afla în perioada de tranziţie, necesară dar frustrantă, de la Washington, învăţând sistemul Quarry şi antrenându-s la Movie House, ferma întinsă pe care o întreţinea Quarry la ţară, în Virginia.

Numai din acest motiv, îşi spunea el, venise la petrecere. Acum ştia că, în parte, se înşelase pe sine însuşi. Şi nu înţelesese cât de rău se înşelase până în clipa aceasta electrizantă.

— La „Smith” n-am pierdut timpul chiar degeaba, spunea ea. Ochii îi râdeau pe jumătate. Am învăţat şi ceva interesant acolo.

Simbal simţi cum îi cade mai întâi cureaua, apoi pantalonii. Într-o clipă, mâna ei îl cuprinsese.

Monica scoase un sunet aspru:

— Nu purtai niciodată slipuri din astea strâmte, pe vremea când te-am cunoscut. Cine ţi-a cumpărat izmenele

în ultima vreme?

— Eşti nebună? Simbal încerca să-şi recâştige echilibrul. Dacă intră cineva? Dar se excitase deja, iar Monica îi scosese slipul. Acum se mişca în aşa fel încât să fie cu spatele la uşă. În încăpere dansau umbre, ca nişte fantome rătăcite de la petrecere. Pentru amândoi, toate acestea se petreceau în alt univers.

— Dacă intră cineva, zise Monica încet, o să-i dau un motiv să iasă.

Ea îşi puse un picior pe pervazul jos al ferestrei şi, cu mâna liberă, îşi ridică fusta. Îl trase pe Simbal lipit de ea. El gâfâia, ea zâmbea. Nu purta decât un slip îngust pe sub fustă, iar el simţi părul ei încâlcit ca lianele din junglă cum îi mângâie capul.

— Să te umezim, zise ea ducându-o la buze.

— Monica…

— Ce? Spune, ce? Dar el îşi închisese deja ochii. Ea simţi o plăcere lacomă, urmărindu-i mândră emoţiile înscrise pe faţă. Dorinţa îl făcuse „tabula rasa”. Nu-l mai recunoştea; era ca şi cum povara civilizaţiei i-ar fi fost deja ridicată din spinare.

Luminile din stradă îi căzură pe sânii care se ridicau şi se coborau tot mai energic. Suprafaţa pântecelui ei plat era în umbră. Iar mai jos, fusta de tweed ascundea vederii înlănţuirea lor fierbinte.

Numai capul lui era în ea. Monica îi încercui coapsele, legănându-se. Buzele ei pline erau întredeschise, părea că îşi pierde răsuflarea.

Simbal se ameţi. Simţea atingerile ei delicioase, o scurtă răsucire mătăsoasă în jurul părţii lui celei mai sensibile. O ţinea de umeri, o trăgea spre el. Casa lui Max era supraîncălzită şi fereastra era deschisă. Se părea că afară, în grădina lui Max, se află o pereche de musafiri. Vorbeau cu voce scăzută, în şoaptă, iar sunetele pluteau, ridicându-se ca aburul în noapte.

În mintea lui Simbal cuvintele auzite pe jumătate se amestecau cu mângâierile Monicăi, creându-i un fel de

intoxicaţie erotică, o pânză străvezie ţesută din emoţie şi sunet. Se cutremură din creştet până în tălpi. Ar fi vrut s-o pătrundă cu totul, dar când împinse, simţi că mâna ei îl încercuieşte, împiedicându-i orice mişcare de înaintare.

— Monica, şopti el.

— Sărută-mă, suflă ea.

Buzele lui le atinseră pe ale ei şi în clipa când limbile li se atinseră, ea îi dădu drumul din strânsoare, iar el o pătrunse cu totul. Lui îi scăpă un geamăt adânc, care îi umplu ei gura cu vibraţii. Monica începu să-şi mişte şoldurile, când lovindu-le de el, când el se retrăgea, când primindu-l tot în ea.

Mâinile lui alunecară pe lâna moale sub pulovărului, îl ridicară şi îi atinseră sânii goi. Erau fierbinţi, cu vârfurile întărite şi atât de sensibile încât ea scoase un mic strigăt şi îl strânse cu putere în cercul picioarelor, când degetele lui le atinseră.

— Fă-mă să termin, Tony, îi şopti ea în ureche. Mor după tine.

Mor după tine. Cuvintele reverberară în el. Acestea erau cuvintele pe care le auzise plutind în încăpere, intrate pe fereastră din grădina de jos? *Mor după tine*.

Simţea fierbinţeala ei inundându-l. Simţi o greutate în şale şi se ţinu pe picioare cu cea mai mare dificultate.

Apoi muşchii gambelor şi genunchii începură să-i tremure. Simţea că toată greutatea ei îl apăsa. Simţea, simţea, simţea…

În clipa următoare era conştient că degetele ei îi alunecă între coapse, că îi ridică testiculele şi le leagănă încetişor.

Mor după tine.

— Oh, murmură el. Oh, Monica!

— Da! Era şoapta ei? S-au şoapta cuplului din grădină?

Simbal se repezi în ea cât putu de adânc. Inima îi bătea în gât şi simţi că nu mai poate respira. Gâfâia şi începu s-o lovească cu duritate înăuntru.

— Oooh! Monica deschisă ochii şi el îi simţi şoapta pe gât. Fierbinţeala lichidă din miezul ei începu să se mişte

spasmodic. Faţa i se înroşi şi simţi undele de fierbinţeală, răspândindu-se dincolo de încheietura şoldurilor. Se lipi violent de el, simţi părul lui pubian aspru zgâriindu-i carnea cea mai intimă. În mod ciudat, asta făcu ca orgasmul să atingă o asemenea înălţime, încât îşi pierdu orice control.

Se căţără peste el şi se rostogoliră amândoi de pe şubredul lor suport, căzând pe spate peste grămada de haine de pe pat. Unul dintre ei începu să râdă.

Simbal, acoperit cu faldurile fustei ei, o privi în ochii de ametist.

— Cum a putut să mă înşel într-atât în ce te priveşte?

— Aşa cum am spus, eşti o podoabă.

— Căută sub fustă, îl găsi, umed şi încă tare. Şi ce podoabă!

Jos în grădină, cuplul îşi încetase şoaptele.

O maşină Ceaika neagră, strălucitoare, aştepta pe o latură a şoselei spre aeroportul Domodedovo. Zăpada strălucea palidă în lumina lunii, adunată pe aleile dintre drumurile de acces. Răceala iernii, încă puternică în această parte a anului, făcea aburul să pară des şi alb ca un nor.

La cincisprezece kilometri spre nord-vest, luminile Moscovei făceau concurenţă lunii, răspândite în noapte, alungând întunericul.

În interiorul limuzinei, generalul Daniela Vorkuta se lăsa pe spate pe scaunul de piele. Mantoul de zibelină de culoare deschisă, o înconjura ca o cuvertură. Bogăţia lui contrasta cu linia severă şi cu culoarea uniformei militare. Purtase la funeraliile lui Iuri Lantin rochia de uniformă, cu pliurile presate până când marginea le devenise ascuţită ca un cuţit. În lumina rece, albăstruie, a aeroportului, pe partea stângă a pieptului, strălucea un şir triplu de medalii.

În clipa aceea gândurile ei erau departe de Moscova şi de omul pe care trebuia să-l întâlnească aici. Ca de obicei, mintea ei sclipitoare trecea în revistă ultimele informaţii pe care Mitre, principalul ei reprezentant în Hong Kong, i le transmisese. Hong Kong! Marele port-furnicar fusese în

ultima vreme principala ei preocupare. Banii care se scurgeau prin Crown Colony o atrăgeau la fel de neabătut, cum e atras acul busolei de nordul autentic.

Asta nu însemna că Daniela Vorkuta ar fi fost venală. Departe de ea aşa ceva! Era unul dintre puţinii oameni deosebiţi care pot să vadă dincolo de valoarea şi de strălucirea imediată a capitalului. Pentru ea, banii însemnau „putere”. Mai ales în Hong Kong. Iar ea ştia că Hong Kong-ul e cheia spre China, poate chiar spre întreaga Asie.

Mai ştia că aceasta era şi credinţa lui Shi Zilin. Shi Zilin! Maestrul strateg, în ale cărui planuri privind China încerca ea să se infiltreze de trei ani. Deşi cea mai bună sursă de pe lângă Shi Zilin, asistentul lui, Zhang Hua, murise din cauza unui atac de inimă, ea găsise ceva mai bun: linii informative infiltrate în cea mai secretă organizaţie a lui, *Cercul*.

Şi acum Daniela, deşi toate eforturile ei de a se infiltra în celălalt secret al lui Zilin, în proiectul Kam Sang, fuseseră zădărnicite, bănuia totuşi că Mitre descoperise de curând un alt mod de acces.

Să controleze Hong Kong-ul, aceasta era dorinţa cea mai fierbinte a Danielei Vorkuta. Pentru că ştia că, dacă ar fi controlat Hong Kong-ul, ar fi controlat întreaga Chină. Hong Kong-ul fusese şi va fi întotdeauna poarta de intrare a Chinei în vest. Ştia că fără Hong Kong, ca teren neutru pe care să-şi poată încheia tranzacţiile cu vestul, China ar fi fost condamnată să se reîntoarcă la trecutul ei întunecos. Fără Hong Kong, China nu avea viitor; fără el n-ar putea niciodată să devină competitivă în lumea modernă. De aceea, Hong Kong-ul reprezenta pentru China o valoare nepreţuită şi de neînlocuit.

Iar acum ştia care e cea mai bună cale pentru a câştiga controlul asupra Hong Kong-ului: să smulgă puterea care se afla în mâna *Cercului* şi să şi-o însuşească.

Era motivul esenţial pentru care trebuise să-l distrugă pe Anatol Karpov, predecesorul ei la conducerea Direcţiei întâi şi chiar şi pe cel mai puternic aliat al lui, Iuri Lantin. Amândoi clociseră un plan, cu nume de cod „Piatra lunii”,

care prevedea încercuirea militară a Chinei şi un război-marionetă împotriva ei, folosind regimentele nord-vietnameze în regiunea Malipo din provincia Yun-nan.

Predecesorii ei doriseră distrugerea Chinei. Nişte imbecili! Planurile lor aduseseră în modul cel mai periculos Rusia în preajma unui război mondial, care ar fi putut devasta întreaga planetă.

Daniela avea în vedere o soartă mai bună pentru China: subjugarea ei, cu profiturile canalizate spre casele de bani sovietice. Acesta era rolul pe care trebuia să-l joace Hong Kong-ul, în strategia ei. Hong Kong-ul îi va aduce o bogăţie enormă şi odată cu bogăţia şi o mare putere şi o victorie terifiantă. Numai ea, maestră a jocului *wei qi*, putea fi un partener egal pentru Shi Zilin. El era Jian campion suprem al vechiului joc. Cineva neantrenat în strategia *wei qi* nu avea nici o şansă să găsească punctul slab al lui Shi Zilin şi să-l exploateze. Ea cunoştea strategia weiqi.

În cele din urmă va ajunge în situaţia de a bloca toate mişcările pieselor lui Shi Zilin. Va obţine victoria totală. Milioane de ruble se vor scurge înspre Kremlin. Şi în buzunarele ei. O putere nevisată îi va aparţine în Asia. Supremaţia sovietică, visul pe care patrioţii ruşi îl hrăniseră de când se ridicase acel fals comunist, Mao Zedong. Iar când toate acestea se vor împlini, ce alte ridicări în rang o vor mai aştepta?

Cu un efort, îndepărtă această viziune, ca pe o bijuterie seducătoare, cu nenumărate faţete.

— A întârziat, spuse.

Şoferul, un ofiţer KGB, care făcea parte din personalul ei permanent, zise:

— Furtuna o fi devină. Probabil ea i-a împiedicat. În orice caz, întârzierea nu poate fi mare, altfel eu aş fi fost anunţat...

Daniela îşi întoarse spre el minunatul ei cap. Părul blond şi des îi cădea pe gât şi îl îndepărtă cu degetele îndoite. Îi displăcea tonul lui, faptul că spusese „eu” în propoziţia pe care o rostise. Poate că Alexei nu era atât de lipsit de

egoism, pe cât i-ar fi plăcut ei să fie.

— Lioşa, zise ea folosind diminutivul, te rog să fii suficient de inteligent şi să-ţi ţii gura cât va fi el aici.

— Nu-ţi face griji, zise el, cu ochii negri aţintiţi asupra ei, prin oglinda retrovizoare.

Daniela se aplecă în faţă şi îi suflă la ureche:

— Nu-mi da motiv să mă enervez. Vocea îi era dură ca o împuşcătură. El dădu imediat din cap, acum cu privirea aţintită drept înainte.

— *Jawohl, Herr* general! zise el în cea mai bună germană pe care o cunoştea.

Daniela râse, îi zburli părul des şi negru. Din poziţia ei nu putea să-i vadă profilul bine desenat, nici trăsăturile precise, sârbeşti, ale feţei. Dar îşi putea reaminti cu uşurinţă trupul lui subţire şi viguros de atlet, muşchii lungi şi plaţi ai abdomenului, pe care de atâtea ori îi acoperise cu sudoare.

Se uită afară pe fereastra abruptă a maşinii. Văzu mai bine de o duzină de bărbaţi în mantale albastre şi cu căciuli de blană. Sunt de la poliţie, nu de la Slujba *Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti*, KGB-ul. Daniela era directorul Direcţiei întâi, cea mai numeroasă şi mai puternică subdiviziune a celei mai temute organizaţii ruseşti.

— Avionul a aterizat, tovarăşe general! zise Alexei.

Daniela deveni rigidă. Era ceva mişcare şi printre poliţişti. Acum putea să vadă mai mulţi, ca şi luminile albastre ale maşinilor şi strălucirea pistoalelor automate Kulspruta şi se gândi:

„Cine e maniacul care le-a ordonat să poarte arme?”

El apăru din întuneric; faţa nu i se desluşea în lumina reflectată de avion şi de felinarele de pe şosea. Daniela nu-i putea vedea încă faţa, dar îi recunoscu mersul. Era mersul unui om periculos, sprinten şi suplu, plin de putere, care era capabil să lovească cu viteza luminii. Nu avea nimic din încetineala mătăhăloasă asociată de obicei cu oficialii din cel mai înalt eşalon de la Kremlin.

Era înconjurat de şase ofiţeri operativi KGB, îmbrăcaţi civil, numai în costume. Erau oamenii Danielei. Ea insistase ca ei să nu-şi poarte mantalele.

— Armamentul ascuns n-o să vă fie de nici un folos, sub toată grămada aia de vatelină, dacă se iveşte vreo urgenţă le spusese ea la şedinţa din după-amiaza aceea.

Poliţiştii în mantale albastre se despărţiră în două, precum Marea Roşie, când se apropie el.

— Mergi pe drumul de lângă râu, zise Daniela şi Alexei, cu mâinile pe volan, înregistră tensiunea din vocea ei.

— Da, tovarăşe general, zise el oficial.

Grupul se oprise. Unul din oamenii Danielei ajunsese înainte şi deschisese uşa din faţa ei. Apoi Oleg Maluta pătrunse în atmosfera caldă din interiorul limuzinei.

— Salut, tovarăşe general! vocea îi suna ca glaspapirul pe ciment.

— Tovarăşe! Daniela simţea mirosul greu de tutun şi de sudoare. Era sudoarea muncii, mirosul cuiva care s-a mişcat şi s-a agitat o zi întreagă în negocieri complexe.

Alexei puse Ceaika în mişcare.

— Vreau ceva de băut, zise Maluta.

„Nu e nici măcar politicos”, se gândi Daniela în timp ce îi întindea o sticlă de coniac de Azerbaidjan. În timp ce turna, îşi aducea aminte, că băutura favorită a lui Iuri Lantin fusese Starka, o vodcă bătrână. Aşa îl ucisese: supradoză de vodcă în care pusese propriile ei pilule de dormit, apoi îi pusese capul în sobă, ca să pară sinucidere. Procedând astfel, luase locul decedatului şi neregretatului Anatoli Karpov, ca director ăl Direcţiei întâi şi apoi, consolidându-şi puterea, luase locul lui Iuri Lantin în Biroul Politic. Era prima femeie care se ridicase atât de sus în ierarhia sovietică.

Oleg Maluta putea să distrugă toate acestea cu o simplă fluturare din mână.

El avea faţa ovală. Nu era faţa unui moscovit. Avea mai degrabă ochii ciudaţi, alungiţi şi pometii teşiţi ai unui mongol. Părul cenuşiu îi era ras pe laturile cheliei. Chelia din spatele capului îi dădea un aspect benign, pentru cei care

nu intrau realmente în contact cu el. Pentru o astfel de privire ignorantă, ar fi putut părea un onorabil maestru de şah, a cărui minte plină de planuri s-ar fi orientat spre scopuri esenţialmente inofensive.

Nimic nu era mai departe de adevăr…

Maluta luă paharul din mâna Danielei şi dădu dintr-odată pe gât trei degete din lichidul arzător. Capul dat pe spate lăsa să i se vadă mărul lui Adam proeminent, mişcându-se în sus şi în jos în timp ce înghiţea. Îi înapoie paharul gol, se şterse pe buze cu un deget îngălbenit. Îşi întoarse capul să privească spectacolul nopţii ca şi cum acesta s-ar fi desfăşurat exclusiv în beneficiul lui. Urmând instrucţiunile Danielei, Alexei viră pe şoseaua Kaşira, cu intenţia de a o lua pe străzile care urmau cursul râului Moscova. Maluta iubea râul, bănuia Daniela, aproape tot atât de mult pe cât iubea baletul. Apartamentul lui dădea spre râu; birourile îi erau într-unui din acele turnuri ale Kremlinului bogat împodobite, de la ale cărui ferestre putea vedea tot timpul râul Moscova.

— E frumoasă lumina lunii pe apă, rosti el în timp ce scotea un Camei fără filtru. Nu-i oferi şi ei o ţigară, ceea ce era foarte agreabil. Lantin o determinase să fumeze, iar ea detesta obiceiul. Acum duhoarea îi făcu greaţă, căci în mintea ei o asocia cu mirosul dezgustător al gazului de la bucătărie.

— Din cauza gheţii, zise ea.

Înaintau cu viteză de-a lungul cheiului. Umbrele înlănţuite, răsucite, ale ramurilor goale ale copacilor se asemănau cu degetele unui bătrân întinse peste albia argintie a râului Moscova.

Interiorul maşinii era plin de fum. Daniela deschise puţin fereastra din partea ei.

— Cum a fost la Leningrad? spuse ea respirând adânc ca să-şi cureţe gâtul de fumul acru.

— Înnebunitor, zise Maluta. Continua să contemple iubita lui Moscovă. În timp ce alergau nebuneşte spre oraş, stătea întins cu spatele la ea, uitându-se intens afară, prin geamul

colorat.

— Tovarăşe, pot să te întreb…

Dar mâna lui pătată de nicotină îi îndepărtă cuvintele.

— Mi-e foame. Era pur şi simplu un refuz brutal. „Pentru că sunt femeie, se întrebă Daniela, sau e altceva, un lucru pe care nu-l ştiu încă?”

— În timp ce eu o să-mi diger mâncarea, continuă el, tu o să-mi digeri cuvintele.

Â şedea lângă Maluta, hotărî Daniela, semăna cu a veni în contact cu o stea neagră. Senzaţia de energie negativă era enormă. După ce se aflase zece minute în prezenţa lui, se simţea uscată şi îngheţată. Începu să lupte împotriva acestei senzaţii, ştiind că în noaptea aceea va avea nevoie de toată acuitatea inteligenţei.

Daniela îi dăduse instrucţiuni lui Alexei să rezerve locuri la hotelul Rossia, pe cheiul Moscovei. Hotelul avea nouă restaurante. Daniela mergea cel mai des la restaurantul de la parter, pentru că avea cea mai bună orchestră de dans. Restaurantul la care merseră acum era la etajul douăzeci şi unu. Avea cea mai spectaculoasă vedere asupra Kremlinului şi a cupolelor de culoare vede, teracota şi galbenă, ale bisericii Sfântul Vasile. Se gândise că această perspectivă avea să-i placă lui Maluta şi nu se înşelase.

— Ce splendidă e Moscova, zise el în vreme ce se aşezau la cea mai bună masă de la fereastră. Curată şi strălucitoare. Comandă vodcă şi zacuscă, două feluri de icre negre, nisetru în aspic, pateu. Nu se osteni s-o întrebe şi pe ea ce dorea.

Daniela îşi închise ochii. Se gândi la tabla ei de *wei qi*. De câte ori, putea, juca vechiul joc chinezesc pe care japonezii îl cunosc sub numele de *go*. Se spunea că strategia unui jucător de *wei qi* era oglinda filosofiei lui personale.

Se întreba de ce binevoia Maluta să joace acest joc cu ea. Era evident că o detesta, aşa cum părea a detesta toate femeile. Cu siguranţă că avea resentimente împotriva promovării ei în „Sfânta sfintelor”, Biroul politic, sanctuarul puterii masculine.

Băutura sosi aproape imediat, încă o demonstraţie a puterii lui Oleg Maluta. Comandase *pertsovka*, una din preferinţele Danielei pe timp de iarnă. Piperul iute făcea vodca delicioasă, bună să-ţi încălzească sufletul.

Maluta aşteptă până când tava cu gustări le fu aşezată în faţă. Nu făcu nici o mişcare să mănânce, deşi spusese că îi e foame.

— Trebuie să aflăm tot ce e în legătură cu *Kam Sang*.

Fără nici un preambul, cuvintele pe care le rostise erau un şoc. *Kam Sang* era proiectul secret din provincia chineză Guangdong, pe care ea încerca să-l descifreze de mai bine de un an, fără succes. Doi oameni ştiau secretul: Shi Zilin şi fiul lui, Jake Maroc. De ce se interesa dintr-odată Oleg Maluta de Kam Sang? Daniela nu avea încredere în el. Dacă avea el nevoie de secretul de la Kam Sang, asta însemna că va şti să se asigure că ea e în afara lui, atunci când va veni timpul înmânării medaliilor. Secretul de la Kam Sang putea asigura o forţă nelimitată, fie pentru Daniela, fie pentru Maluta. Dar în nici un caz nu pentru amândoi.

— Va fi foarte greu s-o facem, zise Daniela atentă.

— Trebuie s-o facem, tovarăşe general. Ochii lui Maluta scânteiau. Asta înseamnă că vreau să devin urmaşul lui Fiodor Lenin. Se referea la Fiodor Lenin Genaciov, lider-ul sovietic, conducătorul Partidului Comunist. Fără puterea pe care mi-o va aduce secretul de la Kam Sang, va fi aproape imposibil. Cu prieteni ca Reztov şi Carelin în Biroul politic nu poţi nici să te băşeşti în pat, fără să ştie Genaciov.

„Carelin! Avea Maluta şi alt motiv să aducă acest nume în discuţie?”

Daniela încercă să respire adânc. Avusese dreptate. „Ce plan nebunesc urzea acest om? Orice ar fi fost, presupunea implicarea ei”. Gândurile i se roteau ca într-un vârtej. Se strădui să rămână calmă.

— Ar fi trebuit să fii acolo, tovarăşe general. La Leningrad. Ar fi trebuit să-l vezi pe Genaciov. Mergea prin mulţime zâmbind şi strigând: „Sunt de-al vostru. Sunt aici ca să vă ajut, ca să vă aud problemele şi ca să le rezolv.

Sunt aici ca să începem să construim o nouă Rusie!” Maluta respiră adânc. Avea expresia cuiva care tocmai a mirosit carne împuţită.

— Când eram tânăr, l-am văzut pe Nichita Hruşciov. Apărea în public în toată Rusia. Stârnea adulaţia mulţimilor, iar pe el faptul că apărea în public îl îmbăta ca un drog. S-a dus chiar în America, a vizitat Disneyland-ul. Mă gândeam la el ca la un fel de erou. Înţelegi? Un om cu o viziune deschisă, care vrea să transforme relaţiile externe ale Uniunii Sovietice. Până când, într-o zi, l-am auzit pe tata vorbind. Îl ocăra pe Hruşciov: „Tipul ăsta de cult al personalităţii, pe care se străduieşte atâta Hruşciov să şi-l construiască, e un pericol prezent şi evident”, zicea el. „Hruşciov îşi cheltuieşte prea mult timp cu Hruşciov. Maimuţăreşte puterea şi prestigiul preşedintelui american, Kennedy. Asta nu e război între ideologii, nici între naţiuni. Numai între orgolii.”

Maluta începu să înfulece, pentru că în Rusia nu se bea vodcă fără să se mănânce, ceea ce ar însemna că eşti beţiv.

— După asta m-am încuiat în camera mea timp de două zile. N-am mâncat, n-am văzut pe nimeni. Nu mă gândeam decât la Hruşciov şi la ce a spus tata despre el. Cu timpul, am ajuns să înţeleg că avea dreptate. Hruşciov era călăuzit de orgoliu o atitudine periculoasă pentru conducătorul tuturor ruşilor.

Ea respiră adânc.

— Chiar credeţi că o astfel de conversaţie e înţeleaptă, tovarăşe?

Capul lui Maluta se roti jur împrejur. Era ca un vultur care şi-a văzut prada zburând liniştită, la o distanţă de sute de metri sub el. Daniela înţepeni sub teribila privire a lui Maluta. O şuviţă subţire de sudoare i se strecură de-a lungul şirei spinării şi se gândi: „Sunt terorizată de omul ăsta”. Se luptă împotriva acestui gând, ştiind cu certitudine absolută că tocmai această frică ar fi putut s-o piardă.

— Îmi puneţi la îndoială judecata, *tovarăşe general*? Felul puternic în care accentuase titlul ei, arăta clar că nu are nici

un respect pentru el. Şi din nou se gândi: „Asta pentru că sunt femeie?”

— Nu, tovarăşe. Încerca să-şi păstreze vocea fermă şi sigură. Pun la îndoială mai degrabă condiţiile. Aici…

— Aici e zgomot, atât de mult, încât nici un microfon nu ne poate înregistra conversaţia. Continuă să se uite la ea de sus în jos. Eşti sigură că ăsta e motivul pentru care te simţi stânjenită?

Ea îşi păstră înfăţişarea calmă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Maluta îşi înfundă încă un aperitiv în gură şi ridică din umeri.

— Poporul îl iubeşte. Genaciov are cincizeci şi cinci de ani, e tânăr, după standardele Kremlinului. Manifestă energie şi oamenii îi răspund. Anunţă că va institui măsuri complet înnoitoare în sistemul agriculturii. Economia! Economia! Numai despre asta vorbeşte. O rată de creştere de patru la sută, fără reduceri de buget pentru cheltuieli militare, iată ce promite poporului. Poporului, tovarăşe general. Apoi, îşi aduce nevasta şi fiica la parade, în ocazii oficiale. La Teatrul de Artă din Moscova vin toţi trei şi se aşează în stal, la rând cu toată lumea, în loc să se ducă în lojă, la locul tradiţional.

Căută în buzunarul costumului şi scoase la iveală câteva foi lucioase.

— Ai văzut astea?

Daniela luă coperta şi un articol din ediţia curentă a ziarului *Time*. Îi văzu pe Genaciov pe copertă, o fotografie bogat colorată, care îi reprezenta pe toţi trei zâmbind fericiţi, cuiva cu o funcţie oficială, cu mulţimile extatice în fundal. „Prima Familie, în stil sovietic”, spunea titlul, l-o întinse înapoi lui Maluta fără să deschidă ziarul.

Există prea puţin spaţiu de manevră, zise el punând revista deoparte. O mânuia ca şi cum s-ar fi temut să nu fie contaminat. În fiecare zi lider-ul nostru, de modă nouă, uzurpă tot mai multă şi mai multă putere. În fiecare zi creşte puterea cultului personalităţii sale. Genaciov s-a

orientat spre latura internă a politicii sovietice fără să înţeleagă la ce se va ajunge dacă ţara asta e pusă din nou în mişcare. Vorbele aruncate poporului n-o să producă o creştere netă a economiei, de patru la sută. Dar asta i-a abătut atenţia de la arena internaţională. Genaciov ignoră ameninţarea Chinei, războiul din Afganistan. Am suferit pierderi serioase şi mi-e teamă că aproape ireparabile în Africa, după o decadă de câştiguri solide şi consistente. Am pierdut controlul asupra Americii de Sud şi toate eforturile de a atrage de partea noastră sud-estul Asiei au eşuat.

Iar Genaciov cu ce-şi cheltuieşte timpul? Dumnealui se apropie de popor, vorbeşte cu ţăranii, le dă asigurări că timpul suferinţelor lor s-a sfârşit. Pufăi... în curând vom avea subsidii pentru ţărani, ca în America!

Mâna lui Maluta se strânse pumn, albă de încordare.

— E de ajuns! Când îmi vei livra secretele Kam Sang-ului, voi dovedi întregului Birou Politic adevărul pe care-l susţin. E timpul să recâştigăm controlul asupra Africii, asupra Americi Centrale şi de Sud. A venit timpul ca Uniunea Sovietică să se extindă asupra globului. E momentul potrivit să fim mai agresivi în exterior, mai degrabă decât să încercăm să facem înapoiatele noastre colhozuri să producă mai mult! Dar atâta timp cât Genaciov ţine frânele, nici o altă voce nu se mai poate ridica în Biroul Politic.

Dorind să-i abată atenţia în altă parte, cel puţin pentru un timp, ea făcu un gest spre masă:

— Nu mâncăm, tovarăşe? Mi-e foarte foame!

Mâncară în linişte o vreme, dar ea îşi dădea seama că atenţia lui Maluta nu era concentrată asupra hranei.

— Desigur, zise ea după ce resturile de zacuscă fuseseră îndepărtate, dumneavoastră aveţi întotdeauna o altă părere. Aţi putea să faceţi o alianţă cu Genaciov, să mai dea el, să mai lăsaţi dumneavoastră. Poate că aţi reuşi să-l convingeţi chiar să vă utilizeze ca pe un consilier pentru afacerile externe.

Maluta nu spuse nimic, dar ea îşi dădu seama după expresia lui că mintea lui întorcea pe toate părţile ceea ce îi

spusese ea. El îşi întinse mâinile şi ridică din umeri:

— Nu văd cum tovarăşul Genaciov şi-ar putea îngădui să primească vreun sfat de la mine. Mihail Carelin e ca un „guru” al lui. Carelin: „omul fără chip”. Nu aşa i se spune?

— În anumite cercuri, zise ea. Trebuia să se gândească la *wei qi*, la strategie. Să-l atragă pe Oleg Maluta într-o cursă. Se întreba dacă va putea să-l implice într-un complot pentru asasinarea lui Genaciov, să strângă dovezi; dovezi irefutabile, care l-ar condamna la o execuţie imediată.

— Carelin! Se spune că nu are orgoliu. Că e mulţumit să rămână în umbră şi să-i şoptească lui Genaciov la ureche. Poate că Idioţeniile lui Genaciov sunt în realitate ale lui Carelin. Înţelegi? E greu de spus ce aparţine fiecăruia, atunci când e vorba de ei doi.

„Încetişor, încetişor”, se gândi ea, cu inima bătând puternic.

— Să presupunem că însuşi Carelin i-ar recomanda lui Genaciov să vă ridice la rangul de consilier…

Maluta îşi bătu cu arătătorul mijlocul buzei de culoarea ficatului. Scoase un Camei şi îl aprinse. Daniela îşi stăpâni dezgustul.

— Acum discuţia devine interesantă, tovarăşe general. Pe faţa lui era o anume expresie şi când începu să o înţeleagă, ea păli. Era un zâmbet, dar acel tip de zâmbet care e mai mult un rictus, ca şi cum el nu şi-ar fi controlat pe deplin muşchii faciali. Glumiţi, desigur. De ce mi-ar ceda mie Carelin ceva din puterea lui?

— Pentru că o să-l rog eu.

— Oho şi presupun că tocmai de aceea va fi de acord!

Daniela îşi aşează pe masă ceaşca de ceai.

— Acum vreo şase săptămâni. Mihail Carelin mi-a telefonat. M-a invitat la masă. Am presupus că e în legătură cu vreo influenţă asupra Biroului Politic. Fiind cel mai recent membru, probabil că sunt-considerată mai uşor de convins, în legătură cu anumite chestiuni.

M-a dus ia Russkaia Izba, o surpriză, pentru că e oarecum în afara traseelor obişnuite – patruzeci de minute din

centrul oraşului. Foarte romantic. Spre surprinderea mea, nu am discutata despre treburi curente. În schimb, am vorbit nimicuri: despre mediul în oare ne-am format, amintiri din copilărie şi altele de acest tip. Începeam să ne cunoaştem unul pe altul.

— Carelin ţi-a cerut o întâlnire?

— Mi-a cerut, confirmă Daniela. Exact asta a fost. A vrut să ne mai vedem.

Maluta se gândi la soţia lui Carelin, bondoacă şi îndesată şi la cele două fiice ale lor. Construite după modelul mamei. Mormăi:

— Ce spune proverbul american? „Apele liniştite sapă adânc”.

Foarte exact.

— Şi ce i-ai răspuns lui *gospadin*[6] Carelin?

— Nu i-am spus nici da, nici nu.

— Femeile… zise Maluta ca şi cum un singur cuvânt ar fi explicat totul. Tăcură în timp ce erau serviţi. El nu se uită nici la farfurie, nici la tigaia încă aprinsă. Când chelnerul plecă, zise:

— Ei bine, poate în acest caz, nehotărârea ta, hm, femeiască, ne va fi de folos.

El nu-i dădu imediat lămuriri; în loc de asta, se repezi cu entuziasm la *pelmeni*[7]. În timpul recentei conversaţii îşi recâştigase pofta de mâncare. Până când nu termina, ştergând cu o bucăţică de pâine neagră ultima îmbucătură de carne, nu vorbi din nou.

— Aş vrea să fii păsărică mea, vrăbiuţa mea pe lângă Carelin, zise el cu gura plină de ultima înghiţitură.

— Şi să-l determin să-şi folosească influenţa asupra lui Genaciov. Dacă mă gândesc, în clipa asta îl am la mână.

Maluta dădu aprobator din cap, îşi clăti gura cu o înghiţitură zdravănă de vodcă condimentată, apoi înghiţi.

---

[6] gospadin – „domnul” în limba rusă folosit aici cu sens ironic, (n. red.).

[7] pelmeni – în limba rusă în original – colţunaşi cu carne, mâncare tradiţională rusească, (n. red.).

— Ăsta o să-mi prindă foarte bine. Zâmbi în felul lui straniu, care îţi îngheţa oasele; ea îşi stăpâni un fior.

Daniela îşi simţea triumful ca un porumbel fluturând în jurul inimii. Nu subestima pericolul unui astfel de joc dublu, dar riscul era acceptabil, având în vedere împrejurările. Descoperise şi un alt fapt vital în legătura cu Maluta: nu pusese să fie urmărită. Altfel, ar fi ştiut că se culcase deja cu Mihail Carelin.

Simţindu-se mai relaxată decât fusese până atunci, zise:

— Foarte bine. Cred că mă voi putea descurca.

— Voi avea o line directă spre mintea lui Genaciov, spuse el după o lungă meditaţie.

Ea aprobă:

— Da, este posibil.

— Bine. S-o pornim.

Pe când îşi puneau mantalele, Daniela se gândea; „Voi fi vrăbiuţa lui; voi spiona pentru el. Dacă asta mă va ajuta să-l dobor, merită s-o fac. Chiar pentru un astfel de monstru!”

Petrecerea era pe sfârşite. Simbal şi Monica mâncau nişte sandviciuri supraîncărcate, pe care le combinaseră din rămăşiţele de toate felurile care zăceau în jurul frigiderului lui Max Threnody. Umăr la umăr, se repeziseră la mâncare cu lăcomie, ca nişte animale flămânde, aplecaţi deasupra chiuvetei duble din bucătărie. Din living se auzea cum Max îşi lua rămas bun de la ultimii oaspeţi. Tipii de la DEA erau adânc jigniţi. În împrejurări mai relaxate, aveau tendinţa să azvârle din ei destul abur sub presiune. Era de aşteptat, de altfel; de fapt acesta era şi motivul pentru care Max dădea infamele lui petreceri. Era recomandabil ca aburul să fie evacuat într-un loc particular, mai degrabă decât într-unui public.

Cu toată emoţia fierbinte în care fusese azvârlit, Simbal nu uitase pentru ce venise acolo. Luă o înghiţitură din „Dos Equis Amber” şi zise:

— N-am băgat de seamă să fie pe aici, în seara asta, Peter Curran. L-am pierdut cumva? Brusc, tot sângele îi

pieri Monicăi din faţă.

Puse jos sandviciul mâncat pe jumătate. Zise cu o voce slabă:

— De ce ai spus asta?

— Ce am spus?

— Ai vorbit despre Peter.

El tresări, acum în gardă. Se uită la ea cu atenţie. Ar fi vrut foarte mult să stea cu faţa spre el, ca să-i poată urmări emoţia pe faţă.

— L-am cunoscut pe Peter destul de bine când am fost pe aici, asta-i. Aşteaptă o secundă. Monica, ce sa întâmplat?

O prietenă tulburată, nimic mai mult. Înainte de toate, trebuia s-o convingă că nu are nici un interes deosebit faţă de Peter Curran.

— N-am ştiut că tu şi Peter sunteţi prieteni, zise ea fără să-l privească.

— Nici nu suntem, în adevăratul înţeles al cuvântului. După cât îmi amintesc, nu e chiar aşa uşor să te apropii de Peter. Dar am fost împreună în Birmania, cam şase săptămâni, înainte ca el să fie îndepărtat. Atenţie!

— Mda, îmi aduc aminte. Ea îşi reluă sandviciul, îşi linse sosul rusesc de pe degete. Păru dintr-odată foarte obosită, ca şi cum atâta conversaţie despre Curran ar fi extenuat-o. N-am ştiut pe atunci că eraţi acolo.

— Cred că noi doi nici nu ne întâlnisem, zise el repede. Mi-se pare că te-am avut după ce m-am întors prima dată. Cred că aici s-a petrecut.

Ea îi dărui un surâs palid. Aşadar, îţi aminteşti. Era clar că se gândeşte la altceva. La Peter Curran.

— N-a fost pe aici, presupun.

Monica tresări de parcă ar fi împuns-o cu vârful unui cuţit, iar el se gândi: „Ce dracu’ se întâmplă?”

— Nu, zise ea atât de încet încât trebui să se aplece ca s-o audă, n-a fost.

— Simbal o privi şi observă că degetele i-au pătruns dintr-o parte în alta a sandviciului, atât de tare îl strânsese. Mai bine să ne facem că nu observăm, hotărî el.

— Deci a fost numit.

— N-ai vrea să vorbim despre altceva? Făcu o mişcare cu capul spre el; rămase surprins cât de palidă devenise.

— Desigur. Îmi pare rău. O atinse. Monica, aş vrea să-mi spui…

— Du-mă acasă, Tony. Pe faţa ei nu se citea nimic. Se şterse pe mâini cu un şerveţel de hârtie. Du-mă acasă, atât. Şi nu mai spune nici un cuvânt, *okai? okai?*

Nu era deloc *okai*, dar el hotărâse că ea nu trebuie să-şi dea seama de asta.

Ceaika încă mai mirosea a tutun, deşi Alexei, urmând comanda tăcută a Danielei, făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să aerisească interiorul, în vreme ce ea şi Maluta fuseseră la masă.

— E frig aici, zise Maluta. Dă drumul la căldură.

Se puseră în mişcare, iar el se lăsă pe spate în fotoliu. Costumul lui de modă veche mirosea a cenuşă.

— Am salutări pentru tine de la unchiul Vădim. Se referea la Vădim Dubas, şeful Partidului Comunist din Leningrad şi frate cu răposatul ei tată.

— Ce mai face?

— E bătrân şi încăpăţânat, ca de obicei, zise Maluta scurt.

Pare că n-o să se schimbe niciodată. Scoase alt Camei. Dintr-odată se aplecă în faţă. Îl bătu pe Alexei pe umăr. Vreau să mergem la monument. Ştii care, locotenente?

— Da, tovarăşe ministru.

Monumentul se afla la periferia Moscovei, nişte bare de oţel încrucişate în unghiuri ascuţite, asemenea unei sculpturi moderne, pe soclul tăiat în piatră. Oţelul era autentic, făcea parte din tranşeele şi capcanele antitanc, întinse pe o distanţă de patru sute de mile, pe care cetăţenii care mai rămăseseră în „oraşul erou”, cum fusese numit de Stalin, le construiseră ca să-şi asigure victoria asupra celor şaptezeci şi cinci de divizii naziste care fuseseră masate pe înălţimile din jurul Moscovei.

Alexei încetini şi trase Ceaika la marginea şoselei. Era

târziu, trecut de unsprezece şi drumul era pustiu. La Moscova, ca pretutindeni în Rusia, viaţa de noapte era extrem de săracă sau nu era deloc.

Maluta nu făcu nici o mişcare până când Alexei nu deschise uşa din spate. Alexei îi întinse o lanternă, dar Maluta, fără să facă vreun comentariu, o respinse dintr-o mişcare. Pantofii îi scârţâiau pe zăpada îngheţată, în vreme ce trecea dincolo de barieră şi se aşeza lângă monument.

Daniela, care se afla chiar lângă el, fu mirată să vadă lacrimi lucindu-i în ochi.

— Atâta sânge s-a vărsat aici, zise Maluta cu vocea îngroşată de emoţie. Atâta eroism… Spiritul revoluţionar strălucea ca un far în zilele acelea întunecate.

Rămase tăcut pentru o vreme. Farurile maşinii căzând pe marginile drepte ale barelor de oţel, le făceau să scânteieze ca nişte focuri în noapte.

— Zăpada… zise Maluta din întuneric. Îmi place zăpada, tovarăşe general. Zăpada e pură şi albă ca spiritul lui Lenin, care ne călăuzeşte fără încetare. Întinse un picior şi, cu tocul pantofului, râcâi zăpada până când începu, să se vadă pământul negru. Dar zăpada mai acoperă şi o mulţime de păcate. Farul era fixat pe monumentul de război, dar privirea lui Maluta o ţintuia pe Daniela, făcând-o să-şi simtă pielea de găină. Mai sunt zile întunecate, tovarăşe general, la fel de cumplite ca şi acelea de acum de mai bine de patruzeci de ani. Încă ne mai luptăm pentru existenţă. E război, pur şi simplu.

Daniela stătu nemişcată. O venă i se zbătea la tâmplă. Ştia că se află în prezenţa unui om cu adevărat foarte periculos – periculos nu numai pentru ea, ci şi pentru toată ţara.

— Permite-mi să-ţi spun ceva, tovarăşe general, zise el. Vocea îi era ca un acid. În războiul acesta, dumneata nu eşti nici cu mine, nici împotriva mea, înţelegi?

Daniela dădu din cap, căci nu avea suficientă încredere în ea ca să vorbească.

— Vorbe, zise Maluta. Am de-a face cu vorbele, douăzeci

de ore pe zi. Şi cu cât am mai mult de-a face cu ele, cu atât sunt mai convins că minciuna e lucrul cel mai comun, iar adevărul e mereu ascuns. Aprinse un Camel, îşi îndepărtă privirea de la ea. Se uita meditativ la monument. Barele de oţel păreau să se vălurească în lumina ţigării din mâna lui.

Luna apusese şi se făcuse mai frig. Atmosfera era grea, trebuia să înceapă să ningă. Furtuna care făcuse avionul lui Maluta să întârzie ajunsese şi la ei. Daniela îşi strânse haina de zibelină mai aproape de trup. O pală de vânt îi răvăşi părul des, care acum îi biciuia faţa. Nu făcu nici o mişcare să-l îndepărteze.

— Necazul cu dumneata, tovarăşe general, zise Maluta după lungă tăcere, este că eşti foarte frumoasă. Expiră, îşi îndepărtă un fir de tutun de pe buza inferioară. Din cauza asta crezi că poţi să scoţi orice vrei de la bărbaţii din jurul dumitale. Ţi-ai desfăcut picioarele pentru Anatoli Karpov şi ai devenit şeful KVR. Maluta se referea la secţia clandestină a Direcţiei întâi, cunoscută mai ales sub numele de Direcţia K, atunci când cineva îndrăznea s-o menţioneze. KVR răspundea de asasinatele din afara teritoriului ţării şi de contraspionajul în teritoriu, secţia „umedă”. La fel ai procedat şi cu regretatul mei coleg, Iuri Lantin. Şi, ca urmare a morţii lui premature, i-ai luat locul…

Tot nu se uita la ea. Fuma neglijent, ca şi cum ar fi fost doi buni prieteni care n-ar fi discutat decât planuri de vacanţă. Într-un fel, îţi admir viclenia. Cred că eşti o femeie inteligentă.

Aruncă mucul de ţigară. Acesta scânteie în noapte, o scurtă fulgerare de lumină în întuneric, înainte de a muri în zăpadă. Pe de altă parte, sunt conştient de ambiţia dumitale. Extrem de conştient. Aş vrea să înţeleg că nu poţi să faci cu mine ceea ce ai făcut cu Karpov şi cu Lantin şi, sunt sigur, cu mulţi alţii înaintea lor. Sunt imun la frumuseţea dumitale. Nu visez noaptea la p… dumitale.

Folosirea termenului vulgar fusese deliberată. O şocase, aşa cum avusese de gând.

— Acum, continuă Maluta, aş dori să alegi. Sau eşti cu

mine. Sau eşti împotriva mea. Nu ai alte posibilităţi, ţi-o spun limpede. Ai crezut măcar un moment că am luat drept bun micul scenariu fantezist pe care mi l-ai prezentat adineauri? Mihail Carelin şoptindu-i lui Genaciov la ureche că ar trebui să mă ridice la rangul de consilier, alături de Reztov şi de Carelin în persoană? Apăruse iarăşi, acel zâmbet neliniştitor ca un rictus. Oh, nu, nu, tovarăşe general. Chiar dacă scumpa dumitale p… m-ar fi făcut să cred asemenea prostii, ştiu că nu i-ai propune niciodată aşa ceva lui Carelin. Ţi-ar râde în nas, tovarăşe general – şi din dosarul dumitale rezultă că nu suporţi să fii tratată astfel.

Daniela tremura. Bănuise că l-a subestimat serios pe Maluta şi că, de fapt, luând atât de repede locul lui Iuri Lantin, se nenorocise singură. Se întreba dacă e pregătită pentru atmosfera rarefiată din eşalonul superior de la Kremlin şi dacă nu cumva acum se afundase prea adânc în această atmosferă.

Ştia că trebuie o singură părere.

— Sunt cu dumneavoastră. Trebuise să-şi deschidă gura de două ori; prima dată, gâtul îi fusese aşa de uscat, încât nu putuse să scoată decât un gâjâit. Maluta aprobă.

— *Haraşo*. Bine. Alexei nu va mai fi nevoit să te împuşte în cap, pe la spate.

— Ce? Încă o dată voise s-o descumpănească şi reuşise.

Capul răuvoitor se întoarse spre ea şi văzu încă o dată înspăimântătorul rictus care voia să treacă drept zâmbet.

— Da, nu ştiai că Alexei al tău îmi raportează mie tot? Toate mişcările pe care le faci, tovarăşe general. Toate îmi sunt cunoscute.

De data asta Daniela ştia că minte. Dacă ar fi fost aşa, Maluta ar fi ştiut că avea deja o legătură cu Mihail Carelin. Se întări, ca să-i facă jocul în condiţiile impuse de el.

Maluta îi urmărea atent faţa. Ochii lui negri şi alungiţi luceau feroce.

— Văd că te îndoieşti de vorbele mele. Este de înţeles. Căută în manta şi scoase un pacheţel învelit în hârtie. Îl înmână, cu degetele lui îngălbenite.

Daniela se uita la pachet ca şi cum ar fi fost otravă. Pulsul începu să-i bată mai repede şi din nou simţi cum i se zbate o parte a feţei. Cu mişcări încete, îl desfăcu. „Sfântă Fecioară!” îi trecu prin minte, în vreme ce se uita împietrită la conţinut.

Era curios, se gândi Daniela, cu un soi de calm isteric, ce dizgraţioşi, aproape ridicoli, arătau doi oameni care făceau dragoste; în special când unul din cei doi era ea însăşi. Erau fotografii luate imagine cu imagine, arătându-i pe Daniela şi pe Carelin îmbrăţişaţi, goi, zvârcolindu-se în extaz, îmbătaţi de orgasm.

Maluta îi luă fotografiile din mâna care nu mai simţea nimic. Le filă, ca pe un pachet de cărţi de joc, apoi extrase una.

— Cred că asta e cea mai bună. Mai filă teancul. Sau poate asta.

— Opreşte-te!

El dorise această reacţie şi acum, că o obţinuse, lăsă ascultător deoparte blestematele de fotografii.

— Iar acum, zise el, aş dori să faci ceva pentru mine. E un simbol care ne va uni mai sigur decât sunteţi uniţi dumneata şi tovarăşul Carelin în acel gingaş tete-a-tete. Acum vocea îi era blândă, aproape tandră. Îţi cer asta, tovarăşe general, pentru că m-ai minţit. Presupun că n-ai făcut-o decât o dată, în cazul lui Mihail Carelin, dar – ridică el din umeri – cine ştie, poate că au mai fost cazuri, în trecut. Vezi însă că mie nu-mi pasă de trecut. Numai de viitor. Îl scosese de undeva de unde ea nu putuse să-l vadă.

— Aş dori ca aceasta să fie o lecţie la obiect, pentru dumneata, tovarăşă general. Scoate-ţi, te rog mănuşile.

Daniela făcu ce i se cerea, mintea îi era aproape înceţoşată. „Cum, se gândea ea, cum am putut să-l judec atât de greşit? Eram atât de sigură că îl am la mână” …

Îi aşeză pistolul în mâna îngheţată. Avea un amortizor de zgomot montat la capătul ţevii. Daniela înregistră că era de fabricaţie germană, nu o armă rusească obişnuită. O armă personală, un articol strict interzis.

— Iar acum aş dori să-l împuşti pe Alexei. Auzea vocea lui Maluta ca în vis. Fă-o aşa cum ai fost antrenată să îndeplineşti o execuţie, în cap, pe la spate. Îţi reamintesc că astfel trebuie să te ucidă el pe tine.

„E un coşmar”, se gândi Daniela. Panica şi frica o cuprinseră ca un văl de foc. Nu putea gândi. Simţea că partea raţională a creierului i-a adormit. „Trezeşte-te!” se gândi cu disperare. Ce trebuie să fac?

— Nu va fi o sarcină prea grea, spunea Maluta. Fuma din nou, vântul îi aducea fumul nesuferit drept în faţă. La urma urmelor, ai motiv să te răzbuni. Ţi-a câştigat încrederea şi, în schimb, te-a spionat. E drept, nu crezi, să pedepseşti o astfel de crimă monstruoasă?

Sunt înlănţuită de un adevărat monstru, gândi Daniela. Stomacul îi părea un nod răsucit şi rece. Simţi că o cuprinde ameţeala. Era complet îngheţată. „Nu pot face ce-mi cere”, se gândit. „Nu pot”.

— De ce şovăi, tovarăşe general? Vocea lui Maluta avea din nou asprimea glaspapirului. O astfel de nehotărâre e o trăsătură negativă pentru un membru al Biroului Politic. Va trebui să raportez asta. O lipsă serioasă. Un bărbat n-ar fi manifestat niciodată o astfel de slăbiciune, îşi scuturâ ţigareta.

— Poate că ar trebui să-l chem pe Alexei şi să-l pun să te omoare el pe tine.

Ochii îi luceau. Oleg Maluta făcu să-i scârţâie sub paşi zăpada fragilă. Îşi lipi buzele de urechea ei. Mirosul de tutun îi provoca greaţă, neîmblânzit nici de frig, nici de vânt.

— Fă-o, tovarăşe general. Fă-o acum, sau viaţa ţi se sfârşeşte aici, în clipa asta.

Danielei nu-i venea să creadă, totuşi corpul i se mişca spre maşină. Nu-şi dădea seama cine îl dirija; cu siguranţă nu ea. În interior, zări ochii lui Alexei opriţi asupra ei în oglinda retrovizoare.

— Ce s-a întâmplat? Şopti el. Eşti albă ca o stafie.

Daniela se văzu pe sine însăşi aplecată în faţă, cu arma ridicată. Îşi deschise gura, să-i răspundă lui Alexei.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca ţeava pistolului să se lipească de ceafa lui, apăsă pe trăgaci.

Când ieşi din maşină simţea că se sufocă. Nările îi erau năclăite de duhoarea morţii.

Maluta se mişcă foarte rapid. Scoase o batistă albă, curată şi cu ea luă arma din mâna Danielei.

— Amprentele dumitale, zise el, învelind obiectul cu cea mai mare grijă şi strecurându-l în buzunarul mantalei. Aş vrea să înţelegi că pot să te acuz de crimă în orice clipă. Nu am răbdare cu mincinoşii. Puteam să te ucid, dar am nevoie de mintea dumitale ascuţită.

Daniela îi întoarse spatele şi vomită. Maluta nu făcu nici o mişcare, mişcă numai lumina farurilor pe suprafaţa vălurită a mantoului ei de zibelină. Blana fină strălucea ca platina. Pentru un timp, el mârâi ceva fără voce, numai pentru sine.

— Pentru ce ai nevoie de mine? Simţea un gust amar, pe care era sigură nu l-ar fi putut îndepărta cu oricâtă apă şi-ar fi clătit gura.

— Cum „pentru ce”, ca să pătrunzi în mintea lui Shi Zilin, desigur. Înţelegi, când cercetez un lucru, o fac temeinic. Ştiu că secretul de la Kam Sang se află în capul bătrânului. Dumneata îl vei extrage de acolo pentru mine.

Daniela se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură neaşteptată de ciocan.

— E imposibil, reuşi ea să îngăime.

Sprâncenele dese ale lui Maluta se ridicară.

— Aşa? În acest caz, tovarăşe general, ai ordin să-l lichidezi pe Shi Zilin.

Cu gura uscată, Daniela zise:

— Shi Zilin şi Jake Maroc sunt legaţi inextricabil.

— Foarte bine, spuse Maluta. Sunt un om rezonabil. Se auzi foşnetul zăpezii căzând, mişcându-se ca o fiinţă vie. Ucide-i pe amândoi.

De frică, Daniela simţi o minge de gheaţă transformându-se în măruntaiele ei în apă.

— Cred că nu înţelegeţi ce îmi cereţi. El clănţăni din dinţi.

— Kan Sang, Shi Zilin, Jake Maroc. Unu, doi, trei. Ce poate

fi mai simplu?

Daniela nu zise nimic. Putea să audă cum îi circulă sângele prin urechea internă, ca şi cum ar fi venit dezgheţul de primăvară. Acum ştia de ce e capabil, ştia că n-ar fi putut fi supusă unei cercetări mai amănunţite nici în cavernele umede de la Liubianka.

— Conduc secţia chineză, zise ea. Sunt în curs operaţii de mare anvergură. Nu-mi puteţi cere tocmai acum…

— Oh, ba pot, tovarăşe general. Maluta trase adânc din ţigară. Era foarte sigur de sine. Problema este că oricine, când poate să mânuiască după plac o pârghie atât de puternică, îşi poate întoarce gândul în folosul personal.. Se aplecă spre ea, îi suflă fumul în faţă. Scopurile *personale*, tovarăşe general, sunt opuse celor care ar sluji cel mai eficient statul.

Din nou clănţăni din dinţi în felul lui înspăimântător.

— Puterea dumitale, tovarăşe general, se bazează pe Himera, zise Maluta, dar ştiu că obsesia cea mai puternică a dumitale e China. Nu cer prea mult, nu-i aşa? Vocea îi deveni siropoasă. La urma urmelor, aş putea să-ţi cer să-mi dezvălui identitatea Himerei. Aş putea chiar să-mi însuşesc această comoară a dumitale. Rânji. Ce te vei face atunci? Văzând lucrurile în această lumină, nu-ţi cer prea mult. Să descoperi secretul de la Kam Sang. Şi să-i lichidezi pe Shi Zilin şi pe Jake Maroc.

Daniela tremura. De ani şi ani controlul complet asupra Himerei fusese cheia avansării ei rapide. Fără fluxul fantastic de informaţie clasificată pe care i-l transmitea Himera nu ar fi ajuns niciodată aşa de departe şi nici aşa de repede în ceea ce reprezenta, literalmente, o lume a bărbaţilor.

Cu asta, Maluta nimerise drept la ţintă. Himera se afla chiar în centrul Quarry. Deşi Jake Maroc crezuse că a ucis Himera într-o înfruntare la Greystoke, acum nouă luni, cârtiţa nu era de fapt Henry Wunderman, care fusese mentorul lui Maroc atâta vreme. Manevrele Danielei camuflaseră perfect Himera şi înşelaseră pe toată lumea,

chiar şi pe Shi Zilin.

În clipa de faţă, situaţia ei era disperată. Nu se lăsa păcălită de cuvintele lui Maluta. Dacă nu va găsi vreo modalitate să-l devieze sau să-l împiedice, Maluta va obţine controlul absolut asupra operaţiunilor în China. Spre asta conduceau ordinele lui. Cu Shi Zilin şi cu Jake Maroc îndepărtaţi din cale şi secretul de la Kam Sang în buzunar, Maluta va deveni invincibil. Nici ajutorul lui Carelin şi Reztov nu-l va opri să-l doboare pe Genaciov. Ce se va întâmpla cu Rusia condusă de acest nebun nici nu se putea gândi. Maluta avea deja extrem de multă putere; dacă i-ar fi fost adăugată şi cea conferită de Kam Sang ar fi fost capabil să-i convingă pe ceilalţi membri ai Biroului Politic că faptul că l-a distrus pe Genaciov – reprezenta practic cel mai mare interes al Uniunii Sovietice. „Şi unde mă vor duce toate astea?” se gândea Daniela. „Voi fi permanent sub mâna lui. Dacă o singură dată Maluta va crede că nu mă poate controla, mă va distruge”.

Prin cuvântul „statut” Maluta se subînţelegea pe sine însăşi; Daniela ştia asta prea bine.

— Credeţi că nu sunt persoana potrivită pentru-a conduce operaţiunile legate de China?

— Posibil. Maluta clătină din cap şi aruncă chiştocul ţigaretei departe în noapte.

Mânia care creştea în ea avea nevoie să izbucnească; era înnebunită, aşa că vorbi fără să se gândească.

— Vorbiţi despre stat. Dar nimic din persoana dumneavoastră nu ţine de stat, tovarăşe. E o chestiune personală, pur şi simplu. Sunteţi prea amestecat în jocul puterii, iar eu vă stau în cale. Simţea cum o ard lacrimile sub pleoape; le strânse cu putere, să nu le vadă el. Începu să se roage să aibă putere. Eu sunt cea care ar trebui să vă furnizeze glonţul de argint cu care să-l doborâţi pe Genaciov. Şi dacă, pentru vreun motiv oarecare, securitatea e ameninţată, eu voi fi cea pusă la stâlpul infamiei.

— Ah, tovarăşe general, îi zâmbi Maluta binevoitor. Mi-ai făcut plăcere în atât de multe feluri, în seara asta. Da, ai

absolută dreptate în afirmaţiile dumitale. Ridică din umeri. Dar o să faci exact cum ţi-am cerut, nu-i aşa?

Daniela plecă capul, împietrită. Avea vreo posibilitate de alegere? Cel puţin nu o va mai spiona.

O luă de braţ cavalereşte când se reîntoarseră la maşină.

— În afară de asta, zise el mult mai degajat acum, în perspectivă va fi mult mai bine dacă scăpăm de Shan-i. Nu-mi fac griji în legătură cu baza pe care şi-o formează ei în Hong Kong.

Începuse să ningă. Împreună, băgară corpul lui Alexei în portbagaj.

El îi întinse o bucată de piele de antilopă, luă şi el una şi şterseră împreună puţinul sânge care cursese pe locul din faţă. Aruncară peticele însângerate înapoi, în portbagaj.

Maluta se uită la faţa albă şi îngheţată a lui Alexei şi zise:

— Arată atât de uimit! Închise capacul portbagajului. De fapt, nu sunt deloc surprins. Îţi era perfect credincios, tovarăşe general.

Daniela simţi că îi fuge pământul de sub picioare, încercă să se sprijine de aripa maşinii, eşuă şi alunecă în genunchi.

Maluta nu făcu nici o mişcare s-o ajute. Stătea aplecat deasupra ei, urmărindu-i comportarea cu acea curiozitate absolută cu care un savant urmăreşte un specimen de laborator.

— Chiar credeai că sunt atât de nebun ca să te las să ucizi omul care te supraveghea? Dacă Alexei ar fi făcut într-adevăr ceea ce ţi-am spus eu, mi-ar fi fost mult prea necesar ca să-mi permit să renunţ la el în felul ăsta. Nu, draga mea Daniela. Te-am minţit în legătură cu Alexei. În privinţa asta era pur ca zăpada. Acum vezi şi tu cum te simţi când eşti minţit. Urmări cu un fel de intensitate care-l făcea să vibreze lacrimile care cădeau din ochii Danielei. Lăsau găuri întunecate în locul în care atingeau zăpada.

— În curând, zise el răguşit, o să am fotografii de-ale dumitale plângând. Vor avea grijă de asta oamenii mei care te supraveghează. Răsuflarea lui scotea aburi în noaptea îngheţată. Semăna cu o locomotivă sub presiune.

— Poimâine e ziua ta, zise Tsun Trei înjurături. Unde ţi-ar place să ieşim să luăm masa?

— La Gaddi, în peninsulă, răspunse imediat Neon Chow.

Tsun Trei înjurături, şezând pe puntea proaspăt spălată a joncii sale ancorată în oraşul plutitor Hakka din portul Aberdeen, nu-şi pierdea din ochi iubita. Oh-ho, se gândi, bineînţeles la Gaddi. Pentru a-şi sărbători cea de a douăzeci şi patra aniversare, de ce n-ar duce-o la cel mai fin şi mai scump restaurant din Hong Kong?

— La Gaddi! explodă el. Pe Dragonul albastru al cerului, aşa cum te cunosc, o să încerci să mă aduci la faliment! „Asta nu însemna că omul nu trebuie să manifeste oarecare împotrivire”, se gândi Tsun Trei înjurături. În cei şaptezeci şi unu de ani ai lui învăţase toate trucurile gândirii femeieşti; sau cel puţin aşa credea el.

— N-o să fac aşa ceva, zise Neon Chow, făcând un botişor delicios. Veni lângă el pe punte. N-o să am decât o dată douăzeci şi patru de ani. N-am voie să fiu fericită? Mângâia colierul de smaralde pe care tocmai îl primise de la el. Nu sunt demnă de Gaddi? Botişorul se accentuă. Ştiu, crezi că o să te stânjenesc într-un loc atât de deosebit.

De fapt, se gândi Tsun Trei înjurături, nimic nu era mai departe de adevăr. De câte ori ieşea cu această femeie splendidă, toate capetele se întorceau după ei – ale femeilor, ca şi ale bărbaţilor. Neon Chow, care lucra o parte din timp pentru guvernator, ar fi putut foarte uşor să fie o stea de cinema sau de muzică uşoară. Singurul lucru care ar fi împiedicat-o, presupunea el, era faptul că era o creatură esenţialmente leneşă. Neon Chow nu muncise serios în viaţa ei nici măcar un ceas şi tocmai asta îi plăcea la ea.

— E adevărat, un *tai pan* de categoria ta nu-şi poate permite să fie deranjat în public, continuă ea întristată, aşa că o să-mi reformulez cererea. Du-mă la negustorul ăla de peşte murdar şi bătrân care-ţi place aşa de mult, din golful Causeway. Oricum, presupun că nu merit mai mult.

Tsun Trei înjurături încercă să nu zâmbească. În realitate, ea îi putea cere orice şi el i-ar fi dat, dacă îi stătea în putere. Dar nu ar fi fost recomandabil pentru nici unul dintre ei să o spună deschis. Puterea pe care o avea ea asupra lui era mai bine s-o cunoască numai el, aşa: credea. Nici o femeie din multele pe care le cunoscuse de-a lungul vieţii nu-l mişcase atât ca Neon Chow. Iar când făceau dragoste, el avea din nou treizeci de ani, iar „norii şi ploaia” erau mai ameţitori decât pe vremea tinereţii lui năvalnice. Numai uitându-se la ea simţea un tremur de excitare străbătându-i membrul sacru.

— Se întâmplă să ai noroc, îi spuse el. Vocea nu trăda niciuna din emoţiile care îl umpleau de avânt. Am telefonat la cârciuma din golful Causeway, dar nu e liberă, din cauza unei petreceri particulare. Era o minciună sfruntată; n-avea de gând s-o ducă nicăieri în altă parte, în afara locului ales de ea. Aşa încât bănuiesc că la Gaddi vom merge, până la urmă.

— Iiiii! exclamă Neon Chow şi îşi aruncă braţele de gâtul lui. Îşi lipi şoldurile mlădioase de coapsele lui, îşi strivi sânii de pieptul lui. E minunat!

„Într-adevăr, “se gândi Tsun Trei înjurături, „e minunat.”

— Onorabile tată, au sosit!

Tsun Trei înjurături se eliberă din îmbrăţişarea ei ca să ia cunoştinţă de ceea ce îl anunţa vocea întâiului său fiu. Acesta venea, şchiopătând, cu Jake şi Bliss pe urmele lui. „Fiica mea arată acum mai frumoasă ca niciodată”, se gândi Tsun Trei înjurături. „Pielea lui Bliss e strălucitoare ca alabastrul. Parcă ar fi aşteptat toată viaţa să se întoarcă la Jake Maroc – să se întoarcă la dragostea ei”.

— Salutare, *Zhuan*, zise el apoi, întorcându-se spre Bliss.

— Fiica mea! Faţa îi era senină; nu se citea pe ea niciuna din emoţiile lui ascunse.

— Bliss poate să se ducă jos? întrebă Jake Maroc. Tata a trimis după mâinile ei tămăduitoare.

— Desigur, zise Tsun Trei înjurături, conducându-i.

De când făcuse călătoria de reîntoarcere de la Beijing

pentru a trăi alături de familia lui, Shi Zilin preferase să locuiască pe jonca fratelui său, pentru că, spunea el: „Îmi reaminteşte de zilele de demult, când alergam cu lacrimile de mac pentru *tai pan* diavol străin din Shanghai.”

Jake şi Tsun Trei înjurături o urmăreau pe Bliss coborând scara tambuchiului. Jake era conştient că Neon Chow îl priveşte atent. El nu o privise şi nici nu dăduse vreun semn că i-a înregistrat prezenţa. Prefera să o trateze ca pe un obiect, ca pe lăzile şi baloturile împrăştiate pe puntea proaspăt frecată.

Nu se gândea la Neon Chow. În mintea lui, ea ţinea de responsabilităţile unchiului său. Cu siguranţă că nu o considera ca făcând parte din familie. În particular, bănuia că e mai interesată de banii lui Tsun Trei înjurături decât de persoana lui. Văzuse multe frumuseţi ca ea, care nu aveau de oferit în faţă decât trupul. Făcea parte din viaţa în Asia. *Joss*.

Jos, Bliss îi zâmbea lui Shi Zilin şi îi lua mâna, i-o strângea şi i-o mângâia cu dragoste în ochi. Îl sărută pe amândoi obrajii.

— Unde te doare cel mai rău azi, *a-yeh*? întrebă ea dulce şi după ce Shi Zilin îi spuse, dădu înţelegătoare din cap. În cazul ăsta vom începe cu meridianul ficatului. Se aplecă şi îi scoase încălţămintea. Punctul de, calmare e aici, zise ea ridicându-i piciorul gol – pe talpă, chiar sub mijlocul călcâiului. Acum, când apăs aici, imaginează-ţi fluxul de energie venind din partea opusă a meridianului, pe la capătul interior al claviculei, în jos pe şolduri până la regiunea pubiană, în jos pe picior până la genunchi, în jos pe partea interioară a osului gleznei, până când ajunge la punctul în care apăs. Acum închide ochii, *a-yeh*.

Sus pe punte, Tsun Trei înjurături urmărea spatele zvelt al lui Neon Chow, care se îndepărta. Când dispăru, îşi ridică privirea spre cerul plumburiu şi scuipă cu sete într-o parte. „Nici soare, nici ploaie. Asta nu-i vreme. Nici de pescuit, nici de făcut amor”.

Ochii adumbriţi, de culoarea bronzului, ai lui Jake erau aţintiţi departe pe mare. Petroliere, negre şi joase, pline cu petrol din bogatele emirate, fumegau cu siluetele lor înguste. Veniseră, fără îndoială, prin strâmtoarea Malacca, unul dintre cele mai mici teritorii strategice în această lume hrănită cu petrol.

„În strâmtoarea Malacca şi în China continentală”, îl informase Shi Zilin pe fiul său, „aveau de gând sovietele să atace”.

În vreme ce stătea acolo, Jake făcea abstracţie de unchiul său şi de Neon Chow, rechemând în memorie conversaţia pe care o avusese cu Shi Zilin mai devreme. Bătrânul părea obsedat de vechiul lor duşman, KGB-ul. Şi îndeosebi de doi oficiali de rang înalt.

— În ultimii trei ani şi jumătate, îi spusese Jian-ul, armata rusă, cu sprijinul politic vital al lui Anatoli Karpov şi Iuri Lantin, a început o reînarmare masivă a celor cincizeci şi opt de divizii de la graniţă. În clipa de faţă, nouă dintre ele sunt complet echipate cu blindate. Toate sunt aşezate în linie de tragere de-a lungul frontierei de nord a Chinei.

În Siberia răsăriteană, unde noi am fost de-a lungul istoriei cei mai vulnerabili, spun ultimele noastre rapoarte, au fost desfăşurate aproximativ o sută de bombardiere TU-22 şi o sută cincizeci de rachete mobile SS-20 cu capete nucleare.

— Sunt bombardiere Backfire? îl întrebă Jake.

Iar când tatăl său încuviinţă din cap, se gândi: Sunt cele mai moderne pe care le au ruşii; rază de acţiune de cinci mii de mile, capacitate nucleară, fie cu bombe, fie cu rachete aero-purtate.

— Toate sunt aşezate în jurul nostru, Jake, spusese Zilin. Dar nu sunt decât maşini. Maşinile au nevoie să fie conduse. De mintea omenească. Aici e punctul crucial al problemei. Avem un destin nou la Kremlin: Oleg Maluta. E de departe cu mult mai rău decât au fost vreodată Karpov şi Lantin, pentru că puterea lui este efectiv de nezdruncinat. Şi s-ar putea să vină un timp în care să se ridice şi mai sus,

Buddha să ne păzească. Starea lui agresivă e bine întemeiată. Afganistanul şi Pakistanul au fost două din proiectele lui.

Chestiunea la care trebuie noi să răspundem acum este în ce direcţie îşi va îndrepta Maluta capul de viperă. O să le comande bombardierelor Backfire să-şi ia zborul?

Ochii negri, strălucitori, ai lui Zilin nu aveau vârstă. Boala degenerativă, care continua să-l hărţuiască cu dureri, nu reuşise să-i diminueze nici energia interioară, nici ascuţimea extraordinarei lui inteligenţe.

— Cum de ţi-ai îndreptat atenţia asupra lui Maluta, tată? îl întrebase Jake.

— Prin Daniela Vorkuta, răspunsese bătrânul. Întotdeauna şi pretutindeni e Daniela Vorkuta. Ochiul ei e aţintit continuu asupra Chinei, Jake. Să nu uiţi asta nici o clipă. Ea e cea care, dintre ruşii aflaţi acum la putere, înţelege cât e de important să controlezi Hong Kong-ul. Dacă ruşii reuşesc să pună mâna pe suficiente companii comerciale de aici, pot să ne taie orice venituri din partea Chinei continentale; pot să absoarbă companiile Chinei continentale şi să-şi stabilească propriile lor companii. Dreptul de proprietate al Danielei Vorkuta în Hong Kong trebuie să fie distrus pentru totdeauna, altfel China nu va deveni niciodată o putere mondială. Maluta e periculos din cauza agresivităţii mărturisite împotriva noastră; Daniela Vorkuta ne poate distruge complet; financiar, economic, pentru totdeauna.

Generalul Vorkuta joacă wei qi; cunoaşte strategiile. Prin Sir John Bluestone a pus serios un picior aici şi, deşi şi pe el îl supravegheam, nu trebuie să-i subestimăm nici ei inteligenţa. Numai ea, dintre toţi ruşii, înţelege ce înseamnă puterea noastră aici.

— Ce ştie Daniela Vorkuta despre Kam Sang? întrebă Jake.

Zilin oftă din greu de două ori. A încercat deja de două ori să se infiltreze în proiect. Până acum am reuşit să-i, hm... demobilizăm agenţii înainte ca să-i parvină prea multă

informaţie. Dar n-a renunţat să încerce.

— Dar chiar asta îi pare a crea o problemă aparte, spusese Jake. Însuşi faptul că înconjurăm Kam Sang cu o intensă securitate poate s-o alarmeze. E destul de inteligentă ca să înţeleagă ce implicaţii militare are o astfel de securitate masivă.

Zilin îşi privise fiul:

— Ai dreptate. Iar dacă ea se alarmează, se va alarma şi Oleg Maluta. Iar Maluta va ordona bombardierelor să decoleze!

— Jian, eşti suficient de relaxat? întrebă Bliss.

Zilin îşi deschise ochii. Mintea, eliberată din menghina durerii în care fusese strânsă, îi plutea liberă. Se afla în centrul lui *da-hei*, al Marelui întuneric, în care descoperise că îşi au sălaşul toate esenţele neîntrupate, atunci când – vocea lui Bliss îi ceru să se reîntoarcă în lume.

— Da, zise el răguşit. Ai făcut minuni pentru mine, *bou-sehk*. Piatră preţioasă, aşa te numeşte fratele meu mai tânăr. Se mişcă puţin. Eu cred că preţuieşti de zece mii de ori mai mult.

— N-am făcut decât să-ţi îndepărtez durerea, zise ea, copleşită de faptul că el o chemase cu numele de alint pe care i-l dădea tatălui ei. Eu nu ţi-am dăruit absolut nimic.

— Dimpotrivă. Ochii lui luminoşi îi căutară pe ai ei. Mi-ai dăruit o parte din tine. *Comoara* mea, ascultă-mă. Trupul tău e numai o parte din ceea ce ai de dăruit celorlalţi; este, poate, partea cea mai neînsemnată. Da, trupul poate să dea şi să primească o enormă plăcere. Dar în cele din urmă plăcerea zboară. Mintea, pe de altă parte, îţi este hrănită de aură, de esenţa ta, de *qi*; aceasta te face unică. Aceasta este ceea ce, la sfârşitul sfârşitului, mintea îşi reaminteşte. Aceasta este ceea ce sufletul îndrăgeşte.

Bliss îngenunchease lângă rogojina de paie, cu capul plecat. Mâinile îi erau încrucişate în poală.

— Spune-mi, continuă el, ai auzit de *da-hei*, de Marele întuneric?

— Nu, naşule.

— Atinge-mi vârful degetelor cu vârful degetelor tale. Vocea lui nu era decât o şoaptă, venind spre ea în valuri, asemeni fluxului ce lipăia încetişor în carena joncii. Acum uită-te în ochii mei. Uită-te în ochii mei!

— Ce trebuie să văd?

— Nimic, răspunse el. Dar ei i se păru că gura lui nu s-a deschis deloc. Nimic.

În încăpere era o obscuritate, ce nu era nici beznă, nici umbră. Pentru Bliss însemna un izvor de lumină, deşi nu înţelegea cum întunericul poate fi izvor de lumină.

În adâncul ochilor lui Zilin era o strălucire de culoare necunoscută ei. Se uită îndelung la nuanţă, încercând să-i dezlege misterul. Pretutindeni în jurul ei se târa întunecimea, înghiţind lumina. Apoi cabina dispăru.

Iar Bliss auzi universul chemând-o.

Pe punte, Jake spunea:

— Am zece mii de fire şi într-un singur ghem strâns, pe toate trebuie să le adun.

— Asta e datoria unui *Zhuan*, zise Tsun Trei înjurături, observând atent vestita intensitate din formidabila privire a lui Jake.

Deşi tonul unchiului său fusese ales cu grijă, neutru, Jake prinse un subtil curent subteran şi în cap începu să-i ţiuie o sirenă de avertizare.

— Dumneata nu aprobi faptul că tata m-a ales drept succesor, nu-i aşa, Unchiule mai Bătrân?

— Oh, nu, nu, nu. Eşti departe de adevăr. Pur şi simplu nu văd cum va supravieţui *Cercul* fără Jian. Nu vreau să I fiu nerespectuos, Mai Tinere Nepot; chiar de ai fi fiul meu nu te-aş putea iubi mai mult. Dar Jian-ul are o experienţă de mai bine de optzeci de ani. *Cercul* e creaţia lui. A crescut în mintea lui de mai bine de cincizeci de ani. Gândul că îl pierdem acum, în cel mai critic moment, mă umple de spaimă.

Lumina pălea, aerul era complet nemişcat. În depărtare,

Jake o văzu pe Neon Chow stând de vorbă cu fiica Numărul Doi a lui Tsun Trei Murături.

— Rămâi la masă, *Zhuan*?

— Din nefericire, nu pot, zise Jake. Am prea mult de lucru. Încercă să zâmbească, dar îşi simţea faţa ca de lemn. Se întâmplaseră prea multe, prea repede. Jake dorea cu disperare să poată vorbi cu cineva despre strategia lui – cu Tsun Trei înjurături sau cu Bliss. Dar ştia că în privinţa aceasta era singur. Aşa trebuia să fie. Asta însemna să fii Zhuan. Nu-şi putea permite să aibă încredere în nimeni. Simţi o arsură în inimă; se mira cât îl costa s-o ţină pe Bliss deoparte. O parte din el dorea să-i împărtăşească secretele. Dar pe de altă parte *Zhuan*-ul ştia că informaţia pe care o deţine era de departe mult prea explozivă pentru a fi împărtăşită oricui altcuiva. Duşmanul era prea aproape, prea bine ascuns în cercul interior pentru a-şi putea asuma riscul. Şi totuşi, se simţea îngheţat din cauza a ceea ce fusese nevoit să facă. Bliss era în întregime o parte a vieţii sale. Nu se putea închipui trăind fără ea.

O joncă purtându-şi pânza triunghiulară, roşie, în ceaţă, se îndrepta încet spre gura portului, dinspre est.

Jake îşi sprijini coatele de balustradă. Mânecile îi erau suflecate.. Tsun Trei Înjurături observa forţa din încheieturile şi din degetele lui vânjoase. Bătăturile de pe muchiile mâinilor lui Jake erau galbene ca fildeşul vechi.

— Unchiule, zise el, crezi că Bluestone e în spatele delapidării de la Southasia Bancorp?

— Fără îndoială, zise Tsun Trei înjurături hotărât. E foarte clar că acest câine vagabond care a luat banii n-a avut atâta minte să combine un astfel de plan. Ăla s-ar fi mânjit el primul. Nu, plângi ăsta avea nevoie de o minte ca a lui Bluestone.

Pe când jonca purtând pânze purpurii făcea pregătiri pentru a se adăposti de taifun, Jake observă că pata neagră de la orizont se lăţise. Începu să bată vântul.

— Dar poate că, zise Tsun greoi, Bluestone a pătruns în interiorul *Cercului* mai adânc decât ne imaginăm noi.

Jake nu răspunse nimic; privea orizontul fără nici o expresie.

— „Himera” – cârtiţa sovietică din Quarry, fostul tău dascăl, Henry Wunderman – ştia despre sigiliul împărătesc al puterii, fu cel de jad, ale cărui bucăţi fratele meu vi le-a lăsat ţie, fratelui tău vitreg Nichiren, lui Bliss şi lui Andrew Sawyer. De unde a ştiut despre jad?

Jake respiră adânc.

— Bluestone nu reprezintă nimic, Unchiule mai Bătrân. El nu e decât o curea de transmisie. Daniela Vorkuta e în spatele planului de a falimenta Southasia. Daniela Vorkuta se află în interiorul *Cercului*; creierul ei lucrează aici. Daniela Vorkuta îl dirijează pe Bluestone; ea dirijează şi Himera.

— Dirijează Himera? Nu-i veni lui Tsun Trei înjurături să creadă. Ce vrei să spui cu asta? Himera a murit. L-ai ucis cu mâna ta.

— L-am ucis pe Henry Wunderman, Unchiule mai Bătrân, zise Jake, iar suferinţa din vocea lui era acum evidentă. De fapt el nu era Himera.

— *Ce spui?*

Jake nu făcu nici o mişcare. Tsun Trei înjurături îşi dădu seama că stătea nemişcat ca o piatră… ca moartea.

— Acum o săptămână m-a contactat un agent de la Quarry. Nu are importanţă cine, e cineva cu o acoperire extrem de serioasă, cu numele de cod Apollo. Beridien şi Donovan, poate încă vreo câţiva din centrala Quarry ştiu despre Apollo. Dar nici unul, în afară de Henry Wunderman, nu cunoştea adevărata identitate a lui Apollo. Când Apollo a auzit, din înalte cercuri diplomatice, despre moartea lui Wunderman şi de ce a fost ucis, faptele l-au pus pe gânduri, ştia – *ştia*, Unchiule mai Bătrân – că era imposibil ca Wunderman să fie agent dublu. Apollo mi-a confirmat lucrul acesta. Tot el mi-a mai confirmat că Himera încă operează. Luni de zile de atunci încoace, Apollo s-a tot gândit. Şi a dedus identitatea „cârtiţei” generalului Vorkuta în Quarry: Rodger Donovan.

Jake privea o ambarcaţiune cu trei oameni de afaceri manciurieni, întunecaţi ca şerpii, care îşi croia drum printre uliţele înguste dintre celelalte vase, spre unul din restaurantele plutitoare acostate în port. Apa uleioasă lipăia într-o latură a joncii.

Jake se întoarse cu faţa spre unchiul său.

— Numele lui Donovan e singurul care face ca lucrurile să aibă un sens. Tactica întrebuinţată de Vorkuta ca să ne convingă că Wunderman e Himera a fost pe cât de îndrăzneaţă, pe atât de meticuloasă. A folosit informaţii false ca să mă convingă pe mine că Henry e Himera; în acelaşi timp a folosit alte informaţii – la fel de false – ca să-l convingă pe Henry că eu eram cel care se afla în spatele asasinării lui Beridien.

Planul de acţiune era periculos pentru Himera. Oricând, Henry ori eu puteam să cădem asupra adevărului despre Himera. Aşa încât răsplata trebuie să fi fost într-adevăr foarte mare.

Aş spune că, faptul că spionul lui Vorkuta a obţinut controlul asupra lui Quarry e o răsplată destul de substanţială zise Tsun.

— Oh, da, răspunse Jake morocănos.

Tsun Trei înjurături privea petele de ulei de pe apa care lipăia în jurul joncii. Afară din port, Jambo, giganticul restaurant plutitor, străluci dintr-o dată, azvârlind asupra valurilor lumini ţipătoare, roşii, verzi şi albastre.

— Eşti sigur de ce mi-ai spus? Poate că e încă una din blestematele şi diabolicele intrigi ale lui Vorkuta.

Jake clătină din cap.

— Nu, nu cred asta, din două motive. Unul, că n-ar fi avut nici o raţiune să-mi stârnească mie suspiciunea acum, când toată ideea era să mă facă să cred că Himera a murit. Doi, Apollo mi-a spus care fusese ultima instrucţiune pe care o primise de la Wunderman: s-o lichideze pe Daniela Vorkuta. Am reconfirmat această instrucţiune.

— Ar merita să moară de o sută de ori pentru ce ţi-a făcut, Mai Tânărul Meu Nepot! zise Tsun, scuipând peste

marginea joncii.

— Unul din noi o s-o facă, Unchiule mai Bătrân, zise Jake sumbru. Generalul Vorkuta m-a făcut să-mi ucid unul din cei mai buni prieteni. Privea undeva, la mare depărtare. Poate dincolo de lumea reală. Ne-a aţâţat unul împotriva celuilalt şi nici Henry, nici eu nu ne-am dat seama ce se întâmpla. A distrus tot ce era între noi: prietenie, dragoste, încredere. Ca un maestru magician ne-a fluturat în faţa ochilor presupusa noastră înşelare, trădare, spaimă. Ne-a despărţit şi în felul acesta ne-a înfrânt. Mai rău, ne-a provocat să ne înfrângem unul pe altul. A presupus, corect, că dragostea noastră reciprocă poate să fie transformată în ură şi că ura aceasta ne va face orbi la înşelătoria ei. O, Buddha, cât trebuie să fi jubilat când l-am ucis pe Henry! Şi am devenit asasin în slujba ei.

— Ahhh! Era un lung oftat de recunoaştere. Generalul Vorkuta e un diavol, Zhuan. Şi-a pus în gând să ne distrugă. Cum să crezi că o astfel de minte diabolică se află în capul unei femei?

Vântul cânta o arie stranie printre pânze; o rândunică de mare ţipă, rotindu-se deasupra lor. Lumina care îi înconjura se făcu deodată de plumb, ca o greutate mortală. Trecu multă vreme până când Jake îşi dezlipi privirea din ziare şi chiar şi atunci Tsun Trei înjurături, care avea destulă experienţă, nu spuse nici un cuvânt.

— Priveşte, Unchiule Mai Bătrân, arătă Jake spre pata neagră de pe mare, acum mai concentrată. Vine ploaia pe care ţi-ai dorit-o.

Lan McKenna trase de gulerul cămăşii. Era o vreme calmă şi umedă, după scurta ploaie de aseară. Plaja întunecată era plină de urmele ploii, de parcă un pictor şi-ar fi trecut pensula asupra ei. Fluxul spăla grohotişul ţărmului. McKenna îşi îndreptă lanterna când într-o parte, când în alta. Era miezul nopţii şi atâta linişte, încât, putea auzi duduitul unui vapor departe pe apă.

— Stinge lanterna, dacă nu te superi.

McKenna rămase nemişcat. Era vocea unui chinez. Instinctiv, mâna lui McKenna se îndreptă spre revolverul din dotare. „Calmează-te, îşi spuse singur. O să-ţi provoci un atac de inimă dacă o iei aşa”. Stinse lanterna şi rămase învăluit de întuneric. O lumină fosforescentă – conglomeratul de lumini de la învecinatul Stanley – plutea deasupra apei, care nu reflecta decât jocuri abstracte de linii.

Simţi că se apropie cineva dinspre dreapta. Îi dădu ocol, i se aşeză alături.

— Bună seara, domnule McKenna.

Îşi întoarse capul şi văzu un ochi alb larg deschis, care se holba la el. O faţă rotundă ca luna, cu nas ca un nasture lat. Un chip tipic pentru sudul Chinei, desfigurat de o cicatrice lividă, care trăgea în jos colţul ochiului stâng, făcându-l să se holbeze permanent. McKenna se cutremură în sine de *joss*-ul rău al acestui om.

— Sunt Kao Ochi-Alb.

McKenna mormăi:

— Pentru mine toţi sunteţi la fel. Din Shanghai, din Canton, tot aia. Toţi sunteţi nişte bandiţi împuţiţi.

O clipă, Kao Ochi-Alb nu zise nimic, apoi buzele i se întinseră într-un zâmbet:

— Asta nu te-a împiedicat să-mi primeşti banii, rosti el pe un ton egal.

— Banii n-au miros, răspunse McKenna. Nu-mi pasă de unde vin.

— Suma ţi se pare suficientă? întrebă Kao Ochi-Alb.

„Isuse”, se gândi McKenna „probabil că am pus mâna pe găina cu ouă de aur!” Apoi răspunse cu vocea cea mai plină de sine:

— Deocamdată, cred că e suficientă. Dar judecata finală depinde de ce ceri în schimb.

— Ah, domnule McKenna, asta nu e decât un fleac. Kao Ochi-Alb îşi puse mâinile la spate. Deşi se uita spre mare, orbita lui rănită continua să se holbeze la McKenna. Palida fosforescenţă a apei se legăna fantomatic, ca şi când ar fi

fost ochiul unui om mort, un om mort cu o muscă făcând tap, tap, tap pe pielea lui lucioasă. „Opreşte!” gemu în sinea sa McKenna. Se lupta să-şi calmeze stomacul, dar nu putea să suprime imaginea focurilor uriaşe din spate, cu scântei sărind de jur împrejur, înălţate ameninţător spre cerul negru, mort. Iar cântecul…

— …E în regulă?

— Ce? McKenna se smulse din amintirile înspăimântătoare. Nu te-am auzit.

— Am întrebat dacă totul e în regulă în ce vă priveşte, domnule McKenna. Sunteţi foarte palid.

McKenna îşi trecu peste faţă o mână tremurătoare; o simţi jilavă.

— Eu… nu, mă simt foarte bine. Mă lupt niţel cu o indispoziţie la stomac, asta-i tot.

— Trebuie să aveţi grijă de dumneavoastră, domnule McKenna. Kao Ochi-Alb scoase o ţigaretă. O aprinse şi inspiră adânc. Multe depind acum de dumneavoastră.

— Dar să ne întoarcem la treburile noastre. Ce aţi dori să fac pentru dumneavoastră?

Kao Ochi-Alb suportase destul proasta creştere a diavolului străin.

— Mă întreb ce măsuri ar lua superiorii dumneavoastră dacă li s-ar şopti ceva despre tânărul care trăieşte cu dumneavoastră?

McKenna se înroşi.

— Ce dracu înseamnă asta?

Kao Ochi-Alb pocni din limbă.

— Formidabilul Sung, şeful celei mai mari Triade din Hong Kong cunoaşte aceste secret, nu-i aşa, domnule McKenna? Îl foloseşte din când în când împotriva dumneavoastră ca să vă determine să-i furnizaţi dinainte informaţii despre viitoarele raiduri ale poliţiei.

— E cea mai mare prostie!

— Chiar aşa, domnule McKenna? Kao Ochi-Alb zâmbea. Ce vârstă are, domnule McKenna, colegul dumitale de cameră? Optsprezece? Nu, ar fi prea bătrân. Poate

şaisprezece? Nu, sună mai adecvat cincisprezece? Chinezul râdea.

„Ştie”, se gândi McKenna. „Nemernicul ştie tot!” Simţi cum creşte în el mânia, cu miezul aprins, roşu. Ideea de a dansa tras de sforile manevrate de un nemernic chior este imposibil de suportat. Mormăi înfundat şi întinse mâna după pistol.

Dar Kao Ochi-Alb anticipase mişcarea şi era atât de aproape, încât trupul lui se şi căţărase pe bărbatul cel solid. Lama strălucitoare a unui cuţit se sprijinea de gâtul lui McKenna.

— N-a fost o mişcare inteligentă, domnule McKenna. Ultimele două cuvinte ieşiseră şuierând din gura lui Kao Ochi-Alb. Numai faptul că trebuia să se supună unei discipline foarte stricte îl oprea să-i taie gâtul diavolului străin. Poţi să fii atotputernic în casă. la tine, dar aici, afară, în noapte, nu eşti decât o bucată de carne împuţită pe care pot s-o spânzur, ca să se usuce şi s-o mănânce şoarecii. O să le dai o masă pe cinste, domnule McKenna. N-aş vrea să uiţi asta.

Mânia lui McKenna răzbătu la suprafaţă. Îi tremura capul din această cauză. Simţea însă muchia ascuţită a lamei de oţel lipită de mărul lui Adam. „Tu eşti ăla mort, îi trecu prin minte, ăsta-i adevărul, Dumnezeii tăi!” îşi supsese buzele, ca un animal care îşi arată colţii. „Nimeni nu are dreptul să se poarte aşa cu mine. Nimeni”.

Într-o clipă, lama de oţel dispăruse. Totul părea din nou normal.

— Primul serviciu cu care mă poţi îndatora, zise Kao Ochi-Alb ca şi când niciodată n-ar fi rostit vreo ameninţare, este confirmarea unui zvon. Am auzit că au fost nişte necazuri – nişte necazuri foarte recente – la Southasia Bancorp. Mi-am depus banii la ei şi e de înţeles că sunt interesat de continua bunăstare a capitalului meu. Înţelegi?

McKenna râse.

— Asta te priveşte numai şi numai pe tine. Da. Înţeleg. Dacă mă gândesc bine, gălbejitul poate să mă ajute să-i

dau un picior în fund Formidabilului Sung. Nemernicul m-a şantajat destul până acum. Sung e proprietarul unei părţi din Southasia Bancorp. Dacă e vreo problemă la bancă, o să-mi facă cea mai mare plăcere să-i văd mutra când o s-o raportez.

Foarte bine, mai zise el, făcând un efort să-şi înfunde înapoi pe gât mânia arzătoare. Imaginea feţei Formidabilului Sung ca lovită de trăsnet îi fu de mare ajutor. O să văd ce pot să aflu.

— Dar repede, zise Kao Ochi-Alb. Fă-o repede, domnule McKenna. Acum te duci acasă. Îl iei în braţe pe băieţelul tău cel drag şi tragi un pui de somn. Poate că, în timp, dacă îţi îndeplineşti cu credinţă şi bine îndatoririle – o să-ţi furnizeze datele de care ai nevoie ca să-i distrugi dominaţia sub care te ţine Formidabilul Sung.

Întuneric... Iar în interiorul întunericului, învârtindu-se, lumina. Cum era posibil? Era. Pentru că lumina aceasta nu era iluminare. Era durere.

O durere atât de delicată, de rafinată, de palpabilă, încât o puteai atinge ca pe o prezenţă reală. Atârna – în măsura în care un cuvânt convenţional poate exprima aşa ceva – în centrul universului său, rotindu-se ca o coasă. Îi reteza capetele nervilor, îi lăsa cruzi, deschişi, sângerânzi – o durere care, era sigură, nu se va mai sfârşi niciodată.

Şi totuşi, la un moment dat, s-a sfârşit.

Aceasta s-a întâmplat pentru că aşa a ordonat colonelul Hu Xujing.

Qi lin îi auzi vocea foarte clar pe fundalul de zgomote discordante care erau o componentă a durerii ei. În timpul internării îşi pierduse puterea de orientare. Nu putea să descrie în cuvinte obişnuite cât timp această durere, această lumină, o învăluise: o zi, o săptămână, o lună sau un secol, pentru ea era acelaşi lucru. Înainte, înainte de suferinţă îşi amintea că avusese un ascuţit simţ al trecerii timpului. Nu avusese niciodată nevoie de un ceas deşteptător ca să se scoale, nici nu avusese nevoie să se

uite la ceas când avea o întâlnire; întotdeauna ajungea la vreme.

Timpul… Durerea înghiţea timpul, îl consuma lacomă în fălcile ei de lumină, apoi dădea înapoi ce mai rămăsese: nici timp, dar nici gol, pentru că golul ar fi însemnat absenţa durerii. Durerea se afla întotdeauna acolo; o lumină în întunecimea infernală.. Singura ei lumină. Şi pentru că aşa fuseseră făcute lucrurile în ce o privea, devenise, cu vremea oaza ei, singurul ei prieten.

Până la colonelul Hu.

Colonelul Hu oprise durerea. La început, Qi lin îl urâse pentru asta, pentru că îndepărtase singura ei lumină. Acum nu mai era decât întuneric. O încercuia golul pur, o întindere de linişte, de singurătate. Cândva, îşi amintea ca prin ceaţă, putuse să-şi păstreze durerea mai aproape de ea. Durerea o asigura că încă mai respira, că inima încă îi mai bătea, că mai era încă vie.

După ce n-a mai fost durere, n-a mai fost singură. O vreme, a bănuit că e moartă. Nu putea să simtă nimic, să vadă, să miroasă, să audă nimic, să guste nimic.

Ce *karma*[8] era aceea care o adusese în locul acesta necunoscut şi înspăimântător? Acesta să fi fost locul unde începea Roata Vieţii? Ce păcate ascunse comisese ea, ca să se găsească aici?

Apoi colonelul Hu a scos-o din nimicnicie. Mai târziu, Qi lin avea să creadă că acum se născuse a doua oară. Literalmente. Nu existau cuvinte care să măsoare recunoştinţa pe care i-o purta.

El i-a arătat lumină – lumină adevărată, cu culori şi gradare a intensităţii – iar ea a fost atât de încântată, încât a întins mâinile s-o strângă la piept.

El i-a adus în urechi murmurul vântului prin frunzele copacilor, fluturarea din aripi a păsărilor; când ordona el, începea să plouă şi dulcele sunet liniştitor o făcea să plângă de bucurie.

---

[8] Karma – conceptul budist despre *destin* (n. red.).

Colonelul Hu îi spusese că erau lacrimi izvorâte dintr-o inimă şi dintr-o minte pure. Acestea erau primele cuvinte pe care îşi putea reaminti că i le spusese el. Ea îi luase mâna, tremurând când simţise cu vârfurile degetelor palma lui bătătorită.

Primele înghiţituri de apă cu care o hrănise el i se scurseseră pe bărbie. Se simţise ruşinată, până când îl simţise ştergând-o cu o cârpă moale. O sărutase uşor pe obraz şi ea simţise o căldură interioară. Adormise.

Când se trezise, simţise o foame de lup. Colonelul Hu era acolo, ca s-o hrănească. Încercase să se hrănească singură, dar uitase la ce folosesc beţişoarele. Începuse să mănânce cu mâinile, dar el o oprise.

Apoi, el o hrănise cu beţişoarele, încetişor, cu grijă, îi arătase ce are de făcut, aşa încât în curând ea se putea hrăni singură sub privirea lui atentă.

În tot acest timp ea nu rostise nici un cuvânt. Descoperi că poate să înţeleagă lucrurile simple pe care i le spunea colonelul Hu. Ca şi beţişoarele, părea că şi-a pierdut deprinderea de a vorbi.

Şi aceasta a învăţat-o de la colonelul Hu, care avea cea mai mare răbdare. Qi lin nu-şi putea închipui pe cineva mai plin de răbdare decât era el cu ea şi pentru aceasta îl iubea şi mai mult.

Desigur, mai apăreau străfulgerări ale memoriei. Momente în care îşi amintea cu o limpezime ce îi tăia răsuflarea – „cealaltă” viaţă – cea dinainte de a se fi născut a doua oară din lumina strălucitoare a durerii. În clipele acelea ar fi vorbit, i-ar fi spus colonelului Hu că se înşeală, că ea ştia ce înseamnă şi asta şi cealaltă, că ea ştia înţelesul lor adevărat şi atunci de ce o minţea?

Apoi întunericul ar fi căzut din nou asupra ei, ca o pătură ce o sufoca, iar ea n-ar fi avut nici măcar durerea – oaza ei personală – ca să se ghemuiască la pieptul ei. Şi ar fi fost nevoită să se reîntoarcă la nimicnicia din care fusese născută.

Când se întâmplase prima oară aşa ceva, Qi lin spusese:

„Asta nu se poate întâmpla, eu am fost deja renăscută”. Dar nici un sunet nu răzbise totuşi în afară, iar ea aproape se înecase cu lichidul care îi umplea gura deschisă.

Durerea încetase de multă vreme s-o mai înspăimânte. Ştia instinctiv că poate suporta orice suferinţă, pentru că ştia secretul cu care s-o transforme. Ca un alchimist, putea converti agonia în lumină, o lumină care o va păstra pe ea în siguranţă, sănătoasă, întreagă.

În timpul episoadelor următoare şi-a ţinut gura bine închisă. Asta a salvat-o poate de la înec, dar nu i-a alinat deloc teroarea. A înţeles că nimic nu era mai înspăimântător decât să fii azvârlit înapoi, într-un gol fără sfârşit. Era ca şi cum ai fi murit pentru eternitate. Sau şi mai rău, să nu fi murit… dar nici să nu fi trăit.

Cu timpul, învăţase să ascundă de cei din jur aceste izbucniri a ceea ce ea numea „amintire colorată”, să le ascundă în special de colonelul Hu, care părea să o supravegheze deosebit de atent pentru aceste aşa numite „episoade regresive”. Oricum, începură să apară din ce în ce mai rar.

La vremea când colonelul Hu îi prezentă sarcina care o aştepta, Qi lin abia îşi mai reamintea de cealaltă viaţă, alta decât cea pe care o dusese aici, la periferiile Beijingului.

El putea pe un ocean lăcuit. Eliberat de durere, era capabil să-şi extindă *qi*-ul, energia lui interioară, pe toată întinderea Mării Chinei de Sud. Lumina soarelui, căldura şi puterea de viaţă iradiau pretutindeni, pătrunzându-l. Observă delfinii care se jucau, făcând giumbuşlucuri pe coamele înspumate ale valurilor produse de petroliere. În altă zonă văzu un grup de balene albe explorând adâncurile. Îşi înhăţau prada plonjând în adâncuri, prin straturile albastre. Se grăbeau în întunecime, mamele îşi conduceau puii cu chemări dulci, în vreme ce băşicuţele argintii de spumă alcătuiau o dâră în urmă şi se înălţau leneşe spre lumina zilei.

— Eşti relaxat, *bunicule*? întrebă Bliss. Era tocmai înainte

de apusul soarelui şi lucrase asupra trupului lui mai bine de două ore.

— Foarte relaxat. Durerea de ieri a trecut, iar cea de astăzi a fost foarte scăzută. Mâinile tale fac minuni cu trupul acesta bătrân.

Căldura îl învăluia, ţinând, deocamdată, boala la distanţă. Ea e singura, se gândi Zilin, care mă numeşte „Bunicule”. Pentru ceilalţi sunt *Jian*. Chiar şi pentru fiul meu. Deşi Bliss îi era mai degrabă fină, îi plăcea când îl numea *a-yeh*. „Bunicule” l-ar fi numit Lan, fiica lui Jake, dacă ar fi putut să-l strige. Lan… îşi îndepărtă gândul de la ea.

Nu mai simţi mâinile lui Bliss masându-i carnea bătrână. *Qi*-ul lui era răspândit; văzu şi simţi şi alte lucruri, mai de seamă; micile necazuri ale cărnii erau uitate pentru o vreme.

Dar, în cele din urmă, s-a întors la treburi mai lumeşti. Sunt *Jian*, se gândi, pe jumătate visând. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să ating această stare de solemnă exaltare. Acum nu am voie să regret nimic din ce mi-a adus.

Ba da, oh, ba da, regret! Mi-a interzis viaţa unei fiinţe umane normale. Când veneam acasă nu găseam nici soţie, nici familie strânsă în jurul focului. Am sacrificat tradiţii de veacuri – tradiţii care ne-au făcut cel mai deosebit şi mai civilizat popor de pe pământ – numai ca să asigur acestui popor o cale spre viitor.

Ar trebui să învăţăm tradiţii noi, ca să supravieţuim şi să prosperăm, dar nu ştiu care sunt aceste tradiţii noi. Nu am nici o tradiţie să i-o las moştenire lui Jake. Sunt cu totul suspendat între două lumi. Sunt din vechiul Regat de Mijloc, înfundat în superstiţii, aşa încât m-am despărţit cu bună ştiinţă de acest nivel de gândire. Primul *Jian*, maestrul fantasticei grădini de la Suzhou, unde m-am născut, m-a învăţat înţelesul artificiului în construirea unei lumi noi. La şcoală, în Shanghai, colegii mei mă socoteau o fiinţă ciudată, un rebel ale cărui vederi nu le împărtăşeau. Nu voi uita niciodată cât îi datorez *Jian*-ului. Şi mulţumesc lui Buddha că moştenirea lui vie, Bliss, stră-strănepoata lui,

este acum aici, lângă mine, în Hong Kong.

Zilin îşi mai reamintea încă ziua în care venise la el mama lui Bliss. Era încă un rebel, împreună cu Mao, ascunzându-se în munţii Hanan, pe când Chiang Kai-shek căuta o cale ca să distrugă armata comunistă. Făcuse tot ce putuse pentru, ea în zilele acelea întunecate: o hrănise şi, când se întremase suficient, îşi folosise toată influenţa pe lângă şefii triburilor Shan din Birmania, ca s-o treacă în Hong Kong, la fratele lui, Tsun Trei înjurături.

Qi-ul lui, cu o mărime de numai câţiva microni, se răspândise asupra întinderii oceanului lăcuit. Zilin era surprins de continuitatea puterii lui. Boala care îl răvăşise ani de zile acum nu-i mai putea afecta decât trupul. Dar, din cauza durerilor intense care l-ar fi adus altfel în stare de neputinţă, fusese obligat să se sprijine tot mai mult şi mai mult pe puterea *qi*-ului său, ca să se păstreze în stare de funcţionare. Îi făcea bine să ştie că nu putea epuiza niciodată acest rezervor mistic. În acest sens, era la momentul actual la fel de puternic pe cât fusese la douăzeci de ani. Dar nu, se gândi el, de fapt acum era mai puternic pentru că dobândise înţelepciunea să ştie cum să-şi folosească *qi*-ul în moduri pe care nici nu şi le-ar fi imaginat în tinereţe.

Dar trebuise de asemenea să-şi dea seama că trupul lui bicisnic avea nevoie de un şiretlic ca să-i elibereze pe deplin *qi*-ul. Nu era un lucru uşor de realizat în acele zile. Cu punctele nervoase atât de blocate de boală şi de durere, era greu să menţină fluxul liber al energiei prin sistem, ceea ce permitea eliberarea *qi*-ului. Bliss lucra asupra trupului lui ca un magician, folosind un set de puncte neblocate ca s-o ajute să elibereze setul următor şi aşa mai departe de-a lungul întregului traseu nervos, răvăşit de lucrarea timpului.

— Bliss, spuse el.

— Sunt aici, Bunicule.

— Eşti potrivită pentru un om bătrân. Mă faci să mă simt din nou tânăr.

— Mulţumesc, Bunicule, zise ea cu capul plecat. Dar în ce

priveşte bătrâneţea, eşti ca granitul. Nu vei muri niciodată.

— Ah, piatra mea preţioasă, tot ce trăieşte trebuie să moară. E voinţa lui Buddha. A o sfida înseamnă a te lăcomi. Oftă, din cauza unui fapt pe care ea nu putea să-l discernă, a unei viziuni dinlăuntrul său, poate.

— Ştii ce a păţit omul cel lacom?

— Nu, nu ştiu.

— Omul cel lacom a ajuns în cele din urmă pe culmea unei coline – ultima din multele pe care le întâlnise în drumurile lui – şi a văzut în faţa lui o vale aşa de întinsă, că nu-i putea vedea capătul. Şi toată valea asta era acoperită cu toate bogăţiile pe care el voise să le aibă în toată viaţa lui. Absolut totul. Şi-a petrecut zile întregi alergând de la un lucru la altul, studiindu-le şi analizând-le, fericit cât nu se poate spune. La început bucuria lui cea mare a îndepărtat de la el gândul la mâncare şi la băutură. Dar cu timpul, vederea bogăţiilor fără sfârşit a început să pălească în faţa foamei şi a setei tot mai puternice. Acum rătăcea de colo-colo, prin valea cea împodobită, dar nu-i mai păsa de fleacurile pe lângă care trecea. Foamea îl muşca, setea îl ameţea…

Apoi Zilin tăcu şi Bliss fu nevoită să-l îndemne.

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Omul a descoperit că nu mai poate să îndure foamea şi setea. Nu avea de ales. Valea era într-adevăr fără sfârşit şi nicăieri în ea nu era nici mâncare, nici băutură. Toată viaţa râvnise bogăţii şi acum erau ale lui. Dar fiindcă dorinţa de a le avea îl mistuise atât, nu mai era loc în valea fără sfârşit nici pentru hrană, nici să izvorască apă, nici pentru ca vreun alt suflet să locuiască acolo.

Bliss se cutremură.

— Mi se pare o soartă crudă.

— Cruzimea naşte cruzime, zise el încet.

Undeva, pe oceanul lăcuit ceva era în neregulă. Era ca şi cum o furtună ar fi izbucnit departe, la orizont. Îşi extinse *qi*-ul până la limită, ca să-i caute sursa.

— A trecut ziua, zise Bliss. Cum te simţi?

— Minunat. Se mai gândea totuşi la furtuna aceea îndepărtată şi de aceea zise:

— Eşti pregătită să mai călătoreşti o dată spre *da-hei*? Vorbea despre Marele întuneric în care sălăşluia întreaga energie spirituală a omului.

Bliss clătină din cap.

— Dar nu înţeleg.

— O pisică nu înţelege de ce poate să cadă de sus şi să aterizeze în picioare. O pasăre nu înţelege cum se face că zboară. Pur şi simplu caută aerul şi devine una cu el. Zilin o luă de mână. La fel e şi cu tine. Îţi închipui că oricine poate intra în sfera *da-hei*-ului, murmură. Acum dă-mi mâna, acum dă-mi ochii. Aici. Şi aici. Ti-e frică?

— Nu.

— Nu de *da-hei*. Asta o pot simţi. Vreau să ştiu dacă ţi-e frică de ceea ce nu are explicaţie?

— Am fost antrenată să nu-mi fie frică.

— Şi totuşi ţi-e frică.

Ea îşi plecă fruntea şi şopti:

— Da.

— Atunci trebuie să ştii de ce ţi-e frică. Zilin aşteptă până când ea îşi ridică din nou capul şi ochii lor se întâlniră.

— Ţi-e frică pentru că tot ceea ce nu are explicaţie nu are nici limită.

— Responsabilitatea. Cabina micuţă răsună de ecoul cuvintelor ei, al sentimentelor ei. Şi apoi când, alături de Zilin, pătrunse în *da-hei*, răsună ecoul bucuriei şi al fricii ei.

Jake o visa pe fiica lui, Lan. I se întâmpla foarte des şi niciodată nu era plăcut. Se afla întotdeauna pe malul râului Sumchun. Apa noroioasă îi curgea peste picioare, aşa încât nu putea nici să le vadă, nici să le simtă. Fiica lui alerga spre el. Avea trupul mamei ei. Era foarte frumoasă. Era îmbrăcată în voal, nu în uniforma zdrenţuită a Triadei pe care o purtase de fapt în ziua aceea. Ea alerga prin apă. Nu se afunda, mai curând alerga pe suprafaţa apei, ca şi cum ar fi fost pe pământ solid. Jake, temându-se pentru ea,

deschise gura.

— Lan! o strigă. Lan!

Dar nu scoase nici un sunet. Se străduia s-o strige, dar trupul nu-l asculta. În momentul acela, Mariana, a doua lui soţie, apăru lângă el. Râdea atât de tare încât îi curgeau lacrimi pe faţă.

— Ce vrei să faci? Abia putea să articuleze cuvintele. Nu ştii că ai fost născut fără coarde vocale? Chiar în clipa în care era gata să înceapă să plângă cu adevărat, dispăru, lăsându-l singur cu Lan. Ea venea de-a lungul râului Sumchun cu toată viteza. Îl văzu şi surâse. Îşi deschise larg braţele spre el. Apoi, sângele începu să curgă din nişte găuri perfect rotunde, aşezate oblic pe trupul ei. O fântână de sânge. Faţa ei se acoperi de groază, apoi ea alunecă, cufundându-se în râu. Jake, strigând, încerca să se smulgă. Dar râul îi ţinea picioarele. Picioarele i se terminau cu glezne ca nişte cioturi, pline de bătături, bătrâne. Nu se putea nici măcar clinti.

Cu un efort supraomenesc, se aruncă în râu. Se afunda tot mai adânc şi mai adânc în profunzimile lui mocirloase. Fără picioare pe care să se sprijine, era asemeni unei pietre. Braţele şi mâinile nu-i erau de nici un folos. Aproape de fundul noroios o găsi, înfăşurată de buruieni de alge. Albă-vânătă, se bălăbănea în curentul leneş. Un vârtej rătăcitor îi învolburase părul negru peste faţă, aşa încât era obligat să-l îndepărteze. Opunea rezistenţă ca şi când ar fi fost viu. I se părea vital să-i degajeze faţa, aşa că se dărui cu totul acţiunii, care îi consumă toată energia. Iar când, în cele din urmă reuşi, scoase un strigăt de groază. În faţa lui se rotea leneş propriul chip. Chipul *lui. Al lui...*

Se trezi imediat. Pieptul i se zbătea ca un taur înnebunit, pielea îi era năclăită de sudoare rece. Sunetul umplu încăperea.

— Jake!

Era din nou acolo, îngheţându-l.

— Jake, linişteşte-te!

Sunet după sunet. Începu să tremure, apoi să dârdâie şi

să transpire.

Bliss încercă să-l cuprindă cu braţele, dar el se luptă cu ea, o făcu să o doară, fără să vrea, fără s-o vadă şi fără măcar să-şi dea seama că era lângă el.

Sunetul avu un ecou straniu în centrul fiinţei lui. Avea substanţă, avea o formă, asemeni unei umbre. Îi asocia o culoare, un măsliniu închis, profund şi lucitor, bogat în nuanţe ascunse. Nuanţe ca ale pielii... ale pielii pe care curgea un sânge purpuriu; copaci de mahon explozivi, străpungând cerul ca suliţele azvârlite de giganţi.

— Jake! Jake! Se luptau unul cu altul, în vreme ce demonii sunetului urlau şi răcneau: Fiica lui strigându-l, peste golful râului Sumchun, Bah-ba, tată, tată! În timp ce gloanţele „muşcau din ea” şi ea se clătina, cădea în genunchi în vârtejurile puturoase, se ridica din nou în picioare, se răsucea şi cădea iar, aproape imediat, iar copacii de mahon explodau în flăcări, azvârlind cioturi, fântâni de sânge şi bucăţi de stâncă...

Era acum trei ani şi jumătate, pe când Jake era încă membru activ al *Quarry*; în misiune la graniţa dintre Noile Teritorii şi China continentală. Lucra cu o Triadă nou formată, nişte maniaci inadaptabili şi în afara legii, de care se debarasaseră marile Triade, care controlau graniţa de nord a Noilor Teritorii, ajutând pe comunştii fugari să ajungă în Colonie.

Jake şi grupul său – *dantai-ul* său – primiseră misiunea să supravegheze trecerea dincolo a trei mari savanţi chinezi. Pentru asta trebuise să-şi asigure ajutorul Triadei.

Dar ceva mersese foarte prost. Poate că fusese cineva capturat în ultimul minut şi fusese făcut să vorbească. Operaţiunea fusese desfăşurată în timpul unui contraatac nimicitor. Strategia fusese fără nici un efect şi Jake recunoscuse mâna unui maestru de *wei qi*, felul în care era condus duşmanul: era mâna lui Nichiren, asasinul pe care îl urmărea, omul care o împuşcase pe Lan, fiica lui Jake.

...Lan căzând în braţele lui însângerate, cu pielea ei măsliniu închis, atât de asemănătoare cu a mamei ei, deja

rece. Ochii ei întunecaţi şi îndepărtaţi. Părul lung, desfăcut, căzând în cascadă în vârtejul râului.

…Lan murind în braţele lui şi ucigaşul ei, fratele vitreg al lui Jake, Nichiren, pe malul celălalt, conducând contraatacul. Maestrul în *wei qi*. Jake alergase după el dincolo de râu, în junglă. Iar apoi se reîntorsese, fără succes, ca să găsească doar trupurile masacrate ale celor din grupul său. Triada îşi adunase oamenii şi se topise printre copacii în flăcări.

Din acel moment Triada oprise orice contact cu Jake, crezând că fuseseră trădaţi de cineva din interiorul lui *Quarry*. Un dezastru la mai multe nivele, pentru care Jake plătise scump ani de zile după aceea.

— Lan! gemea el, izbind-o pe Bliss cu spatele de perete. Lan!

— Jake, îl chema ea cu răsuflarea tăiată, Jake! Nu e decât un vis! Un vis! Se lupta împotriva pumnilor lui. Trezeşte-te! Şi îi respingea loviturile născute din teamă. Ascultă-mă! Eşti treaz! Lan a murit! Mă auzi? A murit!

Ochii lui Jake erau larg deschişi, ştia unde se află, dar nu vedea decât râul Sumchun, copacii care explodau, trupul care se împleticea al fiicei sale, de atâta vreme pierdută.

Ba-mahk, se gândi el cu disperare. „Pulsul” era drumul către energie, calm, ordine interioară. Era calea prin care descifrai strategiile celuilalt, prin care câştigai bătălii, chiar războaie. *Ba-mahk*: „a simţi pulsul”. Fusese prima lecţie pe care i-o dăduse Fo Saan.

Încercă să se concentreze.

Să simtă pulsul.

Şi pentru prima dată de când fusese învăţat să simtă pulsul, Jake nu simţi nimic. „Pulsul”. Dispăruse. Puterea *ba-mahk*-ul îl părăsise.

Rămăsese numai o mare tulburare în inima lui. Lan! Lan! Lan!

Înainte de a-şi da seama, plângea pe umărul lui Bliss.

— E în regulă, şoptea ea. E în regulă.

Îi mângâia iar şi iar, ştergându-i sudoarea, dându-i pe spate părul care îi căzuse pe frunte. Palmele ei pe pieptul

lui, masându-i muşchii ca să-i dispară tensiunea, vârfurile sânilor ei goi lipite de el, făcând tot ce se putea imagina pentru a readuce căldura într-un trup rece ca gheaţa.

Era ca şi cum ar fi murit – sau cel puţin ca şi cum o mare parte din el ar fi murit. Carnea i se răcea, devenea palid, pulsul îi era rapid şi neregulat, respiraţia îi era periculos de superficială, expira cu gâfâieli repezi.

Îşi lipea sânii de el, suflând căldură înăuntru lui, prin buzele întredeschise, trăgându-l spre ea pentru că el voia să se retragă în sine şi pentru că ea se temea că într-o zi se va retrage atât de departe, încât nu va mai putea să se reîntoarcă. Părerea ei era – dar o părere pe care nu o păstra decât pentru sine – că aceste crize deveneau din ce în ce mai severe. Cândva o visa pe Lan cam o dată pe lună. Acum o visa de mai multe ori pe săptămână, iar violenţa viziunilor sporise alarmant.

Îşi lăsă mâna să alunece în jos pe trupul lui, îi mângâie partea de jos a pântecului şi partea interioară a coapselor, îi dezmierdă sacul sacru, îl alintă cu gingăşie, atinse uşor cu vârful unghiilor pielea sensibilă până când îl simţi că se încălzeşte şi lipi capul lui întărit de intrarea porţii ei de jad.

Lipindu-se de el cu mişcări cât mai fireşti, lente, urmărind cu atenţie ca, fără nici un alt ajutor, sexul ei să înflorească deschis pentru el, excitându-l tot mai puternic.

Inspiră adânc când el pătrunse în miezul ei, cu capul dat pe spate, cu sânii proptiţi de pieptul lui. Buzele lui coborâră spre gâtul ei dezgolit şi îl supseră, până când el începu să mormăie de plăcere.

Nici o clipă nu încetară mâinile ei talentate să-şi urmeze lucrarea asupra cărnii lui, nici măcar o dată nu-l lăsă ea să încetinească ritmul; îl încercuise cu picioarele şi se arunca până în adâncuri în spada lui vibrândă de foc.

Izbituri lungi, apoi scurte din ce în ce mai repezi, iar şi iar până când clipa rămăsese suspendată în extaz, preţioasă, sublimă, tandră.

Se pătrunseră apoi unul pe celălalt şi în cu totul alt fel, iar *qi*-ul ei căută să-l purifice de toate rămăşiţele coşmarului.

Fiecare clipă arzătoare îi aducea mai aproape unul de altul, metamorfoza timpul şi locul, până când Jake nu mai putu să prelungească starea şi, suspinând, izbi şi izbi în profunzimile ei elastice, oftând din adâncuri, eliminând aerul îndelung reţinut până când curentul coborî în jos, până pe coapse.

Bliss, tremurând ca frunza în vânt, simţi orgasmul lui cum se apropie şi cum o învăluie cu fierbinţeală. Chiar în clipa aceea simţi cum izbucnesc în ea norii şi ploaia şi se abandonă şi ea plăcerii ascunse în miezul fiinţei.

Vulnerabilă şi deschisă până la ultimele limite, fără voia ei în *da-hei*, pentru prima dată singură, dar, în loc să întâlnească culorile scânteietoare ale *qi*-ului excepţional al lui Jake, întâlni cu totul altceva.

Da-hei, Marele întuneric, în care îşi au sălaşul toate esenţele fără trup, îi relevă tot ce avea nevoie să ştie. Ochii i se deschiseră mari şi se opriră pe faţa iubitului ei, acum relaxat adâncit în somn, cuprinzând-o tandru cu braţele.

„Nu voi plânge”, îşi porunci Bliss.

Dar nu McKenna îl căuta pe Big Oysters Pok. Fusese pus pe foc la gândul că Southasia Bancorp s-ar putea să aibă necazuri financiare. Dacă zvonul e adevărat, se gândea el, Formidabilul Sung e în mare belea. Jumătate de viaţă îi era legată de camerele de tezaur de la Southasia. În cazul că erau într-adevăr infracţiuni băneşti la Southasia, bine mi-ar prinde să le aflu cât mai repede.

McKenna colinda prin cluburile de noapte din Wan Chai. Trecea dintr-un local împuţit în altul. O lume de lumini rotitoare roşii şi verzi, de băuturi botezate şi de curve patetice, dedate la „lacrimi de mac” de la doisprezece ani, bătrâne la cincisprezece, maestre ale iuţelii de mână şi ale înşelătoriei.

Îl văzuse numai o dată, cândva pe Big Oysters într-un astfel de loc. McKenna presupunea că într-o astfel de lume chinezii trăiesc aproape permanent. Big Oysters, spuneau chinezii, ştia tot ce se întâmplă în Crown Colony. De fapt, el

îl făcea pe McKenna să fie nervos. Nu încăpea în nici unul din tiparele preconcepute care îi umpleau mintea lui McKenna, prin urmare reprezenta o ameninţare. În general, McKenna nu stătea degeaba când era vorba de ameninţări, dar cu Big Oysters era altceva. McKenna avea nevoie de el, aşa că îl lăsa în pace.

McKenna se găsea înăuntru la „White Teacup” nume complet ridicol pentru un stabiliment care distribuia cu egală indiferenţă poşirca şi gonoreea.

Big Oysters stătea lângă privată, unde, înregistră rapid McKenna, orga de lumini avea o intensitate mai scăzută, muzica nu era aşa de asurzitoare, iar băuturile aveau tăria cuvenită.

McKenna îşi făcu loc printre marinarii în permisie, cu acel soi de fudulie exagerată care îl făcuse să-şi dobândească porecla – Măreaţa Băltoacă de Pipi pe care i-o dădeau chinezii.

Big Oysters era cu o femeie şi nu cu una din fetele de mâna a doua de prin partea locului. Cu una de prima mână! Era înţolită ucigător. Lui McKenna, după ce se zgâi o clipă, îi lăsă gura apă după ce lăsau să se vadă despicătura şi linia rochiei teatrale şi costisitoare a femeii.

Zărindu-l pe McKenna, Big Oysters îi dădu femeii un cot, iar ea se ridică şi dispăru după un văl de fum din clubul de noapte.

Nimic nu se citea pe faţa lui Big Oysters, în legătură cu ce se gândea despre bărbatul grosolan, supradimensionat, care se aşezase în faţa lui. Adevărul era că numai dimensiunile lui McKenna îl făceau pe chinez să-şi tragă în sus sacul sacru. Era ceva ce îl intimida, legat de înălţimea şi calibrul acestui om. Big Oysters se ura pentru că gândea astfel, dar nu putea să facă nimic ca să se împiedice. *Joss*; Soarta!

— Mi-ai stricat seara, zise sorbind din Courvoisier.

— Te superi dacă beau ceva?

— Serveşte-te, zise Big Oysters.

— Să nu-mi spui mie că iei masa în bombe dintr-astea.

Rânji dispreţuitor McKenna.

— Am o treabă aici, răspunse Big Oysters. Iau masa la Star House, în golful Causeway.

— Sigur, ştiu, dădu McKenna din cap. Se uita la Big Oysters prin oglindă. Am nevoie de nişte informaţii în legătură cu Southasia Bancorp.

Big Oysters se cutremură în sine de totala lipsă de maniere a Diavolului străin. Un om civilizat ar fi stat şi ar fi băut cel puţin un rând cu gazda; ar fi întrebat despre familia gazdei, despre starea în care se aflau afacerile gazdei; ar fi făcut, poate, o scurtă remarcă despre vremea când va cădea din nou ploaia. Dacă stai la masă cu o broască râioasă, se gândi Big Oysters cu resemnare, trebuie să te aştepţi să te umpli de scârnă.

— Ce-i cu Southasia?

— Speram să-mi spui dumneata.

Big Oysters urmărea acei ochi teribili, albaştri deschis, care priveau ca şi cum ar fi fost martori la ceva ce n-ar trebui să vadă.

— Ce primesc în schimb? întrebă.

— Avertisment cu douăzeci şi patru de ore înainte, în legătură cu următoarea descindere a Brigăzii Speciale în teritoriul vostru.

— Doresc ca descinderile să se oprească cu totul.

„Cristoase”, se gândi McKenna.

— Nici chiar eu nu am chiar atât de multă autoritate. Şi, în afară de asta, chiar dacă aş avea, chestia ar provoca prea multe discuţii la nivelul comisarului. S-ar auzi fără îndoială despre asta la Londra şi ar urma o lovitură adevărată, o investigaţie lărgită şi totul să se ducă de râpă – protecţia voastră, aranjamentele noastre, totul.

Big Oysters îşi întoarse capul şi scuipă.

— Cu atât mai rău pentru diavolii străini englezi. Timpul lor aici a trecut.

— Când vor pleca ei, nu va fi foarte bine pentru unii ca voi, ascultă-mă pe mine, zise McKenna nemilos. O să vină comuniştii şi-o să-ţi jumulească fiecare fir de păr de pe

sacul sacru.

Big Oysters râse ca să mascheze enormitatea dezgustului faţă de acest barbar.

— Nu-mi pasă mie de comunişti, zise el. Le-am pregătit vreo câteva surprize.

— Southasia Bancorp! zise McKenna. Nu simţea nici o dorinţă să dezbată chestiuni politice cu un chinez ignorant.

— De ce ai venit la mine?

McKenna îşi termină coniacul.

— Ştiu din sursă sigură că o persoană ar fi delapidat o groază de bani de-acolo.

Big Oysters se gândea la ce-i spusese Măreaţa Băltoacă de Pipi.

— N-am auzit nimic despre asta, zise. Nimic. Şi ăsta e aspectul cel mai interesant. Fie informaţia dumitale e incorectă, fie…

— Fie ce? Se înfipse McKenna.

— Fie că delapidarea e atât de mare încât au învăluit totul într-o securitate absolută.

— În cazul ăsta îmi pierd timpul cu dumneata.

— Dimpotrivă. „Cât îl detest pe individul ăsta străin!”, se gândea Big Oysters. „Dar am nevoie de informaţiile lui ca să-mi păstrez profiturile la înălţime. Îl folosesc aşa cum cei de felul lui ne-au folosit pe noi atâţia ani”. Să fii aici mâine la ora asta. O să-ţi primeşti răspunsul, într-un fel sau altul.

— Al dracu’ de bine, zise McKenna ridicându-se.

— Oh, mai e ceva.

— Da.

— Descinderile, zise Big Oysters, cutremurându-se în sine de înălţimea abominabilă a omului. Ne previi despre ele pe gratis timp de şase luni.

— Imposibil, explodă McKenna.

— Nimic nu e imposibil pentru un om de rangul dumitale, zise Big Oysters liniştit. Mâine. La aceeaşi oră.

Înghiţindu-şi furia, McKenna dădu aprobator din cap. Apoi se răsuci şi ieşi afară. Era prea mult zgomot ca să-l audă râsul lui Big Oysters.

Zilnic, în timpul săptămânii de lucru, Jake mergea la Sawyer Sons, muncind pentru afacerile lui de *Zhuan* în biroul pe care i-l aranjase Andrew Sawyer, alături de al lui, la cel mai înalt etaj al clădirii. În weekend-uri, Jake lucra fie acasă, fie pe jonca lui Tsun Trei înjurături.

Erau multe de făcut. Trebuiau să fie menţinute liniile de comunicaţie cu China comunistă, cu Singapore, Bangkok, Manila, Djakarta, Tokyo şi Osaka. În fiecare zi se stabileau noi contacte, adâncind sfera de influenţă a *Cercului*. Companii pentru tăierea cedrilor în Indonezia, pentru construirea maşinilor uşoare la Singapore, pentru inventarea noilor cipuri pentru computere la Tokyo, toate erau legate între ele într-o reţea întinsă de comerţ internaţional.

Şi toate trebuiau coordonate de *Zhuan*. Dimineţile şi serile erau consacrate telefoanelor şi telexurilor cu diverşi preşedinţi de companii şi directori ai direcţiilor de personal. Între timp, Jake revedea atent benzile magnetice pe care erau înregistrate investiţiile, planurile de producţie, achiziţiile en gros, datoriile pe termen lung şi pe termen scurt, iar în cazul corporaţiilor publice, cota de participare de pe piaţa naţională.

Zilele erau lungi şi, inevitabil, pline de probleme. Dar a găsi soluţii era o treabă foarte asemănătoare cu a plănui mişcările pe tabla de *wei qi*. A rezolva problemele devenise pentru el o a doua natură – aşa cum *Jian*-ul ştia că se va întâmpla – şi aceasta datorită antrenamentului său la wei qi. Jake era fascinat de manipulările, de strategiile pe care le imagina şi le implementa.

După ce se lăsă seara, îşi încheie ultima convorbire, îşi aruncă scurta pe umăr şi coborî cu liftul personal, pe care nu-l foloseau decât el şi Andrew Sawyer. Afară, aerul era dens de umezeală. La orizont, cerul era senin, brăzdat de un apus în care se amestecau roşul cu ametistul. Razele reflectate de ferestrele Centralei păreau să umple aerul, apropiindu-l de punctul de explozie. Dar dinspre vest se

învălmăşeau deja norii şi Jake simţi că miroase a ploaie.

Jake îşi dădu seama că era urmărit de cineva, imediat ce se urcă în Jaguar. Maşina era parcată chiar în faţa imobilului Sawyer.

„O «căpuşă» în iarba mare”, se gândi, începând să reflecteze la datele pe care le avea. Era tot timpul preocupat de două întrebări: *De ce mă urmăreşte cineva?* şi *Cine conduce operaţiunea?*

Îi mai trecură prin minte şi multe alte gânduri, în vreme ce îşi croia drum pe Queen’s Road.

De ce aleseseră tocmai momentul acesta ca să-i pună o coadă după el? Era o coincidenţă sau altceva, mult mai sinistru? Jake avea destulă experienţă ca să ştie că era periculos să judeci împrejurările după aparenţe.

Privirea i se aţinti asupra imaginii din oglinda retrovizoare: era un Alfa Romeo Spider Veloce, scund şi strălucitor. Şoferul permise unui Mercedes 500 SEL, apoi unui camion Mitsubishi să se interpună. Spider-ul mişcându-se în faţă şi în spate în fluxul traficului: semn că şoferul era foarte îndemânatic. Dar Jake nu ar fi luat seama la el pentru un timp, dacă n-ar fi făcut o greşeală de timp: Jake îşi auzi motorul pornind, apoi pe al lui Alfa Romeo, cu o miime de secundă mai târziu. Dacă fereastra nu i-ar fi fost lăsată, s-ar fi îndoit că a auzit un sunet dublu. *Joss*. Rău pentru „căpuşă”, bun pentru el.

Când Jake îşi parcă Jaguarul în zona de vest a oraşului putu să vadă bine cu cine avea de-a face. „Căpuşa” era o femeie. Nu avea o faţă tipică pentru Canton sau pentru Shanghai. Ceea ce nu însemna că nu se potrivea mediului înconjurător. Dimpotrivă, era îmbrăcată şic, într-o bluză japoneză, scoasă pe dinafară, în dungi gri închis, maro-gri deschis, cu mâneci lila şi cu un enorm guler-glugă, care îi atârna în jurul gâtului ca o bijuterie. Purta pantaloni de piele de culoarea mahonului şi cizme cu toc înalt din piele de Suedia.

„Ştia şi să se mişte”, observă Jake. Nu se uitase niciodată direct la ea, dar folosise în schimb ceea ce îi oferea terenul:

vitrinele magazinelor, uşile de sticlă.

Era imperios necesar să ştie cât e de pricepută, înainte de a încerca să scape de ea. Asta i-ar fi dat o idee despre cât de buni erau adversarii, iar apoi, prin extensie, l-ar fi ajutat să afle cine o controla. De asemenea, i-ar fi dat o idee mai clară despre manevrele cele mai bune care ar fi putut fi folosite împotriva ei.

Jake era aşteptat la jonca lui Tsun Trei înjurături peste cincisprezece minute, la o întâlnire cu tatăl lui, întâlnire la care acum era foarte puţin probabil că va ajunge la timp. Era în ordine. Prima cerinţă după ce localizai ţinta era să schimbi destinaţia. „Căpuşele” erau adesea la fel de interesate de locurile în care se duceau subiecţii lor, ca şi de subiecţii înşişi.

De acea Jake merse în direcţia contrară. Avea nevoie să scape de „căpuşă” şi, rămas singur, să se ducă la muncă. Ceea ce era desigur imposibil, atâta vreme cât se aflau amândoi în mişcare, în maşini. Pe jos, existau nenumărate metode pentru a se separa ori pentru a intra în contact. Jake ar fi putut să se piardă de „căpuşă”, dar faptul l-ar fi dezamăgit. Mai întâi trebuie să-ţi cunoşti duşmanul, fusese Jake învăţat. Se grăbi să se întoarcă înapoi, în populatul District Central.

Proceda deja ca în situaţiile de urgenţă. Se pare că Bluestone era în spatele afacerii. Ştia că într-un sector „roşu”, tacticile de evaziune erau pierdere de vreme. Eschivarea, îl învăţase Fo Saan, e în cel mai bun caz o strategie de amânare. Prin urmare, e o strategie slabă în majoritatea împrejurărilor, în afara celor cu totul speciale atunci când e vorba de viaţă şi de moarte, eschivarea nu are ce căuta.

Pe de altă parte, timpul era împotriva lui. Ca să scapi de urmărire aveai nevoie de timp. Astfel de treburi erau complexe, adesea prea puţin elegante. Întâlnirea lui Jake cu tatăl său, care trebuia să aibă loc peste cincisprezece minute, era de cea mai mare importanţă. Zilin voia să-i vorbească lui Jake despre „inamicii din umbră”, cum îi

numise el.

Aşa încât Jake făcu singurul lucru pe care îl putea face: porni pe jos, pe stradă.

Sărind câte trei trepte deodată, o luă la goană pe scările care duceau spre o reţea de pasaje acoperite care legau între ele înaltele turnuri adăpostind birouri în Cartierul central al Hong Kong-ului.

Jake împingea oamenii ca să-i îndepărteze din drum, îi lipea chiar de panourile de afişaj. Se îndreptă spre latura dinspre insulă a lui Connaught Road Central. O coti după un colţ şi, uitându-se în geamul unui panou de reclame, văzu femeia chiar în spatele lui, ca o fantomă.

Buticurile nu erau bune pentru că erau prea mici, nu era loc să te pierzi şi, oricum, nu aveau ieşiri prin spate. Restaurantele erau altceva şi năvăli într-unui, făcându-şi loc cu coatele printre oamenii aşezaţi la coadă, aşteptând locuri la mese. Dar nu avea ieşire. Ea era în spatele lui, aşa că plecă şi de acolo.

Ştia că pasajele aeriene sunt o capcană, aşa încât coborî în stradă, la noroc. Necunoscuta „căpuşă” era abilă. La fel de bună la urmărirea pe jos, pe cât fusese în maşină; iar acum el era de două ori bucuros că folosise câteva fente ca să vadă de ce era capabilă, pentru că putuse să-şi dea seama că nu va fi uşor; mai ştia că va trebui să o piardă înainte de a se îndrepta spre locul de întâlnire. Nici nu se punea problema să se îndrepte într-acolo, cu ea pe urmele lui.

Alergă în josul străzii Ice House până ajunse la Des Voeux Road Central. Stătea în mijlocul răscrucii, ca şi cum ar fi fost nehotărât în ce parte să se îndrepte. Sări în tramvaiul ce se îndrepta spre vest în ultima clipă, privind cum femeia alerga după tramvai, întinzându-se spre uşa din spate, deschisă. N-ar fi reuşit să se urce, dacă un turist binevoitor nu i-ar fi întins mâna şi n-ar fi tras-o înăuntru, ridicând-o de pe trotuar cu braţele lui puternice şi arse de soare.

Încă îi mai vorbea, râzând şi clătinând din cap, în vreme ce Jake îşi făcea loc prin mulţime, spre capătul tramvaiului.

Când cotiră spre strada Tung, Jake sări, fără să se mai ostenească să-şi ascundă mişcările. Se aflau în Western District, cartier complet chinezesc, plin de magazine, firme de navigaţie, depozite de mărfuri, prăvălii în care se vindeau şerpi, pieţe de peşte şi farmacii.

Ea coborî din tramvai şi începu iar să-l urmărească, dar el coti spre strada Jervois. Era perfect. Cât timp fusese în tramvai, Jake se gândise cum s-o manevreze şi nu i-ar fi plăcut s-o piardă. Cel puţin nu acum.

Înaintă două blocuri, apoi brusc o coti la dreapta spre o alee îngustă, în care pluteau mirosuri de peşte curăţat de intestine şi de calcan pus la uscat. Lumina scădea, soarele palid de iarnă se cufundase deja în sânul mării. Degetele slăbite ale luminii sale se mai jucau pentru ultima oară peste vârfurile zgârie-norilor rezidenţiali de la Midlevel, ce se înălţau precum un crâng de bambus pe pantele abrupte ale piscului Victoria.

Umbre erau pretutindeni. Felul în care se împrăştiau peste bolovanii crăpaţi ce prindeau culori tot mai întunecate din cauza sângelui de peşte, îi reaminti lui Jake de Mikio Komoto. Astăzi încercase din nou, de două ori, să-l găsească, dar nici chiar Kachikachi, consilierul credincios al lui Mikio, nu-i putuse oferi vreo speranţă că îl va găsi. Era un semn norocos. Mikio fusese nevoit să-şi părăsească fortăreaţa de la Tokyo din cauza escaladării războiului Yakuza. Fusese rănit? Se afla poate în vreun spital izolat, înconjurat de membrii clanului său, înarmaţi ca să respingă vreo încercare de asasinat? Se terminase oare cu puterea lui în lumea interlopă japoneză? La aceste întrebări nu avea răspuns. În disperare de cauză, Jake telefonase sursei sale informative din Tokyo. Acesta nu era acasă la prânz, ceea ce era cu totul neobişnuit. Prânzul era vremea pe care convenise cu Jake s-o folosească pentru întâlnirile lor electronice. Dacă n-ar fi avut pe cap criza de la Southasia Bancorp, Jake ar fi luat primul avion de la Kai Tak Gu legătură pentru Tokyo. Dar în condiţiile date…

Începu să urce pe strada Ladder. Drumul era abrupt şi

îngust, de aici şi numele (Strada Scării). Era mărginit cu prăvălii fără uşă, nişte spaţii mărunte, întunecate chiar la vremea amiezii, în care erau înghesuite cutii pătrate. Jake pătrunse într-o prăvălie şi îşi termină repede cumpărătura. Preţul era exorbitant, din cauza anotimpului, dar el nu avea timp să intre într-o tocmeală mai serioasă. Cu spatele la stradă, îşi împachetă achiziţia şi apoi, continuă să urce pe strada Ladder. Făcu atât de rapid mişcarea şi lumina era atât de proastă, încât „căpuşa” sigur nu putea să ştie ce făcuse el. Cu atât mai bine.

La capătul străzii Ladder era o alee fără nume. Se îndreptă spre ea şi se afundă în întuneric. Merse aproape cincizeci de iarzi prin tunelul fetid, cu spatele lipit de pereţi. Se opri şi ascultă. Acum venea încercarea. Ea putea fie să-l urmeze pe alee, fie putea să stea unde era şi să-l aştepte să iasă. În ambele cazuri, el era pregătit s-o întâmpine.

Aştepta. Era târziu pentru Western District, unde magazinele se închideau între cinci şi şase. Un câine lătră şi, fornăind, o porni mai departe. Undeva, deasupra capului său, un copil începu să plângă. Auzi o voce de femeie îngânând un cântec de leagăn în limba din Canton. Curând copilul tăcu.

Acum nu se mai auzea nimic şi Jake se trezi din nou gândindu-se la Mikio Komoto. Şi el se ghemuia undeva în întuneric, aşteptând un asasin să lovească? Era oare înarmat cu o armă modernă sau cu una tradiţională? Pistol sau arc cu săgeată? Sângele împrăştiat în râurile din Tokyo şi Osaka… Câţi oameni pierduse? Câţi oameni pierduse clanul Kisan? Bătălia pentru teritoriu. Şi pentru onoare. Nu trebuia uitat niciodată sentimentul sălbatic al onoarei pe care îl avea clanul Yakuza.

Giri. Jake o simţea: obligaţia omului faţă de prietenul său. Cu povara pe care i-o punea pe umeri funcţia de *Zhuan*, era ridicol să mai dorească să-i mai adauge ceva. Dar *giri* nu ţinea de alegerea cuiva. O simţeai sau nu, era foarte simplu. Iar el se simţea legat prin datorie să-şi ajute prietenul.

Tot timpul urechile îi fuseseră ciulite la orice sunet care ar fi putut tulbura fragila integritate a mediului. Se uită la ceas cu coada ochiului. Trecuseră cincisprezece minute. Iar femeia nu se aventurase pe alee. Foarte bine, asta spunea mult despre ea.

Zâmbind pentru sine, Jake se îndepărtă de capătul aleii. O alesese deliberat, pentru că avea aparenţa – asemeni multora dintre vecinele ei – că ar fi o fundătură. Ceea ce descoperise aproape din întâmplare, cu câtva timp în urmă, era că la capătul ei cel mai îndepărtat exista un spaţiu între două depozite, exact atât de larg cât îi trebuia unui om ca să se strecoare prin el.

Dincolo de interstiţiul cenuşiu se zărea Calea Tak Ching. Jake se mai uită pentru o ultimă oară în spate, la capătul aleii. Umbre se târau pe zid, asemeni unor câini linguşitori. Dar nu se auzea nici un sunet, nu se vedea nici un semn că e urmărit. „Las-o să păzească intrarea cât îi place”, se gândea Jake, în vreme ce se strecura prin fisura îngustă. Nu va mai găsi nimic!

Eră chiar în spaţiul îngust, orbit de luminile Căii Tak Ching, iar ţeava pistolului de calibru 22 îl apăsa drept în faţă.

Gulerul-glugă al bluzei ei făcea ca faţa să-i fie înconjurată de umbre.

În vreme ce Jake pleca de la birou, trei perechi de japonezi coborau din avion, din cursa de Tokyo.

La aeroportul Kai Tak din Hong Kong trecură de biroul de imigrări şi de vamă fără incidente. Erau tineri şi aproximativ de aceeaşi vârstă, probabil nu cu mult peste douăzeci de ani. Ar fi putut fi unii din numeroşii proaspăt căsătoriţi, porniţi într-o expediţie scumpă de cumpărături la Hong Kong. Un obicei tipic pentru mulţi japonezi bogaţi. Aşa încât se bucură de minimum de atenţie în aglomeraţia aeroportului. Îşi culeseră valizele, marca Louis Vuitto şi fură întâmpinaţi de un şofer în uniformă. Se înghesuiră într-un Rolls de un alb strălucitor, mai întâi bărbaţii, doamnele

stând mai deoparte, cu ochii larg deschişi, chicotind în costumele lor semnate Albert Nipon şi Gianni Versace.

Traseră la ultramodernul Regent Hotel, pentru că era cel mai aproape de apă şi vederea asupra portului îţi tăia răsuflarea. Dar traversă strada, spre cel mai luxos bastion al ocupaţiei coloniale britanice în Asia, Hotelul Peninsula, pentru că holul lui spectaculos era locul unde trebuia să vezi şi să fii văzut luându-ţi ceaiul ori aperitivul.

Petrecură acolo aproape o oră, suficient timp pentru ca aroganţii japonezi să intre în atenţia majorităţii personalului, care în orice caz nu putea să-i sufere pe japonezi, pe care îi considera nişte bădărani necivilizaţi.

În tot acest timp s-ar fi putut înregistra faptul – dacă s-ar fi ostenit cineva să le dea atenţie – că femeile pălăvrăgeau mai mult decât ar fi făcut orice femeie aflată într-o călătorie emoţionantă într-o ţară străină. Dar bărbaţii nu vorbiseră deloc, numai fumaseră cu furie, dând pe gât cu o regularitate aproape mecanică paharele de Suntory Scotch.

Adineauri fuseseră şase, şezând confortabil; în clipa următoare nu mai rămăseseră decât femeile. Cei trei bărbaţi coborau deja scările de marmoră şi străbăteau curtea semicirculară, plină de Rolls-uri şi Mercedes-uri.

Bărbaţii nu se întoarseră la Regent, ci închiriară un taxi spre Kai Tak. Ajunşi la aeroport se despărţiră. Unul dintre bărbaţi se duse, prin terminalul principal, spre un grup de dulăpioare de metal pentru închiriat. Folosind o cheie, deschise unul şi extrase trei genţi de zbor din vinilin albastru închis, imprimate cu însemnele albe ale unei linii aeriene. Le luă cu sine la toaleta bărbaţilor.

Înăuntru, păstră una, distribuindu-le pe celelalte două tovarăşilor săi, care îl aşteptau. Toţi trei folosiră cabinele.

Zece minute mai târziu, primul bărbat ieşi. În cursul următoarelor cinci minute ieşiră şi ceilalţi doi. Toţi trei aveau genţile albastru închis cu alb, dar, în afara acestui element nu mai puteai recunoaşte în ei pe cei trei japonezi tineri şi bogaţi care sosiseră la aeroport cu trei minute mai devreme. La un moment dat, înainte de a părăsi terminalul,

toţi trei îşi depuseră genţile în coşuri de gunoi separate.

Doi luară autobuze diferite, al treilea chemă un taxi. În ciuda faptului că foloseau mijloace de transport diferite, toţi se îndreptau spre aceeaşi destinaţie: portul Aberdeen.

Într-o neobişnuită manifestare publică de afecţiune, Tsun Trei înjurături luă mâna lui Neon Chow. Nu se putea stăpâni. Era atât de strălucitoare, încât se simţea ameţit de prezenţa ei.

Era seara zilei ei de naştere şi, aşa cum îi ceruse ea, se aflau la elegantul restaurant Gaddi, unul din cele mai bune din Asia. Aici dorise Neon Chow să meargă şi îşi arăta satisfacţia purtând rochia care îi plăcea lui cel mai mult şi care punea în evidenţă colierul de smaralde pe care i-l dăruise el. Nu mai purta nici o altă bijuterie. Nimic nu se putea compara cu colierul.

Tsun se simţea mai bine decât se simţise vreodată în ultimii treizeci de ani. Nu exista nici un bărbat prezent care să n-o privească sau să n-o fi privit pe Neon Chow. Bărbaţi cu mult mai tineri decât el. Se gândi: „Există focuri pe care vârsta nu le poate atinge”. Era atât de fericit, încât nici chiar perspectiva de a mânca în stilul occidental nu-l îngrijora. O singură noapte în care să înghită hrana ce fusese tăiată, îmbucătăţită, făcută piure şi bătută spumă care nu mai păstra nici-o legătură cu starea ei naturală nu-l va ucide. Poate că mai târziu va avea o indigestie, dar Neon Chow ştia cum să-l vindece. Zâmbi acestui gând şi membrul lui sacru începu să se întărească sub masă.

— Iiiia! strigă Neon Chow când chelnerul aduse o sticlă de Dom Perignon. Favorita mea!

Îşi dezvoltase gustul pentru şampania fină în funcţiile pe care le îndeplinea pe lângă guvernator. Personal, Tsun Trei înjurături socotea că orice şampanie are gust de pipi de pisică. Dar, se gândea el, asta e noaptea ei şi va avea tot ce îi place.

Se uita cum se îndoapă cu pate de oaie gras, caviar şi, mai târziu, vânat adus numai Buddha ştie unde, într-un sos

făcut dintr-un amestec scăzut de sucuri şi smântână, atât de săţios încât îi dădea o criză de bilă numai când îi inhala aroma. Dar ce contau toate astea, atâta timp cât ea era fericită?

A-i face plăcere lui Neon Chow era un lucru foarte important pentru el. Când ea era fericită îl făcea şi pe el fericit şi, având în vedere problema de afaceri monumentală cu care se confrunta, avea nevoie de energie, aşa cum o plantă fragilă are nevoie să fie încălzită de soarele fierbinte.

Ultimele bilanţuri de la Southasia sosiseră pe când se mai afla în biroul lui Andrew Sawyer. Aşa cum obişnuiau, el şi Sawyer verificaseră încă o dată plăţile lunare şi veniturile aduse de flota petrolieră care se afla în proprietatea Cercului şi era administrată de Tsun. Când şocul trecuse şi îşi reveniseră oarecum, încercaseră să-l găsească pe Jake. Dar mai târziu şi acesta părăsise biroul.

Atunci Tsun îşi chemase fiica. Bliss era în drum spre Aberdeen, să-i aplice *Jian*-ului alt tratament de presopunctură la bordul joncii lui Tsun Trei înjurături. Ea nu avea idee unde se putuse duce Jake, dar ştia că trebuie să vină pe joncă în seara aceea, să-l vadă pe tatăl lui.

În mod normal, câteva ore n-ar fi contat, dar noutăţile pe care le furniza revizia contabilă îi îngheţaseră. Nu douăzeci şi cinci de milioane, ci aproape cincizeci şi cinci, fuseseră delapidate! Era o sumă ameţitoare şi desigur o lovitură mortală pentru Southasia, în măsura în care Tsu şi Andrew Sawyer puteau să-şi dea seama.

Era greu de conceput cum o sumă de bani atât de mare putuse fi sustrasă unei instituţii, fără ca nimeni să bage de seamă, spusese Tsun. Dar Sawyer îi explicase subtila reţea de companii care înconjurau Southasia. Banca se afla chiar în inima reţelei, era centrul ei nervos. Un contabil şi un administrator cu suficientă îndrăzneală şi îndemânare puteau reuşi să fure o astfel de sumă într-o perioadă limitată de timp. Necazul era, spusese Sawyer, că nimeni nu părea suficient de capabil să preia riscul enorm pe care o

astfel de nereuşită l-ar implica.

Tsun Trei înjurături spusese:

— Rămânea clar faptul că aşa a pierdut Cercul, cincizeci şi cinci de milioane de dolari. Nu avem suficiente fonduri să acoperim ce a fost delapidat. De fapt, am pierdut banii depunătorilor noştri. Dacă răzbate în colonie cel mai slab zvon despre asta, Southasia va fi închisă aproape imediat.

Desertul era o prăjitură densă de ciocolată cu cremă de praline. Stomacul lui Tsun gemu de supraîncărcare, dar el îşi mâncă oricum bucata, sperând că îl va linişti ceaiul aromat de ulong:

Desigur, puteau abandona lupta de a păstra controlul *Pak*-ul. Asta ar fi eliberat suficienţi bani lichizi, dar cu ce preţ? Era de neconceput. *Pak Han Min* era cheia Cercului spre Kam Sang. Tsun nu ştia de ce Kam Sangul era atât de vital pentru Cerc, deşi el în persoană fusese cel care crease labirintul de companii anexe cunoscute sub numele de *Pak Han Min*. O făcuse aflându-se sub autoritatea fratelui său mai mare, Zilin. De ce?

Toate companiile incluse în *Pak* aveau profituri excelente, datorate în mare parte deosebitei perspicacităţi în afaceri a lui Tsun. Dar tot acest profit era canalizat, printr-o complicată şi complet clandestină metodă, direct spre Kam Sang. De ce?

După cât ştia el, numai *Jian*-ul deţinea această informaţie secretă. Three Oaths nu ştia decât că nu voia să piardă *Pak Han Min*. Asta însemna că trebuia să lase Southasia Bancorp să slăbească şi să moară? Ce ar mai fi rămas din Cerc dacă s-ar fi întâmplat asta?

— Ce s-a întâmplat *si ji*.

În limba cantoneză nu exista un cuvânt pentru „dragă” sau „scumpule”, de aceea Neon Chow folosea alte cuvinte de alint. *Si ji* însemna „leu”.

— Ce?

Îi întrerupsese şirul gândurilor.

— Am văzut că tresăreai. Ai răcit? De aceea m-ai ascultat numai pe jumătate toată seara? Eşti bolnav?

— Nu sunt bolnav, zise Tsun morocănos. Nu-i plăcea când ea se purta cu el de parc-ar fi fost un copil; asta îi reamintea ce vârstă are. Dacă n-am fost atât de atent pe cât s-ar fi cuvenit să fiu, să ştii că n-am făcut-o într-adins.

— Dar frisonul? insistă Neon Chow, dând impresia că faptul o preocupă.

— Numai din cauza aerului condiţionat, minţi el. Ar fi trebuit să cer să ne schimbe la altă masă.

Înduplecându-se în aparenţă, ea zise:

— Ştiu că ai avut multe necazuri în ultima vreme. De când îţi petreci atât de multă vreme în imobilul Sawyer văd că au apărut riduri noi pe minunata ta faţă de leu. Şi nu-mi place asta.

— Sunt *tai pan*, zise el şi am responsabilităţile unui om de afaceri, ştii asta.

— Într-un fel lucrurile erau mai simple... Cred că erai mai fericit înainte ca Jake Maroc să devină *Zhuan*.

— Voi doi nu prea vă împăcaţi.

— Ce-ţi este el? întrebă Neon Chow. Numai nepot?

— E fiul *Jian*-ului, răspunse Tsun.

— Şi e *Zhuan*. De ce n-ar fi fost unul din fii *tăi*? Fiul tău Numărul Unu e mai mult decât calificat. N-ar merita şi el o astfel de onoare?

— Poate, zise Tsun dar eu nu am fost cel care a luat hotărârea.

— Nu eşti un mare *tai pan*? insistă Neon Chow.

Tsun întrebă:

— De ce te frământă astfel de gânduri?

— Pentru că Jake Shi nu-mi vorbeşte niciodată. Dacă ar fi mut, tot atâta mi-ar spune. Nu am încredere în el.

— Te înşeli amarnic. Asta face parte din a fi *Zhuan*, zise Tsun. Nu e uşor să te rupi de orice te-ar putea tulbura din exterior. El trebuie să-şi concentreze toată energia ca să conducă Cercul.

— Spre ce ţintă? întrebă Neon Chow. Nu crezi că toţi meritărm să ştim?

— O Chină unită, zise Tsun, cu ochii strălucind. Acesta a

fost visul Jian-ului de multe zeci de ani. Ca şi al meu. O Chină unită, puternică, cum se va afla în fruntea comerţului mondial în secolul douăzeci şi unu. O Chină modernă: refacerea feţei Asiei.

— Ca să facă asta, zise Neon Chow cu subtilitate, Beijing-ul ar trebui să se despartă aproape în întregime de comunism; ar trebui să se alieze ferm cu vestul capitalist.

— Da, e perfect adevărat.

După ce trecu câtva timp, Neon Chow se scuză. Se duse la toaleta femeilor. Într-o anticameră strâmtă, cu pereţii de hârtie, se afla un telefon public.

Formă un număr şi aşteptă să sune.

— Uaaay?

— Peony, zise, declinându-şi identitatea. Am nevoie de o întâlnire cu Mitre cât de curând posibil.

— Să văd ce pot face, zise vocea, fără nici o inflexiune. Vă rog să rămâneţi la telefon.

Neon Chow începu să transpire în cabina strâmtă şi fără aer. „Haide”, se gândea. „De ce durează atât de mult”?

— Peste şaptezeci şi două de ore.

Şi asta-i tot ce pot face birocraţii ăştia mâncători de rahat! Se gândi ea. Ce ştiu ei despre urgentele care se ivesc în teren?

— Mama voastră! înjură ea în receptor. Aici e Peony!

— Foarte bine, foarte bine, răspunse ea. Patruzeci şi opt de ore. Dar asta e limita.

„Pe toţi dracii”, gândea ea fumând în tăcere. „Dacă aş fi bărbat, Mitre nu m-ar trata în felul ăsta. Blestemaţi să fie toţi bărbaţii!”

Intră în toaleta pentru doamne. Încerca să se calmeze în timp ce se uşura. Îşi privi faţa în oglindă, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată înainte. Defectele şi semnele timpului deveneau din ce în ce mai vizibile. Cu o bruscă cutremurare de dezgust, descoperi că îşi urăşte faţa.

„Măreţule Buddha! Se gândea. China comunistă aliată cu vestul! Ce idee monstruoasă!”

Ştia că nu se poate întoarce la masă într-o stare atât de

agitată. Tsun Trei înjurături ar fi observat imediat lipsa ei de armonie. Mai presus de orice, ştia, nu trebuia să-i dea nici un motiv de îngrijorare. Dacă l-ar fi făcut câtuşi de puţin bănuitor, totul ar fi fost pierdut.

Făcu apel la antrenamentul pe care îl avea, respiră adânc şi încet. Astfel, se curăţă de orice emoţie negativă. Când termină, se reîntorsese la masă. Tsun ceru altă cană cu ceai.

— Stai, te rog jos, zise el umplându-i ceaşca. Vreau să te întreb ceva.

Frica o străbătu ca un curent şi o clipă simţi că e atât de ameţită încât se temu că n-o s-o ţină picioarele. „Calmează-te", îşi porunci violent. „Vrei să mori atât de tânără?"

Se aşeză în faţa lui şi, pentru că ştia că asta aştepta de la ea, sorbi din ceai. Tot timpul se gândea; „Trebuie să ajungem cât mai repede posibil la joncă. Dar cum?"

— Ce motiv poţi avea, rosti ea, când putu să aibă destulă încredere în sine ca să vorbească, ca să iei o figură atât de serioasă? E ziua mea, la urma urmelor. Toate subiectele serioase de discuţie sunt amânate, în mod tradiţional, pentru la noapte.

— Am aşteptat cât de mult m-am simţit în stare, zise el cu un ton de scuză. Dar anumite afaceri, eh, anumite probleme, cer ca tradiţia să fie răsturnată de astă dată.

— Foarte bine, *si ji*, zise ea cu o voce de fetiţă. Fie cum vrei tu. Pe Buddha, ce se petrecuse oare între *tai pan* în biroul lui Sawyer?

— Nu cum vreau eu. Câtuşi de puţin. *Joss*-ul hotărăşte.

— Atunci îmi accept soarta.

Zâmbi la fel de fals ca şi cuvintele pe care le rostise.

El înclină aprobator din cap.

— Am ştiut că aşa vei face. Aş dori să te străduieşti să-l întâlneşti pe Sir John Bluestone, în timpul serviciului, la biroul guvernatorului. Neon Chow încetase să mai respire. Era sigură că tot sângele i-a pierit din obraji şi gândea, nebuneşte: „Pe toţi zeii! Ştie!"

— Aş vrea să fii cât poţi de prietenoasă, chiar să flirtezi

cu el. Aş dori, pe scurt, să i te prezinţi într-o lumină cât mai favorabilă.

În clipa aceea se gândi: „Bănuieşte numai şi se joacă acum cu mine!”

— În cele din urmă, aş vrea să-i devii confidentă. Convinge-l că te-ai plictisit de mine. La urma urmelor, sunt bătrân. Poate că nu mai sunt la fel de potent cum am fost.

— Dar *şi ji*...

— E o tactică logică; asta e, cred, ceea ce i-ar plăcea să creadă domnului Bluestone. Şi mai cred că l-ar măguli să-mi vadă coarnele. Mai ales când vei spune că mă vei spiona pentru el.

— Vai, leule!

— Ei, ei, nu vreau decât să creadă el că-i aşa. În realitate, îl vei spiona pe el *pentru mine*.

— Oh, strigă ea bătând din palme, eşti omul cel mai inteligent!

— Cercul doreşte cu disperare informaţii precise despre următoarele mişcări ale lui Bluestone. O s-o faci?

Ea râdea în sinea ei. Nu ştie nimic, nici măcar nu bănuieşte! Ar fi dorit să plângă de uşurare.

— Sigur că o s-o fac, zise, aplecându-se spre el peste masă. O mână îi dispăruse într-o clipă, Tsun îi simţi degetele agile pe vârful membrului sacru. Chiar şi prin pantaloni, ştia ce să facă pentru a-l aduce în culmea excitaţiei.

— Hai, şopti ea răguşit. Îi încercui membrul sacru ca şi cum nu ar fi avut nimic pe el. Să mergem cât mai iute acasă. Vreau să-mi sărbătoresc ziua... şi noua noastră înţelegere de afaceri.

Când ieşi din cămaşa lui Jake, şarpele şuiera deja. Îl cumpărase în magazinul de pe strada Ladder. Aceasta era perioada când şerpii care hibernau produceau un fluid despre care chinezii spuneau că dă sănătate şi putere sexuală.

Stând lipit de pielea lui Jake, căldura îl trezise din

amorţeala iernii, iar acum cerceta atent mediul înconjurător. Jake îl azvârli spre „căpuşă”.

Ea îşi ridică braţele când şarpele ateriză în uriaşul guler-glugă al sweaterului. Arma îi căzu cu zgomot pe alee. Jake privi, fascinat, cum se luptă cu şarpele. Dar asta fusese o greşeală. Ea îl fulgeră două directe, pe prima o rată parţial, dar cu a doua nimeri din plin. Tot aerul izbucni din plămânii lui Jake, care începu să vadă dublu. Şarpele era pe pământ, încolăcit, cu solzii lucind întunecat. Şuiera. Genunchiul stâng al femeii se ridică, izbindu-l pe Jake în obraz. Vederea i se tulbură şi căzu la pământ.

Apoi ea se ridică şi înălţă tocul. El îşi întoarse capul şi o văzu trăgând de partea de sus a cizmei. Tocul era întors spre el şi văzu lumina strălucind pe vârf. Avea înveliş de oţel.

Arma se avântă în jos şi Jake se răsuci în ultima secundă. Auzi zgomotul ascuţit al oţelului izbindu-se de piatră, săriră scântei, dar braţul se avânta deja pentru lovitura următoare.

Jake era în poziţia *sumi otoshi*, degetele lui alunecară pe antebraţul femeii şi imediat se răsuci spre stânga, trăgând-o după el, sorbind-o în traiectoria circulară a propriei sale mişcări.

Ea se poticni, căzu într-un genunchi, la care se zgârie tare de pavajul dur. Jake folosi o răsucire din încheietură, iar cizma ei se rostogoli în întunericul aleii.

Putea s-o audă gâfâind şi ştiu că acum avea o şansă, în timp ce ea se ridica di nou în picioare şi se aflau din nou faţă în faţă. Ea îşi azvârli şi cealaltă cizmă în întuneric, egalitatea se restabili; era ca şi cum ultimele momente demente nici n-ar fi existat.

Când ea veni spre el într-o mişcare circulară şi utiliză dubla schimbare a palmelor, distrugându-i strategia, îl găsi nepregătit şi îl trimise la pământ cu mari dureri. Uitase să urmeze sfaturile lui Fo Saan şi, în cele din urmă, ale lui Lao Tzu, care spuneau: „în luptă nu asculta cu urechile, care aud numai lucruri obişnuite, nu asculta cu inima, care

înregistrează numai informaţii de ordin raţional; ascultă mai degrabă cu respiraţia, aşa încât să poţi fi pregătit pentru evenimente extraordinare, într-o manieră care nu te angajează”.

El ascultase cu inima, reacţionase la faptul că era femeie, raţional, în ciuda a ceea ce recenta lui experienţă îi atrăsese: crezuse că nu va fi la fel de mortal de periculoasă ca un adversar bărbat. Nu se angajase, dar anticipase şi procedând astfel îşi pecetluise înfrângerea.

Se prăbuşi la pământ într-un vălmăşag de durere; urechile îi tiuiau îşi simţea umerii şi braţele fără nici o putere. Ea folosise o lovitură de tipul *Pa-kua*, una dintre cele mai vechi arte marţiale ale Chinei, una dintre cele mai originale arte războinice sau *wu-shu,* care insista asupra mişcărilor circulare folosite în atac şi în apărare mai mult decât *aikido*, care reprezenta punctul foarte al lui Jake.

Prins fără apărare era neputincios. Urmări din ochi traiectoria mâinilor ei. Le duse întâi spre talie, centrul de greutate din partea de jos, apoi, după ce se încărcase cu energie din rezerva aceasta, o transferă în braţe. Se mişcă fulgerător, îi trase patru sau cinci lovituri înainte ca Jake să-şi poată reveni suficient ca să le blocheze pe următoarele două.

Asta o surprinse, iar lui îi îngădui să respire puţin. Dar din nou el anticipă, sigur că ea va continua atacul cu *Pa-kua*. Dar ea îşi smulse lanţul de aur de la gât şi îl azvârli în faţă, într-o lansare *kasumi*, ca şi cum verigile de aur ar fi fost un *manrikigusari* de oţel, un lanţ greu japonez.

Îl izbi în ochi şi imediat îi înfăşură lanţul în jurul gâtului. Trase de ambele capete; genunchiul ei îi apăsa pieptul.

Repezi în sus ambele mâini, îi răsuci încheieturile în partea interioară a braţelor, îi apucă încheietura dreaptă, în vreme ce şi ea făcea acelaşi lucru cu braţul lui drept, o trase violent în jos la dreapta lui, în vreme ce dosul mâinii lui stângi se strivea de cotul ei. Se auzi o pocnitură, apoi un strigăt scurt de surpriză şi de durere, în vreme ce el o trăgea violent în faţă, făcând-o să-şi piardă complet

echilibrul.

Era chiar în faţa lui, iar el avea intenţia să folosească un *atemi*, o puternică lovitură percutantă, intenţionând numai s-o ameţească. Dar văzu vârful cuţitului exact la timp, îi ghici intenţia şi ştiu că nu mai avea timp, aşa lipiţi unul de altul cum erau.

Nu avea altă alegere decât să folosească *jut-hara*, una din acele *atemi* mortale, cea care rupe la capete cea de a cincea şi a şasea coastă, folosindu-le ca arme interne, forţa loviturii făcându-le să se înfigă direct în inimă.

După şase minute, Jake se afla într-un autobuz roşu cu etaj, îndreptându-se spre est. Se urcă imediat la etajul superior, de unde avea un punct mai bun de supraveghere asupra împrejurimilor. Autobuzul o porni, iar el observă strada din spate, până când fu absolut sigur că nu era urmărit.

La staţia următoare coborî, parcurse o distanţă cam de patru blocuri, folosind acoperirea naturală ca o precauţie suplimentară. Luă alt autobuz înapoi spre vest, până în centru.

Viaţa zgomotoasă de noapte îl înghiţi. Autobuzul roşu deveni fosforescent. Feţele pasagerilor, pe care se reflecta neonul, erau albastre. „Căpuşa” nu avusese carte de identitate. Jake ar fi fost surprins să găsească aşa ceva. În buzunare avusese ceva bani, nu avusese chei. Nimic în afară de un pachet mititel, înfăşurat în grabă, cu cârpa în care era înfăşurat aproape desfăcută. Îi cântări greutatea în mână. Îl desfăcu şi privi. Era un opal neprelucrat, cu o scânteiere excepţională.

La staţia unde trebuia să coboare, Jake aşteptă până în ultima clipă. Era pe punctul de a face ultimul ocol spre locul în care avea întâlnire şi era cât se poate de prudent. Dacă fusese o „căpuşă”, mai puteau fi şi altele.

În cele din urmă se simţi destul de sigur ca să se reîntoarcă la Jaguarul lui parcat în preajmă. Cu un scrâşnet de cauciuc ars, porni drept înainte, pe lângă Peak, spre Aberdeen şi spre *Jian*.

Bliss îi citea *Jian*-ul o poveste. Era una din cele care îi plăceau cel mai mult, cea despre iepure şi despre stelele surori, care se reîntorseseră în Regatul Mijlociu sub chipul unor făpturi umane.

Poveştile care îi plăceau cel mai mult *Jian*-ului, descoperise ea, erau cele care implicau transmigrarea sufletului. Bănuia că el crede că asta i se întâmplase şi lui.

Lui Bliss îi făcea o imensă plăcere să-i citească, deşi de fapt cea mai mare parte a răgazului petrecut împreună era folosită pentru ca el să-i povestească întâmplări legate de stă-străbunicul ei, primul *Jian* şi despre legendara grădină în care se formase spiritul filosofic al lui Zilin.

Bliss, cu toată dragostea şi educaţia pe care i-o dăduseră Tsun Trei înjurături şi familia lui, se simţea dezrădăcinată. Abia îşi mai reamintea de mama ei şi despre vremea pe care o petrecuseră printre triburile de munte în Statele Shan, deşi mulţi ani mai târziu Tsun insistase ca ea să se întoarcă înapoi în ţinuturile muntoase ale Birmaniei, dacă acolo credea că şi-ar putea afla liniştea. Cât despre tatăl ei, nu-i ştia nici măcar numele. Murise când mama ei era însărcinată în luna a şasea.

Cu *Jian*-ul se simţea ca şi cum şi-ar fi regăsit căminul, în strălucirea deosebită a prezenţei lui iubitoare îşi regăsise locul de obârşie. Era ca şi cum ar fi fost concepută în grădina fabuloasă a stă-străbunicului ei, pe care i-o evoca Zilin în descrierile lui.

Iar ea descoperi aproape fără să vrea că îl iubea cu o forţă şi un devotament pe care mai înainte le crezuse imposibile. Nu era o dragoste de acelaşi fel cu aceea pentru Jake şi nici măcar cu aceea pentru Tsun. Era o emoţie transcendentă, care o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost într-adevăr o parte a pământului, a mării, a cerului. Nu fusese niciodată o budistă practicantă, dar dragostea pe care o simţea pentru *Jian* o făcea să dorească să fi fost.

Îl respecta mai presus decât pe oricine altcineva, dar era pe deplin conştientă că nu e nici el decât un om. Jian-ul

credea că, el era unul din paznicii cereşti ai Chinei. Astfel fusese născută şi formată de el, în decursul a cincizeci de ani, *ren*, „recolta” sa care luase forma *Cercului* din Hong Kong.

Era o sarcină suficient de grea pentru o întreagă ţară. Pentru un om părea imposibilă. Dar ea ştia că *Jian* nu este un om singur. El comanda o vastă reţea în toată Asia, poate şi dincolo de ea, cine cunoştea cu adevărat cât de extins era acest plan? Bănuia că nici chiar Jake nu ştia cu adevărat cât de extinsă era reţeaua creată de Zilin. Era în natura Jian-ului să-şi păstreze secretele. Fusese obligat să procedeze astfel atât de mulţi ani, încât acum era imposibil să facă altfel.

Acum, încetul cu încetul, îl învăţa pe Jake înţelesul termenului *Jian*, Jake nu era *Jian*, ci *Zhuan*, *Jian* însemna creator, *Zhuan*-conducător; iar diferenţa era mare. Când era singură, în cele mai ascunse cotloane ale inimii, Bliss se întreba dacă într-o zi Jake va câştiga titlul de *Jian*.

Terminase povestea. Iepurele îşi îndeplinise eroic rolul, ajutase stelele surori care se reîntorseseră la locul lor în ceruri. Totul era iarăşi în ordine pe lume.

Bliss îi contempla trupul lungit; faţa lui bătrână se afla parţial în umbră; nu era sigură dacă e treaz sau doarme. Nu se auzeau decât plescăiturile uşoare ale apei peste lanţurile joncii. Era o linişte deplină. Paznicii nu scoteau nici un sunet. La bord nu mai era nimeni altcineva. Bliss bănuia că, dacă tatăl ei s-ar fi hotărât să se recăsătorească în loc de a-şi lua o iubită precum Neon Chow, copiii ar fi trebuit să-şi petreacă nopţile la bord. Nu ştia dacă ar fi fost sau nu un lucru bun. Aşa cum se grăbea Tsun să sublinieze, copiii din ziua de azi nu mai erau cei dinainte. Aveau sentimente mult mai slabe pentru strămoşi, pentru tradiţie. El lupta împotriva acestei păreri cu toate fibrele fiinţei. Dar să-i ţii pe copii închişi pe o joncă nu era o rezolvare şi el ştia asta. Şi, în afară de asta, el însuşi se afla adesea pe mal, cu Neon Chow, până noaptea târziu.

Se ridică, sigură că *Jian*-ul a adormit.

— Pleci, Bliss?

— Nu, *bunicule*. Se aşează la loc. Credeam că ai aţipit.

— Aproape. Vocea îi era fragilă, ca hârtia de orez. M-a trezit durerea. Mă ţine între somn şi trezie.

Bliss îl privi şi el zise:

— *Ce este, comoara mea?*

— Nimic. Numai… mă gândeam de ce trebuie să înduri atâta durere, zise ea.

Zilin îi privi faţa aflată în umbră.

— Dacă n-aş mai simţi durere, n-aş mai fi sigur că trăiesc. Trăiesc, nu-i aşa? Trebuie să te gândeşti la asta.

Se străduia să se ridice în şezut şi ea se grăbi să-l ajute. Când îl atinse, ea făcu un salt.

— Ce ai simţit? voii el să ştie.

— Un curent… un şoc electric. Dar e imposibil.

Cu gândul la Senlin, el zise:

— Nimic nu e imposibil. Ştii asta foarte bine.

— Da. Dar anumite…

Din liniştea care se lăsase se auzi vocea lui Zilin:

— Nu există limite. Orice s-ar întâmpla în viitor, e obligatoriu să nu te părăsească niciodată gândul că nu există limite.

Într-o clipă, o întorsese pe dos. Feţele le erau foarte apropiate. Zilin observă lumina dulce, căzând ca o mantie peste pielea aurie şi se gândi la mama ei şi la felul în care o ajutase în vremurile de restrişte.

— Mi-ai slujit cu credinţă în trecut comoara mea. Mi-ai păstrat fiul în siguranţă în împrejurările cele mai grele. Să nu crezi nici o clipă că am uitat acest serviciu. O zgâlţâi puţin. Acum ştiu că ai ceva să-mi spui şi aşa trebuie să şi faci.

— Dar ai atât de multe alte…

— Fă cum îţi spun, copila mea!

Ochii ei se fixară într-ai lui, iar ea se gândi că universul întreg s-ar putea închide în ei.

— Aş vrea, bunicule. Atât de mult aş vrea,..

— Dar ţi-e teamă, zise ea, intuind cum stau lucrurile, ca

şi în cazul dorinţei ei.

Ea aprobă fără un cuvânt.

— Tu nu te sperii uşor, comoara mea. Asta o ştiu deja. Numai *da-hei* te-a speriat. Ce altceva ar putea fi?

Ea îşi plecă din nou capul.

— Numai *da-hei* – şopti. Numai el.

— Ce s-a întâmplat, comoara mea?

— L-am folosit… Respiră o dată adânc, cutremurându-se. L-am folosit. Sau, mai degrabă, el a venit peste mine. Jake şi cu mine eram în pat. Făceam…

Zilin dădu din cap.

— Înţeleg. Continuă.

— La sfârşit, chiar înainte de a… înainte de nori şi de ploaie, eu eram cu totul deschisă; eram ca un vas gol aşteptând să fie umplut. Umplut cu dragostea lui Jake. Am întins spre el *qi*-ul meu, vrând să-l îmbrăţişez pe al lui. Şi am descoperit…

Se întrerupse. Era palidă, ochii îi priveau departe.

— Ce ai descoperit? o îndemnă el.

Oftă şi se cutremură încă o dată; el putea simţi cum emoţia îi străbate întreg trupul.

— Nimic. Răsuflarea ei era ca şi ceaţa în zori. Nu am descoperit nimic. Era ca şi cum aş fi căzut într-o fântână şi în loc să ating fundul continuam să cad.

Acum că reuşise să mărturisească, hidosul secret era împărtăşit de cineva. Bliss privea cu atenţie faţa Jian-ului.

— Ce s-a întâmplat cu Jake, *a-yeh*? Ce e lucrul pe care l-am descoperit?

Mult timp în încăpere nu se auzi decât scârţâitul lanţurilor şi frecarea joncii de ancoră. Din când în când, câte un plescăit liniştit al apei izbindu-se de carenă.

În cele din urmă, Zilin spuse:

— Îţi reaminteşti povestea şoricelului care întreba „Ce-i asta?”

— Cred că n-am auzit-o niciodată.

— Nu? *Jian*-ul părea surprins. Ei bine, atunci a venit vremea s-o auzi. Se aşează într-o poziţie mai confortabilă:

Era ziua de naştere a prietenului său, guzganul; şi un cadou îl aştepta pe guzgan la intrarea vizuinii. Miroase delicios, se gândi şoricelul. Ce-o fi? Se întreba. Cu grijă, desfăcu învelitoarea pachetului. Nu e cadoul meu, se gândi, dar la urma urmelor, guzganul e cel mai bun prieten al meu. Cum s-ar putea supăra dacă aş lua o guriţă din cadoul lui?

Era o bucată de brânză, una dintr-un soi cu care şoricelul nu era obişnuit. Avea mirosul cel mai îmbietor, ce se înălţa în valuri după ce ambalajul fusese desfăcut. Ei bine, se gândi, guzganul e cel mai bun prieten al meu şi eu îl iubesc ca pe un frate. Nu m-ar fi invitat el să ne bucurăm împreună de cadou, dacă ar fi fost aici? Sigur că m-ar fi invitat, hotărî şoricelul, răspunzând la propria-i întrebare.

Începu să ciugulească din brânză a cărei mireasmă, deşi necunoscută până atunci, se dovedi cât se poate de plăcută. Aşa că, fără să-şi dea seama cum s-a întâmplat, şoricelul i-a înfulecat tot cadoul prietenului său.

Când, noaptea târziu, guzganul se întoarse din peregrinările-i nocturne, îl găsi pe prietenul său, şoricelul, ţeapăn şi rece în faţa vizuinii. Guzganul deveni prudent şi adulmecă în jur. Când ajunse mai aproape de şoricelul mort, nasul lui cel fin simţi mirosul otravei pentru şoareci, care lui îi era familiară, dar şoricelului îi fusese total necunoscută.

Pentru un timp Zilin rămase tăcut. De afară, Bliss putea auzi foşnetul bărcilor care treceau prin preajmă.

— Vrei să spui că n-ar trebui să întreb ce este ceea ce am descoperit? zise ea în cele din urmă.

Ochii Jian-ului erau deja închişi. Îi auzi respiraţia grea. Ea îl întrebase ceva şi el îi spusese această poveste. De ce? Era o primejdie în poveste… şi era vorba de moarte. Era adevărat şi în ce-i privea pe ei? Era Jake în pericol, sau era ea?

Apoi o fulgeră un gând şi mai important: Zilin nu fusese surprins când îi vorbise despre o fântână fără fund. De ce?

Dintr-odată, această întrebare deveni mai importantă decât toate celelalte.

Cei trei japonezi se întâlniră lângă docuri, în portul Aberdeen. Controlară o dată şi încă o dată ca să fie siguri că securitatea era intactă, deşi nici unul dintre ei nu credea că fusese urmărit.

Acum erau îmbrăcaţi ca marinari Tanka şi ar fi fost foarte greu de spus, în noaptea cu sclipiri palide, chiar şi de la o distanţă foarte mică, care era adevărata lor origine etnică.

Erau excepţional de bine disciplinaţi. Ştiau drumul spre cheiul potrivit de parcă ar fi fost născuţi aici şi nu în insulele japoneze. Lucrau mai degrabă ca o echipă, decât ca indivizi izolaţi. În Japonia erau cunoscuţi ca *dantai*, de departe cel mai periculos grup de intervenţie. Aceasta pentru că *dantai* dezvolta o identitate de grup. *Noi gândim, deci eu exist*. De fapt, indivizii nu există separat. Aceştia gândeau ca unul, se mişcau ca unul. Erau coordonaţi în cel mai înalt grad.

O *walla-walla* îi aştepta la picioarele unei scări înguste, tăiată într-o latură a cheiului. Era nepăzită şi gata de pornire, lucru neobişnuit în portul Aberdeen.

Unul din bărbaţi coborî în mica ambarcaţiune să controleze motorul, în timp ce altul începu să o dezlege. Al treilea stătea la picioarele debarcaderului îngust, fumând neglijent o ţigară. Tot timpul, ochii lui bine antrenaţi cercetau împrejurimile, împărţite în sectoare bine calculate.

Când totul fu gata, un fluierat uşor îi aduse alături de ceilalţi. Aruncă în apă mucul ţigării şi sări în barcă. Aceasta porni.

Omul de la cârmă nu avea nici o hartă, în afara celei pe care o memorase. Deşi înainte nu fusese niciodată în Hong Kong, cunoştea drumurile pe apă şi joncile care alcătuiau labirintul orăşelelor plutitoare Hakka şi Tanka aproape la fel de bine ca şi cei mai bătrâni localnici.

În vreme ce el veghea, ceilalţi doi se înghesuiau spre mijlocul joncii. Din genţile de piele artificială scoaseră trei Gion 30-09, în învelitorile respective. Erau pistoale automate miniaturizate, cu capacitatea de tragere a unui pistol Magnum 357. În timp ce înaintau prin aleile de apă, în umbra joncilor mătăhăloase, scoaseră Gion-urile din husele

lor şi verificară tot ce ţinea de reglare şi unghere. Când terminară cu ale lor, omul de veghe îl dădu şi pe al lui, pe care îl supuseră aceloraşi verificări minuţioase.

Când terminară, aproape ajunseseră la destinaţie.

— Simt furtuna, *comoara mea*. Vocea lui, sau mai degrabă ceea ce spusese, o făcu pe Bliss să tresară.

— Ce furtună, *bunicule*? Nu înţeleg. A fost senin toată seara. Inima îi bătea cu atâta putere în coşul pieptului, încât se putea simţi singură cum tremură.

— Acum vorbesc despre alt fel de furtună, zise el cu o voce subţirică. O furtună cu mult mai violentă decât cele pe care le poate crea natura. Se uita atent. Poţi s-o simţi, *comoara mea*? Simţi Răul?

Ea nu putea spune nimic, ştia numai că *Jian*-ul, care îşi extinsese qi-ul pe o mare suprafaţă în noaptea de catifea, era în atingere cu un element de care ea nu era încă conştientă.

— *Qi*-ul meu îmi spune că e timpul ca viaţa să mi se sfârşească, *comoara mea*.

— Nu! strigă ea şi se azvârli asupra lui, ca şi cum în felul acesta l-ar fi putut apăra de rău. *Bunicule, bunicule*, repeta ea. Să nu mai spui un lucru atât de înspăimântător!

— E adevărat, *comoara mea*...

— Dar cum? Cum?

— *Qi*-ul meu e încă puternic, copila mea. A doua mea vedere mi-a fost scut şi sabie vreme de şaptezeci de ani. Să nu crezi că mă va părăsi tocmai acum.

— Dar eu te iubesc. O să te iau de aici.

— E prea târziu, şopti Zilin. Ascultă.

Lui Bliss i se ridică părul de pe ceafă. În cabină pătrunse zgomotul uşor, *put-put-put-put*, al unei *bărci cu motor* care se afla foarte aproape. Zgomotul se topi apoi în depărtare. Ea rămase foarte liniştită, până când se simţi ca şi cum ar fi încetat să respire. Simţea şi cea mai mică adiere.

— Cine e? şoapta ei era ecoul şoaptei lui, Oh, *bunicule*! Îl luă în braţe şi îl strânse cum şi-ar fi strâns o mamă copilul.

— *Comoara mea*, ascultă-mă. Vocea lui era singurul sunet din cabină, pătrunzând până în cele mai îndepărtate şi mai întunecoase colţuri. Faptul că mi-a sosit ceasul morţii nu are explicaţie. *Joss*. Cine trăieşte trebuie să moară. Nu poate fi altfel. Se mişca lângă ea şi putea să-i audă foşnetul hainelor. Ceea ce mă preocupă e felul în care voi muri. Nu vreau să mor de glonţul unui asasin necunoscut. Acum zăcea cu faţa în sus şi degetele lui subţiri şi osoase o strângeau de braţ. Mă înţelegi, *comoara mea*?

La început, ea nu înţelese. Mintea îi era cuprinsă de o spaimă îngheţată. Era ca şi cum paralizia lui fizică ar fi trecut în creierul ei, slăbindu-l.

— Eu nu…

— Bliss! Ochii lui erau negri, arzând cu un fel de foc verde, pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte. Părea a fi incarnarea unui zeu străvechi: Vishnu sau Buddha. Mai târziu, ea avea să jure, că văzuse cu adevărat aura care îl înconjura, împrăştiind întunericul din cabină. Nu mai avea timp. Trebuie să faci ceea ce îţi spun eu. la perna de sub capul meu.

— Ah, Buddha! o cuprinse o spaimă care creştea din ce în ce. Acum nu mai putea respira. Mintea îi luase foc. Oricum, o clipă mai târziu îşi văzu mâinile cum apucă perna. Nu avea să ştie niciodată dacă etericul foc verde din ochii lui ori scârţâitul scândurilor de deasupra capului o determinase să facă aşa cum îi cerea el.

Ea simţi prezenţa celorlalţi la bordul joncii – erau paznicii pe care îi lăsase Tsun? Sau nişte intruşi? – Şi se întrebă dacă asta se întâmpla pentru că acum era atât de profund legată de Jian. Dintr-o răsuflare îi simţi pe cei trei oameni care se târau deasupra, pe puntea joncii. Le simţi intenţia crudă, hotărârea rece, împietrită. Pentru prima dată în viaţa ei trăia experienţa adevăratului înţeles al răului. Simţea o greutate în gât, ca un căluş.

— Acum, copilă dulce. Acum trebuie! Sunt prea aproape ca să mai şovăi. Îi auzea vocea ca prin ceţurile altui tărâm, necunoscut, dar ştia că are dreptate. Îi auzea coborând

scara spre cabină.

Plângea, fără să se poată opri.

— *Jou-tau, a-yeh*. Noapte bună. Nu se putuse hotărî să pronunţe cuvântul „adio”. În clipa următoare cabina exploda cu o furie asurzitoare, pe când cei trei asasini japonezi îşi descărcau pistoalele Gion 30-09 în fiecare colt.

— E o chestiune economică, pur şi simplu. Jin Kanzhe era mult prea agitat ca să stea jos liniştit.

Făcea paşi mari prin camera de lucru a vilei. Prin uşile cu oglinzi putea să vadă întinsa verandă acoperită cu olane. Dar în această casă splendidă, fiecare cameră era spaţioasă. Ai fi zis că nu e în China, cel puţin nu în China aceea care începuse în 1949. Vila fusese locuinţa unui împărat. Mobilele erau preţioase piese antice, alese cu grijă dintre cele mai frumoase opere ale celor mai pricepuţi artizani dinastici. Dar piesele antice erau alese nu numai din istoria Chinei, dar şi din alte arii din sud-estul Asiei. Erau acolo roţi de rugăciune tibetane, Buddha aplecaţi din lemn patinat din Thailanda; Buddha şezând, din bronz patinat, adus din Japonia. Mai era o serie de Asparazi, dansatori sacri, splendid sculptaţi în piatră, din cel mai însemnat tezaur arheologic al Cambodgiei, Templul din Angkor; temple miniaturale mandalice, sculptate în aur şi pietre preţioase, atât de fin întrepătrunse, încât îl ameţeau pe Jin Kanzhe când se uita la ele. În orice parte, oricât de mică, a vilei s-ar fi uitat, vedea valori care depăşeau de multe ori tot ce se afla în Muzeul Istoric de la Beijing.

— Nu văd cum vom fi capabili să finanţăm aşa ceva.

I se vedeau aburii răsuflării în aer. Ceea ce gândea, dar nu spunea, era: „Obsesia dumitale e să ne dezbini în cele din urmă.”

— Cred că eşti terminat, rosti o voce din umbră. Sau ţi-ai pierdut răsuflarea pentru o clipă?

Jin Kanzhe se răsuci. Expresia de pe faţa lui spunea mai mult decât orice cuvinte cât de serios era în legătură cu acest subiect. O mână veştedă se ridică, apoi căzu ca un

fluture care moare.

— Ia loc, tovarăşe Jin. Serveşte ceai de crizanteme. O să te calmeze.

— Nu-mi pasă de cât de mulţi bani va fi nevoie. Totuşi se apropie şi se aşează lângă scaunul aflat în umbră, pe o canapea de trestie împletită. Acceptă ceaşca micuţă de porţelan şi bău ceaiul fără să-i simtă gustul.

— Cred, zise vocea din umbră, că trebuie să devii conştient de propriile dumitale obsesii, tovarăşe Jin.

— Ce înseamnă asta?

— Tiradele dumitale au devenit nu numai mai frecvente, ci şi mai pline de venin.

— Finanţele sunt domeniul meu.

— Ca şi al meu, tovarăşe Jin. Te-aş ruga să nu ai lipsa de curtoazie de a mă considera prost pregătit.

— Tovarăşe Huaishan, viitorul nu poate fi cunoscut. Nimeni nu se poate pregăti pentru toate eventualităţile. Nici chiar dumneavoastră.

— Sigur că nu. Dar luptătorul prudent poate să interpreteze terenul din jur prin variabile pe care le poate lua în calcul.

O vreme fu linişte. Dogul uriaş care dormea lângă silueta din umbră se agita şi lătra în somn, visând poate că ucidea pe cineva. Jin Kanzhe se agita şi el. Nu-i plăceau câinii, mai ales aceia antrenaţi să aducă vânatul la comandă.

— Laşi pe seama mea strângerea banilor, zise Huaishan Han. Am mulţi prieteni şi mai am încă multe legături politice.

— Dar chiar şi aceştia, tovarăşe, pot să ajungă într-o zi la fundul buzunarului. Mi-e teamă că ziua aceea va sosi în curând.

— Vezi cât de profundă e obsesia dumitale, tovarăşe Jin? Ţi-am spus că banii nu sunt o problemă. Îmi trec prin mână ca un râu nesfârşit. De mult nu mă mai gândesc la bani. Ochii bătrânului aruncau flăcări, răsuflarea lui umplea încăperea cu *qi*-ul său în expansiune. Mă gândesc, în loc de bani, la *lizi* a noastră. La floarea noastră, care e şi arma

noastră, ce ironie… şi ce potrivire… ca tocmai ea să fie cea care să-l lichideze pe Jake Maroc! Şi asta la timpul potrivit, la timpul pe care *eu* îl voi alege. Aici bătrânul începu să râdă. El va alerga s-o întâlnească. Îl vom disloca din propriul său teritoriu. Şi o să alerge cu capul înainte să-şi întâlnească osânda. Capul lui Huaishan Han tremura de emoţie.

— Nu trebuie să-ţi mai reamintesc cât de mare şi bun a fost *joss*-ul nostru când am descoperit-o. Colonelul Hu o să facă minuni din mintea ei. El poate să facă din alb negru. Eu nu ochii mei l-am văzut făcând aşa ceva. Ah, ce dulce îmi va fi răzbunarea. Cu cât am aşteptat mai mult, cu atât va fi mai dulce.

Ce forţă îi vorbea cu aceste înspăimântătoare, incendiare hieroglife? Se întreba Jin Kanzhe. De unde venea lumina sinistră care lucea în spatele ochilor lui?

— Ştii la câtă suferinţă va da naştere răzbunarea mea, tovarăşe Jin? Dumneata nu poţi să ştii, dar eu, eu pot! La o enormă suferinţă! Mai multă decât ar putea să îndure un om.

Atmosfera din vilă părea încărcată de forţa urii şi a mâniei lui Huaishan Han. Jake Maroc – de fapt ar trebui să spun Jake Shi – e ultima mea ţintă. Iar acum îl antrenăm pe asasinul perfect pentru el! Vocea lui, altădată atât de fragilă, părea să aibă ecou în camerele pline cu comori. Gândeşte-te la asta, tovarăşe Jin. Cea care îl va hăitui şi îl va ucide va fi propria lui fiică!

Jake îi văzu pe Neon Chow şi pe Tsun Trei înjurături mergând pe chei, la câteva sute de picioare în faţa lui şi era gata să-i strige, când începu bubuitul pistoalelor automate. Chiar în clipa în care începu să alerge, gândi: „Sunt pistoale Gion 30-09!”

Inima îi îngheţă, sufletul îi tremura, în vreme ce împingea oamenii care-i stăteau în cale. Noaptea explodase în zeci de mii de fragmente incandescente. Nu-şi putea ţine respiraţia. Şi în el ardeau parcă focuri, când se gândea la femeia care

îl urmărise, la faptul că ar fi fost cu mult mai devreme aici dacă ea nu l-ar fi făcut să întârzie. Dacă nu l-ar fi făcut să întârzie!

Şi din trecut îi apăru Lan, plină de sânge, pe jumătate scufundată în râu, strigând: „tata, tata!”; visul şi realitatea întrepătrunse ca o lovitură bruscă, a unei bucăţi de granit izbindu-l în piept.

— Jake… Jake… Blestemaţii de ucigaşi, Jake!

Neon Chow alergând alături de el. Frica ei parcă plutea în aer, în vreme ce el sărea într-o barcă.

— Cheamă poliţia! strigă el, împingând-o, în timp ce pornea.

Puse motorul în mişcare, se strecură printre uliţele înguste ale portului, printre joncile înalte şi ambarcaţiunile scunde. În spatele lui sclipeau vesel luminile oraşului, ca nişte pietre preţioase; noaptea era străbătută de explozii puternice, de mirosul de praf de puşcă, în vreme ce moartea îşi intona înspăimântătoarea litanie, un cântec runic, vechi cât vremea.

„Ce s-a întâmplat?” se gândea el. „Ce s-a întâmplat?”

Concentrat asupra felului în care conducea barca îşi croi o potecă întortocheată prin oraşul plutitor până când ajunse la jonca lui Tsun Trei înjurături.

Văzu barca legată de o latură a joncii şi opri motorul, plutind fără zgomot; ochii lui de aramă cercetau întunericul, fiecare centimetru pătrat din împrejurimi, cu toate simţurile în alertă.

Barca se lipi de joncă, cu o izbitură, iar Jake era deja pe marginea ei. Se căţără pe frânghia care se învârtea pe o latură a joncii, punând o mână după alta, simţindu-şi răsuflarea în urechi, cu inima grea, să-i spargă pieptul.

Puntea era învăluită în umbră. Luminile de la Jumbo erau departe, scânteierea lor era prea slabă ca să străpungă întunericul.

Mirosul de exploziv plutea ca o miasmă amară şi sufocantă. De jos se auzeau sunete uşoare, ca şi cum

şoarecii ar fi invadat bucătăria.

Existau două ieşiri ale punţii de jos; Jake luă o ladă şi o aşeză peste cea de a doua trapă închisă. Apoi începu să se târască de-a lungul punţii, în direcţia pupa.

Noaptea era foarte întunecoasă. Începuse să burniţeze şi Jake tremura în drumul lui spre pupa. Dintr-o dată se opri, nemişcat ca o piatră. Apoi se ghemui pe vine şi întinse o mână, simţi umezeala călduţă şi lipicioasă şi ştiu înainte ca ochii să deosebească formele întunecate îngrămădite în faţa lui. Paznicii lui Tsun: unu, doi, trei, gâtul le fusese tăiat aproape complet, cu sârmă.

Jake se târî în jurul lor, se uită atent în întunericul tambuchiului deschis. „E întunecat ca intrarea în iad”, îi trecu prin minte şi simţi cum ceva i se opreşte în gât. „Oh, Buddha, fă să fie tata în siguranţă!” Dar acum era din nou atâta linişte, încât se cutremură. Lipăitul ritmic al vălurelelor izbindu-se de carena joncii părea amplificat, impactul elementelor asupra creaţiei omului.

Aici mirosul de exploziv era şi mai puternic. Aburi se ridicau cu o lentoare spectrală de pe puntea de jos. Nu avea timp să gândească limpede, să ia în considerare toate variantele. Ştia că tatăl lui e jos şi că nişte invadatori înarmaţi cu pistoale automate Gion deschiseseră focul.

Avem mulţi duşmani în multe ţări.

Cine era jos cu tatăl lui? Ce vânt rău îi adusese aici? Dacă Zilin murise, chinezii ar fi spus joss – aşa e soarta – şi şi-ar fi continuat viaţa. Dar Jake nu putea face astfel. Deşi era şi el pe jumătate chinez, jumătatea lui occidentală se revolta împotriva unei lumi atât de hidoase. Soţia lui, fiica lui, prietenii lui… şi acum tatăl lui? Toţi morţi? Ce destin rău era acesta? Departe de a fi *Zhuan*, era omul cel mai nefericit din lume.

Dacă nu poţi fi neîndurător, Jake, atunci „revolta” mea se va risipi zadarnic.

Jake se simţea la fel ca atunci când se deşteptase scâncind, visul despre Lan încă apăsându-i creierul. Şi dacă Bliss ar fi fost în clipa aceea lângă el, nu l-ar mai fi

recunoscut, sub masca asta teribilă, monstruoasă, de ură, mânie şi frică, asemenea desfigurării unei creaturi mitice.

Suferinţa şi agonia îl întovărăşeau în vreme ce cobora prin tambuchi, înaintând pe scara abruptă ca un animal nocturn, alunecând şi mişcându-se tiptil ca un păianjen, agăţându-se numai ici şi colo, cât să-i ajute coborârea.

În pântecele joncii, duhoarea morţii îl izbi drept în faţă ca un vânt noaptea, pe munte, asemenea mirosului animalelor neliniştite după ce au ucis.

Şi umbrele năvăliră într-o mişcare ameţitoare.

Jake se prefăcu a se îndrepta spre stânga şi se răsuci cu tot corpul spre dreapta. Lumină strălucitoare şi erupţia unui tunet. Bucăţi de lemn rotindu-se huruind; el nevoit să-şi acopere ochii; era uşor să fii orbit de o lovitură din apropiere în locurile astea strâmte.

Izbindu-se de ceva cu piciorul în faţă, ascultă duruitul şi zdroncănitul în golul înspăimântătoarei linişti.

O mişcare înapoi spre stânga, o lovitură cu pumnul repezit înainte, văzu un cap rostogolit pe spate, străfulgerarea scurtă a ochilor larg deschişi, apoi falca revenind la loc şi o altă izbitură, pârâitul osului spart.

Sânge peste el, fierbinte şi lipicios, înnegrindu-i mâinile în întuneric, un chirurg întunecat făcându-şi meseria, tăind şi ciopârţind cu înspăimântătoare precizie.

Gion, ori geamătul lui, izbucnind aproape, foarte aproape şi Jake trăgând în piept aerul de care avea nevoie şi, deschizându-şi gura cât putea de tare, ieşind la luptă cu *kiai*, strigătul de luptă al războinicilor, menit să-ţi îngheţe sângele, să ameţească şi să îngrozească duşmanul.

Scopul atins, apoi croindu-şi drum în faţă gata să întâmpine umbrele însufleţite desprinse dintre cele neînsufleţite. Auzi un duruit şi aproape alunecă pe o pată de sânge ce acoperea puntea sub picioarele lui.

Nu scoseseră nici un cuvânt şi asta îl îngrijora. Nu ştia câţi sunt, ştia doar că sunt mai mulţi decât unul. Simţi liniştea profesioniştilor şi ceva mai mult, un element cu care era şi el foarte familiarizat.

— Era un *Dantai*? O echipă?

Era posibil? Fără să lase timp, căci atacau coordonaţi, cel rănit împreună cu ceilalţi? Imposibil!

Căzu pe spate, după o serie de lovituri ratate în cuşca toracică, care îl lăsaseră fără aer. Inspiră răsuflarea lor, sudoarea lor, miasma animalelor care ucid: o haită. O echipă?

Patul unui pistol automat îi izbi ţeasta într-o parte, făcându-l să vadă stele verzi. Fu literalmente orb timp de câteva bătăi de inimă şi ei profitară cu iuţeală de avantaj, acţionară pe loc asupra cuştii lui toracice, din nou scoaseră aerul afară din el.

Încă o lovitură şi Jake gemu înăbuşit. Încă una ca asta şi coastele i se vor rupe şi se vor despica, ca şi falca duşmanului, iar hemoragia internă se va porni. Acesta va fi sfârşitul!

Îşi îndreptă poziţia înclinată şi rată. Atunci înţelese. Descoperi ceea ce Bliss aflase deja. Nu mai avea *ba-mahk*. Într-o străfulgerare ştiu că nu-l va mai regăsi niciodată. Capacitatea de a se scufunda în mediul înconjurător, de a afla pulsul energiei *qi* din jurul lui dispăruse. Pentru totdeauna! Se simţea ca un om care se trezeşte şi descoperă că peste noapte şi-a pierdut în chip misterios vederea.

Fo Saan îl învăţase să-şi folosească „pulsul”. Aşa câştigase la *wei qi*, aşa îşi planificase strategiile în viaţă. Prin el vedea în întuneric, prin el ghicea intenţiile celor din jur. Prin el învingea în luptă.

Iar acum înlăuntrul său nu era decât un gol, o rană deschisă, o genune mai întunecată decât întunericul care îl înconjura. Era asemeni oamenilor obişnuiţi. Se simţea complet neajutorat.

Simţi din nou gura pistolului Gion lângă el şi mormăi, întinzând orbeşte înainte degetele cercetătoare. Din întâmplare şi pentru că se afla în apropiere, găsi pistolul automat, îl apucă şi folosi o aruncare *aikido*, utilizând impulsul celuilalt şi propria sa poziţie imobilă ca pe un punct

fix de sprijin, pentru a-şi aduce duşmanul cât mai aproape, în interiorul unui arc.

La capătul arcului, când simţi chiar în faţă răsuflarea gâfâită a adversarului, îşi coborî muchia mâinii libere într-un unghi care să compenseze faptul că el însuşi nu avea un punct de sprijin.

Dar din această poziţie înclinată nu putea să lovească cu toată forţa necesara. Vertebrele gâtului celui care îl înghesuia nu trosniră. Îşi simţi duşmanul adunându-şi puterile şi se rostogoli pentru ca altfel, în clipa următoare, ar fi fost mort; simţise cum ţeava pistolului coboară din nou, de data asta pocnindu-l în ţeastă.

Un braţ îi era ţintuit sub el. Se lupta să şi-l elibereze, dar era lipit chiar de peretele despărţitor şi nu avea nici un pic de loc. Simţi o mişcare lângă el, intenţia de a ucide şi îşi repezi mâna liberă înainte, cu degetele întinse, lipite, încordate ca o lamă de oţel. Fără nici un gând conştient, îşi repezi mâna transformată în armă în marginea de jos a sternului adversarului; prin piele, muşchi şi tendoane. Simţi arcul inimii şi apăsă. Sângele şi fecalele ţâşniră, în timp ce sfincterul ceda.

Dar se ocupase prea mult de un singur adversar şi ceilalţi – era doi sau trei? — Năvăliră peste el. Mirosiseră moartea compatriotului lor şi, dacă erau într-adevăr o „echipă”, îi simţiseră chiar şi momentul sfârşitului.

Simţi un pistol şi atacul altui trup. Izbi cu piciorul în faţă gândindu-se că poate ceilalţi erau prea dependenţi de lucrurile acestea. Greşi şi se simţi brutal pedepsit pentru eroare. De astă dată simţi că o coastă cedează şi ştiu că aici avea să moară – în coridorul întunecos şi îngust, în mirosul de explozibil, de sânge şi de excremente, des ca o ceaţă. Simţi cum îl cuprinde frica. Pentru că îşi pierduse „*pulsul*”, strategia inamicului îi rămânea opacă, alcătuită din momente disparate înşiruite unul după altul, nu parte a unui întreg organic, pe care să-l poată cunoaşte şi folosi pentru apărarea lui şi înfrângerea lor.

Asupra lui năvăleau doi indivizi şi nu avea nici o şansă,

trebuia să-l aleagă pe unul şi să-l atace, în vreme ce devenea vulnerabil din partea opusă. Simţea cum conştiinţa îl părăseşte, cum lumina din ochi devine tot mai neregulată, întreruptă de perioade din ce în ce mai lungi de întuneric absolut, din care îşi revenea înfiorat şi cuprins de panică din cauza dezorientării.

Şi, asemeni unui om care se scufundă pentru ultima dată într-o apă îngheţată, se agăţă cu disperare. Controlul îi cedă; nu mai gândea conştient; poate că avea chiar dorinţa de a muri aici, împreună cu tatăl său, căci nu mai avea nici o raţiune să continue o viaţă atât de blestemată. Dar inconştientul sau, mai exact, acea parte a minţii care se află între conştient şi inconştient şi care guvernează atât de intens gândirea intuitivă se ridică să-l salveze.

Într-un spaţiu atât de înghesuit, *atemi* sau loviturile normale erau absolut nefolositoare, aşa încât gândirea primitivă căută să folosească lipsa de spaţiu în avantajul organismului.

Jake lovi cu putere, făcându-l să se clatine pe unul din adversari. Dar mai exista şi al treilea – acum Jake le aflase numărul – care ataca deja. În apropierea acestuia, Jake ştiu instinctiv că e cel cu falca ruptă. Folosi lucrul acesta, izbi de-a curmezişul cu dosul mâinii, având destul spaţiu pentru asta şi fu răsplătit cu un geamăt profund. Nici măcar nu strigase, o parte din el înregistrase faptul.

Căută imediat cartilagiul cricoid, îngropat sub cartilagiile protectoare din gâtul adversarului. Folosi amândouă degetele mari coordonate ca să-l pătrundă şi corpul de deasupra lui îşi găsi moartea, cu un suspin uşor, asemeni aerului care iese dintr-un balon, la o petrecere de copii.

Jake se ridică, îşi scutură capul ameţit, simţurile lui căutau deja în întuneric ultimul duşman. Zări lucirea unui pistol şi se repezi spre el, văzând roşu, sufocat de mânie, simţind cum îi explodează numai stele în spatele ochilor, cu creierul întunecat şi funcţionând lent, în vreme ce se apleca spre pistolul Gion, ţinut strâns în mână de un om mort.

Bliss auzi răpăitul pistolului o dată, de două ori, apoi liniştea, atât de lungă şi nenaturală, încât era tentată să iasă din ascunzătoarea pe care şi-o găsise în adâncurile marelui dulap orizontal pentru haine. Dar să iasă ar fi fost o greşeală, ştia bine, iar ea era disciplinată.

„Răbdare”, gândi. „Răbdare!” Sări în picioare când auzi a treia explozie a pistolului automat. După asta nu mai auzi nimic, în afara lipăitului automat. Încet, cu grijă, se târî afară. Şi îngheţă.

Forţându-şi ochii să privească în întunericul de sub punte, începu să discernă o mişcare. Putea să spună după formă că e vorba de o singură siluetă omenească, dar mai mult nu putu să deosebească. Unghiul era prea ascuţit, aşa încât chiar şi posibilitatea de a discerne înălţimea era pierdută.

— Jake, spuse ea. Unde eşti?

Silueta se târa de-a lungul coridorului, o umbră întunecată pierdută în semiîntunericul înspăimântător de sub punte. Undeva era aprinsă o lampă care se rotea nebuneşte, alternând lumina cu umbra.

Silueta dispăru, apoi reapăru brusc chiar lângă ea, zăpăcind-o. Ţinea capul ridicat, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi ea scânci.

Omul se repezi la ea; era ca o pată întunecată în mişcare. Pistolul Gion apăru, o bucată de metal care o izbi în piept, împingând-o pe spate. Piciorul i se împiedică de o frânghie care devenise lunecoasă din cauza burniţei şi căzu greoi pe o parte. Simţi greutatea lui deasupra şi încercă să se răsucească şi sa se elibereze, îl lovi cu un *atemi*, dar unghiul nu era bun şi el îi respinse fără greutate lovitura slabă. În lupta corp la corp ea era vulnerabilă, iar el veni dintr-un unghi oblic, ameţind-o.

Simţi cum o înjunghie şoldul; ochii i se deschiseră mari de frica. Se aflau undeva aproape de lumina care se învârtea nebuneşte şi putea să-l vadă. Îşi repezi capul spre el şi în ultima clipă îl muşcă din toate puterile. Dinţii îi pătrunseră pielea gâtului. Îi înfipse şi mai tare, desparţi muşchi şi tendoane şi îi văzu capul dându-se pe spate, într-

o mişcare reflexă.

Mâna lui dădu drumul pistolului şi începu s-o zgârie, încercând s-o îndepărteze de gâtul lui. Dar asta era ultima ei speranţă şi nu avea de gând să se lase înfrântă. El se mişcă într-o parte şi în alta, iar ea se zgâlţâi împreună, cu el, ca un câine cu osul în gură. Refuzând să dea drumul prăzii sângerânde. Îi simţea gustul sângelui, sărat şi dulce în acelaşi timp şi se străduia din răsputeri să nu scuipe lichidul fierbinte.

Degetul lui mare îi găsi gâtul şi începu să apese. O făcuse rapid, era o improvizaţie, nu putuse găsi locul exact. Ea gemu adânc din gât şi se răsuci; degetul lui alunecă. Dar nu înainte ca ea să facă efortul de a nu vomita.

Degetul lui reveni şi de data asta găsise locul, începuse apăsarea şi asta însemna că va fi lichidată, căci dacă nu-i dădea drumul, îi va tăia posibilitatea de a inspira.

Îi simţi apăsarea degetului, presiunea începu să fie sufocanta; se lupta pentru aer.

Îşi aşeza picioarele într-o poziţia potrivită, ridică un picior cu o mişcare rapidă şi puternică şi îşi repezi genunchiul la îmbinarea coapselor lui. Îi auzi geamătul; ochii le erau foarte apropiaţi, privirile întrepătrunse, ca într-o îmbrăţişare intimă, dar lipsită de dragoste. Mâna lui alunecase de pe gâtul ei, puterile îl părăsiseră.

El tuşi şi Bliss îl muşcă din nou. „Acum am o şansă”, se gândi.

El o lovi chiar sub sânul stâng şi ea îşi simţi inima oprindu-se. O cuprinse un val de ameţeală şi se gândi: „L-am subestimat”. O cuprinse greaţa, aşa încât fu obligată să-şi deschidă fălcile.

El o lovi din nou în acelaşi loc. Lui Bliss i se uscă gura, gemu. I se urcă stomacul în gât şi începu să vomite.

El se clătina în genunchi, cu o mână la rana adâncă pe care dinţii ei i-o făcuseră la gât. Cămaşa îi atârna pe umăr. Buzele îi erau strâmbate de un rânjet. Îşi arăta colţii. O lovi din nou. Bliss vomită. El se ridică în picioare şi o izbi cu piciorul, gemând din cauza efortului şi a durerii de la braţ. O

izbi cu picioarele iar şi iar, cu frenezie acum, mânios pe sine că putuse să fie împiedicat atât de sigur de o femeie.

El alunecă din cauza umezelii şi, cu un ultim efort disperat, Bliss se ridică apucându-l de braţul rănit. Scoase un scrâşnet strangulat şi, folosindu-şi braţul sănătos, încercă s-o doboare. Bliss gemea, dar se ţinea orbeşte de el. Era plină de sânge şi de vomă. O mai izbi o dată, acum mai dureros şi strânsoarea ei alunecă, pumnul ei îi trase în jos cămaşa şi o sfâşie, lăsându-l gol de la umăr la talie.

Pentru o clipă ochii ei se căscară din pricina celor ce vedea, apoi el se repuse pe picioare şi, clătinându-se un moment, o izbi din nou, cu ultimele forţe care îi mai rămăseseră. Iar ei nu-i mai rămăsese nimic de care Să se agaţe, în negura profundă care o învălui dintr-odată.

„Eu sunt lumea”, înregistră subconştientul ei.

Bliss, legată de Jian prin actul comiterii crimei pioase – dacă va fi existând „crimă pioasă” şi dacă va fi fiind recunoscută de Buddha – devenise o parte din *qi*-ul în expansiune al *Jian*-ul.

Fusese o clipă în care respiraţiile lor fierbinţi fuseseră legate între ele, de o parte şi de alta a pernei, o clipă în care esenţele lor se pătrunseseră una pe alta, prin învelitoare.

Îngrozită, Bliss simţise o agitaţie, o mişcare sub ea. Îşi deschisese ochii, dar nu văzuse decât fragila lui siluetă înţepenită ca o statuie sub ea. Poate că murise deja. Presupusese că acum nu va avea nevoie de mult efort ca să-i ia viaţa.

Dar când îşi închisese din nou ochii, simţise mişcarea şi nu putuse spune dacă îşi avea originea în exteriorul sau în interiorul ei.

Teatrul minţii ei era plin de imagini, ca şi cum ar fi visat, sau ca şi cum plămânii i-ar fi fost plini de „lacrimi de mac”.

Ea îşi dilatase eul spre adâncurile Mării Chinei de Sud. Era noapte, cerul era răvăşit de ploaie şi de vânt. Şi totuşi putea să vadă delfinii ţâşnind din întunecimea de cerneală a

oceanului, urmând dâra înspumată şi luminoasă pe care o lăsa marele grup de balene. Delfinii săreau în jurul lor, se chemau unul pe altul cu ciudate fluierături înalte, care contrastau cu dialogurile joase, îngânate, ale balenelor, rostite ca o rugăciune; o simfonie subacvatică, care îi umplea ochii de lacrimi.

Plângea pentru toată viaţa din jurul ei. I se părea că fusese oarbă şi surdă până acum, până în momentul revelaţiei.

Qi-ul ei se afla pretutindeni în acelaşi timp şi tot ce atingea, îmbrăţişa cu o impetuozitate pe care numai dragostea adevărată o poate naşte. „De unde proveneau astfel de sentimente pure?” se întreba.

Niciodată înainte nu mai trăise astfel de emoţii.

Apoi deveni conştientă că nu *qi*-ul ei era cel care peregrina, ci *qi*-ul altcuiva. Înţelegând asta, înţelese şi al cui *qi* era.

Era atât de evident, iar ea era uimită că putuse măcar o clipă să creadă că fusese propriul ei *qi*.

„Dar tu ai murit”, se gândi. „M-ai rugat să te ucid în felul acela mult prea omenesc, pentru ca să nu fie pângărit *qi*-ul tău de gloanţele unui asasin. Asta să însemne că n-am reuşit?”

Dar în adâncul sufletului Ştia răspunsul. *Jian*-ul murise.

Atunci ce i se întâmpla *ei*?

Se întoarse, pătrunsă de frumuseţea inefabilă a recitalului muzical de sub valurile Mării Chinei de Sud.

Se scufundă în adâncuri, pe aripile puternicului *qi*, până când din nou o înconjurară lunecoasele fiinţe, creaţii şi ele ale atotputernicului Buddha.

Jake se trezi scuipând sânge. Se sprijini uşor, până când îi reveni pe deplin conştiinţa. Se ridică în genunchi, se sprijini de peretele despărţitor. Îl străbătu durerea, făcând să-i ia foc nervii, îngreunându-i gândirea şi coordonarea mişcărilor.

Al treilea bărbat! Jake îşi reaminti greşeala, cum se repezise la omul mort pentru că văzuse pistolul. Al treilea

bărbat îl atacase din spate. Cât de neajutorat sunt fără „*puls*”, se gândi.

Se întinse şi mişcarea aproape că îl făcu să geamă. „Coatele mele”, se gândi şi simţi cum se învârteşte pământul cu el, cutremurându-se de durere. Totuşi se părea că nu avea nimic rupt.

Culese pistolul. Trebuia să descleştеze degetele cadavrului unul câte unul. Folosi peretele despărţitor ca punct de sprijin şi se ridică în picioare. Păşi cu grija peste cadavru şi se îndreptă de-a lungul coridorului, spre cabina tatălui său.

Simţi vântul nopţii suflând chiar înainte de a ajunge la uşa deschisă. Îşi strecură capul înăuntru şi îşi spuse: „Oh, Buddha, nu!” Pereţii, tavanul, podeaua erau ciuruite e găuri, sfărâmături, cioburi măturate de vânt. Se simţea încă puternic mirosul de exploziv.

Intră, fără să simtă nimic, ca şi cum picioarele nu ar fi fost ale lui. Trase cocoşul pistolului, iar al treilea bărbat se aplecă în faţă, dând la iveală bucăţi de hârtie, de perne, picioare de masă. Şi ceea ce se afla în spate. Avea gleznele încrucişate, un braţ îi era aşternut peste faţă, fie din cauza căderii, fie din pricina împuşcăturilor.

Jake aruncă pistolul şi alergă să-şi ia tatăl în braţe.

Jianul era atât de uşor, de uşor, ca şi cum ar fi fost alcătuit din aer. Perna pătată de lângă el cântărea probabil mai mult.

Să-l găsească după atâţia ani, numai că să-i fie luat acum… în felul acesta! Ce crudă şi nepăsătoare era viaţa! *Joss*. Ce era *joss* la urma urmelor, dacă nu doar un concept de destin? Cum să poţi accepta o astfel de soartă monstruoasă? Ar fi fost inuman s-o accepţi!

— Cât urăsc această viaţă!

Ecoul strigătului pe care-l scoase îi răsună în creier. S-ar fi putut să fie primejdios în jurul lui, dar nu-i mai păsa. În clipa aceea nu mai exista decât pierderea. O dragoste ce se răspândise în el mai puternică decât orice dragoste cunoscută vreodată şi care, asemeni pângăririi unei flori

preţioase, fusese tăiată înainte de a fi apucat să înflorească.

Era copleşit de tristeţe şi de o spaimă pe care o găsea insuportabilă. Toată viaţa fusese lipsit de încrederea, de protecţia şi alinarea pe care numai un tată le poate aduce. Faptul că îl găsise pe tatăl lui adevărat fusese în viaţa lui o uşurare fizică de proporţii uriaşe. Prezenţa lui Zilin fusese hotărâtoare, îl emoţionase pe Jake până în adâncul fiinţei.

Iar acum…

Bliss!

Îşi smuci capul în sus, inima începu să-i bată mai repede… Să fi fost şi ea aici? Să fi fost aici în timpul atacului? Jake îşi reaminti că Bliss îi alina durerile tatălui său.

Tandru, aşeză la loc trupul fragil al tatălui său şi, şchiopătând uşor de durere, porni de-a lungul coridorului. La piciorul primei scări ce ducea spre punte se opri şi îşi înălţă capul. Ascultă, dar nu auzi nimic altceva în afară de scârţâitul joncii.

Începu să se retragă, apoi, privind peste umăr, văzu formele chircite. Se întoarse. Înţelese-că ar fi trebuit să fie conştient de prezenţa lor cu mult timp înainte. Pulsul ar fi trebuit să le reveleze prezenţa.

O văzu şi îngenunche.

— Bliss, zise el. Zăcea pe o parte, ceva curgea pe podea, numai negru în întuneric. Sânge!

— Bliss!

O întoarse cu faţa spre el, o luă în braţe, o legănă. Îi îndepărtă părul negru, năclăit de sânge, de pe faţa palidă şi zise: Bliss! Îi sărută buzele arse şi, ca într-o poveste pentru copii, genele ei începură să fluture.

— Jake! Vocea îi era aproape de nerecunoscut.

Iar el se gândi „Mulţumesc lui Buddha, trăieşte.”

— Nu vorbi, Bliss. Eşti în siguranţă. O pipăi cu vârful degetelor, ca un expert, ca să vadă cât era de grav rănită. Acum stai liniştită. Ea se lupta să vorbească din nou, buzele i se mişcau spasmodic, limba îi ieşise din gură.

— Ssst! Zise el.

— Jake! Era în ochii ei ceva pe care ştia că nu-l poate opri şi îşi aplecă înţelegător capul. Jake! Văzu că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Omul era Yakuza.

La început, el crezu că n-a înţeles bine. Ce? Ce era?

— Yakuza, Jake. Yakuza.

— Imposibil, Bliss. Poate că te-ai înşelat. O să mai vorbim despre asta…

— Tatuajele! Rămase foarte tăcut când îi auzi cuvintele. Tatuaje cu un phoenix şi un păianjen. *Irezumi* – tatuajele tradiţionale japoneze. Purtate doar de clanurile din lumea interlopă japoneză.

— Era Yakuza, şopti ea.

— Bliss, ce a… Dar ochii ei se închideau, respiraţia devenea tot mai profundă şi mai lentă, iar Jake se gândi: „Trebuie s-o duc la spital.”

O urcă pe scara dinspre punte legănând-o în braţe şi, ajuns sus, azvârli capacul tambuchiului deoparte. Scoase capul cu grijă şi cercetă puntea. Acum ploua mai tare şi se simţea mirosul mării, proaspătă şi limpede, iute din cauza fosforului şi a sării.

Îşi ridică fruntea. „Tată, am nevoie de tine. De ce te-ai dus când am atâta nevoie de tine?” Dar nu primi nici un răspuns.

Totul fusese pus în mişcare, acum zarurile fuseseră aruncate. Într-adevăr, nu mai există întoarcere. Ce se va întâmpla dacă se înşelase? Dacă judecase greşit strategiile duşmanilor? Ce va fi atunci? Cine îl va salva? Cine va putea apăra Cercul? Şi pe Jake, *Zhuan*-ul în clipa aceea nu se simţea capabil să apere nici măcar viaţa unei insecte, necum acea înfăptuire care durase cincizeci de ani şi care era menită să refacă faţa Asiei.

Marea bătea în carena joncii, cum făcuse întotdeauna; stelele, ascunse după norii de ploaie, continuau să sclipească, reci semnale enigmatice. Universul continua să existe, nepăsător, obişnuit cu suferinţa omenească.

Jake se cutremură. Îi era frig, stând în întuneric. Ploaia îl

lovea, bătând toba pe punte şi deşi se afla la bordul joncii unchiului său, în portul Aberdeen, ştia că se află de fapt la poalele acelui munte legendar de care îi vorbise Zilin.

„Tată! Oh, Tată! Am avut atât de puţin timp! …”

Plângea, lacrimile i se amestecau cu ploaia rece. Se aplecă peste trupul fără simţire al lui Bliss şi îl legănă, legănându-se şi el.

Shan, se gândi. Se înălţă negru şi ameninţător în geografia simbolică din mintea sa.

Muntele!

VARA 1945 - IARNA 1949

CHUNKING/ YENAN/ PEKIN

A fost odată... pe vremea când totul era posibil. Ca o poveste care a devenit viaţă – un mit straniu şi întortocheat al regelui Arthur în Orientul îndepărtat – a fost o vreme când în China dragonii cei uriaşi rătăceau pe munţi, când tunetele despicau cerurile, când râurile curgeau înroşite de sânge. A fost o vreme făcută pentru eroi şi pentru tâlhari.

Aceasta a fost vremea în care Zilin s-a întors la viaţă – şi vremea când au fost semănate seminţele morţii sale. Şi totul din cauza unei fete.

Pe de o parte, pare imposibil. Şi totuşi, deşi s-a petrecut în timpurile moderne, a fost o perioadă când nu numai eroii, ci şi vechile forme ale magiei se manifestau – probabil din porunca păzitorilor cereşti ai Chinei.

În zilele noastre, Chungking, aşezat la confluenţa râurilor Yangtze şi Jialing, este un oraş modern, agitat, cu străzi largi, arhitectură oarecare, construit pe un promontoriu stâncos, care coboară abrupt spre apele pline de bărci şi de jonci încărcate de mărfuri.

În acele zile când existau dragoni şi fulgere, când oraşul mai era cunoscut încă sub numele de Chungking, el era clădit pe stâlpi şi alcătuit din căsuţe de culoarea smântânii, acoperite cu ţiglă cenuşie. Pe străduţele înguste, femei aplecate de spate, cu pălării de paie, cărau mănunchiuri de nuiele sau coşuri neacoperite, pline cu ceai brut.

Atunci, ca şi acum, verile la Chungking erau înăbuşitoare, iar cei ce nu erau obişnuiţi cu o astfel de vreme căutau locul de refugiu de la poalele învăluitului în umbră jjnyun sian – Muntele de Mătase Roşie.

Într-o zi de la sfârşitul lui august 1945, Mao Zedong[9] şi

[9] Mao Zedong – în altă ortografie „Mao-Tse-Dun” – lider comunist chinez (n. 1893) – (n. red.)

tovarăşii lui se aflau pe strada Zengjiayan, la numărul 50. Făcuseră această călătorie – prima călătorie a lui Mao cu avionul – ca să aibă o întâlnire cu generalisimul Chiang Kai-shek şi cu ambasadorul preşedintelui Roosevelt, general maiorul Patrick J. Hurley. Se întâlneau ca să stabilească un compromis între cele două facţiuni chineze.

Roosevelt se manifestase deschis împotriva reluării războiului civil, care fusese ţinut în mână numai din cauza luptei mondiale, mai cuprinzătoare. Dar în particular, Roosevelt se temea de Mao şi de ideologia acestuia.

La rândul lui şi Mao era înclinat spre un compromis cu Chiang. Era foarte conştient cât de epuizate erau resursele naturale ale Chinei din cauza războiului. Nu se temea decât pentru viitorul ţării sale. Ştia că în China se simţea o nevoie disperată de industrializare, dacă ţara voia să fie competitivă pe arena internaţională de după război, iar ca să realizeze industrializarea, ştia prea bine, China avea nevoie de capital străin.

Dar şiretul Chiang era deja înaintea lui Mao în această privinţă. Numai cu câteva zile înainte semnase tratatul chino-sovietic de alianţă şi prietenie. În plus, mizând pe bine cunoscuta fobie a americanilor faţă de comunism, Chiang se aliase şi cu Statele Unite.

Pentru Zilin cel puţin, Chiang săvârşise o mare eroare.

Picioarele lui încercă să meargă pe două cărări ce se despart, îi spusese Zilin lui Mao în vreme ce zburau spre sud, iar lucrul acesta se poate dovedi dezastruos pentru China, dacă el va continua să reprezinte ţara.

— Într-o coaliţie ca aceea la care mă gândesc, spusese Mao, putem cel puţin să-l controlăm.

— Mă îndoiesc serios de asta, tovarăşe Mao. Cel care are controlul asupra armatei, a spus de atâtea ori Chiang, acela guvernează naţiunea. Atâta timp cât crede asta nu poţi discuta cu el.

Consilierii militari americani stau lângă cotul Jui Chiang şi îi suflă la ureche rezultatul expertizelor lor. Lângă celălalt cot se află Stalin şi Molotov. Ruşii înaintează deja în

Manciuria. Într-adevăr, distrug duşmanul nostru comun, pe japonezi, dar nu cumva mai au şi alt motiv, mult mai înspăimântător pentru a invada Manciuria? Ruşii râvnesc cu înfocare teritoriul acesta, tovarăşe Mao.

Mao tăcuse multă vreme. De la întâmplarea din munţii Yunnan, de acum doi ani, când strategia militară a lui Zilin înfrânsese acea parte din armata naţionalistă pe care Chiang o trimisese să-l distrugă pe acel care atunci nu era decât un conducător rebel aşezat în fruntea unei armate de ţărani, Mao îl urmărise cu atenţie pe Zilin, un bărbat cu totul remarcabil.

Mao fusese cel care dăduse ordinele; aşa încât în aparenţă devenise strategia lui Mao, victoria lui Mao şi din cauza ei renumele lui Mao se răspândise în provinciile din sud cu viteza fulgerului. Nici chiar Mao n-ar fi putut spune câţi oameni fuseseră recrutaţi pentru armata sa, numai pentru că existase această victorie. Ştia numai că în 1936 forţele lui numărau optzeci de mii de oameni. Acum armata regulată număra aproape un milion, iar miliţia – aproape dublu.

Zilin nu ceruse niciodată să fie recunoscut ca autorul hotărârilor; nu ceruse niciodată vreo răsplată de vreun fel oarecare. De fapt, atunci când Mao voise să-l ridice la rang de ministru, Zilin refuzase.

— Mulţumesc, tovarăşe Mao, spusese Zilin, dar modestia unei situaţii mai neînsemnate mi se pare mai folositoare. Îmi reaminteşte care e locul nostru în lume. Îşi plecase capul. Dacă, în anumite ocazii, dumneavoastră şi cu mine discutăm despre produsul gândirii noastre, faptul e nu numai constructiv, ci şi suficient. Zâmbise, iar Mao avusese ocazia să arunce una din rarele priviri care îi erau îngăduite, asupra felului în care se manifesta personalitatea interioară a omului. În afară de asta, cred că veţi fi de acord că aveţi deja destui consilieri publici. Cred că aş fi mai folositor pentru dumneavoastră şi pentru cauză, dacă aş rămâne ascuns în umbră, necunoscut şi nenumit.

Acum Mao ofta, contemplând peisajul Chinei lui iubite.

— Suntem într-o poziţie greu de susţinut, îi spuse lui Zilin. Avem nevoie de ajutor din afară. Sovieticii se tem de noi. După cum ştii, atât Stalin cât şi Molotov ne-au numit „comuniştii de margarină”, pentru că n-am urmat cu stricteţe directivele Moscovei. Şi, în afară de asta, susţin ei, „o adevărată revoluţie comunistă se înfăptuieşte cu ajutorul proletariatului, nu cu ajutorul ţăranilor.” Singura noastră speranţă e America. Americanii sunt deja aici; şi le place să-şi bage nasul în treburile interne ale altor ţări. Cred că industrializarea noastră de după război ar trebui să se producă acum cu ajutorul liberei iniţiative. Asta le-ar plăcea americanilor. Au bani, cu mult mai mulţi decât sovieticii... dacă îi manevrăm cum se cuvine, cred că putem obţine de la ei capitalul de care avem nevoie. Spre sfârşit, aş dori să petreci câtăva vreme alături de ajutorul lor de ambasador, Ross Davies. Înainte a fost maior şi, din câte am auzit, unul bun. Vorbeşte cu el despre Sun Tzu. Poate că, deşi nu e decât un diavol străin, va recunoaşte un spirit înrudit în arta războiului.

Am înţeles că ambasadorul Hurley îi spune totul. Aş vrea să ştiu ce gândeşte preşedintele Roosevelt. Aş vrea să ştiu dacă ne va susţine.

Zilin nu-şi punea atâtea speranţe în ajutorul american. Ştia că americanii îl folosesc foarte inteligent pe Chiang, ca pe capul lor de pod în China, pur şi simplu pentru că îl pot controla. Nu-şi făceau o astfel de iluzie despre Mao. Zilin se gândea la lucrul acesta când spuse:

— Şi ce vor face dacă se porneşte un război în China?

— Se ne intre în cap, zise Mao, că nu va fi război.

Dar chiar dacă Mao n-ar fi avut pentru Zilin o misiune specială, tot nu l-ar fi dorit la masa tratativelor când s-a întâlnit cu Chiang. Prima soţie a lui Zilin, Mai, fusese asistenta lui Sun Zhongshan – Doctorul Sun Yat-sen. Când, în 1925, generalisimul Chiang o rupsese cu Guomindan-ul lui Sun, oamenii lui, puternic înarmaţi, se reîntorseseră la Shanghai, pe atunci principala bază a Guomindan-ului şi îi distruseseră pe toţi ai lui Sun.

Oamenii lui Chiang veniseră noaptea după Mai şi o luaseră cu ei. Temându-se pentru ea, Zilin şi Hu Hanmin alergaseră după ea şi, înfruntându-i pe cei ce o ridicaseră, Zilin îi împuşcase. Dar nu înainte ca Mai să fie ucisă.

Poate că, după atâta timp, Chiang uitase întâmplarea şi toată vânătoarea de oameni care urmase. Mao nu ştia nimic. Dar era sigur că nu-i va lăsa pe cei doi să se întâlnească faţă în faţă. De fapt, el şovăise dacă să-l ia cu el pe Zilin. Dar, în cele din urmă, nevoia de a-l avea lângă el pe bărbatul mai tânăr fusese mai puternică decât pericolul posibil.

Prima întâlnire dintre Zilin şi Ross Davies se petrecuse într-o dimineaţă, devreme. Zilin era în mijlocul lui *tai chi chuan*. Dimineaţa era foarte calmă. Deşi soarele nu începuse încă sa bată în acoperişuri, aerul era deja greu de umezeala zilei. În vale, râul strălucea alb-albastru. Bărcile îşi strângeau deja pânzele. Undeva, pe valea îngustă, un cocoş cânta.

Davies se trezise acoperit de o sudoare rece. Stând culcat în pat, încercase să-şi umple plămânii cu oxigen. Privise împrejur. Era în zori, dar nu era răcoare. Era în China de câtăva vreme, dar nu se obişnuise cu climatul. Pentru el cea mai rea era vara; transpira chiar şi noaptea.

Se ridică din pat şi, după ce se îmbrăcă în grabă, ieşi afară. I se părea că mica lui cameră îl sufocă. Îşi şterse sudoarea de pe faţă, auzi cocoşul cântând şi, într-o clipă, îl observă pe Zilin făcându-şi exerciţiile.

Davies îşi luase cu el cartea despre tactica de război romană, cu intenţia de a se linişti citind la umbra unui copac. Acum stătea în lumina soarelui, privind cum îşi îndeplineşte Zilin ritualul de dimineaţă.

Probabil că nu era pentru prima dată când Davies asista la o demonstraţie de *tai chi*, dar era cu siguranţă prima dată când vedea ritualul îndeplinit cu atâta graţie şi dulce uşurinţă.

Omul acesta era singurul din suita lui Mao al cărui dosar militar Hurley hu fusese capabil să-l obţină. De fapt, despre

om nu se ştia aproape nimic. Chiar şi funcţia lui în ierarhia comunistă şi relaţia cu Mao era neclare.

Deşi la umbră era relativ răcoare, Davies asuda. Era un bărbat solid, cu un corp de atlet, care nu se îngrăşase la maturitate asemeni majorităţii contemporanilor săi, pur şi simplu pentru că Davies muncise pentru asta. De două ori pe zi făcea patruzeci şi cinci de minute de gimnastică intensivă. Cu excepţia verii în China, când i se părea că e mult prea cald ca sa mai facă ceva.

În vreme ce se uita la Zilin, se minuna. I se părea că nu a mai văzut niciodată înainte aceste mişcări lente, ale ritualului. Omul nu avea nici o greutate în respiraţie, deşi era aşezat direct în lumina soarelui; Davies nu putut să observe nici o picătură de sudoare pe trupul lui descoperit.

În cele din urmă, Zilin termină. Stătuse în ultima poziţie parcă o eternitate, cum i se păruse lui Davies. În curte, o pală de vânt ridică un vârtej de praf, pe care îl transformă într-un mic demon la picioarele lui Zilin. Fusese singura mişcare în împrejurimi.

Un câine lătră şi Zilin îşi reveni din ceea ce părea a fi o transă. Îl văzu pe Davies stând pe scara din faţa uşii, cu cartea în mână şi zâmbi.

— Bună dimineaţa, zise Zilin.

Davies înclină din cap, oarecum încurcat. Se întreba dacă nu greşise cu ceva. Era de doi ani şi jumătate în China şi încă nu era sigur care sunt obiceiurile.

— Am fost mirat de exerciţiile dumneavoastră de dimineaţă. Sper că nu v-am deranjat.

— Câtuşi de puţin. Zilin traversă curtea spre locul în care se afla Davies. Îmi face plăcere tovărăşia cuiva. Zâmbea, aşa cum învăţase că face diavolul străin. Asta îi făcea să se simtă oarecum la largul lor, asemeni semnalelor pe care şi le făceau animalele. Zilin citise o lucrare despre obiceiurile gorilelor de munte din Africa. Trebuia să te apropii de ele cu ochii în jos şi cu o expresie neutră, ca să le arăţi că nu ai nici o intenţie agresivă. Dacă ţi-ai fi arătat dinţii, asta ar fi declanşat un atac instantaneu.

Faan gwai loh, se gândi Zilin, diavolul străin – diavolii străini – semănau mult cu gorilele: erau puternici, periculoşi şi primitivi, iar când aveai de-a face cu ei, trebuia să fii sigur de motivele acţiunilor lor, dacă voiai să-i foloseşti.

— Vorbiţi foarte bine englezeşte, zise Davies, fără să-şi dea seama că folosea un ton condescendent.

„Se gândeşte la mine ca la o maimuţă”, îşi spuse Zilin. Ei bine, omul civilizat trebuie să se adapteze la tot felul de bădărănii, dacă vrea să-şi îndeplinească scopurile pe lângă diavolii barbari.

Am învăţat acum mulţi ani, la Shanghai, zise Zilin ca şi cum n-ar fi observat nimic. Un prieten din Virginia a fost atât de amabil încât să aibă răbdare să-mi fie profesor. Era o minciună sfruntată, dar scuzabilă, date fiind împrejurările.

Lui Davies i se aprinseră ochii.

— Şi eu sunt din Virginia, zise el. Ceea ce Zilin ştia foarte bine. Familia mea are o fermă dincolo de Roanoke. Tata creşte cai. Cai de curse. Cum îl cheamă pe prietenul dumitale?

— Sawyer, răspunse Zilin. Barton Sawyer. Şi ai lui erau fermieri, deşi nu prea cred că aveau de-a face cu caii.

— Nu cunosc acest nume, zise Davies, evident dezamăgit. Dar Virginia e mare, iar eu n-am mai fost cam demult pe acasă. De fapt, de când eram un băieţandru.

Zilin, urmărind expresia care îi îndulcea lui Davies trăsăturile feţei, se gândi „Ei bine, cel puţin anumite lucruri sunt universale.”

— Probabil că vă lipseşte Virginia tot atât cât îmi lipseşte mie Suzhou.

Davies zâmbi melancolic şi pe faţă i se aşternu o expresie adolescentină. Avea o gură mare şi mobilă, ochi albaştri limpezi şi un nas drept, patrician, neobişnuit în Asia. Chica de păr blond-roşcat îi acoperea ceafa într-un stil complet nefamiliar.

— Cred că îmi lipseşte. Scoase o tabacheră de argint filigranat, extrase o ţigaretă, îi oferi una lui Zilin care refuză politicos. Davies aprinse un chibrit. Cândva eram un călăreţ

destul de bun – unul care merge pe spinarea calului.

Zilin îşi reprimă nevoia de a mormăi şi de a striga ca o maimuţă. Deoarece el crede că am un vocabular englezesc limitat, se gândi, nu o să-l dezamăgesc. Pe viitor poate că voi fi în stare să mă folosesc de ignoranţa lui.

— În China caii sunt un fel de ciudăţenie, zise Zilin. Nu cred că aţi avut de prea multe ori ocazia să călăriţi.

Davies râse. Scoase fumul pe nări.

— Niciuna.

— Ei, poate că găsim pe-aici, prin împrejurimi, o fermă în care să aflăm pentru dumneavoastră vreun – îşi înghiţi cuvântul *armăsar* – vreun cal nobil de călărie.

— Într-adevăr? Davies coborî scările, renunţând la avantajul înălţimii adăugate. Ar fi grozav. Într-adevăr, absolut fantastic. Stătu un moment pe gânduri, scuturându-şi fumul ţigaretei.

— Fii atent, tovarăşe Shi, ce zici, ţi-ar plăcea să înveţi să călăreşti?

„Nu, atâta timp cât trăieşti tu “, se gândi Zilin. Cutremurându-se în sine, se imagină deasupra unei creaturi gigantice.

— Ar fi extrem de interesant, domnule Davies. Cred că mi-ar plăcea.

Ochii albaştri ai lui Davies deveniră vicleni – sau, se gândi Zilin, se îngustară atât încât puteau să pară vicleni.

— Ce aţi zice să-mi daţi lecţii de *tai chi chuan* în schimbul lecţiilor de călărie?

„Zece ani de ciumă să cadă peste caii tăi”, se gândi Zilin.

— E o idee splendidă, domnule Davies. Voi fi mai mult decât încântat să vă însoţesc într-o plimbare atât de interesantă. Să spunem mâine la cinci şi jumătate?

Davies înghiţi în sec.

— Dimineaţa?

Zilin înclină uşor din cap:

— Învăţaţi repede, sir.

Davies îi întinse mâna uriaşă.

— Aţi făcut o afacere.

Rânjea exact ca o gorilă.

De fapt, Ross Davies se dovedi un elev excepţional de rapid. Deoarece în *tai chi* nu exista nimic rapid, americanul se dovedi iute în a discerne aspectele mentale ale disciplinei. Lucrul îl surprinse pe Zilin într-o oarecare măsură, deoarece experienţa lui îi spunea că cei mai mulţi diavoli străini eşuau lamentabil în înţelegerea naturii filosofice a lui *tai chi*, pe care o lăsau pe seama bătrânilor şi a celor prea neputincioşi pentru a se dedica unei discipline „reale”, care implica viteză, forţă şi rezistenţă.

Adevărul era că *tai chi* necesita o mare forţă şi rezistenţă la efort, deoarece realizarea lentă a exerciţiilor cerea de departe mai mult control şi mai multă agilitate decât era nevoie atunci când treceai prin diverse poziţii dintr-o răsuflare. În ce priveşte viteza, trebuia s-o ai ca s-o păstrezi sub control, aşa cum cerea *tai chi*. În afară de asta, aici îţi era pusă la lucru şi mintea, ceea ce o situa foarte departe de gimnastica suedeză din armată.

Davies aduse în discuţie problema la începutul celei de a doua săptămâni de întâlniri matinale cu Zilin.

— Dacă încep să-mi fac sărituriile, zisese el pe o astfel de vreme mă simt supraîncălzit după un minut sau două. Dar *tai chi* pot să exersez mai mult de o oră şi mă *simt* perfect. Iar corpul se relaxează ca şi cum mi-aş fi făcut setul complet de exerciţii de gimnastică suedeză.

— Nu ştiu prea multe despre ceea ce numiţi dumneavoastră gimnastică suedeză răspunse Zilin. Dar ştiu că trupul şi mintea trebuie să fie una. Nu are sens să-l exersezi pe unul fără cealaltă.

Stăteau pe o bancă în curte şi beau ceai.

— Dorm mai bine de când am început *tai chi*. Fumez mai puţin, zis Davies. Şi, ia priveşte! – Îşi dădu ceaiul pe gât – pot să beau ceai fierbinte vara şi nu transpir. Ce spui de asta, tovarăşe Shi? Zilin râse.

— Spun că începi să devii chinez.

Făcuse cercetări şi găsise o fermă. Era aproape de coasta muntelui Jjnyun Shan, a Muntelui de Mătase Roşie, de unde se recolta cel mai bun ceai de Jjnyun din împrejurimi. Zilin presupunea că tocmai de aceea calul nu fusese ucis şi mâncat. Aici, din cauza dificultăţilor din agricultură, era mai valoros viu pentru familia ţăranului, într-adevăr, era un exemplar excelent, îl asigurase Davies pe Zilin la prima lor vizită. Mânca la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât familia ţăranului.

Toţi bărbaţii tineri – erau cinci fraţi – erau plecaţi la război, acasă rămânând doar tatăl, care avea o vârstă apropiată de a lui Zilin, mama şi trei fete. Pentru ei, calul era într-adevăr important, era singurul lor mijloc de supravieţuire în anii sumbri ai războiului. Aici, pe coastele fertile ale *shan*-ului, unde creşteau o mulţime de plante subtropicale răspândite din abundenţă, nu existau anotimpuri sărace. Ceaiul cultivat cu grijă creştea din plin, puternic, iar în China existau întotdeauna ceşti goale aşteptând să fie umplute.

În prima lor vizită, Zilin adusese cadou peşte şi tăieţei cu ouă, fleacuri pentru un diavol străin ca Davies, dar mană cerească pentru familia Pu.

— De ce nu le daţi nişte bani? întrebase Davies. Ceea ce îl determinase pe Zilin să-şi spună că, oricât ar fi de tentant, era inutil să crezi că maimuţele vor fi vreodată în stare să gândească.

În ochii lui Davies se risipise o cantitate înspăimântătoare de plecăciuni şi de palavre, ţinând seama că aceşti oameni nu erau decât nişte ţărani. Dar făcuse ceea ce îl rugase Zilin să facă. Poate ca oamenii aceştia sunt ţărani, raţiona el în timp ce se afla în genunchi, făcând plecăciuni, dar au un cal.

— E ceva de animalul ăsta, spusese el mai târziu, în şubreda improvizaţie care servea drept grajd. Îşi trecuse palma peste crupa voinică a calului, simţise împletitura muşchilor lungi unduindu-se sub mâna lui.

— Sunt surprins că îl îngrijesc atât de bine.

— Aţi încercat vreodată să purtaţi în spate o jumătate de tona de frunze de ceai şi să coborâţi cu ea coasta muntelui, domnule Davies?

Davies, continuând să examineze armăsarul, zise:

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Prin urmare, trebuie să avem extrem de multă grijă de atest animal. Zilin se asigurase că stă suficient de departe de el. Nu avea nici o dorinţă să fie izbit în cap de această creatură lipsită de gândire.

— Fără el, familia Pu mai mult ca sigur ar muri de foame, sau poate mai întâi ar munci până i-ar ajunge moartea.

— Nici o problemă, zise Davies şi, cu o singură mişcare ageră, făcu un salt în spinarea armăsarului. Se auzise un nechezat uşor şi un tropăit nervos care, dacă Davies ar fi avut mai mult simţ de observaţie, ar fi văzut că îl fac să intre în panică pe celălalt bărbat. Zilin se apucă de o grindă ca şi cum ar fi fost rămăşiţa unei corăbii sfărâmate, de care se agăţa în furtună.

Davies era aplecat peste gâtul arcuit al armăsarului. Mâinile îl mângâiau, în vreme ce îi vorbea direct la ureche, cu şoapte dulci: aproape ca un cântec.

Într-o clipă, calul se liniştise, în afară de un ciudat tremur reflex care apărea, când la un picior, când la celălalt. Davies îl făcu să pornească printr-o metodă neclară pentru Zilin.

Îi urmă afară, pe Davies şi calul, cu prudenţă. Era aproape de amiază, vremea când familia, în mod tradiţional, se odihnea după muncă şi după căldura intensă. Nu din întâmplare alesese Zilin acest moment ca să-l aducă acolo pe Davies. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să întrerupă rutina muncii zilnice a familiei printr-o cerere atât de idioată ca aceea de a le împrumuta preţiosul animal pentru sport.

Fetele ieşiseră afară din casă să se uite la acel hidos de înalt diavol străin. Chicoteau şi se holbau, iar una din ele îl întrebă pe Zilin de ce nu ardea barbarul, dacă părul tot îi luase foc.

Zilin privea fascinat cum Davies se apleca în faţă, iar

calul făcea un salt înainte, galopând de-a lungul pantelor abrupte, gonind printre pâlcurile de copaci foşnitori. Păsările se chemau, îndepărtându-se rapid din drumul perechii. Zilin văzu codiţa albă a unui iepure care se ferea din drumul lor, făcând salturi într-un zigzag înspăimântat.

Auzi un sunet ciudat. Îl auziseră şi fetele Pu, pentru că tăcuseră. Apoi Zilin ştiu. „Apără-mă, Buddha”, gândi el, „barbarul râde”. Mult timp după aceea, strigătele de deplină fericire ale lui Ross Davies răsunară de-a lungul pantelor lui Jjnyun Shan, unde un astfel de sunet nu se mai auzise niciodată.

După un timp, Davies se întoarse. Veni înapoi la pas, lucru important, îl informă el mai târziu pe Zilin, deoarece animalul avea nevoie să se usuce de sudoarea din timpul galopului.

Davies, cu obrajii roşii şi zâmbind cu gura până la urechi, trase calul în faţă şi zise:

— Şi acum, e rândul dumneavoastră.

— Poftim?

Davies îşi înălţă capul:

— Doar nu crezi că am uitat, tovarăşe Shi? Dacă dumneata mă înveţi *tai chi*, ţi-am promis să te învăţ şi eu să călăreşti.

„Asta mi-e răsplata pentru că am dus o viaţă onorabilă?” se gândi Zilin.

— S-a făcut destul de târziu. Poate în altă zi.

— Fleacuri! Davies îşi bătu calul pe spate. E uşor. Hai, dumneata nu eşti aşa de înalt ca mine, aşa că te ajut să te urci. Îşi înlănţui cu putere degetele şi se aplecă. Pune piciorul direct aici, zise. Haide. Nici n-o să-ţi vină să crezi cât de mult o să-ţi placă.

— Nu ştiu, domnule Davies. Planurile noastre par mai curând a ne chema înapoi la Chungking.

— Înţeleg, zise Davies, iar emoţiile îi erau atât de vizibile, încât Zilin aproape că îşi închipuia că un bec i se plimbă pe deasupra capului. Davies sări din nou pe spinarea calului şi

se aplecă spre el. Înainte ca Zilin să-şi dea seama ce se întâmplă, se simţi ridicat de la pământ şi aşezat la spatele americanului.

— Ţine-mă doar strâns de talie, tovarăşe Shi, zise Davies şi îşi înfipse călcâiele cizmelor în coastele calului.

„Oh, Buddha, niciodată nu o să se mai întâmple asta!” se gândi Zilin. Un astfel de contact fizic în public era pentru el – ca şi pentru oricare alt chinez – ceva la care nici măcar nu puteai privi.

Dar, în vreme ce se legănau înaintând, fu aproape azvârlit din şa, alunecă în spate pe spinarea lucioasă de sudoare a creaturii şi întinse mâinile cu disperare în faţă, simţind cum cade, îşi înfăşură braţele cu putere în jurul barbarului, închise ochii şi se rugă ca nici unul din strămoşii lui să nu fie treaz şi să nu-i vadă umilinţa.

Simţi cum vântul îi aleargă peste faţă şi în păr. Auzi bocănitul copitelor calului, îi simţi coordonarea complexă a muşchilor, a oaselor şi a tendoanelor, în vreme ce uriaşa creatură îl plimba în spinare.

Îşi deschise ochii şi aproape leşină când îl străbătu primul val de ameţeală. Lumea începu să se rotească în jurul lui, într-un vârtej de verde şi maro şi albastru.

Senzaţia mişcării rapide, fără protecţia pereţilor şi a podelei unui vehicul, îi întoarse lui Zilin stomacul pe dos.. Asemeni unui copil care ar fi suferit de febră mare şi de tremurături incontrolabile şi ar fi vomitat supa caldă de peşte cu care îl hrănise mama sa. Era destul de matur şi de conştient, printre zdruncinăturile provocate de boală, ca să-i fie ruşine să risipească hrana de care ceilalţi membri ai familiei se privaseră pentru el.

Acum, în vreme ce simţea contracţiile de vomă în stomac, se îngrozea la gândul că va face încă o dată, ca adult, ceea ce, când fusese copil, îşi jurase că nu va mai face a doua oară. Pierderea demnităţii, ruşinea, vor fi de neimaginat... şi încă faţă de un barbar! Nici nu se putea gândi la aşa ceva.

Aşa că îşi închise ochii şi se rugă lui Buddha să-i

liniştească suficient măruntaiele gata să izbucnească afară şi să-i păstreze gâtlejul curat. În acest. Scop începu să-şi exercite forţa disciplinei interioare. Se concentră asupra sâmburelui interior, căutând locul în care îşi avea sediul *qi*-ul.

Zilin încă nu era atât de familiarizat cu extraordinara putere a *qi*-ului său, aşa cum urma să fie în deceniile următoare. *Qi*-ul era încă un izvor sălbatic şi primitiv asupra căruia exercita un control sporadic şi limitat.

Acum îşi făcu legătura cu un loc cunoscut sub numele de *shui-jing ban de xiao-lu,* „cărarea de cristal”. Era un loc situat la mijloc, între conştient şi inconştient, un loc în care contemplaţia putea – prin experienţă şi practică – să fie transformată în acţiune, în faptă, în strategie pozitivă. Era o câmpie strălucitoare, care oferea un avantaj asupra lumii exterioare, un loc care nu era înrudit cu nimic altceva. Din centrul ei, cineva putea discerne strategia duşmanului, îşi putea formula propria strategie, având în vedere mai degrabă întregul decât o serie de elemente disparate. În lumina „cărării de cristal”, totul părea armonizat, iar legăturile, asemeni unor pachete de fire strălucitoare, erau iluminate ca de o flacără din interior. Era *qi*, energia interioară, dar mai era şi altceva, ceva mai mult.

Aproape fără să ştie cum, Zilin reuşi să atingă „cărarea de cristal”. Acum nu îi mai era frică. Mai degrabă se simţea legat de bestia puternică de sub el; putea să-şi dea seama ce reprezenta ea: un motor puternic.

Sesiza cu toate simţurile coordonarea superbă a animalului, iar puterea animalului deveni puterea sa. Ochii lui Zilin se deschiseră, iar inima îi explodă într-un elan, uimit că o atât de iute trecere prin lume i-l putea îngădui.

Aşezat pe spinarea armăsarului în galop, Zilin îmbrăţişa peisajul care curgea în juru-i. Zbură odată cu ciocârliile şi cu fluieraşi ce se înălţau peste vârfurile copacilor până sub norii scămoşaţi ce se alergau pe cer. Se avântă pe potecile pădurii, ca un animal în mişcare. Era una cu universul…

Mai târziu, se odihniră într-un luminiş, lângă un izvor ce scânteia, unde păianjeni de apă îşi ţeseau pânză şi broaştele îi urmăreau din umbra leneşa a ferigilor ce atârnau pretutindeni. Se auzea puternic bâzâitul insectelor, sunetul înrudindu-se cu lumina de mierea soarelui, pe care o făcea să pară grea şi fluidă.

În spatele lor, uriaşul Jjnyun Shan, Muntele de Mătase Roşie, îşi înălţa coastele lungi şi abrupte, împânzite de plante. Mirosul deosebit al plantaţiilor de ceai, tinere şi verzi, încă necoapte pentru a fi recoltate, îmbălsăma aerul.

Calul nu mai era cu ei, se întorsese la treburile mai lumeşti, dar cruciale pentru familia Pu. Dar îi mai puteau simţi mirosul rămas impregnat în ei, izul greu de mosc care se înălţa ca parfumul dintr-un crâng.

Ross Davies îşi scoase tabachera de argint şi aprinse o ţigaretă. Trăgea cu coada ochiului, în vreme ce contempla lumina profundă, aurie ce se întindea ca o velinţă peste pantele muntelui.

— Într-una din aceste zile va trebui să renunţ la toate astea.

Fuma leneş, bucurându-se cu adevărat. Zilin ştia că nu va pleca niciodată.

— Cum se face, zise Davies, că dumneata nu pui niciodată întrebări? Eu pun întrebări tot timpul; asta am fost învăţat să fac. Tabachera e un dar de la tată! Meu, când mi-am terminat şcoala. El a fost primul om care m-a învăţat să pun întrebări. Cum poţi să înveţi ceva dacă nu întrebi?

— Poate că, zise dulce Zilin, mai există şi alte căi de a învăţa. Privea o furnică ce-şi urma împovărată drumul spre ei. Eu învăţ observând.

— Asta n-o înţeleg. În China mi-am făcut porţia de privit, dar nu sunt deloc mai înţelept după asta. Sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le pot aprofunda…

— Asta se poate întâmpla şi pentru că dumneavoastră priviţi, dar nu observaţi. Cele două acţiuni nu se confundă deloc.

Davies se ridică în şezut.

— Ce vrei să spui?

Zilin îi arătă:

— Observaţi această furnică, de exemplu. Ce vedeţi?

Davies ridică din umeri, uitându-se la furnica ce se apropia de picioarele lui încrucişate. Începu să i se urce pe pantaloni şi el o scutură.

— Tot ce văd e o insectă care nu-mi dă pace.

— Acum trebuie s-o observaţi, domnule Davies. Observaţi-o cu inima, în loc s-o observaţi cu ochii.

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să înţelegi prin asta.

— Dacă am fi în curtea noastră de pe Zengjiayan, numărul 50 şi ne-am începe exerciţiile de *tai chi* n-ai spune asta…

— Disciplina mentală e una…

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Davies, zise Zilin, dar disciplina mentală nu e numai pentru anumite momente din viaţa cuiva. Nu-i dai drumul şi n-o opreşti ca pe apa de la robinet. Disciplina mentală trebuie folosită în fiecare clipă, dacă vrei să profiţi de viaţă.

— Dar ce are asta de-a face cu o furnică?

— Observaţi cum şi-a revenit şi cum se întoarce, după teribila lovitura pe care i-aţi dat-o? Davies aprobă din cap şi Zilin continuă: Acum se apropie de locul în care a fost înfrântă mai înainte. Ce face?

— Se caţără.

— Da, domnule Davies. Se caţără fără ezitare. Pentru furnică, dumneavoastră sunteţi Shan, muntele. Imaginaţi-vă că urcaţi pe Jjnyun Shan, domnule Davies. Imaginaţi-vă că aţi ajuns într-un anumit loc şi o furtună uriaşă vă azvârle înapoi jos, la poalele muntelui. Ce veţi face? Vă veţi retrage? Sau veţi înainta?

— E sunt om, nu insectă, tovarăşe Shi, răspunse Davies. Am capacitatea de a raţiona. Creatura asta nu ştie decât că trebuie să meargă înainte, chiar dacă asta presupune că va fi ucisă de o forţă necunoscută. Se aplecă, apucă furnica între degetul mare şi arătător şi o strivi în praf.

— Ah, domnule Davies, clătină Zilin din cap, spuneţi-mi cum puteţi avea atâta dragoste şi înţelegere pentru armăsarul pe care tocmai l-am călărit şi să nu simţiţi nimic pentru furnica pe care aţi omorât-o?

— Cum poate să-mi fie de folos o furnică? zise Davies.

— Înţeleg. Acesta este criteriul dumneavoastră de viaţă şi de moarte. Zilin se uita cu atenţie la american. Spuneţi-mi, domnule Davies, m-aţi ucide dacă aţi descoperi că nu vă sunt de folos?

— Nu fi ridicol.

Zilin se ridică.

— Nu eu sunt cel care am fost ridicol, domnule Davies. Începu să se îndepărteze.

Davies sări în picioare, o porni după el.

— Te-am jignit, *Shi tong zhi*, zise el. Te rog să mă scuzi, deşi îţi mărturisesc că nu am idee cu ce am greşit.

— A ici, cred, se află esenţa problemei. Zilin se opri şi se uită atent la celălalt. Ceea ce mă interesează este dacă poţi sau nu să fii făcut să înveţi.

Davies se înfrână vizibil.

— Ca un animal.

— Sau, dacă vreţi să fiu nepoliticos, ca un barbar. E adevărat, domnule Davies.

Davies clipi din ochii mari, albaştri.

— Presupun că ar trebui să mă simt jignit.

— Să nu vă simţiţi. Cea mai mare parte a confraţilor mei cred că diavolii străini nu au capacitatea de a învăţa. Că nu vor deveni niciodată civilizaţi.

— Înţeleg.

— Nu, domnule Davies, regret că trebuie să spun că nu înţelegeţi. Zilin oftă. Vorbiţi fără să vă gândiţi îndeajuns; vedeţi fără să observaţi. Pe scurt, treceţi prin viaţă ca şi cum lumea ar fi locul dumneavoastră personal de joacă, culegând una şi alta după cum vă e voia şi plăcerea, ca şi cum nu ar fi implicate nici un fel de alte consecinţe. Sunteţi aici, dar aceasta nu e ţara dumneavoastră. Sunteţi un străin şi sunteţi nedorit. Sunteţi temut, urât, uneori tolerat cu

greu. N-ar trebui să vă reamintesc aceste lucruri. E umilitor pentru amândoi.

Obrajii de băieţandru al lui Davies erau în flăcări, iar în ochi avea o lucire de suferinţă şi jignire.

— Fir-ai să fii! zise el. Tremura de mânie. Precis eşti un nemernic!

Zilin nu zise nimic. Urechile lui captară sunetele păsărilor care ciripeau, ale insectelor care bâzâiau, ale vântului care sufla prin frunzişul copacilor. Erau sunete liniştitoare; erau sunetele vieţii.

După un timp, spuse:

— Am crezut în ceea ce am spus mai înainte. Cred că puteţi să învăţaţi. Cred, domnule Davies, că aveţi capacitatea de a vă transforma şederea în China într-o perioadă constructivă. Lucrul acesta este, cred, excepţional de rar printre cei din vest şi, dacă aş fi în locul dumneavoastră, i-aş consacra cea mai mare parte a gândirii mele.

— Dar nu sunteţi în locul meu, Shi. Vocea lui Davies era încordată de mânie. Scoase un pistol dintr-un buzunar ascuns. Nu era prea mare, dar Zilin îşi dădu seama că împuşcătura pornită din el ar fi totuşi mortală. Nu vei ştii niciodată cum este când eşti ceea ce sunt eu: un caucazian. Dumneata ei pielea galbenă şi ochii oblici şi vorbeşti o mulţime de prostii – prostii periculoase, dacă ar fi să mă iau după ce spun unele persoane foarte puternice de acasă.

Trase cocoşul armei.

— Aş putea să te ucid chiar acum, tot aşa de uşor cum am ucis furnica. Cum ţi-ar plăcea această demonstraţie de putere?

Zilin clătină din cap.

— Ceea ce îmi prezentaţi aici nu e putere, domnule Davies. E *forţă*. *Puterea* şi *forţa* sunt confundate adesea şi în aceste împrejurări se pierd cele mai multe vieţi.

— Ce discuţie stupidă!

— Chiar aşa? Dacă mă ucideţi, domnule Davies, veţi fi mândru. De ce? Pentru că mă veţi pierde.

— Dimpotrivă, Shi. Te-aş ucide, ţi-aş lua viaţa. Mi-aş exercita puterea asupra ta în maniera cea mai definitivă.

— Nu, n-aţi face nimic mai mult decât ceea ce aţi făcut cu furnica. Un act inutil şi, ceea ce e cu mult mai rău, un act negândit. Aţi exercita asupra mea o putere cu adevărat palpabila dacă m-aţi ocroti, dacă m-aţi păstra în viaţă şi dacă aţi deveni prietenul meu. Atunci ar însemna că m-aţi recrutat pentru cauza dumneavoastră sau cel puţin că aţi obţinut un aliat pentru vremuri de restrişte. Asta ar însemna că aţi acţionat cu prevedere şi curaj. Că v-aţi creat o strategie.

Multă vreme stătură unul în faţa celuilalt. Între ei, ţeava lucitoare a pistolului, cu cocoşul ridicat, gata sa se repeadă, asemeni unei vipere. O linişte desăvârşită se lăsă între ei. Ani de zile după aceea, Ross Davies avea să jure că simţise o prezenţă concretă manifestându-se în luminişul de pe coasta luxuriantă a lui Jjnyun Shan. Fusese cuprins de mânie şi umilinţă, le va spune el camarazilor de băutură. Abia cu mult mai târziu putuse să accepte numai pentru sine că vorbele lui Zilin îl nimeriseră în centrul fiinţei. Atunci însă nu simţise decât că a fost făcut să se simtă mic şi neînsemnat. Toată mânia pe care o strânsese din cauza inabilităţii de a pătrunde vălul mereu extins sub care se ascundea această ciudată şi fascinantă ţară, explodă în faţa observaţiei lui Zilin.

Era cât se poate de ciudat, avea să gândească Davies în anii care vor veni, cât de aproape fusese de a apăsa pe trăgaci. Un om însurat cunoştea prea bine chemarea nevoii de a ucide, pe care acum o simţea la fel de puternică precum un foc care s-ar fi aprins pe culmea muntelui. Fumul pe care îl simţea era mirosul propriului său orgoliu, care fusese pârlit.

Exact în acest moment îl izbi liniştea cu totul deosebită. Era ca şi cum ar fi simţit ridicându-se în el bătaia inimii pământului pe care stătea, pătrunzându-i în trup pe căi necunoscute, inundându-i sângele.

Se gândi la *tai chi*, la meandrele gândului de argint care,

precum sforile mânuite de degetele maestrului păpuşar, îl făceau să ridice piciorul şi braţul, să-şi rotească trupul şi să-şi mişte gâtul, îl legau de ritmurile zilei ce se înălţa.

Peste o secundă începu să clipească. Se uită uimit la arma din mâna lui şi, dintr-odată înspăimântat de faptul că o purta, o aruncă în iarba deasă.

— Ce s-a întâmplat?

Era noapte. Întunericul se târa de-a lungul pantelor lui Jinyun Shan aşa cum, cu câteva ceasuri înainte, lumina soarelui alunecase din faţa umbrelor ce se alungeau, albastre.

Una dintre fetele Pu, cea care întrebase despre focul din părul lui *faan gwai loh*, le adusese de mâncare; o porţie din darurile pe care le adusese Zilin familiei şi pe care acum nu le puteau refuza.

Mâncaseră în tăcere, concentraţi asupra felului în care îşi puneau gurile la lucru şi asupra gustului mâncării. Numai după ce puseseră deoparte castroanele şi beţişoarele, Davies vorbise:

— Sunt anumite întrebări, zise liniştit Zilin, care nu cer răspuns.

— Dar…

— Trebuie să învăţaţi să acceptaţi misterul, domnule Davies. Prea adesea vieţii nu-i place să ne furnizeze răspunsuri la enigmele ei. Se uită în sus. Prin întunericul de cerneală al frunzelor strălucea splendoarea alb-albastră a stelelor. Îşi dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai văzuse o astfel de privelişte. De prea multă vreme strălucirea stelelor fusese înceţoşată şi întunecată de aburii războiului.

— Am să-ţi spun un secret, domnule Davies. Este un mister de ce mi-a plăcut atât de mult această după-amiază.

— Ţi-a plăcut într-adevăr să călăreşti?

— Mi-a plăcut într-adevăr.

Ţârâitul greierilor era amplificat de peretele larg al muntelui.

— Ei cred că voi sunteţi încarnarea Diavolului, ştii asta. Vocea lui Davies părea foarte apropiată în noapte, ca şi cum i-ar fi şoptit lui Zilin la ureche. În Apocalipsă se vorbeşte despre Fiară. După Allan Dulles, voi sunteţi fiara. Dumneata şi Mao şi restul comuniştilor.

— Domnul Dulles este singurul care gândeşte astfel?

— Dumnezeule, nu! Foarte multe persoane bogate şi influente sunt de acord cu el. Henry Luce, Bill Donovan, Henry Ford şi mulţi alţii de aceeaşi categorie. Davies îşi întoarse capul. Aceste nume îţi spun ceva?

— Da, cred că da. Zilin cântărea dacă să-i pună întrebarea. Încă simţea mişcarea calului sub el, legătura care se stabilise între ei. Apropierea lui Ross Davies. Şi, desigur, se gândi, la liniştea care îi cuprinsese pe amândoi în după-amiaza aceea.

— Şi preşedintele Roosevelt este de acord cu aceşti oameni bogaţi şi influenţi?

— Ca să fiu sincer, nu prea cred că are prea mare importanţă ceea ce gândeşte preşedintele Roosevelt.

Zilin se gândi la ce auzise. Părerea lui fusese că preşedintele american îl ura şi se temea de Mao.

— Preşedintele conduce ţara, nu-i aşa?

— Mda, răspunse Davies, dar numai în anumite privinţe. În afară de asta, sistemul nostru de guvernare constituţional stabileşte anumite modalităţi de control şi de echilibru prin care preşedintele, într-un sens foarte concret, devine subiectul presiunilor exercitate asupra lui.

Davies nu-i putea vedea pe Zilin plecându-şi capul în întuneric.

— Şi, desigur, legea universală este: cu cât e cineva mai bogat, cu atât este mai capabil să exercite o presiune mai mare.

Ross Davies se uita dincolo de Zilin.

— Da, cred că da. Ai înţeles esenţa situaţiei.

La următoarea lor întâlnire pe coasta lui Jinyun Shan, Davies nu era singur. Zilin recunoscu un ofiţer din suita lui

Chiang. Nu zise nimic, pentru că voia să vadă ce era în mintea americanului.

— Tovarăşe Shi, zise Davies în cele din urmă, începând să facă prezentările, acesta este Huaishan Han. Locotenent-colonel în armata naţională.

— Şi un om de încredere al generalului Chiang, zise Zilin. Am auzit de dumneavoastră. Făcu o plecăciune ţeapănă şi i se răspunse în acelaşi fel.

— Ei bine, zise Davies frecându-şi mâinile, nu vreţi să ne aşezăm la masă? Am pus-o pe bucătăreasă sa ne prepare câte ceva. Ochii lui limpezi şi albaştri alergau de la unul la celălalt, ca şi cum ar fi aşteptat o scânteie ca să ia foc. Aşeză la umbra unui copac un coş mare de răchită. Ziua era neobişnuit de înăbuşitoare, aerul după-amiezii, somnolent şi fără nici o adiere, îi apăsa parcă pe toţi.

Davies îşi găsi o ocupaţie aranjând sandviciuri, salate, condimente de Dumnezeu ştie unde şi o sticlă cu vin alb.

— Îi e vreunuia dintre dumneavoastră foame? Întrebă el plin de speranţă. N-aş vrea să se risipească atâta mâncare.

Huaishan Han aruncă o ochire spre mâncarea străină. Era subţire ca trestia, falca de jos avea forma specifică manciurienilor sau populaţiei dinspre frontiera de nord. Avea urechile mici, lipite de cap. Prin strălucirea părului aspru se putea vedea linia unei pete purpurii din născare, care i se întindea pe ţeastă. Poate din cauza faptului că figura îi era dominată de linia fălcii, nasul şi ochii păreau a fi fost înghesuiţi în partea de sus a feţei.

Davies, privind în jur după ce aranjase mâncare, zise:

— Nimic din ce se vede nu vă tentează?

— Sandviciurile, zise Zilin.

— Nu aveţi ceai? Întrebă Huaishan Han.

Norii acoperiră soarele pentru un timp; luminişul părea să-şi piardă dimensiunea, o partea din pacea lui parcă se rostogolea în jos pe pantă. La mică distanţă îl puteau vedea pe domnul Pu cu armăsarul lui, pe care îl încărca pe măsură ce fetele îi întindeau balot după balot din ceaiul proaspăt recoltat.

— N-ar merge nişte vin? Davies trase dopul şi extrase pahare de cristal din tainiţele coşului de răchită.

— Pe mine nu mă deranjează, zise Huaishan Han, aşezându-se lângă american, dar mă întreb dacă *tovarăşul* aici de faţă va avea aceleaşi preferinţe. Îşi întoarse capul când Davies îi întinse paharul şi, după ce luă o înghiţitură, ridică cristalul strălucitor într-un toast, în batjocură:

— Nu e nevoie să-ţi baţi capul cu vinul ăsta, tovarăşe, n-o să faci decât să te îneci cu o astfel de licoare elitistă. Îşi plecă capul şi pata din născare întinsă pe ţeastă se văzu în întregime. E un pârâiaş pe lângă care am trecut când urcam. Pentru un comunist e mai potrivit să bea lichidul pământului.

Zilin şedea jos, de cealaltă parte a lui Davies. Se întreba de ce a adus americanul cu el un membru al suitei lui Chiang. Foarte repede hotărâse că nu are altceva de făcut decât să observe. Atitudinea era totul. Atitudinea celor doi bărbaţi îi furniza răspunsul la *puzzle*[10].

Davies aşeză un pahar de vin în faţa lui Zilin, având inspiraţia să nu încerce să i-l pună în mână.

Huaishan Han se aplecă în faţă. Licoarea îi sclipea pe buzele subţiri.

— Vinul e foarte bun, tovarăşe, îi zise lui Zilin, cu o voce uşor batjocoritoare. De ce să nu-l încerci, la urma urmelor? Şi el îşi are originea tot în pământ. Zâmbea, dinţii mici şi regulaţi arătau ca nişte bucăţele de fildeş patinat. Nu contează că e băutura preferată a căpitanilor de *industrie* capitalişti. Mormăi apoi:

— Iertaţi-mă. Am uitat că industrie e un cuvânt despre care voi, comuniştii, ştiţi prea puţin. Mă cutremur gândindu-mă ce ar deveni această ţară, dacă Mao ar câştiga puterea.

Zilin spuse, fără nici o urmă de ranchiună.

— Fără comunism, China ar fi condamnată la o perpetuă luptă internă. Cauza comunistă e singurul punct de sprijin

[10] Puzzle – joc în care, prin îmbinarea mai multor bucăţele, separate se obţine o imagine finală, completă, (n. red.)

efectiv pentru milioanele de ţărani care alcătuiesc majoritatea populaţiei noastre. Fără unitatea pe care ne-o asigură comunismul. China va rămâne slabă, spartă în cioburi, din care diavolii străini vor continua să ciugulească ca aţâţi alţi mâncători de hoituri.

Huaishan Han mormăi ceva dezgustat.

— Ei sunt omnivori, continuă Zilin, aceşti *Diavoli străini*. Nu au simţul culturii, al prosperităţii; nici un simţ pentru universalitatea naturii. Fără bastionul comunismului care să ne apere, sigur ne vor curăţa carnea de pe oase. Vor jefui China de tot ce e preţios sau folositor. Numai după aceea vor pleca, părăsind o epavă devastată. Huaishan Han zise:

— Sunteţi la fel de priceput la vorbe ca şi zeul dumneavoastră, Mao.

— Zeul meu este Buddha, zise Zilin. Credeam că e evident. Culesese câţiva lăstari subţiri de bambus. Apoi scoase un briceag din buzunar şi începu să-i cresteze ici şi colo, îndoind tulpinile suple după un model complicat.

Davies, care mânca sandviciuri, zise.

— Ce faci?

— Mi-e foame, zise Zilin. Şi pregătesc ceva pentru asta. Se ridică, cercetă şi doborî o mână de tulpini ca de cânepă. Mâinile i se mişcară imperceptibil, apoi se îndepărtă, dispărând în pădurice.

Câteva minute mai târziu reapăru şi se întoarse la locul în care stătuse mai înainte.

— Cred că acum o să iau şi eu o gură din vinul acela. Îl sorbi încet şi chibzuit, savurându-l pe limbă şi în gâtlej. Nu se prea găseşte des un astfel de vin excelent în China, în zilele noastre.

— La auziţi-l! zise Huaishan Han. Sună asta a exprimare comunistă?

— Politica urmează forţa de convingere, zise Zilin. Cei care sunt prea dogmatic rigizi în viaţă sunt cel mai adesea cei doborâţi.

— Convingerea, prin chiar natura ei, presupune să fii inflexibil, sublinie Huaishan Han.

— Vorbesc despre convingerea care ţine de un anumit scop, zise Zilin. Pentru a obţine binele poporului trebuie să deosebim elasticitatea mijloacelor. Dacă suntem numai dogmatici, cu siguranţă că vom eşua în scopul nostru de a apăra poporul de sărăcie, boală şi intervenţie străină.

Huaishan Han goli şi ultima picătură de vin, ceru să i se mai umple paharul.

— Îmi simt stomacul gol, mormăi el.

— În această privinţă, cel puţin, zise Zilin, un naţionalist şi un comunist pot fi de acord. Se ridică din nou şi dispăru. Când se întoarse din pădurice, avea în mână un iepure care fusese prins în capcana făcută de mâna lui.

— Lată prânzul, anunţă el şi, în vreme ce ucidea şi jupuia iepurele, continuă: vedeţi, domnule Davies, pământul trebuie să-şi hrănească oamenii. E o lege universală.

Davies îşi scutura firimiturile din poală.

— Nu spune Buddha că această ucidere – ca orice ucidere – este un păcat? Îşi deschise tabachera de argint şi scoase o ţigaretă. Huaishan Han luă şi el una. Davies le aprinse cu un chibrit pe amândouă. Am auzit că preoţii budişti n-ar înfige un hârleţ în pământ, de teamă să nu ucidă o insectă sau un vierme, zise el trăgând fumul în piept. E adevărat, *Shi Tong zhi*?

— E adevărat, răspunse Zilin curăţând iepurele de intestine, dar eu nu sunt preot. Fiecare dintre noi are rostul lui deosebit pe pământ, domnule Davies. Poate că eu mă asemăn cu o vulpe, chiar mai mult decât aş dori. Dar lumea, veţi descoperi dumneavoastră, este un loc imperfect. Omul trebuie să înveţe să accepte ceea ce este. Sunteţi de acord cu mine?

Fără să i se ceară, Huaishan Han făcu un foc, curăţând mai întâi un loc gol de pământ. Peste puţin, amândoi chinezii frigeau animalul într-o frigare tăiată grosolan din ramuri verzi. Grăsimea pocnea şi sfârâia căzând în foc, iar aroma de carne friptă parfuma aerul.

Davies nu putea afla în sine ceva care să-l înduplece, nu vedea decât ochii lucioşi şi întunecaţi ai iepurelui care se

holbau direct la el. Prefera să se întoarcă la tutunul lui.

Zilin şi Huaishan Han împărţiră carnea aromată, părând total absorbiţi de mâncare. Nu se mai rosti nici un cuvânt, până nu terminară. Davies fu foarte mirat să vadă că nu mai rămăsese absolut nimic. Chiar şi intestinele, înfăşurate şi coapte încet în cărbuni, în vreme ce era consumată carnea, fură devorate la sfârşitul mesei.

— Poate că v-aţi întrebat de ce l-am invitat pe Huaishan Han în după-amiaza aceasta, zise Davies.

Zilin nu zise nimic. Demult descoperise că răspunsurile nejustificate erau domeniul proştilor.

— Ceea ce noi – adică el şi cu mine – am vrea să ştim este dacă dumneata ai considera… Davies îşi limpezi vocea; părea că se uită fix la vârful strălucitor al cizmelor… că ai putea să treci, ei bine să treci de partea noastră?

Alt om ar fi sărit în sus de indignare. El era ideolog, un om inflexibil. Zilin îi contempla pe cei doi şi se întreba ce era fals în această situaţie. Era ceva inconsistent, un sens pe care, orice strategie ar fi desfăşurat, nu-l putea scoate la lumină.

— Prin „de partea noastră”, zise Zilin cu grijă, cred că înţelegeţi cauza naţionalistă.

— Este şi cauza americanilor, zise Davies.

Zilin înclină din cap.

— Da, domnule Davies, am avut din plin ocazia să devenim conştienţi de patriotismul dumneavoastră.

Davies avea o înfăţişare ovină.

— Se vede atât de mult, da?

— Ca un far strălucitor în noaptea întunecată, zise Zilin cu ceva mai mult decât o umbră de umor. Dar e ceva încurajator în transparenţa dumneavoastră. Sper că acel ceva măcar, nu va fi distrus de război şi de timp.

— Toată zeflemeaua asta poate fi foarte amuzantă, zise Huaishan Han, dar nu aţi răspuns la întrebarea noastră, tovarăşe.

Zilin se uită drept în ochii negri ai lui Huaishan Han.

— Asta pentru că nu o iau în serios. Şi, în afară de asta,

deocamdată nu cred deloc că a fost „întrebarea noastră”. Domnul Davies mă cunoaşte îndeajuns ca să nu mă întrebe un lucru atât de prostesc. Dar Zilin era deja conştient de tensiunea care îl cuprinsese pe Huaishan Han, de faptul că intensitatea ei creştea şi se gândea: „Ce-mi scapă aici?”

— Nu e o glumă, tovarăşe, zise celălalt chinez, în limba manciuriană. Pentru noi este o chestiune destul de urgentă să obţinem un răspuns clar din partea dumneavoastră.

— Dar, dragul meu domn, zise Zilin în acelaşi dialect, l-aţi obţinut deja. Decât să-mi treacă prin minte să mă alătur forţelor naţionaliste, mai bine m-aş gândi să-mi iau viaţa. Întreaga Chină atârnă în balanţă. Viitorul şi bunăstarea ei sunt pentru mine de cea mâi mare importanţă. Dumneavoastră nu-mi cereţi să-l trădez pe tovarăşul Mao, ci să trădez China însăşi.

Huaishan Han, care în tot acest timp îl studiase pe Zilin, dădu din cap repede şi hotărât. Dar, ciudat, o făcu în direcţia lui Ross Davies.

— Ei bine, zise Davies începând să strângă rămăşiţele prânzului, cred că e vremea să ne reîntoarcem la Chungking.

Târziu în noapte, Zilin era prada unui vis. Spiritele acelor chinezi care muriseră de mâna vreunui străin plângeau, vorbindu-i în limbi de mult uitate. Un răpăit ritmic.

Ploaia bătându-i în fereastra camerei. Acelaşi sunet ca pânză de păianjen a visului, destrămată. Jaluzelele de bambus păcăniră. O umbră în spatele lor. Înaltă, ascuţită, ridicându-se dincolo de pragul uşii închise. O umbră care nu ar fi trebuit să apară acolo.

Zilin îşi ţinu respiraţia, o aprofundă, se reîntoarse la „cărarea de cristal”, ca să determine identitatea anomaliei din cameră.

Acum putea auzi respiraţia, a lui şi a celuilalt, deosebită de celălalt sunet din natură: furtuna. O fulgerare scurtă, apoi tunetul rostogolindu-se greoi, strivindu-se de tăriile cerului.

Privise spre locul potrivit la timpul potrivit. „Cărarea de

cristal” îi arătase drumul. Huaishan Han era în camera lui!

Zilin îşi reaminti tensiunea naţionalistului, intensitatea din ochii lui. *Nu e o glumă, tovarăşe. Pentru noi e o chestiune destul de urgentă să obţinem un răspuns dar din partea dumneavoastră*.

Îşi mai reaminti şi de pistolul pe care Davies, aliatul acestui om, îl ridicase împotriva lui.

Se strecură afară din pat, cu mintea pregătită pentru luptă. Nu avea intenţia să atace; dar ştia că se va apăra până la moarte.

— Tovarăşe!

Ploaia ca un pumn îmbrăcat în zale.

— Tovarăşe!

Mânios, zornăitul jaluzelelor.

— Aici sunt. După ce rosti aceste cuvinte, se deplasă în alt punct al camerei, dar naţionalistul nu făcu nici o mişcare agresivă.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Aţi ales o metodă stranie şi nepoliticoasă.

— Nu e mai lipsită de politeţe decât războiul în care suntem angajaţi.

— Într-adevăr, acceptă Zilin. Spuneţi ce aveţi de spus. Eu voi aprinde lampa.

— Nu!

Zilin fu oprit de caracterul imperativ al glasului.

— Vă rog să nu faceţi lumină. Nu trebuie să existe nici măcar o bănuială că v-am făcut această vizită.

— Huaishan Han, zise Zilin alegându-şi cu grijă cuvintele, îmi veţi ierta scepticismul, dar dumneavoastră sunteţi un naţionalist feroce; aţi spus-o absolut clar ieri după-amiază. Mai mult, aţi vrut să mă recrutaţi şi pe mine, să mă transformaţi într-un trădător al cauzei pentru care am sacrificat totul în viaţă. Pe scurt, sunteţi duşmanul meu. Spuneţi-mi atunci, dacă puteţi, de ce n-aş raporta acţiunile dumneavoastră imediat, atât superiorilor mei, cât şi superiorilor dumneavoastră.

— Pentru că, şopti grăbit Huaishan Han, superiorii mei au

hotărât că trebuie să muriţi.

În liniştea înspăimântătoare care se aşternu, se auzi rostogolindu-se tunetul, la o oarecare depărtare.

— Explicaţi-vă!

— Pe cât de bine voi putea, zise Huaishan Han. Dar trebuie să-mi promiteţi că veţi ţine lumina stinsă.

— Foarte bine.

— Chiang a pus ochii pe dumneavoastră.

Inima lui Zilin începu să bată mai tare, pulsul să-i bubuie.

— Încă îşi mai aminteşte cum i-au fost ucişi oamenii, de către un bărbat căsătorit cu asistenta lui Sun Zhongshan: îşi mai aminteşte vânătoarea de oameni pe care a condus-o chiar el. Îşi mai aminteşte cât de lipsită de succes a fost. Acum v-a luat urma. Vă va ucide aici.

— Prostii! Zise Zilin cu mult mai multă încredere în voce decât simţea.

— Aşa e politica. E în joc întreaga Chină. Dacă Chiang şi Mao ajung la o înţelegere, coaliţia…

— Nu va fi nici o coaliţie, şuieră Huaishan Han. Asta pot să v-o garantez.

— Atunci care e motivul acestei întâlniri la vârf?

— Din punctul de vedere al generalisimului, scopul e să-i inducă în eroare pe americani şi pe ruşi, care au făcut presiuni asupra lui ca să negocieze. Şi să inducă în eroare şi poporul chinez, dacă-i vorba pe aşa. Toţi sunt epuizaţi de război. Dar vă garantez că hotărârea lui Chiang fusese luată înainte ca dumneavoastră şi echipa dumneavoastră să puneţi piciorul în Chungking. E o victorie pentru el ca „marele Mao” să vină umil pe domeniul său, să-l roage să facă pace. Huaishan Han scutură din cap. Dar o coaliţie e în afară de orice discuţie. Chiang a plănuit să amâne, apoi să pună întreruperea convorbirilor pe seama poziţiei intratabile a comuniştilor. Apoi îşi va lua armata şi vă va zdrobi.

Zilin era şocat, căci asta crezuse şi el că avea Chiang de gând să facă. Mao ştia asta, dar încă refuza s-o creadă. Zilin nu crezuse în această coaliţie de basm şi acum se părea că nici Chiang nu crezuse. Doar dacă Huaishan Han spunea

adevărul...

— Nu există nici un motiv ca să cred ce-mi spuneţi, zise Zilin. Sunteţi duşmanul meu. După tot ce s-a întâmplat ieri...

— Asta era, spuse naţionalistul. Nu sunteţi încă pe deplin conştient de ce s-a petrecut ieri la prânz. Nu aveam intenţia să vă recrutez, ci mai curând să pătrund în inima dumneavoastră, a convingerilor dumneavoastră. Voiam să ştiu, fără nici un fel de îndoială, cu cine am de-a face.

Davies îmi spusese că pot avea încredere în dumneavoastră, dar nu l-am crezut pe de-a-ntregul. E şi el un diavol străin, nu-i aşa? Şi ce ştiu barbarii despre chinezi?

— Aşa încât aţi hotărât să vedeţi cu ochii dumneavoastră. Piesele începeau să se aşeze.

— Aşa e, zise Huaishan Han. De asta v-am pus la încercare, de asta am încercat să vă recrutez. Acum ştiu că inima dumneavoastră e pură. Acum ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Să aveţi încredere în mine? Pentru ce?

— Eu sunt cel care doresc să fie recrutat, tovarăşe. Nu-l mai pot suporta pe Chiang şi ideile lui militare. Mintea lui e plină numai de gloria războiului – de presupusa glorie. Nu, crede decât în armată. Pentru el, armata e începutul şi sfârşitul. De popor nu-i pasă deloc.

— Aşadar, doriţi să deveniţi comunist.

— Doresc ca ţara mea să aibă viitorul cel mai bun. Ştiu că Chiang nu va fi în stare să i-l asigure.

— Desigur, i-aţi spus toate acestea lui Ross Davies, atunci când l-aţi abordat ca să ne fie intermediar.

— Nu, în modul cel mai hotărât, nu, zise Huaishan Han indignat. Mă luaţi drept nebun? Ceea ce i-am spus a fost că aş dori să fac să avanseze planurile coaliţiei prin mijloace neconvenţionale, i-am spus: poate că dacă abordez pe unul dintre consilierii lui Mao şi începem negocieri la un nivel neoficial, s-ar putea grăbi procesul.

— Şi el a crezut aşa ceva?

— De ce nu? Îl cunoaşteţi pe Davies tot aşa de bine ca şi

mine. Noţiunea aceasta are multă influenţă asupra lui. Înţelegeţi, trebuia să îndeplinească o rugăminte a cuiva. Era un lucru patriotic şi l-a făcut.

Zilin râse.

— Da, da. Misiunea patriotică.

— Cea mai bună dintre calităţile sălbaticului nobil, zise Huaishan Han.

— Nu e deloc rău, Davies, zise Zilin. Pentru un „diavol străin”.

Huaishan Han începu să se mişte prin cameră.

— Vă voi ajuta să împachetaţi, zise el. Putem zbura împreună spre nord, unde mâna lungă a generalisimului nu ne poate ajunge.

— Nu, zise Zilin. Asta nu va rezolva nimic. Iar trădarea dumneavoastră îi va crea lui Mao o mare problemă. Trebuie să ne gândim la o soluţie mai bună.

— O soluţie? întrebă Huaishan Han ca un ecou. Cum vă puteţi gândi la aşa ceva când puteţi fi ucis în orice clipă?

— Calmaţi-vă, tovarăşe, zise Zilin. Chiang nu va pune pe nimeni să se strecoare noaptea în camera mea şi să-mi taie gâtul. Nu-şi poate permite un astfel de scandal. Dacă e adevărat ceea ce tocmai mi-aţi spus, Chiang are nevoie disperată să iasă din acest impas cu mâinile curate. Americanii, cel puţin, vor insista asupra acestui lucru ca o condiţie pentru a-şi continua sprijinul. Iar fără americani, Chiang e pierdut. Aşa încât Chiang nu se va grăbi. Ştie că atâta vreme cât Mao e aici, nici eu nu mă voi duce în altă parte. Va trebui să pară un accident. Nici o învinuire nu va trebui să apese asupra taberei naţionaliste.

— Da, da, înţeleg, zise Huaishan Han. Totuşi…

— Răbdare, noul meu tovarăş. Răbdare. Vom găsi noi o cale.

Dimineaţa, Zilin nu se mai simţea tot atât de încrezător. Pentru un motiv oarecare, Ross Davies nu se arătase la lecţia de *tai chi*. Se întâmpla pentru prima dată de când el şi Zilin îşi încheiaseră pactul şi era un posibil semn rău

prevestitor. Deşi Zilin nu se grăbea să tragă concluzii, totuşi nu era un secret pentru nimeni că îşi făcea exerciţiile în fiecare dimineaţă în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Mai mult, dacă Chiang ar fi dorit să-l asasineze pe Zilin, cu siguranţă nu şi-ar fi dorit un american ca martor. Puteau fi găsite cu uşurinţă nişte motive ca Davies să fie ţinut departe de locul asasinatului.

Şi, ca să-şi sporească neliniştea, Zilin aflase, când se reîntorsese, că Mao şi echipa lui de negociatori plecaseră deja la sesiunea zilnică, deşi nu era decât şase dimineaţa. Zilin nu putea nici măcar să raporteze informaţiile pe care le primise de la Huaishan Han. La sugestia lui Zilin, Han urma să rămână în locul unde se afla, până când avea să primească semnalul potrivit, Zilin îl asigurase pe Han că i-ar fi mult mai de folos lui Mao acolo unde se afla, în mijlocul taberei lui Chiang.

Era o dimineaţă liniştită. Pământul curţii era umed de la roua nopţii. Niciun cocoş un cântec, nici un câine nu lătra. Cerul era acoperit de un strat des şi nemişcat de nori ca de zinc.

Zilin îşi începu exerciţiile cu mintea numai pe jumătate concentrată la mişcările pe care le făcea. Simţurile lui cercetau în alte părţi, dincolo de zidurile curţii, atente la orice sunet străin. Ţinea sub supraveghere uşa arcuită de la stradă.

În vreme ce îşi lucra exerciţiile, simţi părul de la ceafă ridicându-i-se. Pielea îi era încărcata cu electricitate. Aproape că simţi ţeava unei puşti lungi rotindu-se în direcţia lui, cătarea fixându-i-se pe ceafă. Glonţul îmbrăcat în oţel vâjâi spre el, sunetul slab crescând până la a deveni un bâzâit chiar în clipa când ar fi trebuit să i se îngroape în ţeastă.

O mişcare!

Cu un efort, Zilin îşi impuse să nu întoarcă capul. Îşi continuă exerciţiile, încercând să-şi calmeze nervii supraîncărcaţi.

Îşi folosi ochii ca să discernă dacă mişcarea pe care i se

păruse că o zăreşte la periferia ariei sale vizuale era reală sau imaginară, o ameninţare adevărată sau numai o pasăre fâlfâind pe o ramură.

O mişcare uşoară, într-adevăr.

Uşa!

După un moment de ezitare, uşa începuse să se legene înspre interior. Zilin alergă fără zgomot, în vârful picioarelor, din centrul curţii, unde se afla, într-un loc situat chiar în spatele uşii.

Totul era absolut liniştit, ca şi când cel care s-ar fi aflat în spatele uşii ar fi măsurat cu o lungă privire curtea, ca să vadă cam pe unde trebuie să acţioneze. Îşi controlă respiraţia, dar se simţi transpirând şi îşi reaminti remarca lui Davies: *să exersez mai mult de o oră tai chi şi mă simt perfect.*

Din Zilin ţâşnea sudoarea; înţelese că era înspăimântat. Nu voia să moară. Dorinţa de a trăi se înălţă în el precum un zmeu şi reuşi să găsească mânia care îl va ţine în viaţă – mânia pe cel ce căuta să-l distrugă. Fără mânia aceasta, Zilin ştia că nu ar fi putut lua viaţa altei fiinţe umane.

Uşa, care se afla numai la vreo cinci centimetri în faţa lui, începu să se mişte, apoi se deschise foarte încet. Lui Zilin i se încreţi pielea gândindu-se la ceea ce va descoperi Chiang, la ceea ce îi va face generalisimul.

Acum putea să simtă prezenţa cuiva de cealaltă parte a uşii. Era o mişcare şi, în afară de asta, o intenţie. Oricine ar fi fost, voia să intre în curte şi Zilin înţelese că i-a venit vremea. Va ucide sau va fi ucis, ştia foarte bine. Mai ucisese şi înainte, pe oamenii lui Chiang, ca să fim exacţi, ca s-o salveze pe soţia lui, Mai. Nu avusese de ales.

Nici acum nu avea de ales, dar se gândi la Buddha şi la învăţătura lui. În privinţa aceasta cel puţin, Davies nu greşise. Şi nici nu fusese naiv.

Mişcarea începu să se precipite; nu mai avea timp. Gândirea încetă şi acţiunea îi luă locul, organismul încercând să se apere cu orice preţ.

Forma neclară a unei siluete, alergând. Zilin ţâşni din

locul în care era ascuns, cu braţele pregătite să combine forţa cu mişcarea, pentru a-şi doborî duşmanul. Braţul îi era ridicat pentru a porni lovitura ucigătoare *atemi*, când imaginea din faţa ochilor îi fu înregistrată şi de creier.

Braţul i se lasă în jos, îl străbătu un tremur puternic, provocat de excesul de adrenalină care nu se putuse elibera.

Mânia îi trecuse.

— Ce cauţi aici?

Ea crezu că e mânios pe ea şi începu să plângă. Era fiica lui Pu, cea care văzuse odinioară flăcări în părul lui Ross Davies.

Nu era bine şi Zilin ştia că nu are cum să fie mai bine.

Calul se împiedicase. Poate că încărcătura fusese prea grea, sau copita îi nimerise într-o rădăcină sau într-o crăpătură a stâncii. Acum lucrul acesta într-adevăr nu mai conta.

Ceea ce conta era că o greutate uriaşă se prăbuşise asupra domnului Pu, strivindu-l. Piciorul calului se fracturase, desigur, din cauza loviturii. Zilin îşi dădu seama că intestinele şi splina domnului Pu fuseseră rupte. Se înecase cu propriul lui sânge.

În acest timp, calul continua să sufere. Cu un picior rupt nu avea cum să mai fie de folos familiei Pu, în afară de faptul că se va transforma în carne de consum. Dar Zilin trebuia să găsească un remediu ca să oprească durerea animalului.

Se gândi la Ross Davies şi la strigătele lui sălbatice de bucurie când îşi lăsa mâinile să alunece pe spinarea asudată a calului. Se gândi la propria lui goană sălbatică spre libertate, când se afla în spinarea animalului. Găsi articulaţia nervoasă şi apăsă spre interior cu o mişcare scurtă şi hotărâtă, până când lumina se stinse în ochii ce se rostogoleau sălbatic.

Fetele plângeau fără să se ferească, dar mama lor avea faţa împietrită. Stoicismul ei îi amintea lui Zilin de

nenumăratele feţe ale victimelor de război pe care le văzuse, cu ochii goi, cu inima pustiită. Se întreba dacă în vremurile acestea pragmatice, femeia era mai îndurerată de moartea soţului sau de moartea calului. Fără domnul Pu se mai puteau descurca, mai puteau supravieţui, la limită. Dar moartea calului însemna eu totul altceva.

— Nu avem nici măcar banii care ne trebuie ca să plătim pentru o înmormântare cum se cade, zise mai târziu doamna Pu. Vocea îi era tot atât de subţire ca şi vântul care sufla afară.

Zilin şi fetele rămaseră afară, să porţioneze animalul, deoarece carnea lui trebuia mâncată proaspătă. Bătrânul zăcea pe locul unde căzuse, acoperit cu sânge negru, închegat, sub un adăpost din frunze de ceai.

— Ce se va întâmpla cu spiritul lui dacă nu pătrunde aşa cum se cuvine în cealaltă viaţă?

Femeia nu se adresa nimănui, căci Zilin şi fiicele ei se aflau în spatele ei, vorbea în general. Părea că simte spiritul soţului ei mort, prezent încă în grinzile grosolane şi în scândurile podelei şi că aşteaptă ca răspunsurile să-i vină tot de acolo.

Lui Zilin îi venise ideea pe când se ocupa de tăiatul calului, lucra umăr la umăr cu fetele Pu. Nu spusese nimic, dar începuse s-o răsucească în minte pe toate părţile, ca pe o bijuterie rară şi fascinantă care trebuia admirată din fiecare unghi.

Era o idee îndrăzneaţă – mai mult, de fapt era o idee nebună. Dar, îşi spunea el, trăim timpuri nebune. Şi, desigur, era în ea o simetrie budistă, o echilibrare a pierderii şi a câştigului, foarte grăitoare pentru acea parte din el care dorea ca, la sfârşit, să socotească ceea ce fusese bine şi ceea ce fusese rău.

Se uita la lumina palidă de pe faţa doamnei Pu, în vreme ce absorbea o parte din neliniştea care o chinuia şi se gândea la ceea ce urma să întrebe. Va îndrăzni? Dar ştia că de fapt întrebarea era: Va îndrăzni să nu întrebe?

Strict vorbind, ceea ce îi va cere era un păcat din punct

de vedere moral, conform preceptelor budiste. Dar China era în război; scopul era supravieţuirea, cel puţin în perioada nu prea lungă până când condiţiile se vor îmbunătăţi. Iar supravieţuirea era ceea ce le oferea Zilin celor din familia Pu. Supravieţuirea în schimbul…

— Doamnă, zise el aplecându-se spre ea, aşa încât să nu fie nevoit să-şi ridice vocea. Nu avea nici un rost să amestece fetele în această chestiune. Ştiu o cale prin care vă puteţi asigura că spiritul soţului dumneavoastră va fi condus aşa cum se cuvine în cealaltă viaţă.

Ea ridică fruntea. Îşi îndepărtă de pe ochi şuviţele de păr prematur albit. Plânsese în tăcere, cu capul plecat, aşa ca fetele să nu o vadă. Zilin observă că în ochii ei nu se citea oboseala. Îl urmăreau cu o intensitate febrilă. Avea o viaţă grea. Faptul acesta încetase de mult s-o mai impresioneze. Îşi acceptase soarta, cu încrederea absolută a strămoşilor ei. Aceasta era calea; singura cale.

— Pierderea noastră e mare, *tovarăşe* Shi – zise ea. Dar aţi făcut deja pentru noi mai mult decât aş fi putut să cer sau mai mult chiar decât aş fi putut să-mi imaginez. Nu se putea să vă cer mai mult.

— Dimpotrivă, doamnă, zise el cu grijă, eu sunt cel care vă cere o extraordinară favoare. Stă în puterea mea să vă îndeplinesc dorinţele. Pot să-i asigur soţului dumneavoastră înmormântarea cuvenită. Mai târziu pot să vă înzestrez familia cu alt cal.

Doamna Pu nu spuse nimic, dar încetă să plângă. Ochii ei inteligenţi îi cercetau faţa. În cele din urmă zise:

— „Războiul le aduce tuturor aceleaşi necazuri, nu-i aşa?”

Zilin îşi plecă capul, aprobator.

— Trebuie să supravieţuim, *Shi tong zhi*, zise ea cu o voce care devenise mai puternică. Nu contează cu ce preţ. Dacă ne puteţi asigura supravieţuirea, eu şi fetele mele vă vom rămâne îndatorate pentru toată viaţa, vă încredinţez de asta.

Zilin ştia că el era cel care îi rămânea îndatorat, dar era

destul de inteligent ca să nu discute despre asta.

— Aş vrea să vă spun ce vă cer, înainte de a vă da consimţământul.

Ochii ei se îngustară o clipă.

— Nu-mi veţi lua fetele?

— Nu, doamnă, niciodată.

— Nici eu nu credeam asta. Se aşează, ca o pasăre pe ramură. Vă cunosc, *Shi tong zhi*. Ştiu ce suflet aveţi. N-ar fi în firea dumneavoastră să faceţi aşa ceva. Înclină cu gravitate din cap. În cazul acesta, faceţi cum doriţi, trebuie să supravieţuim. Tragedia nu ne va distruge, deşi ne vom îndoi ca o ramură subţire de bambus.

— Aş dori să ştiţi despre ce e vorba.

Ea ridică din umeri:

— *Joss*.

Zilin încuviinţă din cap:

— *Joss*.

— Nu sunteţi în toate minţile, spunea Huaishan Han. Absolut v-aţi pierdut minţile.

— De ce? Spuse Zilin. Pentru că vreau să mor?

Huaishan Han pufăi dispreţuitor.

— Nu o s-o scoateţi niciodată la capăt.

— Cu ajutorul dumneavoastră, o s-o scot la capăt.

— Imposibil.

Zilin o trimisese pe una dintre fete la Chungking cu un mesaj pentru Huaishan Han. Acesta nu sosise decât târziu, după ce se lăsase întunericul. Era palid şi tras la faţă.

— Pe Buddha, zise el gata să-şi piardă răsuflarea, când aţi dispărut din oraş m-am temut de ce era mai rău. Ce s-a întâmplat?

Zilin îi povesti. Apoi începu să-i explice planul său:

— Acum, zise el conducându-l pe Huaishan Han afară din casă, vă voi demonstra de ce nu este imposibil.

Făcuse câteva focuri mici la periferia suprafeţei pe care încă mai zăcea domnul Pu. Nu voise să mişte corpul, dar trebuie făcut ceva ca să ţină animalele la depărtare.

— Uitaţi-vă, zise. Zilin, trăgându-l pe Han în cercul de foc. Suntem aproximativ de aceeaşi vârstă. Ne deosebim foarte puţin ca înălţime şi greutate, mai puţin decât poate cineva să bage de seamă.

Huaishan Han mormăi:

— Nu semănaţi deloc.

— E adevărat, zise Zilin, dar când el nu va mai fi, asta nu va conta.

Huaishan Han întoarse capul ca să se uite fix la Zilin.

— Sunteţi nebun.

— Dimpotrivă, am găsit calea de scăpare din dilema în care m-a aruncat Chiang. E într-adevăr foarte simplu. Moartea mea va pune capăt la toate. Răzbunarea lui Chiang se va împrăştia ca fumul.

— Cum vă puteţi gândi la aşa ceva?

— Omul ăsta e mort, zise Zilin. Nu eu am dorit-o, dar aşa s-a întâmplat. Familia lui a rămas fără nimic. Fără cal, cine ştie ce li se poate întâmpla. Ca răsplată pentru coaja aceasta pe care spiritul a părăsit-o deja, le voi dărui ceea ce au nevoie ca să supravieţuiască.

— Spuneţi-mi, tovarăşe cu inima pură, zise Huaishan Han cu un tăiş în voce, ce aţi fi făcut dacă doamna Pu ar fi spus „nu”? Le-aţi fi lăsat să moară de foame?

— Aş fi făcut exact ceea ce fac şi acum. L-aş fi asigurat domnului Pu o înmormântare decentă: le-aş fi procurat alt cal. Nu există nici o altă cale.

Huaishan Han îl privi o vreme. Trosniturile flăcărilor luminau noaptea, mirosul de fum de lemne aproape înăbuşea mirosul dulceag şi greţos al morţii.

— Cred că doamna Pu era conştientă de toate astea, zise Zilin. Dar faptul că mi se simţea îndatorată a împiedicat-o să mă refuze. Atâta vreme cât era sigură că nu am de gând să-i iau fetele, a acceptat. Schimbul a satisfăcut şi nevoia ei de a-şi plăti datoriile.

Huaishan Han se uită în jos, la cadavru. Se aplecă, ridică un braţ rigid. Întoarse mâna cu palma în sus.

— Faţa putem să i-o desfigurăm, zise el. Dar ce facem cu

astea? Agită ameninţător mâna, îngroşată şi îngălbenită de bătături ţărăneşti.

Zilin râse şi întinse mâinile, să-i fie inspectate. Un strat de bătături groase lucea ca fildeşul.

— Aţi uitat, tovarăşe, că eu sunt un revoluţionar adevărat. Am lucrat ani lungi pe câmp, cu ţăranii. Sunt unul dintre ai lor, aşa cum ar trebui să fie orice comunist. După ce ne vom schimba hainele, după ce îmi voi pune inelul pe degetul lui, după ce vom înscena accidentul, iar dumneavoastră veţi fi cel care va găsi corpul, voi fi socotit mort, fără doar şi poate. De asta sunt sigur.

Şi lucrurile se petrecură exact cum spusese Zilin. Nu se făcu nici o cercetare deosebită, la cerea lui Mao. Trupul lui Zilin, găsit pe coastele lui Jinyun Shan, în fundul unei prăpăstii, departe de drum, nu trezi nici un fel de dubii. Era clar pentru oricine că umblase noaptea şi că fusese lovit fie de un vehicul, fie de un animal mare şi că fusese azvârlit peste marginea prăpastiei. Regretabil, desigur, dar fără a trezi nici o bănuială. *Joss*.

La dorinţa expresă a lui Mao, Huaishan Han rămăsese la locul în care se afla, în cercul intim al generalisimului Chiang. Iar bogăţia de informaţii pe care i le transmise lui Mao a contribuit în cea mai mare măsură – cel puţin după părerea lui Zilin – ca norocul să încline balanţa de partea comuniştilor.

Mao a stat la Chungking până la mijlocul lui octombrie 1945. Deşi ştia de la Zilin că Chiang nu are nici o intenţie de a intra într-o coaliţie, totuşi simţul datoriei şi, presupunea Zilin, simţul lucrului corect făcut, îi dictaseră să rămână.

În cele din urmă, Mao îl lăsase pe Chu Enlai să continue negocierile lipsite de succes, act ce reprezenta puţin mai mult decât un cadou pentru insistentul dar din ce în ce mai frustratul ambasador Hurley.

După ce s-a reîntors la Yunnan, Mao şi-a convocat consiliul de război. În cele din urmă, ruşii intrară în război împotriva Japoniei, nasul ascuţit al lui Stalin simţind mirosul

de măcel. Divizii ale armatei sovietice pătrunseră în sudul Manciuriei, măturând din drumul lor unităţile japoneze.

Faptul era de cel mai mare interes pentru Mao, a cărui frică majoră în acel moment era că armatei naţionaliste a lui Chiang i se va permite de către americani să ocupe aşa-numitele zone eliberate, pe măsură ce diviziile japoneze erau înfrânte. După cum prea bine ştia Mao, acolo se afla o bogăţie de artilerie şi de tehnică de luptă care ar fi fost de un ajutor incalculabil pentru atât de prost echipata lui armată. Se cutremura la gândul că naţionaliştii ar putea câştiga controlul asupra acestui armament şi l-ar putea utiliza împotriva forţelor sale.

Frica aceasta şi-o manifestă deschis faţă de Zilin, singurul faţă de care, dintre toţi consilierii săi, era pe deplin sincer.

— Chiang are superioritatea numerică, îi spuse Mao într-o zi întunecată şi ploioasă, spre sfârşitul războiului. Îi are în spate atât pe americani, cât şi pe ruşi. Reprezintă guvernul recunoscut de întreaga lume. Mă tem că în clipa de faţă are destulă putere ca să ne distrugă complet.

Zilin, stând lângă peretele de piatră al pivniţei în care îşi instalaseră cartierul general, zise:

— Faptul că trupele lui Chiang le copleşeau ca număr pe ale noastre nu va conta pentru rezolvarea acestui conflict.

Mao, şezând cu picioarele încrucişate pe o pătură ce fusese întinsă pe duşumea, îşi privi consilierul cel mai de încredere.

— Continuă, te rog, tovarăşe.

Zilin îşi închise ochii şi se sprijini cu spatele de piatra rece. Afară, ploaia era o cortină cenuşiu-verzuie, care acoperea peisajul.

— Tovarăşe Mao, Sun Tzu a spus că, dacă duşmanul ar fi numeros ca stelele, dacă nu îţi cunoaşte situaţia militară, nu va şti să se pregătească pentru sosirea ta. Trebuie să ne schimbăm strategia. Chiang va fi delicat, pentru că în clipa de faţă crede că ne-a ghicit intenţiile. Cel puţin aşa m-a asigurat Han. Dacă mai târziu îi veţi tulbura previziunile

militare prin expediţii neprevăzute în teritoriul său, îi veţi spori confuzia. Iar dacă apoi veţi urma o strategie secretă – o strategie cunoscută numai nouă, nici chiar generalilor din armata noastră – atunci cu adevărat puteţi spune că sunteţi creatorul celei mai importante victorii comuniste.

Multă vreme, Mao nu, spuse nimic. Se ridică şi începu să se plimbe prin pivniţă.

— Manciuria este cheia, zise el în cele din urmă. Simţi asta. Manciuria e cheia pentru victoria împotriva lui Chiang. De asta a insistat atâta asupra ei în timpul negocierilor. Dacă putem să-l atragem acolo într-o capcană, victoria va fi de partea noastră.

Zilin ţinea ochii închişi.

— În acest scop, *Mao tong zhi*, să ne implicăm cât mai puternic în Manciuria.

— Da.

— Să-l atragem pe Chiang în nordul Manciuriei. Să ne organizăm o înfrângere memorabilă în Manciuria.

— Ce spui? Mao înlemnise.

— Da, zise Zilin. Să-i demonstrăm lui Chiang strategia noastră. El va masa trupe în jurul unui oraş de importanţă crucială pentru ocuparea Manciuriei. Care să fie?

Mao, fascinat împotriva propriei voinţe, zise:

— *Ssuping* ar fi foarte potrivit.

— *Ssuping* să fie, zise Zilin dând aprobator din cap. Îşi închise ochii. Mi-e teamă că va însemna o mare pierdere de vieţi omeneşti. Dar din această înfrângere a noastră, Chiang va trage cu siguranţă concluzia că ne-a înspăimântat. Forţa lui superioară va lucra împotriva lui.

Zilin îşi expuse planul.

În mai 1946, armata comunistă suferi pierderi grele încercând să apere oraşul Ssuping. Două luni mai târziu, Mao declara că de acum încolo forţele lui vor fi cunoscute ca Armata de Eliberare a Poporului.

Mao dădu ordinul ca armata sa să abandoneze toate oraşele din Manciuria care nu puteau fi apărate cu minimum

de pierderi. Majoritatea Armatei a Poporului îşi începu noua viaţă ca forţă de gherilă, compusă din unităţi de atac foarte mobile.

Chiang, mândru de ceea ce considera a fi victoria decisivă de la Ssuping, văzu în schimbarea de strategie a AEP încă o victorie a cauzei naţionaliste. În consecinţă, ordonă unui mare număr de divizii să se îndrepte spre oraşele manciuriene părăsite – după părerea lui – de forţele comuniste care fugeau.

În plus, în primăvara lui 1947, Chiang, încurajat de succesele în Manciuria, începu o ofensivă furioasă împotriva forţelor comuniste. Armatele lui Mao erau scindate în părţi disparate, Mao şi consilierii săi se refugiaseră pe înălţimile de la Yunnan, iar mintea lui Chiang era din ce în ce mai înfierbântată de imaginea strălucitoare a unei ultime victorii.

În acest scop, ordonă să fie ocupate şi dotate cu garnizoane cât mai multe oraşe în enormul spaţiu al Manciuriei. Până când, aşa cum prezisese Zilin, forţele sale se extinseră periculos de mult.

La semnalul lui Han, Armata de Eliberare a Poporului a lui Mao îşi începu primul contraatac serios. Timpul şi perseverenţa începură să dea roade. După nouă luni, Peng Tehuai, comandantul infanteriei comuniste, înfrângea armata naţionalistă la Sian. Ceea ce a tăiat efectiv în două posibila linie de retragere din Yunnan a lui Chiang.

Forţele comuniste se îndreptau spre interior din ambele părţi ale arcului ucigător.

Americanii pompară consilieri şi bani de partea naţionaliştilor. Cu cât situaţia devenea mai rea, cu atât erau mai înspăimântaţi şi cu atât cheltuiau mai mulţi bani.

Cu luni înainte, generalul maior David Barr pledase pe lângă Chiang ca să-şi abandoneze poziţiile în Manciuria.

Mao lăsase numai divizii-schelet în Manciuria, dar, acţionând conform directivelor sale, acestea recrutaseră rămăşiţele armatei „Marionetă” (trei sute de mii de oameni) alcătuită din chinezi manciurieni, care fusese folosită de

japonezi şi părăsită de ei după înfrângerea în război şi după retragerea ruşilor. Acum AEP era puternică în nord, fără să fie nevoită să-şi sacrifice diviziile din sud.

Dar Chiang, instigat de unii dintre consilierii săi – printre care se număra şi Han – refuză să abandoneze o astfel de regiune vitală. Generalul Barr era, la urma urmelor, un *faan gwai loh*. Nu te puteai aştepta ca unul ca el să înţeleagă imperativul istoric care cerea controlul asupra Manciuriei.

În noiembrie 1948, armata comunistă, sub conducerea supremă a lui Chen Yi, începu o ofensivă de proporţii imense în provinciile centrale de est. Mai mult de o jumătate de milion de soldaţi naţionalişti fură anihilaţi în mai puţin de trei luni.

Acum Chiang era gata să discute pacea. Dar marşul de eliberare începuse şi nici generalisimul, nici americanii plini de bani, nici sovieticii plini de brutalitate nu puteau sta în calea „cuirasatului" masiv născut din refuzul intervenţionismului, din ură amară şi din disperare.

În aprilie, forţele lui Mao luaseră Nanking-ul. În toamnă victoria completă era a lor. La 1 octombrie 1949, la Peking, se năştea Republica Populară Chineză.

Mao – preşedintele Mao – fu glorificat în ziua aceea! Cât despre omul care păşea la capătul şirului, ascuns în umbră, puţini îi cunoşteau înfăţişarea şi nimeni nu-i ştia numele.

Partea a-II-a

GOLIREA

SAMVARTASIDDHA

IARNA – PRIMĂVARA ÎN PREZENT

NEW YORK/ HONG KONG/ WASHINGTON/ MOSCOVA/ BEIJNG/ TOKYO

Când auzise focurile de pistol automat şi o văzuse pe Neon Chow întorcându-se în fugă din locul în care Jake sărise în *barcă*, Tsun Trei înjurături alergase înapoi de-a lungul cheiului, să cheme poliţia. Îşi dăduse deja seama că împuşcăturile veneau de pe jonca lui şi se pregătise să i se întâmple ce era mai rău.

Al treilea văr al lui lucra în schimbul de noapte, ca sergent-operator la Aberdeen, aşa încât lui Tsun Trei înjurături i se răspunse repede la chemare. Tsun îi întovărăşi pe cei patru ofiţeri pe şalupa poliţiei, care se strecura prin oraşul plutitor.

Tsun Trei înjurături stătea, agitat, la prova şalupei, în vreme ce, exact dedesubt, ofiţerii îşi verificau şi îşi reverificau armamentul, într-un mod aproape la fel de profesional ca şi cei trei japonezi, membri ai echipei *Dantai*, cu câtva timp mai înainte.

Ploaia biciuia apa întunecată, bătea darabana pe carcasele joncilor şi ale şalupelor. Tsun îşi şterse picăturile din ochi. Pe când ajungeau la bord, îl văzu pe Jake stând aplecat deasupra unei forme alungite, învăluite în umbre.

— Aşteptaţi aici, îi şuieră unul dintre ofiţeri, în timp ce Tsun îl identifica pe Jake; le dăduse ofiţerilor descrierea celor trei membri ai familiei pe care îi ştia la bord: Jake, Bliss şi Zilin.

— Bliss! Tsun Trei înjurături recunoscu umbra ce gemea, pe care Jake o strângea la piept şi îngenunche lângă ea.

— Oh! *Bou-shehka* mea?

Mâinile lui tremurânde se întinseră ca să-i îndepărteze de pe faţă părul năclăit. Când îşi ridică degetele, ele erau pline

de sânge.

— Jake, şopti el. Jake!

— Are nevoie să fie dusă la spital, Unchiule mai Bătrân. Faţa lui Jake era palidă. Ochii lui de cupru, adumbriţi, în mod normal atât de plini de foc interior, acum erau lipsiţi de culoare.

— Tu eşti bine, Mai Tinere Nepot?

— Da.

Era o şoaptă.

— Şi Jianul?

Jake începu să clipească.

— Tata! rosti el. Ochii lui îl priveau fix pe Tsun Trei înjurături. Viaţa tatălui meu s-a sfârşit.

— Ah, zei ai răului care aţi prevestit ziua aceasta! Mâinile lui Tsun Trei înjurături se întinseră din nou, să-şi atingă fiica adoptivă. Era un gest instinctiv, dar nu mai puţin important din această cauză. Familia fusese împuţinată; în clipa aceasta fiecare membru îi era cu atât mai preţios.

— Jake, i-ai văzut? Pe asasini?

Jake încuviinţă din cap.

— L-am găsit pe puntea de jos. Erau trei. Au folosit pistoale automate Gion 30-09. Scutură din cap. Erau foarte buni. Foarte buni profesionişti. Un *dantai*, cred.

Cum i-ar fi putut spune unchiului său despre faptul că şi-a pierdut „Pulsul” – *ba-mahk*-ul? Cum să exprime inexplicabilul? Cum să exprime povara de vinovăţie care îl strivea? Crezuse că *ba-mahk*-ul îl va avertiza de încercarea de asasinat. Ceea ce i-ar fi permis, în cele din urmă, să-i înlăture pe cei trei asasini înainte ca ei să aibă ocazia de a o răni pe Bliss. O strânse mai tare la piept.

— La spital, Unchiule mai Bătrân, zise el. Trebuie s-o ducem la spital.

— E aici şalupa poliţiei. O vor lua cât de repede se poate. Îşi ridică capul, în vreme ce ofiţerii de poliţie reapăreau prin deschiderea tambuchiului de la pupa.

— Am găsit trei bărbaţi morţi, zise unul dintre ofiţeri. Altul era ocupat să însemneze ceva într-un carnet de notiţe.

E foarte mult sânge. Locul e aproape distrus. S-ar părea că au fost folosite mitraliere pe puntea de jos. Ca un uragan.

— Trei bărbaţi? repetă Tsun Trei înjurături. Cine erau? Ofiţerii se uitau la el cu privirile goale, iar el îşi îndreptă ochii spre Jake.

— Cine erau?

— Va trebui să mai aşteptăm ca să aflăm, zise ofiţerul. N-am găsit pe trupurile lor nimic care să ne ajute să-i identificăm. „O, zei mari şi zei mici”, gândi Tsun. „Ce fac, de ce stau aici să vorbesc cu aceşti fii corupţi ai unor mizerabili idioţi? Ăştia nu ştiu nimic şi chiar dacă ar şti nu mi-ar spune nimic.” Stătea în picioare, încercând cu disperare să-şi ţină emoţiile sub control. Fiica mea are o nevoie disperată de îngrijire medicală, domnule ofiţer, spuse el repede, pe un ton ca şi cum ar fi fost vorba de o afacere. Dacă aţi fi atât de bun s-o duceţi la un spital…

— Ce ştiţi despre acest incident, domnule? întrebă ofiţerul cu hârtiile.

— Nimic, răspunse Tsun Trei înjurături. Ce aş putea să ştiu? Absolut nimic. De ce îmi puneţi astfel de întrebări prosteşti?

— E o chestiune pur formală, domnule, zise unul dintre ofiţeri. Am dori să discutăm cu nepotul dumneavoastră. Şi cu fiica dumneavoastră.

— Vă rog, zise Tsun. Toate acestea pot fi făcute şi dimineaţă. În clipa asta fiica mea e inconştientă. Nu-mi pot da seama cât de grav e rănită. Nepotul meu e în stare de şoc. Aveţi cuvântul meu că toate persoanele implicate vă vor da declaraţii complete. Dar în momentul acesta…

Ofiţerul superior îşi plimbă privirea de la Bliss la Jake şi încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Făcu un gest. Luaţi-o, băieţi. Aşa. Uşurel, uşurel acum. Atenţie la cap! Supraveghe felul în care o transportau pe Bliss jos, la şalupă. Apoi se apropie de Tsun Trei înjurături:

— Vă previn să nu mişcaţi şi să nu atingeţi nimic la bord până când nu sosesc oamenii legii, de la Brigada Specială.

Şi oamenii colonelului sunt pe drum. Le veţi asigura liberul acces.

— Da, desigur.

Ofiţerul privi în zare. Farurile de pe şalupă îi argintau faţa lată, de cantonez.

— Condoleanţele mele. E rău. Intr-adevăr, e foarte rău. Respiră adânc.

Fumul de la motoarele şalupei se ridica în aerul greu al nopţii, atârnând parcă spânzurat.

— Nepotul dumneavoastră are şi el nevoie de îngrijiri medicale?

— Voi avea eu grijă de el, zise Tsun. Vă rog să vedeţi de fiica mea.

Ofiţerul duse mâna la chipiu; aşteptă s-o pornească întâi Tsun şi Jake. Apoi se grăbi în jos, spre şalupă, săriră cu toţii înăuntru, motorul se ambală şi într-o clipă străpunseră noaptea.

— Asta într-adevăr mă face să mă duc cu gândul înapoi. Era o vreme când nu-mi puteam permite nimic din toate astea.

Tony Simbal se uita la picturile etalate în ramele lor aurite şi împodobite.

— Despre acesta e vorba.

Era un Cezanne deosebit de agresiv, cuţitul artistului întinsese şuviţe groase de vopsea, care luau un aspect aproape palpabil, dementţial. Simbal nu-l înţelegea deloc şi nici nu-i plăcea.

— Lucrul care mă atrage cel mai mult la Cezanne, zise Max Threnody, e echilibristica pe care o face pe marginea anarhiei. Să creezi un întreg univers atât de haotic şi totuşi atât de bine ordonat a extraordinar, nu crezi?

Threnody făcu câteva note în carneţelul care i se înmânase când se înregistrase la licitaţia de pe Wisconsin Avenue.

— Nu te-am văzut aseară la petrecere.

— Monica şi cu mine am dezgropat vremurile vechi.

Threnody îşi închise cu zgomot carneţelul şi rânji.

— De asta camera mea pentru haine a fost inaccesibilă o oră şi mai bine?

— Cam aşa.

— Nu vrei să ne găsim un loc?

Se îndreptară spre sala de licitaţie, unde fuseseră aranjate rânduri de scaune metalice pliante, de culoare gri. Locul era plin cam pe sfert.

— Nu s-a terminat cu bine, pariez.

— Nu s-a terminat deloc.

Sala se umplea repede. Threnody avusese dreptate să se grăbească să ocupe locuri.

— Presupun că Monica ţi-a spus că am întrebat de Peter Curran, zise Simbal.

Threnody îşi deschise carneţelul, mai făcu câteva însemnări.

— De ce crezi că Monica mi-ar spune mie totul? întrebă Threnody.

— Dar acum, dacă ai deschis subiectul, în felul tău cam din topor, cred că avem o problemă.

Mai târziu, după ce nu reuşiseră să-l cumpere pe Cezanne pentru că licitaţia se ridicase la sume neaşteptat de mari, porniră să se plimbe spre vest, în jos, către apă. După-amiaza era posomorâtă, prea întunecoasă pentru o zi de iarnă târzie. Vântul dinspre Potomac era tot atât de tăios pe cât fusese pe vremea când zăpada albea oraşul şi oamenii patinau pe gheaţă.

Threnody, care purta un loden vechi, mai potrivit pentru un student de la Universitatea „George Washington” din apropiere, îşi trase capul între umeri, precum o broască ţestoasă.

— Ce-i cu interesul ăsta brusc pentru Peter Curran? întrebă el.

— Ai spus mai înainte că avem o problemă. Ce fel de problemă? E în legătură cu Peter Curran?

— Aş dori să nu ne mai duelăm, zise Max Threnody.

— Nu mai lucrez pentru tine, Max. DEA nu mă mai

controlează.

— Şi totuşi iată-ne aici, împreună. Cum îţi explici asta?

Simbal încetini pasul.

— Am nevoie de informaţii.

Ajunseseră pe Virginia Avenue. Începură să se îndrepte spre nord-vest.

— Dacă nu-mi vorbeşti deschis, nu văd cum te-aş putea ajuta. Ştii că de la mine nu poţi să scoţi informaţii. Şi fără să ai acces la computerul DEA nu vei fi în stare să... Se întrerupse brusc... Monica e la petrecere! Îşi aplecă capul îngust. Ţi-am creat o deschidere perfectă, nu-i aşa? Probabil că îmbătrânesc.

— Mi-a trecut prin cap, zise Simbal, s-o fac pe Monica să mă introducă iarăşi la computerul DEA. Dar nu mi-am îndeplinit gândul.

— Ar fi trebuit să am încredere în fată. E departe de a fi proastă. Dar o doare inima pentru tine, Tony. Dumnezeu ştie de ce, când tu eşti un ticălos. Cu timpul, o să se potolească. Dar până atunci, presupun că ea nu te cunoaşte aşa de bine cum te cunosc eu.

— Tu nu te-ai culcat cu mine.

Ochii lui Threnody se deschiseră mari.

— Pe legea mea, asta înseamnă că ea ar fi mai apropiată decât mine de *adevăratul* Tony Simbal? Vocea îi era grea de sarcasm.

Ajunseseră la marginea sudică a parcului Rock Creek. Din locul în care erau, puteau vedea barajul până sus. În spatele lor, hotelul Watergate se înălţa masiv.

Simbal rămase tăcut o vreme. Privea apa noroioasă, cenuşie ca o spinare de balenă şi se întreba de ce nu se putea gândi să-i dea o replică.

— Max, mă ajuţi ori nu? Aşa cum ai spus, nu mai lucrezi pentru mine.

Exista ceva ce Simbal trebuia să descopere, ceva ce se întâmpla acolo şi el nu era încă în stare să descifreze. Păstrase observaţia aceasta la periferia conştiinţei, încă de când se aşezaseră la licitaţie. Ce se întâmpla?

— Poate că, zise Simbal, ar fi timpul să încercăm să fim prieteni.

— Am avut încredere în tine, iar tu, când te-ai întors din Birmania, ai părăsit DEA pentru că te-a chemat colegul tău de cameră de la colegiu. Care a spus că englezii au monopolul asupra reţelelor de spionaj.

Se opriră în tăcere, uitându-se atent unul la altul, absorbind ceea ce spuse celălalt.

O barjă, invizibilă după cotul râului, scoase un sunet de sirenă şi Simbal se cutremură.

— Isuse, zise el, sună ca o căsătorie care ar merge prost.

— Poate că aşa e.

Simbal respiră adânc.

— N-am putea să terminăm cu această animozitate, Max? Aş fi foarte bucuros.

Threnody se uita în susul râului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă barja. În cele din urmă acceptă din cap.

— Îmi convine. Îşi împreună mâinile. Dosul lor era aspru şi roşu. Te-am admirat întotdeauna, Tony. Erai cel mai bun agent al meu. A fost dureros să te pierd.

— Eram fără astâmpăr, Max. Simbal mai respiră o dată adânc. Asta-i tot.

— Sigur. Threnody încuviinţă hotărât. Toţi trebuie să ne mişcăm. Face parte din viaţă.

O vreme merseră în linişte. Doi oameni de afaceri, în costum de sport, trecură pe lângă ei făcându-şi exerciţiile de jogging.

— Cristoase, ăştia mă fac să mă simt bătrân, zise Threnody.

— Peter Curran este expertul vostru *diqui*, trimis la faţa locului, aşa e? zise Simbal. Alan Thune a fost ucis săptămâna trecută la New York în vreme ce se îndrepta spre o întâlnire de rutină cu legătura lui obişnuită. Presupun că Curran ştie mai mult decât mine despre acţiunile curente ale diqui-ului.

— Nu pot să-mi dau seama de ce te interesează. Ochii lui bulbucaţi lăcrimau totdeauna la vânt. Acum îi ştergea cu o

batistă. Corectează-mă dacă greşesc, dar cred că trebuia să laşi *diqui*-ul pe seama noastră şi a SNIT-ului. Vorbea despre Strategic Narcotics Team (Brigada strategică pentru narcotice), dependentă de CIA.

— *Diqui*-ul face parte din sarcina pe care Donovan mi-a încredinţat-o mie: Asia de sud-est. Vrea să ştie tot şi, dacă se schimbă ceva, de ce, cum şi încotro. Aşa că ai fi de acord să-mi aranjezi o întâlnire cu Curran?

— Acum ar fi imposibil, zise Threnody, uitându-se cu o privire grea la Simbal. Peter Curran a fost lichidat.

În lumina caldă, pielea ei strălucea roşiatic ca blana unei pisici. Cu coama ei de păr blond şi des, cu ochii cenuşii, reci ar fi putut fi o vrăjitoare. Lorelei sau, mai degrabă Circe, căci pentru Mihail Carelin era ceva în frumuseţea Danielei care părea să descindă din vechea legendă grecească.

Carelin, cercetător pasionat de istorie, vedea în ea trăsături pe care le asocia cu Asia Mică – cu Mesopotamia, Asiria, Babilonul. În orice caz, figura ei nu era deloc modernă. Trăsăturile ei cizelate fin veneau direct din antichitate; el îi spunea adesea în glumă că e reîncarnarea unei regine antice.

— Sunt rusoaică, răspundea ea. Nu ştiu nimic despre Babilon sau Asiria.

O dată, după ce îi răspunsese astfel, el îi pusese în mână o carte.

— Ce-i asta? zise ea. N-am timp să citesc.

— E o istorie a carierei militare a lui Alexandru cel Mare, răspunsese el. Cred că ar trebui să-ţi faci timp s-o citeşti.

— De ce?

— Pentru că a încercat să cucerească aproape întreaga lume civilizată, zise el. Şi a fost cât pe ce să reuşească.

Carelin credea că Daniela doreşte să cucerească întreaga lume civilizată.

— În zilele noastre, zise el, omul are mai multă nevoie de ajutor decât a avut Alexandru pe vremea lui. El o socotea foarte ambiţioasă, iar această trăsătură – care, după

părerea Danielei, îi conferea putere şi o făcea să supravieţuiască într-o lume a bărbaţilor – constituia de asemenea şi hybris-ul ei. Hybris în greceşte, îi spusese Carelin, înseamnă aroganţă. Dicţionarul defineşte „hybris” ca mândrie exagerată sau exagerată încredere în sine…

— Şi ce e rău în asta? îi replicase ea.

— …care foarte adesea e pedepsită.

Atunci ea tăcuse, cu gândul la Oleg Maluta. Pe plan social, îl întâlnise pe Oleg Maluta pentru prima dată prin intermediul Unchiului Vădim. Unchiului Vădim îi făcea plăcere ca ea să vină la Leningrad la sfârşitul lui decembrie. Ceilalţi membri ai familiei pretindeau că o făcea pentru că acesta era cel mai propice timp al anului pentru Daniela.

Numai ea şi Unchiul Vădim ştiau adevăratul motiv. Mama Danielei era creştină ortodoxă. Lucru pe care trebuise să-l ţină secret faţă de tatăl Danielei. Şi Unchiul Vădim era ortodox şi îi făcea plăcere ca Daniela să fie împreună cu el de Crăciun.

La Leningrad îl întâlnise Daniela pentru prima dată pe Oleg Maluta. Tocmai fusese numită în Biroul Politic, unde Maluta era deja un vechi membru. Unchiul Vădim aranjase o masă la *Delfin*, unul dintre restaurantele plutitoare din faţa Amiralităţii. Desigur, în acea perioadă a anului, Neva este îngheţată zdravăn. Deşi, cu cele cincizeci de mile ale sale, Neva este unul din cele mai scurte fluvii din lume, curentul ei este atât de puternic încât în golful din faţa oraşului se găseşte foarte puţină sare. De aceea, fluviul era de obicei îngheţat cât era iarna de lungă, de la începutul lui decembrie până prin mai.

— Omul ăsta poate să te ajute, Danuşka, îşi aminti ea că îi spusese Unchiul Vădim, în drum spre Delfin. Dacă te place, multe uşi ţi se vor deschide, iar perioada cea mai grea din viaţa ta – următoarele şase luni – se va uşura extraordinar. Oleg Sergheevici ştie locul fiecărei măturiîn debaraua asta.

„Nu al fiecărei măturiî”, se gândea acum Daniela. „Ci al oaselor”. Oleg Sergheevici Maluta al dumitale ştie unde au

fost îngropate toate oasele şi cui aparţin ele.

Era o ironie a soartei că fusese ridicată într-unul din cele mai înalte ranguri din Rusia şi că, din cauza vicleniei pline de răutate a unui bărbat, era acum prinsă ca o vulpe în capcană. Nu îndrăznea să întreprindă deschis ceva împotriva lui Maluta pentru că nu începuse încă să-şi consolideze propria ei putere. Era nouă în Biroul Politic şi avea nevoie de timp ca să înveţe să-şi croiască drum într-o lume care fusese doar a bărbaţilor.

Nu-şi putuse nici măcar folosi propriile ei reţele pentru a-l înfrânge de pe o poziţie clandestină, deoarece el o făcuse să înţeleagă clar că o ţinea sub supraveghere permanentă. Iar acesta nu era un lucru prea uşor de făcut, atunci când era vorba de conducătoarea Direcţiei „Numărul unu” al Slujbei; la urma urmelor, ea nu era deloc un cetăţean obişnuit.

Direcţia „Numărul unu” era o reţea vastă, iar ea era departe de a-i cunoaşte personal pe toţi şefii de secţii. Mulţi rămăseseră din vremea lui Anatoli Karpov. Era sigură că Maluta îl cumpărase pe unul dintre ei. Era singura modalitate de a o ţine sub supraveghere fără să scoată nici un pic de fum: să-i folosească pe propriii ei oameni.

Acum, în vreme ce se zbânţuiau împreună în patul cel mare, sub cuvertura groasă, ea se întreba dacă să-i spună lui Carelin despre trădarea lui Maluta. Cum ar fi reacţionat el dacă ar fi aflat că Maluta poseda fotografii ale lui şi ale Danielei făcând dragoste cu pasiune?

O mânie ucigătoare o cuprinse; se smulse şi se ridică în şezut.

— Ce e, *koşka*? Carelin îi plăcea s-o cheme astfel: „pisicuţă”.

— Mi-e cam frig, zise ea. Lacrimile în noaptea cu ninsoare bogată… Maluta care îi sugea tristeţea şi remuşcarea ca un vampir tenebros, în vreme ce cineva, în noapte, fotografia, clişee obscene ale slăbiciunii ei, ale lacrimilor care îi curgeau din ochi. Nu-i nimic.

Carelin se ridică şi o îmbrăţişă.

Figura îi era, în toate privinţele, indescriptibilă. Nu se putea spune nici că e frumos, nici că e urât. Avea o faţă pe care n-ai fi băgat-o niciodată de seamă în mulţime. Observatorii Kremlinului, din Anglia şi din America, în vreme ce cercetau atent pe cei aflaţi în supravegherea lor, treceau peste el din când în când, în favoarea unora precum Genaciov, sau Rezţov, sau Kulaghin, bărbaţi care aveau farmec personal, care se ridicau şi care ajungeau la putere. Ce le-ar fi putut lor oferi un om ca Mihail Carelin?

Totuşi, pentru Daniela, care se şcolise la catehismul puterii, Carelin era un bărbat care deţinea o structură infinit superioară celor mai cunoscuţi maimuţoi ai puterii de la Kremlin. Carelin poseda ceva cu mult mai preţios, în primul rând pentru că nu căuta luminile rampei internaţionale: avea o excepţională putere interioară.

De aceea apelase Genaciov la sfaturile lui. Carelin nu era omul care să caute să-şi extindă continuu baza puterii. Avea o încredere în sine pe care Daniela o admira foarte mult. Se mişca în umbră pe coridoarele puterii, şoptea la urechea cui trebuia şi îşi crea o linie tactică pentru a evita epurările mortale care făceau parte din sistemul politic al celei mai avansate ideologii. Maluta îl numise „lipsit de orgoliu”; adevărul era că Mihail Carelin îşi subordonase orgoliul unei strategii, iar lucrul acesta era într-adevăr rar în lume.

Danielei i se părea că din el se degaja o minunată, inefabilă linişte. A se împărtăşi din liniştea aceasta îi producea o infinită bucurie.

O bucurie opusă plăcerii. Daniela căutase şi dobândise plăcerea de la mulţi oameni importanţi. Masculii speciei, descoperise ea, pot fi antrenaţi ca să producă o enormă plăcere. Nu era acelaşi lucru cu bucuria. Bucuria era o caracteristică înnăscută. Nu putea fi învăţată. Dimpotrivă, era o calitate atât de elementară încât pur şi simplu exista. Dar existenţa ei era rară, într-adevăr foarte rară, conform experienţei Danielei. Mihail Carelin îi dăruia bucurie şi de aceea îi era mai scump decât îi fuseseră vreodată oricare alt bărbat.

Ceea ce, desigur, reprezenta un izvor de continuă surpriză pentru Daniela. Era obişnuită – fusese obişnuită prin forţa împrejurărilor – să-i manipuleze pe bărbaţi ca să se apere împotriva încercărilor de a o manipula ei pe ea. Atunci când schimbase strategia defensivă cu una ofensivă – aşa cum procedase cu Karpov şi cu Lantin, în al cărui pat se aflau ei acum – cariera ei ţâşnise în sus ca o rachetă.

Carelin era altfel. Poate că şi el începuse în acelaşi fel. Îl sedusese ea? Memoria – şi emoţia, bineînţeles – tind să întunece anumite fapte, iar acum originile lor romantice erau învăluite în ceaţă, ca şi cum ele ar fi făcut parte din legenda lui Carelin, în loc să aparţină, pur şi simplu, vieţii ei. Mitul Danielei şi al lui Mihail. Gândul ăsta o făcea uneori să râdă. Alteori o făcea să-i strângă cât mai aproape de ea trupul subţire şi puternic.

În acea perioadă înţelesese Daniela că era înspăimântată la gândul că el ar putea s-o părăsească. Era, desigur, o frică iraţională. Nu avea îndoieli în privinţa lui Carelin. O iubea sălbatic şi total, dar fără nimic din devoţiunea slavă, care o dezgustase atât, la mulţi dintre iubiţii ei.

Ştia care e diferenţa. Dragostea celorlalţi fusese opera mâinilor ei, aşa încât, în cele din urmă, devenise râncedă în artificialitatea ei. În cazul lui Carelin, ea nu trebuise să facă nimic. O iubea. Punct.

— Hai, *koşka*[11], şopti el, culcă-te la loc.

Şi Daniela îl ascultă, aşa cum Genaciov îl asculta în timpul zilei. Trupul i se relaxă, învăluit de căldura lui. Se topi, cu ochii închişi. Oftă adânc.

În somn, ea pronunţă numele lui Oleg Maluta şi Carelin, care o înfăşurase toată, uitându-se la jocul luminilor palide pe tavanul dormitorului, o auzi.

„Maluta” … se gândi el.

Şi când aproape de zori, ea se trezi, el îi spuse:

— Povesteşte-mi despre Oleg Maluta.

În gardă, Daniela spuse:

— Nu înţeleg.

[11] Koşka – pisicuţă în lb. rusă (n. red).

— Spune-mi, *koşka*, zise el, de ce eşti înspăimântată de el?

— De ce spui asta?

— Pentru că îţi bântuie visele.

Carelin se întoarse spre ea.

— Chiar şi în somn îi rosteşti numele cu ură şi teamă.

Ea se întinse şi îi atinse obrazul cu palma.

— De ce nu dormeai, *lubimîi* [12]?

Carelin zâmbi.

— Ascultam noaptea. Mă gândeam. Şi te-am auzit pronunţându-i numele. „Maluta!” ai spus…

— Şi mai ce?

— Numai Maluta.

Daniela era încordată. Era o eternitate de când nu mai încredinţase un secret unui bărbat. Ar fi vrut s-o facă, în cazul lui Carelin, care era însă întruparea ezitărilor ei. Era în primejdie. În chestiuni de inimă, erai întotdeauna trădat. Învăţase asta dintr-o experienţă dură. Şi totuşi, o inimă îndrăgostită doreşte să-şi împărtăşească sentimentele, pentru că această spovedanie aduce cu ea şi alt tip de intimitate. Acel tip de intimitate care transformă plăcerea în bucurie.

— Aş vrea să-ţi spun… îşi înghiţi cuvintele la mijlocul propoziţiei. Aminteşte-ţi: *În războiul acesta eşti sau cu mine sau împotriva mea,* spusese Maluta. Zăpada, liniştea nopţii, scrâşnetul vocii lui Maluta în inima ei. Gustul de cenuşă din gură, pe când vedea stingându-se lumina din ochii lui Alexei, degetul ei tremurând pe trăgaci, urechile care îi ţiuiau după aceea, şocul şi fumul exploziei.

Şi Maluta luându-i pistolul din mână, aşa încât numai amprentele ei să fie pe pistol. O armă ascunsă undeva, care nu va mai trage niciodată, dar gata să fie folosită împotriva ei. *Aş vrea să înţelegi că aş putea să te acuz de crimă în orice clipă.*

— *Koşka*… zise Carelin.

— Iubeşte-mă!

[12] Lubimîi - „iubitule” în lb. rusă. (n. red).

— *Koşka*, suferinţa pe care o văd în ochii tăi…

— Fă ce ţi-am cerut, *lubimîi*. Mâinile ei alunecau pe bustul lui. Te rog.

Carelin o cuprinse, palmele i se făcură cupe pentru sânii tari şi înalţi. Buricele degetelor îi mângâiară sfârcurile şi ea respiră adânc, îngropându-şi faţa în umărul lui. Un val de păr des mirosind a lavandă şi a lămâie, îi atinse faţa.

Mâna lui ţesea modele pe pântecul ei şi mai jos. O află deja umedă şi deschisă. El se întoarse şi o ridică pe ea deasupra, cu spatele peste el. Coapsele ei se deschiseră ca petalele unei flori.

O pătrunse şi în aceeaşi clipă muşcă din carnea ei de culoarea scorţişoarei. Daniela crezu că o să leşine. Spatele ei se sprijinea de pieptul lui musculos. Putea să-i simtă bătăile inimii, pulsul accelerându-se pe măsură ce aluneca tot mai adânc şi mai adânc în ea. Îşi lăsă capul pe spate şi pleoapele îi fluturară.

Îl simţea în ea ca pe o a doua inimă care bătea. Plăcerea, în vreme ce o lovea ritmic, avea forma unui cilindru solid, care umplea calea până în creştet. Era în flăcări.

Mâinile lui îi cuprinseră duios sânii, traseră uşor de sfârcuri, o făcură să tremure şi să gâfâie de dorinţă.

— *Lubimâi*, zicea ea. *Lubimâi*.

Ea începu să-şi rotească şoldurile, adăugând încă o mişcare, pe când el era cu totul în ea, aşa încât muşchii ei interni să-i mângâie lui fiecare părticică. Îi putea auzi strigătele scurte, îi putea simţi răsuflarea fierbinte în ureche. Părea că el spunea ceva, dar era într-o limbă pe care nu o recunoştea decât sufletul ei. Părea că sunt uniţi dinspre interior spre exterior şi nu invers.

Vârfurile degetelor ei îl împinseră şi mai înăuntru; în acelaşi timp se împingea şi ea peste el.

— *Koşka*!

Simţi acea parte a lui care nu era în ea întărindu-se, dură ca stânca. El se răspândea în ea. Era atât de profund…

Ochii Danielei, strălucitori şi fără să vadă, se deschiseră mari. Nu-şi putea reţine respiraţia. Îi tremurau coapsele

care se închiseră prinzându-l ca într-o capcană, împingându-l chiar mai adânc, în vreme ce el începea să se convulsioneze dedesubt.

Încordându-se, el împinse cu putere în sus şi ea strigă, împingându-şi şoldurile cu putere în jos, lipite de el, se simţi pătrunsă de o căldură intensă. Interiorul ei se topise, iar ea îşi puse mâinile peste ale lui, care îi mângâiau sânii atât de sensibili.

Ea nu se opri din mişcare până când el nu ieşi afară din ea.

Atunci se întoarse şi şopti:

— Îmbrăţişează-mă strâns, dragule. Îmbrăţişează-mă foarte strâns; pentru prima dată simţea şi importanţa acestui lucru.

În lumina albastră şi rece a zorilor, ea spuse:

— Aş vrea să-ţi povestesc despre Maluta. *În războiul acesta eşti sau cu mine sau împotriva mea*. Simţi frica, precum un vânt rece în inima ei. Vreau să-ţi povestesc totul. Pentru că Maluta o făcuse să plângă, pentru că lacrimi amare îi înţepaseră obrajii cum înţepaseră şi zăpada din jur. Zăpada care o izola, lacrimile pe care le expulzase din ea şi care îi goliseră inima în faţa privirii lui lacome. Reuşise ceea ce nici un bărbat nu mai reuşise, în afară de tatăl Danielei. O făcuse să se simtă ca o fetiţă mică. O forţase să-şi ascundă aspectul de adultă. O dezgolise în faţa lui şi, într-un chip teribil, ce va rămâne gravat pentru totdeauna în memoria ei, o violase. Dezgolirea trupului nu era nimic în comparaţie cu dezgolirea sufletului.

— Ca o bună creştină, aş vrea să mă spovedesc.

Carelin, care stătea cu un picior azvârlit peste coapsele ei, nu spuse nimic. Îi simţi părul des mângâindu-i bărbia, dulceaţa respiraţiei. Se uită în ochii ei cenuşii şi reci şi se gândi la Marea Neagră, zbuciumată de furtună.

Afară, vântul se înteţise. Rafale de zăpadă uscată făceau jaluzelele să scârţâie şi, când şi când, se auzea sunetul unei maşini care trecea, cu lanţurile clincănind.

— Ce rău ţi-a făcut, *pisicuţo*?

— Acum lucrez pentru el. Şoptea. Dacă n-ar fi fost atât de aproape pe unul de altul, Carelin s-ar fi îndoit că a auzit bine.

— Nemernicul! zise el pe un ton calm, egal.

Şi numai prin tonul cu care rosti cuvântul acesta o făcu pe Daniela să se relaxeze. Cu el sunt în siguranţă, se gândi ea.

— M-a silit să-l ucid pe Alexei, zise cu vocea strangulată. Mi-a spus că-l folosea pe Alexei ca spion, împotriva mea. Şi după ce i-am pus arma – arma lui, a lui Maluta – la ceafă şi am tras, Maluta mi-a spus adevărul. Că undeva, în noapte, se afla un om care mă fotografiase.

— Mai e şi acum acolo, nu am nici o îndoiala.

— L-ai văzut vreodată? Ştii cum arată?

— Nu. Carelin se gândi o clipă. Ce s-a întâmplat cu arma crimei?

Daniela stătea nemişcată. Ochii îi erau uscaţi; părea că a încetat să respire.

— A luat-o Maluta. Are imprimate pe ea, peste tot, amprentele mele. Nu i se poate da de urmă...Şi mai are şi fotografii.

— Ale crimei?

Acum venea încercarea cea mare.

— Şi ale altor lucruri, şopti ea. Trecuse de la o nemişcare nefirească la o mişcare firească. Începu să tremure toată. Ce s-ar întâmpla dacă, din cauza asta, Mihail ar părăsi-o? Nervii îi luau foc când se gândea. Nu concepea să-l înfrunte pe Maluta din nou, ştiind că era complet singură.

— Ce alte lucruri?

Daniela, arzând ca de febră, rămase mută. Limba i se lipea de cerul uscat al gurii. Simţea o apăsare pe coardele vocale.

— *Koşka*, zise el blând, acum trebuie să sfârşeşti ce ai început. Îi luă mâna într-a lui şi, ca şi cum ar fi fost doi adolescenţi care inaugurează ritualul intimităţii fizice, îşi împleti degetele printre ale ei şi strânse cu putere, ca să-i transfere ei curajul lui. Ce ar putea fi aşa de îngrozitor?

Daniela închise ochii. Se simţea ca şi cum ar fi trebuit să sară dintr-o barcă într-o apă de zece stânjeni.

— Ce ar face soţia ta, Mihail, dacă ar afla despre noi?

El râse, speriind-o.

— De ce să te îngrijorezi de asta, *koşka*? Singura care ar putea să-i spună despre noi eşti tu, iar tu n-o să-i spui, nu-i aşa? Apoi văzu expresia de agonie de pe faţa ei.

— Maluta! Vocea lui răsuna în cameră ca un clopot. Maluta are fotografii de ale noastre?

Daniela înclină capul. Nu îndrăznea să vorbească.

Carelin îşi sprijini din capul de perete.

— Oh, pisicuţo, zise el după multă vreme, cred că ne-ai băgat în mare bucluc.

— Aşa încât, vezi tu, zise Threnody, nu prea pare probabil ca vreunul dintre noi să mai aibă ocazia să vorbească vreodată cu Peter Curran.

Simbal înţelegea acum reacţia Monicăi atunci când rostise numele lui Curran. El şi Max începură din nou să meargă, chemaţi de un semnal nevăzut.

— Ce s-a întâmplat?

— Maşina i-a fost transformată într-o minge de foc, de o livră de exploziv.

— Uf! Simbal se opri. Mergeau de destul de multă vreme şi îl cuprinsese frigul.

— A fost identificat după dinţi?

— N-am avut decât scheletul pentru identificare, zise Threnody. Se potriveşte, fizic. Identificarea dentală a fost imposibilă, pentru că Peter Curran nu-şi făcuse nici o lucrare la dinţi. Dar purta întotdeauna un inel deosebit, cu pecete. Threnody îl scoase din buzunar. Făcea parte din ceva care se numea Clubul Hellfire, la colegiul Yala, cred. Oricum, am găsit inelul în maşină. A trebuit să jupuim multe straturi de piele înnegrită de pe el ca să-l identificăm.

— Deci aşa stă treaba.

Threnody îşi izbi mâinile una de alta.

— Nu aşa ar trebui să stea.

Acum Simbal ştia. Înţelese ce îl neliniştise în răspunsurile lui Max, încă de când se întâlniseră în după-amiaza aceea.

— Ai vrea să iau eu locul lui Peter Curran şi să mă infiltrez în *diqui*, zise Simbal cu oarecare reticenţă în glas. Asta ai vrut de la început.

— Da şi nu. Threnody îşi ridică mâinile. Înainte să scoată capul irlandezul din tine, acordă-mi beneficiul îndoielii. Ascultă-mă până la capăt. Pe urmă, dacă vrei să spui nu, pleacă şi asta o să pună capăt chestiunii. Adevărul e că am nevoie de cineva din afara departamentului ca să continue cercetarea. Dar să ştii că nu doresc să iei tu locul lui Peter. Cu el s-a întâmplat ceva cu totul neobişnuit. De aceea am nevoie de tine. După ce Peter a plecat în ultima lui misiune s-a descoperit că ne lipsesc din dosare documente de o natură cu totul deosebită.

— Curran a şterpelit documentele companiei?

Vântul îşi schimbase direcţia, sufla acum dinspre apă. Threnody îşi ridică gulerul lodenului până la urechi.

— Poţi să-mi spui ce a luat?

— Liste cu nume, date, locuri, reţele operative.

— Dumnezeule!

— Bine zis, Tony. Prietenilor noştri de pe Colina Capitoliului le-ar plăcea să ne sfâşie pentru o chestie ca asta. Subcomitetele Congresului trăiesc din greşeli ca asta.

Simbal se întoarse spre el.

— Aşa o numeşti, o greşeală?

— Orice nume te-ai învrednici să-i dai, zise Threnody are nevoie să fie reparată. Şi reparată cu cea mai mare discreţie. Ar fi foarte stânjenitor dacă ar ieşi ceva la lumină, chiar şi la nivel interdepartamental. Simbal ştia că se gândea la Donovan.

O sirenă sună în spatele lor. După ce ambulanţa trecu şi pe stradă se reluă traficul normal, Simbal spuse:

— Am nevoie de acces total la computerul DEA.

Threnody încuviinţă.

— Vei obţine tot ce ai nevoie, Tony.

Îi întinse mâna şi, când Simbal i-o luă, i-o strânse cu

putere.

Ultimele picături ale ploii se scurgeau pe geam. În cameră era foarte linişte, aşa încât sunetul ritmic al aparatului de respirat suna ciudat de tare.

Tsun Trei înjurături trăgea de sfoara de la jaluzele, făcând lumina cenuşie să pară când mai întunecată, când mai strălucitoare. Se uita printre dungile pe care le făceau jaluzelele, de parcă ar fi fost în închisoare.

— Zei atotputernici, distrugeţi-i pe, duşmanii noştri! Zise Tsun. Respiraţia adâncă a lui Bliss, semnul cel mai evident că fusese sedată, i se răsucea ca un cuţit în inimă. Fiecare expiraţie îi aducea un nou val de nelinişte.

— Afurisiţii de doctori nu ştiu nimic, zise el disperat. Sunt nişte neajutoraţi, nu spun nimic. Nici măcar nu-şi recunosc ignoranţa. Bliss ar putea muri în orice clipă şi ei nu sunt capabili să facă nimic şi nici măcar nu sunt în stare să ne spună ce s-a întâmplat.

— Linişteşte-te, Unchiule mai Bătrân, zise Jake. Doctorul ne-a spus că radiografia e negativă. Electroencefalograma a arătat că nu e nici un traumatism intern.

— Atunci de ce vor să-i facă şi alte analize? Să-mi testeze fiica cu maşinile lor diavoleşti?

— Apar unele anomalii la undele cerebrale, aşa a spus doctorul.

— Nu înţeleg, zise Tsun Trei înjurături.

— Cred că nici doctorii…

— Nu-i aşa că am dreptate? strigă el. E exact cum ţi-am spus!

— Aşa se obişnuieşte, Unchiule mai Bătrân. Anomaliile – nu ameninţă viaţa. Dar o încurcă.

— Ah, Buddha! Tsun se prăbuşi pe un scaun, lângă patul înalt. „Ce *joss* rău ne urmăreşte, Jake? Ce nelegiuiri am comis într-o viaţă anterioară ca să avem parte de duşmani atât de violenţi şi de puternici?”

— Mai întâi, zise Jake, ar trebui să descoperim cine ne sunt duşmanii…

Tsun se uită la nepotul său.

— Ai spus că Bliss le-a văzut tatuajele.

— Da, tatuajele, zise Jake. Ea a spus că erau Yakuza.

— Nu înţeleg, zise Tsun. Nu avem duşmani în Japonia.

— Dacă e aşa cum spune Bliss, de acum avem. Jake se ridice şi se duse la fereastră. Jocul luminilor de neon picta tavanul, tot aşa cum tatuajele speciale îi marcaseră pe războinicii Yakuza. În Japonia se duce un război, zise el în vidul nopţii luminate de neon. Un război Yakuza. Prietenul meu Mikio Komoto e implicat.

— Şi tu crezi că... Tsun făcu un gest... are vreo legătură cu această prietenie?

Jake ridică din umeri.

— De ce nu? Poate că pe mine mă căutau. Poate că mi-au ucis tatăl de ciudă că nu m-au găsit pe mine.

Tsun nu era convins.

— Erau profesionişti. Erau foarte buni. Acum folosesc cuvintele tale, Mai Tinere Nepot, l-ai numit *dantai*. Tu însuţi ai creat două asemenea *echipe* pe când lucrai pentru *Quarry*. Nu greşesc când cred că pentru a intra într-un *dantai* e nevoie de un curaj extraordinar şi de disciplină. Vreau să-ţi pun două întrebări. Una: Un *dantai* nu putea să stabilească precis unde te aflai? A doua: Un *dantai* ar recurge la un act nebunesc absolut inutil pentru ei şi la crimă, numai de ciudă?

Jake nu spuse nimic, continuă să se uite afară, la întunericul plin de vibraţii. Se gândea la agentul care îl urmărise, care îl ţinuse ocupat, departe de joncă, suficient de mult timp...

Dacă ar fost capabil să-şi folosească *ba-mahk*-ul „pulsul”, e aproape sigur că ar fi devenit conştient de existenţa unei strategii mai ample. Ar fi putut întoarce faptele de partea lui. *Ba-mahk*-ul ar fi putut salva viaţa tatălui său...

„Prostule!” gândi el cu furie. „Ăsta e modul tău de a gândi pe jumătate occidental. Foloseşte-ţi mintea de chinez! Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. *Joss*. Să vedem ce trebuie făcut acum.”

— În orice caz, voi pleca în Japonia, rosti el după o lungă tăcere.

— Şi vei părăsi pe Bliss şi toată vânzoleala asta blestemată în legătură cu Southasia Bancorp?

— Bliss, zise Jake, nu-şi va reveni mai repede dacă sunt eu aici. Cât despre Southasia Bancorp, avem un întreg Cerc – *yuhn-hyun* – care să se gândească la ea.

— Mai e şi chestiunea funeraliilor tatălui tău. Vocea lui Tsun Trei înjurături devenise dură. Îşi amintise ceea ce spusese Neon Chow la Gaddi, despre cât de îndreptăţit ar fi fiul său Numărul Unu să fie *Zhuan*. E datoria unui fiu…

— Să nu te apuci acum să-mi spui care e şi care nu e datoria mea, zise Jake întorcându-se să-şi privească unchiul în faţă. Sunt *Zhuan*. Ştiu care îmi sunt obligaţiile. Trupul va fi incinerat astă-seară. Dumneata, cu mine şi cu T.Y. Chung vom participa la o slujbă mâine dimineaţă, în zori. Cenuşa tatălui meu va fi împrăştiată în Marea Chinei de Sud, aşa cum a dorit. Dar în ce priveşte afacerile, trebuie rezolvat ceva aici, cât timp eu voi fi plecat. Îi înmână un pacheţel unchiului său. Alege pe unul din fiii tăi – te las pe dumneata să hotărăşti care. Ai grijă să descopere tot ce se poate şti despre asta.

Tsun Trei înjurături desfăcu pacheţelul. Între fâşii murdare de ziar descoperi un opal nemontat. Focurile lui, predominant roşii, sclipiră şi străluciră în vreme ce îl răsucea pe o parte şi pe alta.

— De unde îl ai?

— Din buzunarul cuiva care a fost destul de nebun să mă urmărească, zise Jake.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ai grijă de ce ţi-am spus, zise Jake scurt. Să vorbească despre „căpuşă” înseamnă să-şi reamintească de ceea ce pierduse… *Ba-mahk*… Calea strategiei. Jake se concentră, încercă să simtă pulsul. Nimic! Şi nu-i putea spune nici un cuvânt lui Tsun.

— Când mă întorc, aş vrea să ştiu de unde, când şi, ce e mai important, de cine a fost cumpărat?

Tsun Trei înjurături înfăşură din nou pacheţelul şi îl băgă în buzunar.

— Se va rezolva, zise el. Ochii i se opriră pe faţa palidă a fiicei sale. Şi ea e o parte din mine, ca şi cum ar fi sângele meu. Dar ea e mai mult. E şi o parte din Shi Zilin. Comoara, *Bou-shehka* mea…

Tonul lui era complet diferit când îşi înălţă capul.

— Acum aş vrea să cobor şi să trimit un doctor să te vadă pe tine. Dacă persişti în tipul de acţiuni pe care le-ai planificat, vreau să fiu sigur că eşti în continuare sănătos fizic. Pentru siguranţa *Cercului*, înţelegi?

— Da, sigur. Tensiunea dintre ei nu dispăruse. „Nu aşa plănuise tata să se desfăşoare lucrurile, se gândi Jake. Oh, Buddha, nu pot să cred că a murit. Dă-mi putere să duc mai departe strategia!” Contez pe dumneata să ţii ascunsă situaţia de la Southasia.

— Eşti într-adevăr tare, Mai Tinere Nepot. Tsun Trei înjurături rămase tăcut. Deşi, pentru moment, nu mai spuse nimic, tonul lui nu mai avea nevoie de comentarii suplimentare pentru ca Jake să-l înţeleagă.

— Poate că, de fapt, fratele meu a fost corect considerându-te pe tine *Zhuan*. Trebuie într-adevăr să fii rece şi nepăsător ca să poţi purta pe umeri o astfel de suprastructură grea, precum *Cercul*. Mie mi-ar cocârja spinarea.

Cuvintele unchiului său, îi împunseră inima, îi hotărâră acţiunea următoare. Scoase un plic.

— Unchiule mai Bătrân, zise el cu voce scăzută, nu ştiu unde mă voi afla în zilele următoare, sau ce se va întâmpla. *Joss*, nu-i aşa? Dar am făcut unele pregătiri. Îi întinse plicul. Vei găsi înăuntru numele lui Apollo, „cârtiţa” noastră din Rusia. Cât timp sunt eu plecat trebuie să menţii contactul radio cu el. Trebuie făcut să simtă că linia vieţii lui în afara Rusiei e absolut sigură. Nu pot să risc ca el să-şi abandoneze acţiunile. Înţelegi?

Tsun Trei înjurături se uita la nepotul său. Inima îi tresăltă de mândrie.

— Perfect, *Zhuan*. „Aşa că, până la urmă, Neon Chow se înşela”, se gândi el. În adâncul sufletului, el ştiuse că aşa era. Dar era măgulitor să primească dovada tangibilă a stimei cu care era încă privit.

— La patruzeci şi opt de ore după plecarea mea, zise Jake, vei deschide plicul şi vei urma instrucţiunile pentru a-l contacta pe Apollo. După asta, vei menţine legătura la fiecare patruzeci şi opt de ore, până la întoarcerea mea.

— Care va fi când, Mai Tinere Nepot?

— Când va dori Buddha.

Jake îi înmânã plicul.

La timpul potrivit, McKenna se reîntoarse în labirintul plin de fum de la Ceaşca Albă. Raportul poliţiei în legătură cu incidentele de la Aberdeen – deoarece ele fuseseră repartizate Brigăzii Speciale – trecuse şi pe biroul său, iar el citise relatarea ofiţerilor detaşaţi cu un interes ce depăşea cu mult interesul obişnuit. Tsun Trei înjurături era co-proprietar la Southasia Bancorp şi se întreba dacă atacul acesta asupra joncii lui avea ceva de-a face cu zvonul pe care i-l pasase Kao Ochi-Alb.

Îşi croi drum printre grupurile de marinari şi de fete de mâna a doua. Îl zări pe Big Oysters Pok la masa lui obişnuită. „În curând voi şti ce vreau să ştiu”, se gândi.

Big Oysters Pok stătea singur la masă; ridică o mână când McKenna ajunse în dreptul lui.

— Stai jos, zise el. Serveşte-te cu băutură. Şi râse. Eşti de serviciu, locotenente?

McKenna se strădui să ignore gluma şi îşi turnă singur trei degete de „Johnnie Walker Black”. Dădu totul pe gât dintr-o singură înghiţitură uriaşă, ca şi cum ar fi crezut că un astfel de gest l-ar fi ridicat în ochii chinezului – lucru de care simţea că are nevoie, pentru a-l sprijini în clipa aceea. Nu-i păsa lui de atitudinea lui Big Oysters Pok, dar nu era în situaţia să facă vreo remarcă asupra ei. Cel puţin, nu până când ar fi obţinut ce dorea de la netrebnic. McKenna îşi arătă dinţii. „În curând, “se gândi el, „o să-i dau o lecţie. O

să-l învăţ să respecte un ofiţer al legii.”

— Ce ai pentru mine? întrebă McKenna.

— Locotenente, zise Big Oysters Pok, dumneata îmi reaminteşti de iepurele care nu avea răbdare să aştepte să traverseze şoseaua. Cu mişcări lente, întinse mâna, îşi turnă puţin whisky. Ridică paharul, plimbă lichidul cu culoare de ambră în jurul curbei de sticlă, îi admiră adâncurile limpezi. A sărit de-a curmezişul. Exact la timp ca să fie lovit de un camion care trecea pe-acolo. Cauciucurile l-au făcut una cu asfaltul. Sorbi cu grijă o înghiţitură de whisky. Trebuie să învăţăm arta de a avea răbdare.

— Răbdare, măgarule! zise McKenna. Se simţea prins într-o menghină – de fapt, într-o menghină dublă. Între Formidabilul Sung şi Kao Ochi-Alb se simţea stors până la uscare, ca şi cum ar fi pierdut orice iniţiativă. Se simţea din nou la Outback, cu focurile care ardeau, răspândind fâşii strălucitoare de lumină, ca o scriere spectrală pe cerul negru ca cerneala. Şi ca şi cum ar fi fost lângă el, auzi din nou vaierul, ca un ecou peste sălbăticia răscolită de praf.

— Vreau să-mi răspunzi! striga, izbea în masă cu pumnul lui greu ca un ciocan, făcând să zăngăne sticlele şi paharele, ca şi cum ar fi fost dinţii de os pe care îi purtau aborigenii. McKenna tremura. Răspunde! îşi şterse sudoarea de pe faţă.

Big Oysters Pok se sprijinea pe spate, privindu-l pe uriaşul *diavol străin* aşa cum te uiţi la o ciudată şi nu întrutotul plăcută creatură la Grădina Zoologică. „În omul ăsta nu se poate avea încredere”, se gândi el. „Trebuie să am grijă”.

— Am răspunsul care-ţi trebuie, zise el.

— Bine, zise McKenna. Al dracu’ de bine. Îşi mai turnă altă băutură şi o zvârli pe gât tot atât de repede ca şi-pe prima.

— Să bem ceva. N-am băut toată noaptea.

Simţindu-se ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un urs periculos într-o peşteră rău mirositoare, Big Oysters Pok zise:

— E o problemă la Southasia Bancorp.

— Ce fel de problemă?

— Contabilul lor a plecat.

— A fost concediat?

— Mi s-a spus că a fugit. Ochi lui McKenna străluceau.

— Atunci sigur că e vorba de bani.

Big Oysters încuviinţă din cap.

— Fără îndoială. Singurul mister e cât de mulţi erau…

McKenna îşi învârtea paharul fără încetare.

— Contează foarte mult cât a delapidat contabilul, nu crezi?

— Îmi ceri mie părerea? se interesă Big Oysters Pok.

McKenna îl privi de sus.

— Ce? Oh, da, desigur. Singurul lucru care ar putea să conteze ar fi dacă omul ăsta a reuşit cumva să scoată din companie suficiente fonduri ca să fie imposibil pentru bancă să mai facă faţă unor solicitări serioase din partea depunătorilor.

— Aşa e, acceptă McKenna. Orice aluzie la abuzurile financiare în dauna depunătorilor de la Southasia ar face ravagii printre aceştia.

— Numai cu condiţia pe care am subliniat-o adineauri.

— Secretul e foarte bine păstrat, mormăi McKenna.

Asta ar putea fi semnificativ. Dacă într-adevăr sunt în criză de bani lichizi, ultimul lucru pe care şi l-ar permite ar fi să rişte o solicitare serioasă de fonduri.

— Ce contează pentru dumneata în ce stare financiară se află Southasia Bancorp? zise Big Oysters Pok, gândindu-se: „Ştiu cât s-a furat, dar de ce i-aş spune?”

— Nu te priveşte pe tine, colega, îl biciui McKenna. Dar o să-ţi spun ce poţi să faci. Să afli cât de mult lipseşte. Şi repede.

— Acum sunt informatorul tău. Faţa lui Big Oysters Pok părea amabilă.

McKenna se aplecă peste masă. Faţa îi era parcă arsă şi ochii îi erau plini de focurile sclipitoare care cuprinseseră Outback-ul.

— Ascultă aici, colega. În clipa în care am început micul

nostru aranjament, te-ai vârât singur în buzunarul meu. Pot să te sfărâm şi să te dau în judecată oricând vreau, pe baza oricăreia dintre cele o jumătate de duzină de plângeri contra ta, inclusiv pe baza acuzaţiei că ai conspirat pentru a mitui un ofiţer din forţele de pace ale Majestăţii Sale.

— N-ai face decât să te implici şi pe dumneata, sublinie Big Oysters Pok.

McKenna izbucni în râs.

— Şi cine îţi închipui că te-ar crede pe tine contra mea? Nici un judecător din Hong Kong, fii sigur de asta. Foloseşte-ţi capul, colega. Joacă mai departe ca un căţeluş micuţ şi cuminte şi fă ce ţi se spune. Numai aşa „totul e bine când se sfârşeşte cu bine”, e-n regulă?

— Am făcut ce mi-ai cerut să fac, zise Big Oysters Pok pe un ton egal. Avem o învoială. Mai departe nu pot să merg. Am riscat deja.

— Nemernicule, nu ştiai că rişti deja faţă de mine? De mine trebui să-ţi fie frică şi faţă de mine să nu greşeşti. … Revedea musca bâzâind pe filmul care acoperea ochiul holbat. Ridicându-se şi coborându-se, ridicându-se şi coborându-se…

— Eu sunt alb, colega. *Eu* am puterea.

Pentru un moment, Big Oysters nu zise nimic. Apoi înclină scurt din cap şi se ridică:

— Noapte bună, locotenente. Azvârli câţiva bănuţi pe masă. Şi la revedere.

Daniela şi Oleg Maluta se aflau la un spectacol de balet. Urmărind *Frumoasa din pădurea adormită*, splendoarea crescendo-ului muzical, a unui „pas de deux”, a piruetelor solistelor, a momentelor elegiace..

Simţurile Danielei înregistrară culorile superbogate ale costumelor, ansamblurile rococo bogat ţesute, muzica melodramatică. Se simţea ca un chefliu la sfârşitul unei nopţi lungi de petrecere.

Fără grabă, se întreba de ce insistase Maluta să meargă împreună cu el la spectacolul de balet. Ani de zile, el şi soţia

lui fuseseră o prezenţă aproape permanentă în această lojă aurită de la Bolşoi[13]. Apoi moartea neaşteptată, enigmatică a soţiei sale pusese capăt prezenţei lui la îndrăgitele spectacole de balet.

Acestea se petrecuseră cu mulţi ani în urmă. Acum, Maluta putea să invite o mulţime de persoane la Bolşoi şi să tragă din asta un avantaj politic. Aşezată atât de aproape de el, Daniela se gândea la schimbările lui de dispoziţie.

Uneori, Maluta părea să fie ca un câine în primele stadii ale turbării: lătra, scâncea fără nici un motiv rezonabil; te agresa fizic. Alteori, era perfect calm. Totuşi, cel mai periculos era atunci când era calm.

Daniela nu avea, desigur, nici un chef să-l însoţească undeva pe Maluta. Ar fi preferat de o mie de ori să fie cu Mihail Carelin. Întâlnirea lui târzie cu Genaciov trebuie că se sfârşise.

Dar nu-i putea refuza lui Maluta nimic. Se gândi la odaia în care acesta păstra încuiate, în siguranţă, fotografiile ei ale lui Carelin făcând dragoste, pistolul cu care îl împuşcase pe Alexei. Fotografiile, erau fără îndoială granulate din cauza filmului cu mare viteză de expunere care fusese folosit, reprezentând-o pe ea plângând lângă maşina în care zăcea trupul cald încă al lui Alexei, prăbuşit peste volan. Ar fi dorit aceste fotografii mai mult ca orice. Până când nu va distruge aceste fotografii, negativele lor şi pe omul care le făcuse se va simţi în cea mai mare primejdie. Maluta deţinea în proprietatea lui nu numai mijloacele de a o distruge politic, dar şi posibilitatea de a privi în ascunzişurile inimii ei. Faptul că el avea puterea s-o facă să plângă o făcea să-l urască cu o intensitate aproape palpabilă.

Iar partea cea mai rea era faptul că ea era cu totul neajutorată împotriva lui. Deşi biroul ei de la serviciu era acoperit de rapoarte şi de studii de fezabilitate din partea mai multor direcţii-cheie, ea îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei căutând în computerul pe care-l avea, direcţia cea bună, încercând să găsească cea mai mică fisură în

[13] Bolşoi – Teatrul Mare din Moscova – (n. red.).

armura lui Maluta. Degeaba. Rezultatele lui şcolare indicau că se afla la un nivel apropiat de genialitate, de la vârsta de cincisprezece ani. Era un marxist plin de zel, aşa cum fuseseră şi părinţii lui. Tatăl lui Maluta fuseseră un inginer care lucrase toata viaţa în serviciul „Măicuţei” Rusia.

Ridicarea lui Maluta în rândul ierarhiei ruseşti fusese rapidă şi neşovăitoare. Dacă avusese duşmani, aceştia nu mai erau la putere. Singura tragedie a vieţii sale fusese moartea soţiei, cu doisprezece ani în urmă, într-un incendiu care le distrusese dacha[14] de la Zvenigorod, într-un ţinut de coline acoperite de păduri dese, foarte îndrăgite de artişti.

Conform dosarului său, Maluta ceruse şi primise un concediu, în care, neajutat aproape de nimeni, reconstituise *dacha*, pe temeliile arse ale celei dintâi. Era modul lui de a ţine doliu. Probabil că o iubise foarte mult, căci nu se mai recăsătorise. De fapt, dosarul lui arăta că nu avusese nici un fel de legătură amoroasă.

„Trăise fără vreo femeie în tot acest timp”? se întreba Daniela; sau era mai inteligent decât supraveghetorii care urmăreau orice persoană care avea o oarecare putere în Rusia?

În vreme ce muzica lui Ceaikovski se înălţa într-un alt crescendo, Daniela se străduia să se relaxeze. Acesta era lucrul cel mai greu când te aflai în tovărăşia lui Maluta. Ea părea că nu va mai fi niciodată în stare să se relaxeze. Îşi aminti că Unchiul Vădim îi spusese odată „Masculii sunt sexul superior pentru că ei înşişi cred asta.” Daniela se gândi că asta îl definea foarte bine pe Oleg Maluta.

Când ieşiră din raza luminilor strălucitoare ale Teatrului Bolşoi, piaţa Sverdlovsk era şi ea luminată. Părea că te afli într-o mare de nisipuri învârtejindu-se precum tutu-urile bogate, întunecate ale balenelor. Mai ningea încă şi sunetele lanţurilor de la maşini şi de la camioane se auzeau pulsând ritmic, trimise înapoi de ecoul zidurilor de la clădirile ce mărgineau piaţa.

În „Ceaika” zdrăngănitoare a lui Maluta se depărtară în

[14] Dacha – vilă în afara oraşului – (în limba rusă) – (n. red.).

noaptea palidă din pricina zăpezii şi a norilor joşi, în care se reflectau luminile Moscovei.

Ecranul de izolare era coborât între locurile din spate şi şoferul din faţă. Maluta se aplecă în faţă şi bătu cu încheieturile degetelor în sticla securizată cu oţel. Şoferul ignoră complet sunetul.

— Lată-ne singuri, zise Maluta, lăsându-se pe spate. Era întors puţin spre ea. Daniela se uita pe fereastră. Maşina părea că se îndreaptă în direcţia râului Moskva. Nu mergeau direct spre apartamentul ei. Simţi o uşoară senzaţie de greaţă în stomac. Acum va afla de ce îi comandase să-l însoţească în această seară.

— Cum mai merge marea ta pasiune, vrăbiuţa mea?

Ei nu-i plăcea nuanţa din vocea lui.

— Dacă m-ai fi lăsat în pace în seara asta, aş fi aflat esenţialul despre întâlnirea zdrobitoare a lui Carelin cu Genaciov.

— Oh, vei ajunge acasă suficient de devreme ca să ai timp să-l laşi să se joace cu blăniţa dintre picioare zise Maluta râzând. Şi, în afară de asta, îmi face plăcere să văd privirile de invidie şi de îngrijorare care mi se aruncă atunci când ies cu tine într-o astfel de ocazie. La Bolşoi, colegii mei nu vin numai să se bucure de artă, dar şi să vadă cine cu cine vine.

Deşi erau amândoi membri ai Biroului Politic, Maluta folosise expresia „colegii mei”.

— Ai o înfăţişare cam pesimistă, tovarăşe general. Maluta sugea din ţigară. Poate din cauză că eşti femelă. Mă întreb dacă ai leşina când ai vedea un şoricel alergându-ţi peste glezne. Râse din nou şi îşi strânse mâna pumn. Cred că nu. Te-am văzut deja mânuind o armă. Eşti un trăgător excelent. Dar ce se va întâmpla cu tine când vei fi încălzită la cea mai înaltă temperatură? O să devii dură ca un cristal? Sau o să te sfărâmi în zece mii de aşchii? Asta aş vrea să ştiu.

„Ceaika” coti din şoseaua principală şi se opri. Ferindu-şi capul, Maluta ieşi din maşină. Îi ţinu uşa deschisă, până

când şi ea ajunse lângă el.

Coborâră împreună pe o potecă de piatră. La capăt, se sfârşea cu câteva bucăţi sparte de ardezie. Malul era aici destul de abrupt, iar din cauza zăpezii era greu să simţi unde pui piciorul.

Luminile noilor construcţii înalte, moderne, străluceau pe gheaţa care, înainte de ultima ninsoare, începuse să, crape. Râul Moskva arăta întunecat şi inert ca plumbul. Nimic nu se mişca de-a lungul apei sau al malurilor.

— Asta e locul meu preferat, zise Maluta. Apoi, pentru cazul în care ea s-ar fi înşelat şi ar fi luat cuvintele lui drept începutul unei mărturisiri, adăugă: aici vin pentru convorbiri particulare. Aici pot fi sigur că nu voi fi ascultat sau înregistrat. Îşi ridică braţele şi le desfăcu larg. Aici nu ai unde să te ascunzi. Aş vedea chiar şi un corp care s-ar târî.

Zăpada părea trandafirie în lumina oraşului. Lumina se îndrepta direct în jos, în noaptea fără vânt.

Maluta o duse spre un loc aflat numai la câţiva paşi de cursul apei.

— Chiar aici era cât pe ce să mor. Capătul ţigaretei lucea, ca un al treilea ochi atoateştiutor. Aveam cincisprezece ani şi eram încă nesăbuit, nu aveam nici cel mai mic respect pentru reguli. Scutură cenuşa în întuneric. Era primăvară. Chiar pe vremea asta, cred. Gheaţa era subţire, înşelătoare, mama mă avertizase. N-am ascultat-o niciodată.

Maluta trase adânc din ţigară, expiră încet fumul. Îşi ţinea capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi ascultat trosnetele uşoare ale gheţii care se crăpa. Avea o înfăţişare arogantă, tonul pe care îi vorbea făcu să crească în ea mânia.

Dar acesta era Oleg Maluta: sumbru, încăpăţânat, ascuţit până la a deveni tăios, foarte arogant şi sclipitor.

Încă o dată, spusele Unchiului Vădim îi răsunară în urechi: „Masculii sunt sexul superior; pentru că ei înşişi cred asta.”

Daniela dorea cu disperare să nu se lase intimidată, în special de acest mascul. Dar bănuia că nu era în stare să se debaraseze de frica faţă de el tocmai datorită intensităţii

acestei dorinţe.

— În ziua aceea mă dusesem să patinez, zicea Maluta. Cred că pusesem un pariu şi eram prea curajos sau prea încăpăţânat ca să renunţ. M-am dus pe gheaţă. Aveam destulă experienţă ca să observ că direct în faţa mea era ceva în neregulă. Ici şi colo pe gheaţă erau insule mai întunecate, ceea ce e un semn rău. Gheaţa bună, groasă, e pală. Foarte pală. M-am dus la fund. Braţul i se ridică, iar capătul strălucitor al ţigaretei descrise un arc scurt.

Chiar aici. Am auzit trosnetul şi am crezut că a tras cineva cu pistolul, undeva, în susul râului. Apoi m-am scufundat în râu. Era foarte rece şi foarte întunecos. Îşi termină ţigareta şi azvârli chiştocul. Acum îi aduc aici pe oamenii care nu-mii mai sunt folositori. E o altă modalitate de a-i anihila.

Era tipic pentru el, faptul că nu-şi terminase povestirea şi Daniela ştiu că n-o va termina niciodată. Era suficient, după părerea lui, ca ascultătorul să ştie că lecţia de acum mulţi ani fusese învăţată. Era evident că nu se înecase în râul Moskva.

Acum, Maluta râdea.

— Dar să nu-ţi sară inima, draga mea Daniela Alexandrovna, nu te-am desemnat în această funcţie-cheie pentru a te anihila, în nici un sens. Eşti o fiinţă mult prea deosebită.

— Dumneata ar trebui, mai degrabă, să fii tezaurizată. Şi expusă în public..

Ea îl urmărea atentă.

— *Asta* mi-ai făcut în această seară?

— La Bolşoi? Desigur, de ce nu? Face parte din joc.

— Ce joc?

Umbrele jucau pe faţa slabă a lui Maluta, ca şi cum unghiurile ei ar fi avut puterea să facă lumina să alunece.

— Ai fost destul de inteligentă ca să-ţi croieşti drum până în Biroul Politic. Până în momentul de faţă ţi-au mers treburile cum ai vrut. Ai atras în cursă bărbaţi – bărbaţi inteligenţi, uneori străluciţi, după părerea mea – pentru că

ştiai să le exploatezi o slăbiciune pe care o aveau cu toţii. Pentru că doreau să te posede – iar tu erai suficient de inteligentă ca să le întreţii această dorinţă – ei ţi-au asigurat tot de ce-ai avut nevoie ca să te ridici în ierarhia slujbei. Închipuie-ţi! Ăştia s-ar fi dus la capătul pământului pentru tine. Ţie ţi-au vândut sufletele, în faţa ta şi-au plecat capetele, ţie ţi-au mărturisit în genunchi tot ce i-a făcut pe ei puternici! Pentru asta… Mâinile lui îi apăsară cu putere sânii. Şi pentru asta. Găsise muntele voluptăţii între coapsele ei.

Daniela se simţi bolnavă ascultând această revărsare orgoliului masculin colectiv, această litanie a desfigurării realităţii Era ca şi cum el ar fi crezut că ea nu avusese decât să-şi desfacă picioarele pentru Karpov sau pentru Lantin, ca ei să redevină copii.

O mânie aprinsă începu s-o înăbuşe şi putea să-şi simtă latura raţională a minţii prăbuşindu-se, aşa cum îţi simţi extremităţile răcindu-se, când eşti adânc deprimat.

Îşi impuse să se oprească şi începu să se gândească. „Să nu devii”, se gândi ea, „ceea ce te-a acuzat el că eşti: o creatură pur emoţională, lipsită de inteligenţă şi de capacitatea de a raţiona. A spus că gândeşti, că hotărăşti cu p… Vrei să-i dovedeşti că are dreptate?”

Vedea ochii lui Maluta strălucind, luminile oraşului pe râul Moskva, în spatele lui, sclipirile unui animal de noapte. Râul părea să respire împreună cu ei, curentul lui – o punctare tăcută, ori îngânată, ori oftată.

— Ăştia nu erau bărbaţi, continuă el fără să se întrerupă, cel puţin nu după standardele mele. Crezi că ai ajuns, că ai dreptul la respect, chiar la egalitate. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Acum a venit timpul să ţi se arate care îţi este locul. De fapt, trebuie să înveţi umilinţa situaţiei tale… şi a sexului tău. Ai îndrăznit prea mult când te-ai strecurat în centrul atenţiei. Poate că unii îţi comentează îndrăzneala, poate că te admiră prosteşte, îndrăzneala trebuie admirată numai la marii bărbaţi şi la cele mai nobile animale.

— Iar femeile nu intră în niciuna din aceste categorii.

— Ştia că dorinţa lui era s-o rănească, dar părea incapabilă să-l trateze cu indiferenţă.

— Într-adevăr, nu, aprinse altă ţigaretă.

La flacăra brichetei, Daniela putu să vadă ura din ochii lui şi rămase mirată.

— După părerea mea, niciodată n-ar trebui să fii ridicată în Biroul Politic. Am luptat împotriva acestei numiri. Dar obţinuseşi deja prea mult, prin inteligenţa pe care ai cheltuit-o pentru slujbă. Cu atât mai rău pentru opinia mea, aflată în minoritate. Eu mă mândresc cu pragmatismul meu. Acum, că eşti aici, o să mă străduiesc să-ţi folosesc cât mai eficient talentele.

— Mă bucur că socoteşti că am vreunul.

— Când îţi desfaci picioarele, bărbaţii se supun. Scuipă tutun şi, poate şi altceva, intangibil. E clar că eşti o târfă. Şi pentru că eşti aşa, pot să te folosesc.

Daniela trebui să se înfrâneze, să nu-i sară de gât. Străfulgerarea de mânie fusese atât de intensă, încât îşi simţi sudoarea ţâşnind din trup.

Maluta îi zâmbi subţire.

— Ţi-ar plăcea să mă ucizi, nu-i aşa, Daniela Alexandrovna? Şi la asta eşti bună, recunosc. Sex şi moarte, asta ţi-e meseria, nu? Râse din nou. Dar o să te am lângă mine, chiar şi când voi deveni secretarul general al partidului. Reprezinţi o investiţie mult prea preţioasă pentru mine ca să-mi permit sa te azvârl. Pentru orice eventualitate, am nevoie de tine şi, cum ţi-am mai spus, sunt un om pragmatic în cel mai înalt grad. De asta sunt uşor nemulţumit de tine în seara asta. Într-adevăr, ai găsit un mod inteligent de a-l distruge pe Shi Zilin. Dar atentatul la viaţa lui Jake Maroc a fost un dezastru. Asta nu-mi place. Şi suntem acum mai aproape de penetrarea Kam Sang-ului? Poate că ar trebui să te pedepsesc. La asta m-am gândit tot timpul spectacolului. Muzica lui Ceaikovski te duce singură spre astfel de gânduri.

Cum Daniela nu spunea nimic, Maluta făcu un pas spre

ea. Ea îi simţi mirosul de colonie, de tabac, de sudoare acumulată în timpul zilei; o miasmă ameninţătoare, şocantă pentru ea.

— Mă surprinzi, Daniela Alexandrovna. Mă aşteptam să ridici vocea ca să te aperi. Capul i se aplecă într-o parte.

— Nu? Ei bine, nu contează. Nici o apărare n-ar fi într-adevăr suficientă. Ridică din umeri. Cine ştie? Poate te-ai gândit deja la asta.

Revenindu-şi cât de cât, ea zise:

— Ce spui de Carelin şi de Rezţov? Crezi că o să stea pe margine şi o să se uite la tine cum pui mâna pe putere? Dacă moare Genaciov, oricare dintre ei poate fi următorul la rând.

— Chiar aşa să fie? Zise Maluta. Dorise ca ea să spună exact ceea ce spusese. „E atât de previzibilă”, se gândi. Lichidarea nu e singura modalitate de a îndepărta obstacolele din cale.

— Ce vrei să spui?

Aşteptă ca pe faţa ei să apară frica şi, după ce o descoperi, întinse mâna şi o apucă de partea din faţă a hainei. O învârti împrejur cu o putere uimitoare. O împinse cu spatele lipit de un trunchi de copac.

— Uită-te la tine! Te-am paralizat, tovarăşe general. Pe tine, şefa Direcţiei Numărul Unu a Slujbei. Ştii că pot să fac acelaşi lucru cu Mihail Carelin. Crezi că Rezţov scapă puterii mele? Dintr-odată, faţa i se întunecă. Acum eşti cu mine, să nu uiţi asta. Dacă eşti destul de tâmpită ca să nu mă asculţi, vei fi imediat arestată şi acuzată de crimă cu premeditare. Te aşteaptă Liubianka, ori gulagul, pentru tot restul vieţii. Cu o exclamare de dezgust, o lăsă liberă, încă mai eşti datoare să-mi dai capul lui Jake Maroc. Iar în ce priveşte secretele de la Kam Sang, dacă nu le furnizezi în zece zile, voi fi nevoit să iau alte măsuri.

— Ceri prea mult, zise Daniela cu disperare. Astfel de lucruri…

— O s-o faci, tovarăşe general. Altfel, voi fi obligat să ordon distrugerea imediată a Kam Sang-ului.

— Ce? Inima îi bătea mai repede. Distrugerea unei organizaţii militare în interiorul graniţelor Chinei? Era nebun?

— Oh, vino-ţi în fire, zise Maluta. Chestiile astea se aranjează uşor. Eroare de pilotaj, greşeală nefericită, etc., etc. Sunt lucruri pe care le-am folosit cu succes şi mai înainte. Rânji la ea. Şi se va *face*, tovarăşe general, credemă. Într-un fel sau altul, Kam Sang-ul va deveni nefolositor pentru chinezi.

Peste o secundă, ea putu să-i audă cizmele scârţâind pe stratul de zăpadă, în vreme ce urca malul râului Moskva, care curgea tulbure şi sclipitor, curenţii grei, de adâncime cărând în depărtare luminile reflectate în adâncurile lui nămoloase.

Din locul în care stătea la masa restaurantului, Huaishan Han putea să vadă Colina Longevităţii ridicându-se într-o parte. Se afla la-cea mai bună masă de la „Ting Le Guan”, pe malul de nord al lacului lângă care se ridica Palatul de Vară.

De fapt, restaurantul, specializat în peşte proaspăt, scos zilnic din lac, se afla chiar în incinta Palatului de Vară, la patruzeci şi cinci de minute de centrul Beijing-ului.

Ochii bătrâni ai lui Huaishan Han urmăreau contururile Colinei Longevităţii, în a cărei umbră stătea. Era în acelaşi timp o ironie şi o potrivealã, ca această colină să fie făcută de mâna omului. Nimic nu e veşnic şi totuşi, omul, în felul lui egoist, trebuie să se străduiască ca măcar o parte din esenţa lui să supravieţuiască dincolo de descărcarea trupului. Oare inginerii care concepuseră Colina Longevităţii, cugeta Huaishan Han, se gândiseră la asta când îşi începuseră proiectul?

Pavilioanele în care era găzduit „Ting Le Guan” fuseseră restaurate recent, acoperişurile lor de ţiglă smălţuită, coloanele frumos decorate şi pereţii interiori readuceau în memorie strălucirea splendoarei de odinioară a capitalei – cel puţin aşa i se părea lui Huaishan Han. De aceea el lua cina aici adesea, în pavilionul ridicat pentru a asculta

cântecul păsărilor. Asta şi pentru că aici putea fi lângă Colina Longevităţii şi îi putea contempla silueta, care pentru el avea un înţeles aparte. Deşi vila lui nu era la mare depărtare, nu avea vedere asupra colinei.

Deşi „Ting Le Guan” era bine cunoscut pentru specialităţile sale, era sigur că Huaishan Han nu-l frecventa din acest motiv. De atâţia ani nu mai era capabil să simtă nici un gust, încât alegea mâncărurile după culoare. Comanda ceea ce îi încânta ochii şi într-un mod de neconceput pentru cei apropiaţi lui, se şi bucura de mâncare.

Era un pic devreme în acel anotimp pentru ca păsările să zboare prin copacii împrăştiaţi pe marginea lacului, dar lui Huaishan Han nu-i păsa. Liniştea lacului, sentimentul de siguranţă pe care îl avea simţindu-se înconjurat de structurile complexe ale Palatului de vară, ca şi toate amintirile stârnite de acesta, făceau ca timpul petrecut aici să aibă pentru el o valoare excepţională. Aşa fusese întotdeauna Colina.

Huaishan Han avea impresia că lui Shi Zilin – pe vremea când trăia – îi plăceau colinele ridicate de mâna omului. Dar pe vremea aceea Shi Zilin fusese părtinitor faţă de *yuan*, grădinile cu atâta grijă sculptate, de la Suzhou. Presupunea că asta era din cauză că Shi Zilin fusese născut la Suzhou, care îi dezvoltase o afecţiune particulară pentru grădini. El le găsea limitative şi mult prea rafinate.

Dintr-odată, înţelese că nu mai avea nici o importanţă. Dezbaterea interioară în legătură cu *yuan*-ul era moartă, la fel ca şi Zilin. Ceea ce îi făcu lui Shan o mare plăcere.

— Tovarăşe Huaishan?

— Da.

— Putem comanda?

Huaishan Han îşi smulse privirea din zona magnetică a colinei. Privi faţa prelungă şi slabă a lui Jin Kanzhe.

— Îţi chiorăie maţele, nu-i aşa?

Mormăi:

— Eu… nu mai simt foamea, aşa cum nu mai am nevoie

nici de somn. Am trecut de mult de vârsta când trei mese şi un somn de opt ore reprezintă o necesitate zilnică. Acum, când îmi închid ochii, nu mai adorm. Visez câmpuri de luptă şi sânge, politica transformării, rechiziţiile făcute de comunişti. Aud poporul chinez care mă strigă de la marginea somnului. Acum mă odihnesc într-o clipă, fie din cauza vârstei, fie a vreunui obicei de care nu-mi dau seama. Sunt sigur că asta are importanţă. Ridică o mână slabă, osoasă, ca un peşte. Dar tu continuă. Nu lăsa vorbăria mea să se amestece în bună starea stomacului tău. Mormăi iarăşi: Fără creveţi, în seara asta. Numai o pereche de *jiao zi*, asta-i tot.

Jin Kanzhe făcu cum i se spusese, comandă două găluşte bine prăjite pentru bătrân, un peşte întreg pentru sine şi *mao tai* – un alcool alb – pentru amândoi. Alcoolul sosi aproape imediat şi li se-turnă în pahare. Apoi fură lăsaţi singuri. Jin Kanzhe ar fi vrut să comande mai multe feluri, dar avea grijă să nu procedeze în felul acesta în prezenţa bătrânului. Ţinând seama de lipsa de poftă de mâncare a lui Han, ar fi fost o lipsă de respect.

— Spune-mi, Jin, zise Huaishan Han, ai visat noaptea trecută?

Jin Kanzhe, care se obişnuise de-acum cu întrebările aparent bizare ale bătrânului, zise:

— Da, am visat. Am visat crapi înotând într-un pârâu limpede. Erau aurii, iar când lumina cădea pe solzii lor străluceau ca nişte sori în miniatură.

— Hm, căzu pe gânduri Huaishan Han. E o prevestire norocoasă. Pielea feţei lui părea că a fost împăturită de mai multe ori, aşa încât straturile subţiri ca o ţesătură se suprapuneau în cute transparente ce păreau fără început şi fără sfârşit. Pe mâini şi pe obraji avea pete grele de la ficat, spirale întunecate pe pielea care semăna cu hârtia de orez.

— Crapii reprezintă China, zise Huaishan Han. Sau, mai precis, poporul chinez. Poporul de aur. Dădu din cap, iar capul i se clătină pe gâtul ca un pai. Era un gest simplu, care părea straniu din cauza poziţiei în care era silit

bătrânul să stea, cu un umăr diform mai sus decât celălalt.

Jin Kanzhe auzise că Huaishan Han îşi rupsese şira spinării cu mulţi ani în urmă.

— E bine. Huaishan Han căzu o clipă pe gânduri, ochii îi deveniră opaci, cum se întâmpla adesea când era adânc cufundat în gânduri. Spune-mi, zise el cu o voce care îi tremura ciudat, ai copii?

Jin Kanzhe oftă în sinea lui. Bătrânul nu numai că ştia că are copii, dar şi câţi, le ştia numele şi vârstele. Han îi văzuse de multe ori. Cu toate acestea, Jin Kanzhe repetă ca pe o litanie lista celor şase copii ai săi, cu numele şi vârstele lor.

Huaishan Han dădea din cap, ca şi cum ar fi auzit aceste informaţii pentru prima dată. Apoi spuse formula obişnuită:

— E o binecuvântare, Jin Kanzhe, să ai copii. Era singura ocazie în care bătrânul rostea numele lui Jin Kanzhe în întregime. Copiii sunt aspectul cel mai important al vieţii. Eu însumi am încercat mulţi ani să procreez, după ce mi-a murit prima soţie. Mi-am mai luat trei soţii şi, o dată, o amantă cu pielea transparentă. Le-am supravieţuit tuturor, dar nu am cu ce să mă laud. Niciuna din ele n-a fost capabilă să conceapă. Doctorii! Mâncai-ar ciuma pe toţi doctorii! Strigă el cu mai multă însufleţire decât manifestase toată seara. Niciunul nu a fost capabil să-mi spună de ce. Femeile mele erau fertile. Eu eram potent. Potent, mi-au spus, până aproape de optzeci de ani. Şi totuşi n-am avut copii. Dumneata nu ştii ce înseamnă asta, Jin Kanzhe. Nu poţi să ştii. Dumneata nu eşti blestemat ca mine.

Jin Kanzhe se întreba dacă erau lacrimi, ceea ce strălucea în colţul ochilor bătrânului. Era foarte posibil. Huaishan Han era obsedat de subiectul copiilor. Orice alt om acum s-ar fi odihnit, ştiind că duşmanul lui a murit.

Dar nu şi Huaishan Han. El voia mai mult. Voia să-l distrugă şi pe fiul lui Shi Zilin. Pe copilul duşmanului său.

— Eu nu mă gândesc la copii, zise Jin Kanzhe cu grijă. Grijile mele se află în altă parte. În Hong Kong, de exemplu.

Huaishan Han mormăi:

— Hong Kong! Alt blestem! Această vizuină dezgustătoare a lăcomiei capitaliste va fi prăpastia în care se va prăbuşi China. Blestemat să fie Shi Zilin, să-l ardă flăcările a zece mii de purgatorii pentru că s-a amestecat în locul ăla! Ce zei ai răului l-au posedat ca să-l facă să creadă că într-o asemenea speluncă s-ar afla salvarea ţării noastre? Îşi clătină capul cu tristeţe. Cât de nechibzuiţi sunt oamenii importanţi. Oamenii pe care pe bazează alţi oameni şi pe care îi ascultă şi de la care aşteaptă informaţii exacte…

Shi Zilin se credea un Paznic ceresc al Chinei. Râse amar. Ce noţiune idioată! Ce gunoi sunt expresiile astea mistice, sforăitoare. „Paznic ceresc”, într-adevăr! Şi-a trimis familia în Hong Kong şi a vrut să le dea alor săi putere – să le transfere marea lui putere. Undeva, în afara Chinei. Orice am face sau orice *am spune* că vom face în viitor, un lucru e foarte clar. Hong Kong-ul va fi întotdeauna Hong Kong. Acum şi în vecii vecilor e ceea ce l-au făcut diavolii străini să fie. Corupţia e acolo prea mare. Ne-am pierde timpul încercând să schimbăm ceva. E cu mult mai bine să ne rupem de el, să uităm că există.

Mâncarea sosise de câteva minute, dar Huaishan Han părea să n-o observe. Jin Kanzhe murea de dorinţa de a începe, dar n-o putea face înaintea celui mai în vârstă şi ar fi fost de neiertat din partea lui să-i reamintească bătrânului un fapt care era atât de evident. Aşa încât Jin Kanzhe nu făcea nimic altceva decât asculta. Se afla în prezenţa unei puteri atât de mari, încât părea tangibilă. Jin ar fi renunţat – şi renunţase într-adevăr – la lucruri mult mai importante decât foamea pentru o astfel de putere.

— De ce mai este Jake Shi încă în viaţă? întrebă Huaishan Han. De ce răzbunarea mea nu se împlineşte până la capăt?

— Colonelul Hu are nevoie de mai mult timp, zise Jin Kanzhe. E greu, spuse el, să facem floarea noastră să se deschidă. Îl urmărea atent pe Han. În orice caz, el v-a spus absolut clar, de la început, că atunci când ai de-a face cu mintea omenească e imposibil să urmezi un program rigid. Spuneaţi…

— Am aşteptat destul! ţipă Huaishan Han. Să-i spui tu, asta colonelului Hu!

Din ce în ce mai mult, Huaishan Han pierdea noţiunea timpului şi a spaţiului. Jin Kanzhe avea deja impresia că Han trăieşte cu totul în altă parte. Mintea bătrânului se cufunda din ce în ce mai mult în propria lui lume interioară. Dar în cazul acesta, de unde se născuse această incalculabilă putere? Han poseda bogăţii care depăşeau imaginaţia oricărui chinez cunoscut de Jin Kanzhe. De unde veneau aceste bogăţii. Era taina cea mai importantă a lui Han, pe care Jin ar fi vrut s-o rezolve.

— *Lizi* a noastră e mult prea preţioasă. Cred că asupra acestui punct am căzut de acord.

La aceasta, Huaishan Han zâmbi. Micuţa noastră floare periculoasă! Comoara noastră. Îndreptă spre Jin Kanzhe o privire ascuţită.

— De ce ar fi o problemă în legătură cu data finală la care putem să dispunem de ea? Totul a fost stabilit.

Jin Kanzhe îşi ascunse exasperarea. Cu siguranţă, era ceva în neregulă cu Huaishan Han. Poate că era de vină mai ales vârsta înaintată. Boala lui Alzheimer era destul de comună, sau orice altă disfuncţie similară a creierului. Ce se va alege din planurile bătrânului, se întrebă Jin, dacă acesta nu se va afla prin preajmă să vegheze la realizarea lor? Şi care va fi răsplata lui, pentru că avusese grijă tot timpul ca treburile să meargă ca unse? Huaishan Han îl trata ca pe o slugă care trebuie să dea socoteală. Iar el dorea – şi *merita* – partea lui din imensa bogăţie a bătrânului.

— Da. Totul a fost stabilit, tovarăşe Huaishan, zise el încet. Dar, din fericire, Shi Zilin e mort. Avem într-adevăr nevoie să continuăm acum?

— Ce vrei să spui? zise Huaishan Han. Că Shi Zilin nu mai trăieşte?

Iar Jin Kanzhe se gândi: „În cele din urmă s-a întâmplat; şi-a pierdut minţile complet.”

— Shi Zilin nu mai trăieşte prin fiul său, Shi Jake? Capul zbârcit al lui Huaishan Han tremura. Mâna se înfipse în

tăblia mesei, căutând probabil ceva ca să-l strivească.

Jin Kanzhe nu făcu nici un comentariu; nici unul n-ar fi fost potrivit.

Huaishan Han se încruntă la tovarăşul lui.

— Am aşteptat atât în umbră, Jin. Atâta vreme… Shi Zilin avea atâta putere încât nu m-am putut întoarce la Beijing foarte multă vreme. Dar el nu mă putea opri să-i atac, pe cont propriu, pe acei miniştri la putere pe care îi alegeam eu. Uneori am folosit chiar numele meu, alteori am folosit un nume fals. Nu conta nimic altceva, decât să-l împiedic pe Zilin să-mi dea de urmă.

Deşi şi tu şi alţii mă numiţi ministru, eu nu sunt aşa ceva. Semăn mai curând cu una din resursele naturale ale Chinei. Puterea mea se află încă în afara guvernului. Din cauza lui Shi Zilin. Nenorocita lui de viaţă lungă mi-a lăsat prea puţin timp preţios în care să acţionez. Dar acum a venit vremea mea, tovarăşe Jin. Acum steaua mea urcă. Toate pregătirile mele erau făcute în vederea unui scop, iar acest scop îmi e acum accesibil. Acum zece luni, când Shi Zilin a plecat de la Beijing, am fost bine primit aici de prieteni pe care îi cultivasem ani la rând. Armata mea particulară e adunată; nu face decât să-mi aştepte comanda.

Şi acum, când am posibilitatea să şterg de pe faţa pământului tot însemnul lui Zilin, acum când el va muri cu adevărat, eu voi fi capabil să dau aceste ordine.

Cu greu, ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-un vis, Huaishan Han deveni conştient că în faţa lor se afla mâncarea. Păru surprins, ca şi cum ar fi uitat că se aflau într-un restaurant sau la ce servea un astfel de stabiliment.

— Mi-e foame, zise el. Şi după ce se pronunţă astfel, începu să devoreze găluştele, după ce mai întâi le scăldase cu generozitate în sos de soia şi de chili.

Nu s-a mai rostit nici un cuvânt până când nu s-a terminat mâncarea. Lui Huaishan Han nu i-a trebuit mult timp pentru asta. După ce a terminat, şi-a pus departe beţişoarele şi şi-a fixat undeva privirea, la o distanţă medie. S-ar fi zis că însoţitorul lui a încetat să mai existe sau că nu

existase niciodată.

Totuşi, în momentul când Jin Kanzhe a terminat şi când a fost adus ceaiul, Huaishan Han rosti:

— Unde ţi-ai făcut serviciul militar, Jin?

— În cea mai mare parte, în Cambodgia, răspunse Jin Kanzhe. Ca şi colonelul Hu.

— Ah, Hu! zise Huaishan Han. A învăţat câteva şmecherii murdare de la Khmerii Roşii, nu-i aşa? râsul lui sună sinistru. Spiritul lui are ceva întunecat, ca şi cum undeva, în interiorul lui, ar fi fost pârjolit.

— Cred că aveţi dreptate, zise Jin, gânditor. Colonelul Hu a fost rănit de două ori. Prima dată n-a fost prea grav. Dar a doua oară n-a mai fost atât de norocos. Un proiectil l-a izbit în pântece. Rana a avut nevoie de o operaţie grea. L-au scos vreun metru de intestin. Iar durerea nu îl va părăsi cu totul niciodată. Jin înălţă din umeri. Presupun că de aceea vorbeşte cu atâta amărăciune de ofensiva noastră în Cambodgia. Durerea l-a făcut să piardă din vedere imperativele politice ale Chinei. Ruşii erau în spatele nord-vietnamezilor. Americanii cu cântecele lor de sirenă, au luat locul francezilor în spatele prinţului-momeală Sianuk.

Din punctul meu de vedere, pentru China era elementar să se hotărască: să fie în spatele insurgenţilor, al Khmerilor Roşii. Barbarismul lor a fost pe deplin justificat, date fiind împrejurările, nu sunteţi de aceeaşi părere? Lor le revenise sarcina de a distruge tot trecutul corupt, politic şi moral, al unei întregi naţiuni. Iar în locul lui să creeze un nou regim, o nouă politică, o nouă societate.

Ochii lui Huaishan Han îl contemplau pe însoţitorul său.

— Spune-mi, Jin, cum a fost în Cambodgia?

Jin Kanzhe îşi împinse farfuria deoparte. Nu mai rămăsese nimic din peşte, nici măcar oasele.

— Aţi fost vreodată în iad? zise el.

Pentru prima oară de când îl ştia, expresia lui Huaishan Han arăta şi altceva în afară de suferinţa lăuntrică şi de copleşitoarea sete de răzbunare care, împotriva tuturor pretenţiilor sale de a nu fi preocupat decât de viitorul

Chinei, apărea acum drept singura lui raţiune de a trăi.

— Iadul, zise bătrânul, e locul în care am locuit în ultimii treizeci şi opt de ani.

— A plecat? Unde a plecat? întrebă Bliss.

— În Japonia.

— Unde? Unde în Japonia?

— Asta îl priveşte pe el, *bou-sehk*, comoara mea, zise Tsun Trei înjurături. Nu avem noi dreptul să punem întrebări despre Venirile şi plecările marelui *Zhuan*.

Lui Bliss i se păru că discerne ceva în vocea lui, dar era prea preocupată de altceva.

— De ce nu e aici?

Tocmai se întorsese de la spital, unde creierul ei suferise toate testele imaginabile. Doctorii, care nu găsiseră nimic care să le permită să tragă vreo concluzie, ar fi dorit ca ea să mai rămână câteva zile, ca s-o mai supună câtorva teste. Refuzase.

— Ce nu e în regulă cu mine? îi întrebase.

— Nu ştim, răspunseseră ei. Nimic. Apucaseră foile pe care computerul înregistrase undele creierului ei. Am sugera să mai rămâneţi aici.

— De ce?

— Ca să putem afla.

— Ce să aflaţi?

— De ce testele dumneavoastră nu ne arată nimic.

— Atunci este totuşi ceva, spusese ea.

— Nu e nimic pe care să-l putem descoperi, răspunseseră ei. Deocamdată.

— Pe electroencefalogramă? Întotdeauna se întorceau la EEG, centrul preocupărilor lor.

— Apar unele reacţii mai ciudate, ziseseră ei. Una sau două curbe oarecum deviate de la normă.

— Atunci, după părerea dumneavoastră, există o problemă…

— Nu, în măsura în care putem preciza. Deocamdată. Dacă aţi vrea să vă supuneţi la mai multe…

Plecase de acolo, sătulă de replicile lor enigmatice. Erau ca oracolele antice greceşti: nu exprimau nici o părere; te lăsau singur, să te frământi cu temerile tale.

Trei echipe separate munceau din greu ca să repare jonca tatălui ei. Tsun Trei înjurături împrumutase o joncă din vasta sa flotă şi, acostând-o aproape de cea dintâi, în portul Aberdeen, se instalase, împreună cu familia sa, pe vasul necunoscut. Aici o adusese pe Bliss, când o luase acasă de la spital.

Nu-i spusese nimic despre Jake şi despre locul în care se afla el, până când nu ajunseseră la bord. Deşi ea îl chestionase de mai multe ori, pe când era la spital, Tsun reuşise să evite răspunsurile. Avea ea şi aşa destule griji şi nu mai trebuia să le adauge şi el una.

— Unde în Japonia? repetă ea.

— Asta n-am de unde s-o ştiu. Înălţă din umeri. La Tokyo, cel mai probabil. Acolo se află prietenul lui din clanul Yakuza, nu-i aşa?

— Mikio Komoto? Da.

— Cei din Yakuza l-au ucis pe Jian. S-a dus să afle de ce.

Bliss deveni conştientă pentru prima dată de tensiunea extraordinară pe care o emana tatăl ei. „E normal”, se gândi ea. „Shi Zilin însemna totul pentru el.”

Se luptase să nu se gândească la Jian, în acele momente de la spital când fusese lucidă. Cea mai mare parte a timpului dormise, drogată, insensibilizată. Alteori îi părea că e purtată printre nori făcuţi din materia viselor, atât de apropiaţi, încât ar fi dorit să întindă mâna şi să-i atingă. Visa lumină, visa că pluteşte, visa că zboară. Visa sfere mai vaste decât şi-ar fi putut ea imagina. Sfere ce se roteau solemn, în pântecele unei întunecimi înstelate, adâncă şi largă.

Adesea se trezea cu siguranţa că una dintre sfere – cea mai apropiată de ea – are în înfăţişarea ei ceva tulburător de familiar. Apoi, cu o zvâcnire atât de palpabilă încât o făcu să se cutremure, familiaritatea devenea evidentă: era faţa lui Shi Zilin, cu o clipă înainte de a o acoperi cu perna.

Apoi, silită, fugea cât mai departe, de această imagine, antrenându-i pe doctori sau, dacă era acolo, pe tatăl ei, într-o conversaţie. Vorbind despre orice, atâta vreme cât o conversaţie o ţinea departe de revenirea imaginii.

Dar o dată, a visat din nou imaginea aceea. Şi în clipa aceea a devenit conştientă de expresia de pe faţa Jian-ului, ca şi cum până atunci figura ar fi fost acoperită de norul alb al pernei. Ochii lui erau închişi, de asta era sigură. Şi totuşi, era absolut sigură că el o urmărea. Cum era posibil?

Se gândi la *da-hei*, Marele întuneric în care sălăşluia tot ce nu ţinea de trupul omului.

Se întreba dacă Buddha o va ierta vreodată pentru ceea ce făcuse. Dar Shi Zilin i-o ceruse ca pe o favoare. Îl salvase de gloanţele asasinilor.

Acum, pentru prima dată de la întâmplare, Bliss se întreba de unde ştiuse Jian-ul că veneau; ştiuse chiar înainte ca ambarcaţiunea să se lovească de carena joncii. „Dacă ştia”, îşi spuse ea acum, „de ce nu acţionase ca să se salveze? Cu siguranţă am fi avut timp să fugim amândoi de pe joncă.”

— *Bou-sehk!* Comoara mea! Era vocea lui Tsun, ca de la mare distanţă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

„Nu ţi-am auzit întrebarea, tată”, se gândi ea.

— Ţi-e bine?

Deschise gura să-i răspundă, deşi, într-adevăr nu ştia răspunsul. Dar fu copleşită. Emoţia stranie pe care o simţea răsucindu-se în ea ca primăvara un şarpe, ridicat din hibernarea leneşă, începu să se încolăcească în sus. Şi în mişcarea lui ascendentă o antrenă şi pe ea.

Şi încă o dată se simţi răspândită peste întinderea înălţatei Mări a Chinei de Sud, tot astfel cum fusese atunci când se aplecase peste trupul ce murea al lui Zilin.

Văzu siluetele negre ale petrolierelor, proaspăt ieşite din Strâmtoarea Malacca, pline de petrol negru, strălucitor. Auzi chemările delfinilor, le văzu trupurile scufundându-se, apoi strălucind în curenţii de aer de deasupra. Mai jos, auzi

simfonia profundă ce reverbera în curenţii oceanici. Purtate de valuri pe zeci de kilometri, grupurile de balene comunicau printr-un cântec străvechi. Primară şi puternică, cântarea lor o umplea, ca şi când ea n-ar fi fost decât un vas gol, ce aştepta în adâncurile mării.

Şi în strigătele lor află recunoaşterea, într-o străfulgerare, un cuţit încălzit ia roşu care o străpunse până în mijlocul fiinţei, îi îngheţă conştiinţa, tot aşa cum îi galvaniză sâmburele interior al minţii. Văzu şi simţi într-o clipă izvorul straniei sale emoţii. Simţi cum qi-ul ei devine o verigă şi se gândi: „Zei atotputernici, fiţi martori că asta nu se poate întâmpla. Probabil că îmi pierd minţile.”

— …arăţi de parcă… ai fi văzut o stafie.

— *A mi tuo fo*! Ai milă de mine, Buddha!

Simţi cum o zgâlţâie cineva şi în cele din urmă ochii i se opriră pe faţa îngrijorată a tatălui ei.

— Pe dragonul albastru al cerului, zise el, te-ai făcut albă ca laptele. Ţi-e rău?

„Oh, Buddha”, se gândi ea. „Buddha, apără-mă de nebunia asta!”

— Nu mi-e… îşi duse mâna la frunte. De fapt, nu mă simt bine deloc. Îi tremurau picioarele. Vrei să mă scuzi?

Se apucă de balustradă, cu corpul aplecat în afară, încercă să vomite şi nu reuşi.

— *Bou-sehk*!

Ar fi dorit să pună capăt senzaţiei că se află în două locuri deodată. Marea Chinei de Sud o chema, cu toate sunetele făpturilor ei.

„Ce mi se întâmplă?” se gândi ea cuprinsă de panică, îşi luă capul în mâini, în vreme ce qi-ul ei se scufunda în adâncurile apei, ascultând simfonia atonală. Ascultând…

— Arta e adevăr, îi spusese Fo Saan lui Jake. Arta ia ceva care nu înseamnă nimic – o pagină albă, o pânză albă – şi face din el ceva care te impresionează. Arta nu poate fi definită decât prin emoţia pe care o declanşează în spectator. Arta nu presupune nimic, nici nu demonstrează

ceva. Ca şi marile mări ori râuri ale lumii, arta e un fel de „Lord of the Ravines”. (Un Stăpân al adâncurilor). Puterea ei înseamnă a rămâne profundă, discretă, ascunsă.

Fo Saan îl iniţia pe Jake pe căile minţii şi ale trupului. Prin mijloace rămase necunoscute pentru Jake, Zilin îl trimisese pe Fo Saan chiar în acest scop, exact atunci când Jake împlinise şapte ani. În felul lui, Fo Saan făcuse şi el parte din *yuhn-hyun*, din Cerc. Tot el fusese responsabil şi de educarea lui Bliss, tovarăşa de joacă a lui Jake în copilărie.

Fo Saan îl iniţiase pe Jake în *cham hai*, „scufundarea” şi în ultimul ei stadiu *ba mahk*.

Va veni o vreme, îi spusese Fo Saan tânărului său elev, când va trebui să-ţi probezi forţele împotriva unor umbre. Poate că îţi vei. Cunoaşte duşmanii, poate că nu. În orice caz, intenţiile lor îţi vor fi ascunse. O să loveşti când aici, când colo. Dar nu vei atinge pe nimeni. Numai umbre. Ţine minte cuvintele mele: atunci vei încerca să devii şi tu un „Stăpân al adâncurilor”. Şi tu trebuie să rămâi discret şi ascuns.

Jake îşi amintise de toate acestea când îi spusese lui Tsun Trei înjurături că pleacă în Japonia. Desigur, neliniştea pentru soarta şi pentru siguranţa lui Mikio Komoto era unul din motivele principale. Dar Jake era profund conştient că atacul se îndrepta împotriva Cercului. Nu ştia nici cine îi sunt duşmanii, nici care era scopul lor final. Vremurile pe care i le prezisese Fo Saan sosiseră în cele din urmă şi, îndepărtându-se de Hong Kong, îndepărtându-se de centrul arenei de luptă, se păstra discret şi ascuns. Şi spera ca apoi să-şi cucerească puterea pe care o aveau „Stăpânii adâncurilor”.

Ochii rotunzi şi strălucitori ai lui Fo Saan dominau visul lui Jake, care dormea în timpul cursei ce pornise de la aeroportul Kai Tak. Dormea pe apucate de săptămâni întregi, nu numai de la moartea tatălui său. Iar lupta cu *dantai*-ul, deşi nu-i provocase vreun rău durabil, îl solicitase peste măsură, atât fizic cât şi emoţional. Ideea că ar fi fost implicat clanul Yakuza în asasinarea tatălui său nu avea

sens. Îl îngheţa până în oase, căci legătura lui cu lumea interlopă japoneză se făcea direct prin Mikio. Incursiunea japonezilor să fi însemnat oare că evenimentele legate de războiul Yakuza au luat o întorsătură sinistră? Murise oare Mikio, fusese victima unei săbii rival *katana*?

Fo Saan spunea:

— *Nu mai eşti copii; nu mai eşti în siguranţă*. Îl ia pe Jake de mână şi îl conduce în noapte. Cerurile sunt străvezii, stelele par o ploaie de scântei coborând pe pământ. Arcul cerurilor e iluminat şi în mişcare.

— Unde suntem? întreabă Jake.

— Pe munte.

— Unde mergem?

— Sus.

Merg vreme îndelungată. Deasupra capetelor lor, stelele strălucitoare se rotesc pe orbita ce le-a fost hărăzită. O bufniţă ţipă, îşi desface aripile puternice şi îşi ia zborul. Capul ei de animal de pradă, acoperit de ochii enormi, portocalii, scrutează întunericul, apoi pasărea se repede în jos, spre pământ.

Bărbatul şi băiatul aud amândoi, cu o limpezime aproape nereală, scrâşnetul ascuţit al oaselor micuţe care se frâng.

— *Shan*... spune Fo Saan, „Dragonii pământului”, *dieh loong*, cei mai mari dintre toţi dragonii, de la *shan* îşi dobândesc puterea.

— De la muntele acesta? întrebă Jake. De la orice munte?

— Întreabă apele şi vântul, spuse Fo Saan.

— *Feng shui*!

— Da, *feng shui*. Arta *geomanţie* arta de a descifra puterile magice ale pământului, ale aerului, ale focului, ale apei şi ale metalului: cele cinci elemente fundamentale. Fo Saan, cu spatele aplecat, lipit de pantă, pare neobosit, deşi drumul e lung şi, uneori, prăpăstios.

— Există *qi* şi în pământ, zice el. Aşa cum e *qi* în fiecare dintre noi. *Qi* e marea spirală. Uneori e aspirată spre centrul pământului, alteori e expirată în afară, în văi, râuri, torente... şi în *shan*, în munţi. În locurile acestea omul caută

să trăiască.

Zorile sunt aproape, când ajung pe culme. Stelele sunt evident mai aproape, dar spre răsărit încep deja să pălească. Dedesubt, arcul nopţii mai stăpâneşte încă.

— Culcă-te jos, spuse Fo Saan. Jake face cum i se spune. Închide ochii.

Îi închide.

— Ca să înveţi să te aperi de moarte, continuă Fo Saan, trebuie să găseşti în tine destulă putere să duci până la capăt tehnicile pe care le-ai învăţat. A exersa înseamnă ceva; arena de luptă, unde poţi fi ucis, înseamnă altceva. Viteza, îndemânarea, flexibilitatea trupului şi a minţii sunt vitale, dacă vrei să supravieţuieşti primei tale încercări adevărate în arena de luptă.

Forţă, energie, putere. *Oi*! Jake mai degrabă simte decât aude mişcarea, dar nu-şi deschide ochii. *Nu mai eşti un copil; nu mai eşti un bebeluş*. E vreo semnificaţie ascunsă în vorbele repetate ale lui Fo Saan? Jake nu ştie.

Trebuie să reiei totul încă o dată, de la început. Trebuie să înveţi lucrurile simple şi esenţiale ale vieţii, dacă vrei să trăieşti de aici înainte în felul acesta.

Jake deschide gura, dar nu strigă. Pe piept simte o greutate uriaşă, de care e sigur că îl va strivi. Pleoapele îi flutură şi Fo Saan spune:

— Nu deschide ochii.

Jake îl ascultă.

— Nu pot să respir, spune Jake cu o voce stranie, O să mor.

— Pe pieptul tău e o stâncă, spune Fo Saan. O stâncă mare şi grea. Poate că nu e decât un solz pe care l-a scuturat Dragonul pământului la sfârşitul iernii.

— Nu pot să respir.

— Atunci va trebui să înveţi din nou să respiri, spune Fo Saan şi Jake pricepea înţelesul cuvintelor repetate ale învăţătorului său. *Nu mai eşti un copil! Nu mai eşti un bebeluş*. Nu mai are oxigen. Greutatea îl apasă ca şi cum Shan însuşi s-ar afla pe pieptul său. *Trebuie să reiei totul*

încă o dată, de la început.

— Mă vei întreba: spune Fo Saan, de ce nu mă înveţi să respir din nou în locuri liniştite, unde să-mi mângâie obrajii o briză parfumată şi unde să avem timp destul să-mi perfecţionez învăţătura? Vocea era foarte aproape de urechea lui Jake, ca o insectă bâzâind lângă o scoică frumos curbată.

— Răspunsul meu este că aceasta înseamnă alt chip de a învăţa. Vorbim despre instinct. Când eşti atacat, instinctul îţi dictează să-ţi ţii respiraţia, să-ţi încordezi muşchii. *Qi* nu mai curge prin tine. Atunci vei muri.

În loc de asta, trebuie să înveţi să respiri sub atac, să-ţi menţii muşchii supli şi *qi*-ul să curgă. Acum eşti sub atac. Trebuie să respiri.

Vocea se pierde în noapte. În jurul pleoapelor lui Jake e o margine roşie. O vede şi se întreabă ce a provocat-o. Inima îi bubuie în piept, cutia toracică se încordează sub greutatea enormă. Pulsul îi tună în urechi. „Voi muri, “se gândeşte.

Apoi trupul sau gâtul – nu ştie care dintre ele – se mişcă. Ajunge într-un spaţiu mai limpede, un spaţiu care nu e din această lume. Aici nu e durere, numai unduirea fără sfârşit a unui flux strălucitor. Acesta să fie *qi*, aşa cum sugerase Fo Saan?

Jake se concentrează asupra petei, o pată de lumină argintie de lună, în mijlocul unei păduri dese, înăbuşitoare. Se mişcă în acest luminiş. Se îndreaptă în sus.

Şi în vreme ce se îndreaptă în sus, câştigă puteri. Muşchii i se văluresc şi se contractă la unison, ca electrizaţi de un val de energie interioară.

Se împinge în sus. Greutatea zboară departe. Aude cum cade şi se izbeşte de stâncă. Respiră.

Iar la urechea lui, Fo Saan şopteşte:

— *Jeuih-jahp lihk-leung.* Ai dobândit „împreună-puterea”. Ai învăţat să respiri din nou.

Jake deschide ochii. Lumina zorilor străluceşte deasupra orizontului, iluminând în cele din urmă muntele pe coastele

căruia el trudise.

Tony Simbal era la computerul DEA, căutând datele pentru Encarnacion. Un oraş în sud-estul Paraguay-ului. Acolo, îi spusese Threnody, o încurcase Peter Curran. Simbal nu cerea datele obişnuite – populaţie, topografie, agricultură, climă etc. Pentru asta putea folosi *Enciclopedia Britanică*.

Fişierele calculatoarelor DEA erau pline de informaţii despre această parte de lume, începând cu anul 1927 încoace. Pe bună dreptate. Atunci, viitorul anumitor ţări din America de Sud începuse să se schimbe – inclusiv viitorul Paraguay-ului. Anumiţi lideri deveniseră dintr-odată mai puternici, armatele lor particulare mai mari şi mai bine echipate. Într-o perioadă de timp uimitor de scurtă, în aceste ţări fuseseră investite enorme sume de bani. Apoi, mai târziu, în decursul a cinci ani, se dezvoltaseră industrii noi şi altele începuseră să înmugurească. Toate aceste industrii erau clandestine şi, cel puţin în majoritatea ţărilor lumii, ilegale.

Cei mai inteligenţi şi cei mai puternici dintre naziştii care o şterseseră din Germania şi din Europa, evadând atât din incendiul Berlinului, cât şi de sub jurisdicţia tribunalului de la Nurumberg pentru crimele de război, tribunal care a urmat incendiului, se stabiliseră, ducând o existentă bine mascată, în junglele de smarald ale Americii de Sud.

Paraguay-ul se afla la loc de cinste, pe listele computerului DEA, printre ţările al căror guvern ajutase şi adăpostise criminalii fugiţi. Pentru un preţ, desigur. Un preţ menit să ie asigure acestora securitatea, în mijlocul unei populaţii copleşite de o intensă sărăcie, de boală şi de lipsă de educaţie.

Encarnacion, află Simbal, nu fusese decât un orăşel înapoiat înainte de venirea naziştilor. Aceştia întemeia seră acolo aproape un continent. Acum începuse să scoată capul acolo *diqui*-ul. De ce? Nimeni nu ştia. În aparenţă, asta urmărise Curran să afle.

— Cine mai era la Encarnacion în timpul când era acolo şi Peter Curran? zise Simbal cu voce tare.

— Nu ştiu, îi răspunse dulce Monica, de undeva, chiar din spatele lui. Se uita peste umărul lui. Ecranul terminal era luminat intens, pulsând de informaţii.

— Cineva de la DEA?

— După câte ştiu eu, nu.

— Să aflăm şi să verificăm. Cum se numeşte fişierul?

— Fişierul de deplasări.

Simbal îl găsi, coordonă datele cu cele în timpul cărora fusese Curran în Paraguay. Nimic!

— Okay, zise el. Următorul?

Simţi aroma de lămâie a săpunului ei, amestecată cu o undă de parfum. O şuviţă răzleţită din părul ei îi mângâie bărbia. Îi simţi căldura.

— Fişierul cu concedii, zise Simbal, iar ea îi dădu numele dosarului. El îl selectă şi parcurse lista. Erau şase nume. Nici unul dintre itinerarii nu coincidea cu datele pe care le aveau ei şi, în orice caz, toate erau înregistrate ca destinaţie şi numere locale de telefon, la biroul lui Threnody.

Monica îi dădu şi informaţii suplimentare. Se întâmplase ca trei dintre aceştia să fie chemaţi în timpul concediului şi fuseseră într-adevăr acolo unde spuseseră că se duc. Alţi trei mai erau încă plecaţi şi nu fuseseră contactaţi. Niciunul nu era prin preajma Americii de Sud, nicicum a Paraguay-ului, dar nici Simbal nu se aştepta ca vreunul să trâmbiţeze dacă s-ar fi aflat pe acolo.

— Ştii ce cauţi? îl întrebă Monica.

— Adulmec, zise Simbal şi formă primul număr. O puse pe Monica să vorbească şi. Ea inventă o poveste în legătură cu necesitatea de a telefona. Era târziu. Toţi erau în pat, exact acolo unde spuseseră că vor fi.

— Astea au fost concediile, zise Monica. Eşti mulţumit?

— Ce capacitate are băiatul? Simbal bătea cu palma în monitor.

— Cea mai mare, de ce?

— Sunteţi interconectaţi?

— Sigur. Dar depinde de agenţie şi, în cadrul agenţiei, de felul în care e clasificat materialul.

— Ce ştii despre FBI, CIA, SNITS?

Monica acoperi cu palma claviatura.

— Ei, zise ea, înainte de a mă compromite pe mine şi această agenţie cred că ar fi mai bine să-mi spui ce ai de gând.

— Nu pot.

— Atunci ne oprim aici. Se întinse să acopere terminalul şi Simbal o prinse de mână.

— Monica…

— Fără linguşeli, Tony. Treaba începe să se împută. Am acceptat să te las aici. E strict împotriva regulilor casei.

— Max ştie tot despre asta.

— Într-adevăr? Ei bine, mie nu mi-a spus nimic.

— Vrei să afli cine l-a ucis pe Peter Curran?

Monica se înfioră puţin.

— Asta o ştiu deja. *Diqui*-ul.

— Posibil.

— Adică?

— Adică vreau să ştiu ce dracu’ caută diqui-ul la Encarnacion… într-un loc în care n-ar avea dreptul să fie.

— Din cauza naziştilor?

— Din cauza naziştilor.

Pentru o vreme se făcu linişte. Birourile slab luminate erau acoperite de tăcere. Aerul condiţionat era oprit şi atmosfera era înăbuşitoare.

— Ce crezi că i s-a întâmplat lui Peter? zise Monica, după un timp.

— Fugea ca nebunul de cineva, zise Simbal. Dar nu sunt convins că de *diqui*.

— Atunci de cine?

— Îmi dai voie să aflu?

Monica nu ezită decât o clipă. Apoi spuse:

— Ce agenţie doreşti?

Conectă atât FBI, cât şi CIA. Dar Strategic Narcotics Team – cea pe care Simbal o numea SNITS – (Brigada Strategică

pentru Narcotice) de la CIA, avea propria ei reţea de computere.

— Cred că e mai bine să renunţ, zise Monica, cedându-i lui scaunul de la pupitrul de comandă. Fişierele SNIT – sunt câmpuri minate. Sunt aşa de paranoici, că numai faptul că selectezi anumite fişiere declanşează alarma internă.

— Putem s-o evităm?

— Ce căutăm?

— Aceleaşi chestii, zise Simbal. Fişierele cu detaşări şi concedii.

Degetele Monicăi zburară pe claviatură, selectând şi trimiţând înapoi fişiere.

— Nimic care să se potrivească, zise ea, din nici o categorie.

— Văd şi eu, zise Simbal morocănos.

Era gata să deconecteze complet fişierele SNIT, când apăru un asterisc electronic.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, zise ea. Să vedem. Un moment mai târziu răspunsul se lăfăia pe ecran.

— Un concediu de boală, zise Simbal. Isuse Cristoase!

— Datele se potrivesc, zise Monica. Concediul a început la două zile după ce Peter a plecat în Paraguay.

— Şi tipul încă nu s-a întors. Îl ştii pe acest Edward Martin Bennett?

— Nu…

— Vezi fişierele de personal.

Monica se supuse.

— Hooopa, zise ea. E unul minat, foarte bine. Trebuie să găsesc ceva să-l evit. Şi găsi într-adevăr, în douăsprezece minute. Okey, zise ea. Lată datele lor despre Bennett. Ecranul începu să se umple de date.

BENNETT, EDWARD MARTIN, NĂSCUT 3/ 13//3 6, DULUTH. MINNESOTA. PĂRINŢI …

— Sări peste asta, zise Simbal.

ŞCOLI URMATE: ŞCOALA ELEMENTARĂ SINDON, LICEUL FITZSIMMONS, TRANSFERAT LA VARLEY, ÎN VALLEY FORGE,

PENNSYLVANIA 1/ 4/ 50.

BACALAUREAT, LICENTIAT la UNIVERSITATEA YALE, PROMOŢIA 1956. MEMBRU ÎN ECHIPA DE ÎNOT, HOCHEI, FOTBAL, PHI BETA KAPPA. CĂPITAN AL ECHIPEI DE FOTBAL, 1956. MEMBRU LA CLUBUL HELLFIRE…

— Opreşte-te aici, zise Simbal simţind cum îl cuprinde emoţia. Tipul ăsta şi Peter au fost împreună la Yale.

— Simplă coincidenţă?

— Şi la clubul Hellfire.

— E semnificativ.

— Mda, zise Simbal amintindu-şi de inelul cu pecete pe care spusese Threnody că îl găsiseră. S-ar putea să fie.

Monica ieşi din fişierele SNIT şi începu să caute orarele de zbor ale companiilor aeriene.

— La-le pe cele de la două zile după ce a plecat Peter. Monica trecea în revistă avioanele.

— Ne-ar putea lua ceva timp.

— Nu, zise Simbal, împungând ecranul cu degetul, iată-l!

ZBORUL PAN AM 107, PLECARE 11 A.M., JFK, SOSIRE 7 P.M. BENNETT, EDWARD MARTIN.

— Mexico City! zise Simbal.

Degetele Monicăi continuară să lucreze pe claviatură.

— Nu există zbor cu legătură pentru Paraguay, dar e un zbor spre Buenos Aires. Mormăi ceva. Numele lui nu e pe lista pasagerilor.

— Nu mă miră. Nici eu nu mi-aş face reclamă dacă aş pleca în felul ăsta.

— I-am găsit iar numele, zise Monica. Emoţia lui Simbal devenise contagioasă. E un plan de zbor: Mexico City – a plecat de acolo la o săptămână după ce am fost anunţaţi de moartea lui Peter. A zburat la San Francisco. A făcut o zi pauză, pe urmă a zburat la Miami.

— Mai e acolo?

Monica lovi în claviatură.

— Ei bine, zise ea, n-a zburat în altă parte.

După ce închiseră computerul şi ieşiră din birou, ea zise:

— Mi-ar fi plăcut să vii la mine în seara asta. El o ajută să-

şi pună haina.

— Familia are prioritate, zise el. Adevărul era că el se gândea la cu totul alte lucruri, precum: Edward Martin Bennett la Miami.

— De când nu l-ai văzut pe vărul tău? De un an?

— Cam aşa. Monica ezita în uşă. Când se uită la faţa lui năpădită de umbre, ochii ei erau luminoşi.

— Te duci la Miami, nu-i aşa?

El nu răspunse nimic şi ea îl urmă afară, după ce încuie uşa. Noaptea era neobişnuit de caldă. De unde se aflau puteau vedea monumentul lui Washington, luminat, rece, alb, maiestuos.

— Să nu mă minţi, Tony. Nu mă minţi din nou.

El înclină din cap.

— Mă duc.

— Bennett e tipul?

— Nu ştiu, până nu mă duc acolo.

— De ce nu laşi pe altcineva de data asta? Simbal rămase tăcut şi Monica îşi plecă capul. Apoi dintr-o dată se întoarse rapid, coborî scările de marmoră şi se urcă în „Mazda”. Porni.

Simbal se uita la ea cum se îndepărtează, puţin cam trist; i-ar fi plăcut să-şi petreacă ultima noapte la Washington învăluit de căldura ei. Apoi îşi aminti că ea uitase să-i lase noul cod de intrare în computerul DEA. Avea nevoie să sape mai adânc, pe cont propriu, în legătură cu Edward Martin Bennett.

Coborî în fugă scările, o strigă, dar era prea departe. Alergă spre Saab-ul lui, întoarse cheia de contact şi porni după ea.

Zburau în noapte prin Washington; o lume strălucitoare, plină de monumente publice, de parcuri, de piscine, de iazuri, de fântâni.

În Georgetown… şi dintr-odată Simbal simţi cum îl cuprinde o răceală. Monica locuia în Alexandria, care se găsea exact în direcţia opusă. Făcuse un caz din faptul că vărul ei Jill venise în după-amiaza aceea de la San Diego şi

că avea de gând să doarmă câteva nopţi la Monica. Acum o cotea spre strada R. Iar Simbal, continuând s-o urmărească cu farurile stinse, se gândea: „Ce dracu'?”

Opri Saab-ul înainte de bloc, pe cealaltă parte a străzi. Privi cu o teamă crescândă cum ea urcă scările şi sună. Îl văzu pe vechiul său prieten Max Threnody cum vine la uşă şi cum o conduce înăuntru.

Tony Simbal, stând în întuneric şi ascultând sunetul ventilatorului Saab-ului care răcea motorul supra ambalat, încercă senzaţia stranie şi neliniştitoare că este trădat. Sentimentul că nu te mai poţi simţi în siguranţă în propria ta casă.

Bluestone era un bărbat înalt şi colţuros, cu obrajii roşii, un nas hotărât, roman, o frunte largă şi dreaptă de sub care ochii albaştri cercetau lumea cu mare curiozitate. Purta costume Savile Row, privind cu dispreţ la eforturile celor mai buni croitori din Hong Kong. Cămăşile îi erau cusute de mâna de „Tumbull şi Asser”, încălţămintea comandată la „Church of England”. După părerea lui Sir John, nu costa niciodată prea mult ca să fii elegant îmbrăcat şi, mai presus de toate, corect îmbrăcat.

— Şi ce mai face micuţa mea floare? întrebă Bluestone.

— Am ceva pentru dumneata.

— Ştiu, zise el şi zâmbi. Acesta e motivul pentru care îmi face atâta plăcere să luăm prânzul împreună.

— Prânzul a fost ideea mea, zise ea, corectându-l.

El se încruntă.

— Şi o idee ciudată, trebuie să adaug. Îşi desfăcu mâinile. Locul acesta e foarte aglomerat. Se aflau la Princess Garden, în partea de sus, contemplând vânzoleala trecătorilor pe Chater Road.

— Oh, da, acceptă ea, foarte, *foarte* aglomerat.

— Îmi închipui că ai un motiv foarte serios pentru asta. Ea arăta excelent, cu înfăţişarea tipică a unui manechin sau a unui star de televiziune. Toate capetele – de bărbaţi şi de femei – se întorseseră când intrase în restaurant. Era

îmbrăcată cu o fustă neagră din şantung şi o jachetă de sub care se întrezărea o bluză albă lăptos mărginită de o foarte delicată broderie spartă. Singura ei bijuterie era un inel masiv cu smarald. El ştia de unde provine inelul. Ea era destul de abilă ca să folosească fardurile din Occident pentru a scoate în evidenţă exotismul figurii sale orientale. Câte dintre femeile pe care le cunoştea ar fi ucis ca să aibă un astfel de talent?

— *Prosit*, zise el, ridicând paharul.

— *Dosvidania*[15], zise ea cu un grotesc accent rusesc.

El o privi furios.

— Nu fii idioată.

— Idioată? zise Neon Chow. Nu sunt idioată. Tsun Trei înjurături ştie cine eşti. Ei toţi ştiu: Jake, Sawyer, toţi.

Bluestone puse paharul jos cu extrem de multă grijă.

— Precizează-mi ce vrei să spui; cum adică, toţi ştiu cine sunt?

— Ştiu toţi că eşti principalul agent al KGB-ului în Asia, zise Neon Chow. Se bucura pe faţă de consternarea lui. Nu face mutra asta îmbufnată, zise ea sorbind din băutură. Ei vor ca eu să te spionez. De aceea te-am invitat să prânzim, când ai venit ieri la biroul guvernatorului.

Bluestone îi urmărea cu atenţie figura, în vreme ce mintea îi lucra în viteză; peste o secundă ajunsese la o soluţie. Poate că nu era chiar dezastrul care păruse să fie la prima vedere.

— Cristoase, zise el, Tsun Trei înjurături să mă ţină sub supraveghere?

— Exact, zise Neon Chow.

Sosi chelnerul şi comandară. După ce acesta plecă, Bluestone spuse:

— S-ar părea că stăm mai bine decât oricând. E evident că vor să mă păstreze pe locul pe care sunt. Un duşman cunoscut e cu mult mai bun decât unul necunoscut. Iar eu i-am indus deja în eroare, atunci când am conceput planul

[15] Dosvidania – la revedere (în limba rusă n. red.).

pentru Southasia.

— Oh, da, acceptă Neon Chow. Aşa cum ţi-am raportat, ei bănuiesc că tu eşti în spatele delapidării lui Teck Yau.

— E foarte corect, zise el, încă cizelându-şi amănuntele planului. „Iar din cauza acestei bănuieli”, se gândi el vesel, „ei mai cred că şi planul de a delapida fonduri de la Southasia reprezintă întregul meu plan pentru a-i înfrânge”. Se gândi un moment. Ascultă-mă. Dacă pot să-i înşel şi să te trimit înapoi la ei, pot să obţin tot ce am nevoie ca să distrug Inter Asia Trading şi pe toţi care se află în spatele ei.

— Dar asta ar însemna mai mult, zise Neon Chow.

— Ai descoperit cine e în spatele uciderii lui Shi Zilin?

— Nu te mai gândi la asta, zise ea repede. Bătrânul a fost ucis de un comando Yakuza. Rivali ai prietenului Yakuza al lui Jake, i-am uitat numele. Puse deoparte paharul gol. Am pentru dumneata ceva mult mai important. Când Tsun Trei înjurături, m-a invitat de ziua mea, l-am făcut să vorbească despre Cerc – *yuhn-hyun*. Scopul lor este să-i afilieze câţiva *tai pan*-i care au interese în China continentală.

Bluestone părea uimit.

— Ce tot spui? Hong Kong-ul şi Beijing-ul vor intra într-un fel de alianţă?

— Da.

— Imposibil! Chiar şi când China va obţine controlul deplin asupra Hong Kong-ului, în 2047, interesele de afaceri o vor face să lupte până la ultima suflare pentru întoarcerea spre comunism.

— Potrivit informaţiilor mele, zise Neon Chow, nu va fi nici o întoarcere spre comunism. În locul acesteia va fi o *singură* Chină. Un singur sistem politic. Un singur sistem economic. Şi mai mult ca sigur că acest sistem nu va fi comunismul.

Bluestone ştia deja acest lucru. Dar eşti întotdeauna mai sigur dacă verifici o sursă prin alta, amândouă total independente. Aceasta era lecţia pe care o învăţase de la Daniela Vorkuta şi care se dovedise nepreţuită, de nenumărate ori.

Spionajul, se gândea Bluestone aţintind o privire grea asupra lui Neon Chow, nu era un joc pentru amatori. Nu supravieţuiau decât profesioniştii.

Complet eliberată din fluxul timpului, Qi lin plutea. Colonelul Hu îşi ştia meseria.

Fusese prevenit de Jin Kanzhe cât de rezistentă s-ar putea să fie mintea subiectului său. Mintea lui Qi lin şi voinţa lui Qi lin. Nu exista nici o îndoială că avea un *qi* excepţional. Ca să ai succes în această ciudată şi contorsionată îndeletnicire de a sculpta mintea unui om era absolută nevoie să fii conştient de qi-ul subiectului, înainte de a întrebuinţa orice tehnică. *Qi*-ul putea schimba totul.

Colonelul Hu observase lucrul acesta în timpul petrecut în Cambodgia. Khmerii Roşii, pe care îi asistase, foloseau tehnici de sculptare a minţii destul de lipsite de rafinament. Era destul de dificil să ai de-a face cu ei, şi foarte curând colonelul Hu încetase de a le mai da sfaturi. Nu se putea purta un dialog cu fanaticii; cel mult le vorbeai. Fie că ascultau, fie că nu.

În perioada petrecută în Cambodgia, colonelul Hu învăţase să-i dispreţuiască pe Khmerii Roşii. Învăţase ceva de la ei, pentru că unele dintre tehnicile lor erau într-adevăr eficiente. Dar urâse fiecare minut pe care îl petrecuse în ţara aceea scăldată în sânge.

Dacă ar fi să spunem adevărul (iar colonelul Hu nu se ocupa de lucrul acesta scârbos decât târziu în noapte, când, izolat, însingurat, bea) de fapt el fusese îngrozit de Khmerii Roşii. Erau la fel de lipsiţi de gândire ca nişte roboţi. Fuseseră şi ei programaţi la fel de eficient ca şi subiecţii lor, demni de milă. Desigur, colonelul Hu se întâlnise în viaţa lui cu mulţi fanatici – China însăşi era prea bine cunoscută pentru fanatismul ei ideologic. Dar nici unul dintre aceşti fanatici nu ajunsese la nivelul celor pe care îi întâlnise el în Cambodgia.

În mintea lui, barbarismul lor animalic era asociat pentru totdeauna cu duhoarea de carne pârjolită şi de păr ars. Nu

fusese un ceas în Cambodgia în care nările să nu-i fie năclăite de duhoare. După un timp, învăţase să trăiască cu miasma, aşa cum învăţase să trăiască printre acei primitivi vicioşi.

Era, de asemenea, adevărat că Hu bea ca să uite emoţiile pe care i le provocaseră oamenii aceştia înspăimântători. Când se întorsese din serviciul militar din Cambodgia îngenunchease undeva, unde nu-l putea vedea nimeni şi îşi apăsase cu iubire buzele de pământul Chinei sale natale.

Bea ca să uite, dar nu putea să uite. Senzaţia de teroare îşi scotea capul chiar şi din beţia cea mai cruntă. Numai când adormea, spre zori, mintea i se simţea curăţată pentru câteva ore. Dar când se trezea, amintirile îl năpădeau iarăşi, urlând ca nişte demoni, până când nu mai dorea altceva decât să-şi sfâşie creierul în bucăţi.

Dar, în loc de asta, se întări şi îşi continuă munca. Iar acum munca lui consta în spălarea creierului lui Qi lin.

Nu era o sarcină uşoară. De fapt, treaba asta prezenta un număr de probleme cu totul singulare şi, la prima vedere, derutante. Asta îi făcea plăcere colonelului Hu. Cu cât subiectul era mai dificil, cu atât îi plăcea mai mult, pentru că îi preocupa mai mult mintea. Cel puţin munca ţinea la distanţă fantomele ce-i bântuiau creierul!

Colonelul Hu se temea cel mai mult de noapte.

În această noapte, oamenii lui dormeau. Huaishan Han plecase, după ce-şi petrecuse toată ziua alături de Hu şi de subiectul lui cu totul special; Hu era singur, faţă în faţă cu noaptea rece şi singuratică, plină, aşa cum fusese întotdeauna, numai de creaturi întunecate venite să-l hărţuiască, de vântul care foşnea printre copaci făcându-i să scoată şoapte asemenea unor voci îndepărtate… vocile celor ce mureau, vocile celor condamnaţi. Atunci colonelul Hu întindea mâna după sticlă.

Uneori, nici nu se mai ostenea să caute şi un pahar; cu paharul, râul uitării curgea prea încet.

Noaptea era bântuită de vântul prăfos, ce azvârlea în ferestre nisipul adus din deşertul Gobi. Colonelul Hu zăcea

într-o stare de semi-amorţire. Nu îndrăznise să se atingă de băutură atâta vreme cât fusese de faţă bătrânul, cocoşatul Huaishan Han. Huaishan Han plecase de multe ceasuri şi noaptea din faţa lui era lungă. Colonelul Hu bea. Ţinea strâns în mână gâtul unei sticle de băutură pe jumătate goale, cu disperarea caracteristică celui care se agaţă ca să nu se ducă la fund.

Picături de sudoare străluceau ca diamantele în părul lui tuns perie. Ochii îi erau înceţoşaţi de şirul de fantome ce mărşăluiau într-o paradă fără sfârşit prin minte. Cămaşa de uniformă îi era deschisă la gât, pete mari de sudoare se vedeau sub fiecare braţ şi pe piept, acolo unde pânza apretată se lipise de toracele zbuciumat, pierzându-şi orice formă.

Avea picioarele goale; părea să simtă pasta alcătuită din amestecul acela de noroi, sânge şi rămăşiţe de carne, caracteristic pentru distrusa Cambodgia. Se părea că pentru el nu a mai rămas pământ curat în nici un loc din ţară. Amestecul putrid părea să se întindă de-a lungul văilor, al câmpurilor, pe malul lacurilor, asemeni emanaţiilor unui vulcan monstruos.

Colonelul Hu se cutremură, sughiţând. Rosti ceva, indescifrabil chiar şi pentru el însuşi.

Apoi ridică ochii. Qi lin se afla în uşă.

În spatele ei nu era decât întunericul compact, iar culoarea infernală părea s-o transforme într-o stafie, dându-i înfăţişarea unui copil al străzii, slab, prost hrănit, trăind de azi pe mâine.

— Huaishan Han a plecat? Deja?

— Ce cauţi aici? mormăi colonelul Hu, cu vocea alterată.

— Somnul mi-a fost bântuit de... Vocea tremurată a lui Qi lin abia se auzea. Părea atât de tânără, atât de...

— De ce?

— De viaţă. Torente de viaţă.

Colonelul Hu se gândi la somnul lui şi cu ce ar fi semănat el fără uitarea profundă pe care o găsea în alcool. Se mai cutremură o dată şi înghiţi.

Îşi ridică mâna, descoperi că în mână se mai afla încă sticla şi îi făcu un semn cu obiectul.

— Intră. Erau gărzi de-a lungul întregului perimetru al taberei, dar nu şi la uşa ei. Ar fi fost un procedeu nesănătos din punct de vedere psihologe. Stai jos.

Qi lin făcu ce i se spusese, ghemuindu-se pe o canapea din bambus şi pânză. Arăta ca o păsăruică, subţirică şi fragilă, iţindu-se la el cu ochii aceia uriaşi, întunecaţi şi tainici. Erau nişte ochi ciudaţi; îi atrăseseră atenţia colonelului Hu chiar din clipa când o văzuse prima dată.' Străluceau de inteligenţă, dar în ei lucea şi o altă calitate, elementară, pe care nu o putea numi. Erau ochi de chinez, desigur. Dar mai erau şi altceva. Aveau şi ceva din înfăţişarea occidentală, ca şi cum în zestrea ei genetică ar fi intervenit ceva, schimbând-o. Colonelul Hu ştia de unde vine această schimbare.

Se uita ţintă la ochii ei, intensitatea privirii lor îl ardea prin aburii băuturii, precum lumina fierbinte a soarelui prin pâcla dimineţii.

— Povesteşte-mi despre visele tale, zise colonelul Hu.

— Eram într-un oraş, zise Qi lin, ascultătoare. Era mare, mare ca un stup. Era clădit pe o colină... pe mai multe coline, aşa încât străzile nu erau niciodată drepte. Niciodată. Se ridicau şi coborau ca valurile oceanului. Era ciudat...

— În ce fel era ciudat?

— Mă simţeam perfect familiarizată cu locurile, zise Qi lin cu o nuanţă de mirare în voce. Nu-mi dau seama cum e posibil. Cunosc jungla. Ştiu că acolo am trăit, că acolo mă simt acasă. Mi-aţi spus asta mereu, de nenumărate ori.

— E adevărat.

— Atunci oraşul...

— Oraşul e un vis.

— Dar l-am simţit atât de real! Am visat cu atâtea amănunte... străzile, casele, magazinele. Chiar şi oamenii.

— Ce oameni? Colonelul Hu şedea acum cu spinarea dreaptă. Îşi trecu o mână prin păr, şi-o şterse de umezeală

pe cracul pantalonilor.

— Nu ştiu.

— Dar ai spus că ai visat cu amănunte.

— Aşa e.

— Atunci descrie-mi oamenii.

— Nu pot.

— Mă minţi!

Qi lin deschise gura; ochii îi erau plini de teamă. Păcat, se gândi colonelul Hu, căci le pierise toată strălucirea. Deveniseră opaci şi întunecaţi, ochi cum au toţi oameni, fără nimic special în ei.

— Nu!

— Atunci spune-mi!

— Nu pot!

— Spune-mi! Spune-mi! Colonelul Hu deveni conştient că striga. O apucase şi o scutura violent. Simţi că îl strânge ceva de gât, că mânia îl sugrumă, simţi că sângele îi vuieşte în urechi, precum un cor blestemat.

Qi lin suspina, până când o tresărire puternică izbucni ca o furtună.

— Oh, Buddha! rosti ea. Apără-mă, Buddha!

Mânia colonelului Hu se dublă; o scutura ca un dement.

— De ce invoci aici numele lui Buddha? E interzis! Strict interzis!

Mânia lui se abătu asupra ei ca o grindină, o orbi, o făcu să-şi piardă răsuflarea, să caute aer. Se simţi luată în primire de forţe care scăpau controlului ei, forţe care ameninţau să sfâşie pânza acestei vieţi cu care fusese obişnuită. Asta ar fi însemnat să se reîntoarcă la suferinţă – la înspăimântătoarea, ţipătoarea, plină de ecouri şi de reverberaţii suferinţă, în spatele căreia sticlea nimicul care îi îngheţa măduva.

Qi lin se lupta, atât de aproape de el încât lacrimile ei îi brăzdau lui obrajii, îi dădeau lui în ochi, picăturile sărate cădeau pe buzele lui, tremurau înainte ca el să le înghită.

Colonelul Hu o simţi lipită de el şi îi simţi căldura. Tremurul ei trecea prin el. Părea că îi simte sufletul

tremurând pierdut. Şi fără să se mai gândească, o strânse lipind-o de el.

Ca două animale, chiar duşmane – pierdute în sălbăticie, care s-ar căuta unul pe celălalt şi s-ar împărtăşi unul din căldura trupului celuilalt ca să supravieţuiască frigului amar din cele mai crude luni ale anului, tot astfel colonelul Hu acţionă din instinct. O făcea atât pentru supravieţuirea lui, cât şi pentru supravieţuirea ei, deşi se pare că încă nu înţelegea asta.

Nu era conştient decât de faptul că suferea.

— Micuţa mea, murmura el, micuţa mea, auzindu-i scâncetele uşoare şi, dincolo de ele, strigătele de spaimă ale mulţimilor mutilate în numele unei ideologii distrugătoare, care neagă totul, fără suflet şi fără inimă. Aceleaşi mulţimi peste care trecuse în marş, al căror bălegar îi intrase în cizme, care se zvârcoliseră sub călcâiul lui.

O simţi cum se înfăşoară în jurul lui, cum suspinele i se liniştesc, cum lacrimile i se usucă şi, cu ele, teroarea din suflet.

Începu să-l învăluie o căldură şi se miră, căci era o căldură care îşi avea izvorul în afara lui. Colonelul Hu nu era un abstinent. Îşi luase porţia de plăcere de la multe şi diverse femei. Dar toate avuseseră coapsele ca alabastrul – reci şi neprimitoare. Porţile lor de jad erau ca marmura, netede, extrăgându-i sămânţa fierbinte când venea timpul de nori şi ploaie, dar nimic mai mult.

Acum i se părea că are soarele în poală şi nu o micuţă femeie fragilă, pe care în seara aceea o socotise o fetişcană. Încet-încet, începu să-şi dea seama că fierbinţeala îşi avea izvorul în el. Partea de jos a pântecelui îi luase foc. Era tare ca piatra.

Qi lin se mişcă lipită de el, iar el mormăi ceva.

Neplanificată şi nedorită. Mai rău, de neconceput. Şi totuşi membrul sacru al colonelului Hu se arcui în sus şi când întâlni căldura dintre coapsele lui Qi lin senzaţia fu ameţitoare.

Colonelul Hu nu dorise să se excite, dar nici nu dorea să renunţe la căldura aceea dătătoare de viaţă. Aşa că o strânse pe Qi lin şi mai aproape de el, iar ea îl strânse la rândul ei; o cuprinse cu braţele şi braţele ei îl cuprinseră.

El îşi porunci să n-o dorească, îşi spuse că nu putea s-o dorească. Poarta ei de jad îi era lui tot atât de strict interzisă pe cât îi era ei invocarea numelui lui Buddha. Fusese prevenit în termenii cei mai clari. La Qianmen, Jin Kanzhe spusese:

— Zheige Uzi hai mei shu ne. Floarea aceasta e încă boboc. Dar asta nu înseamnă că nu e periculoasă. Dimpotrivă. E excepţional de periculoasă, mortal de periculoasă.

O astfel de căldură nu ar fi putut niciodată să fie emanată de moarte, decise colonelul Hu în mintea lui, alături de corul celor morţi care-şi cântau cântecul, tot ce mai dorea era s-o ţină strâns. Alte părţi ale lui simţeau altfel. Era înspăimântat în sine şi n-ar fi voit ca însăşi Qi lin să devină un factor activ, dat fiind că nu ştia ce consecinţe ar fi decurs de aici.

Toată această frământare nu era decât o dezbatere academică, căci ea îşi strecurase mâna în interior şi cuprinsese cu gingăşie capul membrului sacru. Atingerea era atât de electrizantă, încât pentru o clipă colonelului Hu i se opri respiraţia. Voinţa i se topi, iar colonelul Hu capitulă în faţa atingerii ei.

În clipa aceea auzi ploaia ce începea să biciuiască jaluzelele subţiri, ca şi cum un dragon mânios le-ar fi izbit cu coada.

Colonelul Hu simţi cum îi sunt deschişi, unul după altul, nasturii de la prohab. Fiecare îl apropia mai mult de căldură. Începu şi el să descheie nasturii bluzei fui Qi lin. Era dintr-un bumbac aspru, ca şi pantalonii ei. Dar nu era o uniformă de puşcăriaş, ceea ce, de asemenea, ar fi fost nesănătos din punctul de vedere al practicii psihologice.

El îi dezgoli sânii tari în timp ce ea îi cuprindea în mână membrul sacru, gol. El se cutremură, îi duse sânii spre gură.

Buzele i se deschiseră şi cuprinseră întâi sfârcul unuia, apoi pe al celuilalt.

Qi lin îşi linse palma, apoi folosi umezeala ca să-l ajute pe ei. O furtună îl răsuci pe colonelul Hu, aşa cum furtuna de afară apleca copacii cei mai înalţi, biciuia pietrişul şi clădirile taberei.

Colonelul Hu dorea cu atâta disperare să-i atingă coapsele goale, încât degetele îi tremurau când încercă să-i deznoade sforile care-i ţineau pantalonii. În cele din urmă, Qi lin fu obligată să-l ajute.

Ea lăsă să-i alunece la pământ pantalonii, fără să-şi pună picioarele pe duşumea. Era numai parţial dezgolită, pentru că bluza, deşi desfăcută, încă mai era pe ea, ceea ce îl făcea pe colonelul Hu să se aprindă şi mai tare. Membrul lui sacru îi tremura tot atât de tare ca şi mâinile.

Îi mângâie coapsele şi le simţi calde, nu reci ca alabastrul. Carnea era moale şi netedă sub degetele lui bătătorite. Dosul palmelor i se atinse de insula de păr des şi el respiră mai rapid.

Qi lin, înconjurându-i cu mângâieri circulare capul membrului sacru îl conduse până la intrarea în poarta ei de jad. Acolo îl lăsă, cu vârful umflat pulsând ritmic lângă carnea ei.

Colonelul Hu mormăia, anticipând. Simţi dulceaţa ei de nespus mângâindu-i carnea sensibilă şi simţi aproape dureros cum se ridică sacul lui sacru.

Îi simţi braţele subţiri cuprinzându-i umerii, mângâindu-i pielea fără păr. Buzele ei moi se apropiară, se îngropară la rădăcina gâtului său, aşa încât simţi mici şocuri electrice zguduindu-i încheietura. Toată capacitatea lui de a simţi se concentrase aici. Îşi simţea pântecul îngreuindu-se, în vreme ce sângele i se scurgea spre penisul nesătul.

Îi mângâie cu degetele interiorul urechilor şi el nu mai putu răbda. Cu un oftat adânc, îşi smulse în sus şoldurile, pătrunzând prin poarta ce zvâcnea.

În clipa aceea, îmbrăţişarea lui Qi lin deveni ascuţit de dureroasă. Fiecare mână a ei era de câte o parte a capului

lui, cotul ei stâng se lipea de faţa lui. Folosind podul palmei drepte pentru a apăsa şi cotul stâng ca punct de sprijin, Qi lin îi azvârli cu violenţă capul spre stânga.

Mişcarea i-ar fi putu rupe gâtul. Ea realizase foarte corect manevra, exact aşa cum fusese învăţată la *Gong lou-fu*. Numai că avântul amoros al colonelului Hu schimbase toţi vectorii.

Desigur, ea auzi un pârâit ascuţit, dar acesta fu urmat de un şir de înjurături explozive, care îi făcură măruntaiele să se lichefieze.

Colonelul Hu auzi ceva cântându-i în urechi. Vederea îi era înceţoşată şi undeva, de-a lungul sistemului său nervos, simţea o durere. Era într-o stare de semişoc, reacţiile fizice îi erau încetinite din cauza concentrării sângelui în partea inferioară a pântecului şi între coapse.

Totuşi mintea lui înregistră instantaneu ce se întâmplase şi cuvintele lui Jin Kazhe îi izbucniră din nou înaintea ochilor. *E excepţional de periculoasă, mortal de periculoasă.*

Mâinile îi erau strânse între coapsele ei suple şi încercă să şi le elibereze. Îl străbătu o durere, capul îi rămase aplecat într-o parte. Corul condamnaţilor îi behăia ascuţit în cap, ca şi cum ar fi sughiţat de râs. Luciditatea îi era întunecată de cerurile galben veninoase ale Cambodgiei, pătate de napalm, sfâşiate de bombe şi de tiruri de artilerie.

Ea îl rănise foarte grav. În timpul serviciului militar fusese gata să fie rănit de două ori, dar scăpase. Avea un joss bun. Doar nu era să moară acum. Îşi încordă puternic muşchii şi îşi eliberă o mână, pe care i-o repezi în piept. Ea ţipă, dar extremitatea lui se simţi la fel de greoaie şi de incapabilă de răspuns ca un sac de ciment. Vederea i se limpezise oarecum, dar mai rămâneau pete înceţoşate, care îi dădeau greţuri şi ameţeli.

Oricât de ciudat şi de nebunesc, se mai afla încă în ea, izbind-o ritmic şi înghiontind-o, în vreme ce se luptau. Durerea nu-l blegise şi lucrul acesta nu putea să-l înţeleagă. O lovi în stomac, dar fără avânt real, căci erau prea aproape unul de altul.

Îşi eliberă şi cealaltă mână şi o pocni cu cruzime peste sâni. Apoi îi simţi braţele înconjurându-i capul şi ştiu că va încerca din nou. Lupta cu ea cu toată forţa care îi mai rămăsese. Nenorocirea era că ea se afla în poziţie şezândă aşa încât mare parte din puterea lui superioară era anihilată. De asemenea, la» primul ei atac, ea îi distrusese câteva reţele nervoase.

Colonelul Hu îşi folosi degetul mare, spatulat, săpând în carnea moale de la încheietura gâtului. Îi căuta carotida, dar ea se răsuci şi îl evită. Acum ea îi prinsese capul şi îl apăsa.

El deschise larg gura şi înghiţi, aproape că îşi muşcă limba în două. Scuipă şi tuşi, simţi gustul sărat şi dulceag al propriului sânge.

Apăsă mai puternic şi simţi un os crăpând. Ea ţipă, îşi repezi cotul în ochii lui, orbindu-l. Ameţit, colonelul Hu îşi ridică totuşi mâna, pipăi locul îngust care rămăsese descoperit când ea îşi schimbase poziţia. Îi simţi gâtul şi optimismul îi spori. Carotida! Îşi înfundă degetul în interior cu o apăsare puternică şi simţi cum, pentru o clipă, presiunea îi slăbeşte capul.

O durere orbitoare îl izbi între coapse, o durere care ţâşni în sus, îi întoarse stomacul pe dos, îi prinse inima între pumni de fier.

Degetul i se mişcă, Qi lin găsi poziţia adecvată şi îşi plasă podul palmei drepte pe o parte a capului lui.

O lovitură ca tunetul şi colonelul Hu se arcui ca lovit de trăsnet. Qi lin îi dădu drumul şi se târî de sub el. Nu-l părăsi din ochi atâta vreme cât îşi adună de pe jos pantalonii, retrăgându-se cu spatele spre capătul camerei. Îşi puse pantalonii, îşi încheie bluza, scâncind de durere din cauza osului micuţ pe care i-l sfărâmase el.

Afară, noaptea era vie, cu ploaia şi cu luminile ei sclipind ca argintul. Ea ştia unde îşi ţinea el arma, o luă, verifică dacă era încărcată. Era încărcată la maximum. O strecură în brăcinarii pantalonilor, apucă tunica lui militară şi şi-o aruncă pe umeri. Apoi porni în noaptea neliniştită.

Colonelul Hu, din nou singur, căzu din poziţia nefirească pe care o avea pe scaun. Căderea îl făcu să-şi revină oarecum. Capul îi atârna într-un unghi nefiresc. Auzea un sunet, ca şi cum ar fi izbucnit apa dintr-un robinet şi se întreba de unde vine.

Nu putea nici să stea în picioare, nici să şadă. Se târî, îi trebui multă vreme să ajungă la uşa deschisă. Nu vedea decât cu intermitenţe. În intervale, ca un peisaj luminat câteva clipe de explozia fulgerelor, văzu tabăra Khmerilor Roşii care fusese casa lui pentru aproape doi ani. Auzi, voci care strigau, aspre, guturale; auzi urletul lupilor flămânzi. Auzi cum explodau bombele, aducând cu ele bucăţele trandafirii de carne şi sfărâmături de organe, care se lipeau ca adezivul de faţa şi de hainele omului.

Mai văzu şi spinările cocârjate şi cefele goale, atât de vulnerabil şi obscen expuse, ale celor găsiţi vinovaţi de Angka, misterioasa organizaţie ierarhică a Khmerilor Roşii, care părea învăluită pentru vecie în zvonuri înspăimântătoare. Pistoalele împuşcau, ritmic şi rapid, pe măsură ce acei consideraţi potrivnici organizaţiei Angka erau executaţi cu sânge rece. O moarte pentru care ar trebui să fie recunoscători, aşa cum fusese informat de mutra de maimuţă rânjitoare a unui locotenent.

— Pe vremuri, zisese acesta râzând, pe când încă mai luptam pentru putere şi nu aveam în spate ajutorul vostru binevoitor, nu ne puteam permite să risipim un glonţ. Îi băteam cu beţele până mureau. Scuipase. Cred că era modalitatea cea mai bună. Le dezvolta soldaţilor noştri tăria de caracter.

Afară, în vijelie, colonelul Hu murea. Era numai vag conştient de locul în care se afla. Conştiinţa i se transformase în explozii de foc, umplute cu durere. Într-unui din episoadele intermitente de luciditate, colonelul Hu îşi dădu seama că robinetul deschis care îl urmărea se afla chiar în sine. Plămânii şi-i simţea grei şi plini. Era un chin fiecare respiraţie.

Se încovrigă pe pământ. Îl bătea ploaia, noroiul îi

acoperea călcâiele. Aceasta a fost ultima lui amintire, noroiul lipăind, pasta omenirii măcinate hrănindu-se din sine însăşi, amestecându-se cu pământul.

Încet, încet, vaierele celor condamnaţi se topiră şi ele în ceaţă, punând capăt hidoasei lor puteri.

Lui Jake îi trebuiră aproape trei ore ca să ajungă în centrul Tokyo-ului, de la aeroportul Narita. Nu se întâmplase nimic deosebit, acesta era doar modul de viaţă modern al Japoniei. Magistralele erau înţesate de maşinile care circulau bară la bară, de la pornire până la final; iar când, în cele din urmă, coborî la Okura, se simţea tot atât de obosit ca şi când ar fi zburat spre un alt fus orar.

Pe când hamalul îi desfăcea bagajele, Jake azvârli pe pat toate ziarele pe care le luase de la Narita. Nu era unul să nu aibă pe prima pagină ultimele noutăţi în legătură cu războaiele Yakuza.

Poliţia lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar, ca în orice ţară în care crima violentă nu era, în mare, modul obişnuit de viaţă, succesul pe care îl avea era foarte modest.

Forţe speciale anti-yakuza fuseseră organizate la cererea expresă a primului ministru Nakasone. Fuseseră făcute câteva arestări – ultima chiar în acea dimineaţă – dar nu le căzuseră în plasă decât oameni de mâna a doua. *Oyabun*-ii, şefii Yakuza rămăseseră liberi şi, în cel puţin în ziarul *Asahi Shimbun* se publica un editorial umflat care dezvăluia incompetenţa poliţiei.

Nu exista nici o menţiune despre Mikio Komoto, deşi clanul lui era adesea citat în descrierea războiului. Era un semn bun? Era un semn rău? Jake era incapabil să-şi dea seama ce prevestea.

Singur în cameră, se gândea la Bliss. Dacă voia să-i audă vocea nu avea decât să-i telefoneze, totuşi nu făcu nici o mişcare către telefon. Nu voia să vorbească acum cu ea, nu voia ca vreo emoţie care l-ar putea slăbi să i se strecoare în suflet. Slăbiciunea sau lipsa de concentrare l-ar fi putut

ucide pe loc.

Se uita în gol. Îi răsuna în urechi vocea tatălui său. Prezenţa tatălui său. Când se afla lângă Jake, acesta simţea o aromă veche, care-i era caracteristică tatălui său: caldă, bogată, liniştitoare. Jake îşi reamintea de plaja de la Shek-O, când stătuseră ore întregi la soare, cu valurile Mării Chinei de Sud mângâindu-le gleznele. Vorbind despre multe… şi uneori fără să vorbească deloc. Stând la soare, apropiaţi unul de altul, într-un fel nou, unic, mai puternic.

Trecuseră. Toate acestea trecuseră.

Avem mulţi duşmani în multe ţări. Aceştia vor căuta să doboare Cercul-yuhn.

Un duşman în Japonia, printre Yakuza? Care era legătura cu *yuhn*?

Îşi puse coatele pe genunchi, îşi sprijini în mâini capul, ameţit. Îşi simţea trupul ca după cincisprezece runde de box la categoria grea. Mintea parcă i se rotea, când se gândea ia toate posibilităţile.

Cu un oftat, se ridică şi păşi prin camera în stil japonez. Îşi lăsase pantofii la uşă. Făcu un duş lung, fierbinte, îşi ţinu faţa în sus, în jetul de apă, încercând să îndepărteze oboseala, suferinţa şi teama de pe trupul şi din mintea sa. Ştia că se află într-o zonă în care era în primejdie de moarte. „Cercul” era atacat şi dacă nu afla imediat de unde venise atacul, inelul delicat alcătuit din oameni pe care tatălui său îi trebuiseră cincizeci de ani ca să-i adune, se va rupe. *În special dragonii Triadei vor fi puşi pe luptă, îi spusese Zilin; ei vor căuta mereu să câştige un avantaj asupra rivalilor lor. Divizaţi, suntem vulnerabili şi putem fi zdrobiţi.*

Pe Jake îl cuprinse din nou frica. Frica de a nu da greş. Era pe munte, în întuneric şi în frig. Tatăl său îl alesese *Zhuan*, el trebuia să fie cel deosebit. Dar poate că tatăl lui greşise, poate că dragostea pentru singurul fiu care îi mai rămăsese îi orbise instinctele vizionare. Poate că el *dorea* numai ca Jake să fie *Zhuan*. Oare Shi Zilin alesese greşit?

Jake se frecă cu prosopul şi se îmbrăcă într-un costum de

pânză albastru cobalt, cu o cămaşă gri guşă de porumbel, cravată cu puncte, albastru pe albastru. Îşi peria părul şi se uita în oglindă. Văzu ochii umbriţi, de culoarea cuprului, cu privirea lor intensă, înfundaţi adânc sub o frunte largă şi dreaptă. Părul negru buclat – un dar genetic din partea bunicului matern – rămânea neîmblânzit, oricât s-ar fi muncit cu el. Azvârli peria şi, mai adunând de prin cameră câteva nimicuri, ieşi afară.

Era după-amiaza devreme, chiar după prânz, aşa încât străzile erau populate, dar nu înţesate. Mâncase în avion, dar nu simţise gustul nici unei mâncări. Avea stomacul plin, nimic mai mult.

Cum, se întâmpla de obicei, traficul era întrerupt. Oricum, îi făcea mai multă plăcere să meargă pe jos. Era o zi însorită şi excepţional de limpede. Mai era puţină răcoare în aer, dar cireşii erau înmuguriţi, iar aerul, mirosea mai proaspăt şi mai curat decât ar fi avut dreptul să fie.

Jake făcu o plimbare până la Stobori-dori, o coti la stânga pe bulevardul cel larg şi ajunse în zona Akasaka. Lângă teatrul Mikado coborî şi luă metroul de la linia Choyoda, trei staţii până la Meiji-Jingumae. Ieşi la suprafaţă în zona Harajuku. După cel de al doilea război mondial fusese supranumită Washington Heights, (Colinele Washington) pentru că erau masate aici majoritatea forţelor de ocupaţie ale Statelor Unite din regiunea Tokyo.

În zilele noastre, Harajuku era mai degrabă zona tinerelor clase bogate. Buticurile cele mai elegante concurau în atenţia vizitatorului cu restaurantele în care se servea mâncare occidentală. Dacă aveai chef de un hamburger sau de cartofi prăjiţi franţuzeşti în loc de *sushi* sau de *soba*, aici trebuia să vii.

De-a lungul bulevardului larg, mărginit de copaci splendizi, cunoscut sub numele de Omotesando-dori, tinerii dansau în după amiezile însorite de duminică, îmbrăcaţi cu jachete de piele în stilul anilor ’50 şi cu cizme cu tocul jos, îşi croiau drum în parcul Yoyogi, lângă turnul Maiji Shrine. În ritmurile obsedante, asurzitoare, transmise de boxele

portabile, se învârteau şi se răsuceau cu o frenezie apropiată de nebunie.

În Harajuku îşi avea birourile şi corporaţia lui Mikio Komoto. Dacă ar fi dorit cineva să le caute, s-ar fi gândit în primul rând la zgârie-norii de la Shinjuku, căci corporaţia lui Mikio era într-adevăr în centrul vieţii corporaţiilor din Tokyo. Dar din foarte multe motive, Mikio hotărâse să-şi stabilească cartierul general mai departe, spre sud.

Se dovedise a fi o hotărâre norocoasă. Popularitatea zonei Harajuku înflorea, din ce în ce mai multe afaceri mai mici descindeau în zona aceasta, în încercarea de a se elibera de atmosfera înăbuşitoare de la Shinjuku.

Birourile lui Mikio erau în interiorul lui Seicho No le, chiar vizavi de Togo Shrine, cu vedere spre lazul de Sud al parcului şi spre renumitele grădini de irişi. Lângă ele era o *kissaten*, o cafenea foarte stilizată, unde pentru doi dolari primeai o minusculă ceaşcă de cafea. Suma reprezenta şi o formă de chirie pentru masa la care stăteai şi priveai cum trece lumea. Un obicei japonez relativ nou, împrumutat fără ruşine şi fără scuze de la bătrâna Europă.

Locul acesta, purtând ciudatul nume de Parking Fish (Peştele care latră) fusese prevăzut cu pereţi verzi lucioşi, luminaţi de sus de tuburi de neon albastru închis, ascunse în spatele unor panouri de lemn lustruit, care atârnau de tavanul strălucitor. Mesele de marmoră erau înconjurate de scaune lăcuite în albastru-miez de noapte.

Jake împinse uşile de sticlă fumurie şi se urcă cu liftul până la ultimul etaj al clădirii. La capătul unui hol din granit lustruit şi din bronz trecu prin uşile de sticlă transparentă pe care era scris KOMOTO SHOMU KOGYO în engleză şi *kanji*. În mare, asta se traducea prin „Komoto – Industrie şi Comerţ”, un nume greu de definit, în care virtual se putea cuprinde totul sau nimic.

Jake nu avea o idee prea clară despre felul în care îşi câştiga de fapt compania banii. Mikio era amestecat aproape în orice: electronică, fibre optice, robotică, Dumnezeu mai ştie ce. Dacă la MITI – Ministry of

Internaţional Trade and Industry, Ministerul Industriei şi Comerţului Internaţional – va fi existat o listă a industriilor în curs de dezvoltare sau cu dezvoltare viitoare, Mikio ar fi figurat fără îndoială pe această listă de priorităţi. MITI era marea agenţie birocratică, puternică, care, de la sfârşitul războiului, fixase tactica dezvoltării industriale şi comerciale pentru tot sectorul particular. Una dintre metodele cele mai eficace era să oferi oamenilor de afaceri anumite stimulente materiale pentru a fonda o firmă – *kobun* – într-un domeniu pe care MITI îl considera important pentru dezvoltarea economică a ţării.

Imediat după război, industrii grele, precum petrochimia şi producţia de oţel aveau cea mai mare prioritate.

Acum accentul se mutase pe industria uşoară – electricitate, robotică, producţia generaţiilor de computere şi aşa mai departe.

Birourile exterioare ale lui Mikio erau îmbrăcate în *kyoki* – lemn de chiparos japonez. Birourile fixate în podea, consolele şi dulapurile erau de lac negru strălucitor. Duşumeaua era acoperită cu un covor berber industrial, bogat în tonuri de gri şi maro. În această zonă scaunele – pentru cei ce aşteptau să fie primiţi – erau alcătuite dintr-un şir de cuburi de lemn, legate între ele, acoperite cu *tatami*.

Jake se îndreptă spre ecranul de plexiglas. Recepţioner era un bărbat, tânăr şi fercheş. Jake îşi spuse humele, iar când bărbatul îl întrebă despre natura afacerii pe care o avea, Jake spuse că era o chestiune personală.

Pe când păşea înăuntru, o femeie – secretara şefă, presupunea Jake – se întoarse şi îl privi. Purta un costum croit sever, din bumbac de culoare închisă. Părul ei negru strălucitor era tăiat drept, într-un stil pe care Jake nu-l mai văzuse aici de pe la mijlocul anilor şaizeci. Apoi, ca şi cum s-ar fi închis o uşă secretă, ea clipi şi se întoarse cu spatele, preocupată de munca ei.

— Vă rog luaţi loc, zise tânărul domn, după ce luă cartea de vizită a lui Jake. Voi lua legătura cu secretara domnului Komoto. Vorbea englezeşte clar, pronunţând cuvintele

absolut distinct, ca şi cum s-ar fi temut să se grăbească.

— Mulţumesc, zise Jake şi traversă în cealaltă parte a camerei. Se aşeză. Era, evident, singur. Oamenii de afaceri, în costume de culoare închisă, se strânseseră unul lângă altul ca vrăbiile pe sârmă. Din când în când unul sau chiar mai mulţi erau chemaţi de un funcţionar cu spinarea arcuită, care apărea de dincolo de bariera interioară, ca să-i salute în modul cel mai politicos şi să-i conducă înăuntru.

Pe măsură ce întâlnirile se derulau, soseau alţii şi procesul se repeta. Jake aştepta de aproape o oră; se ridică şi îşi băgă capul prin deschizătura ecranului de plexiglas.

— Vă rog să mă iertaţi, îi spuse el tânărului bărbat, dar încă n-am auzit nimic.

— L-am înmânat cartea dumneavoastră de vizită personal secretarei domnului Komoto, zise tânărul, ca şi cum asta ar fi fost o explicaţie suficientă.

— Asta a fost acum cincizeci de minute.

— E o zi aglomerată, zise tânărul. Părul îi strălucea. Era tuns perie şi, cu ajutorul vreunei pomezi moderne, stătea drept în sus. Interfonul bâzâi uşor, iar el zise:

— Scuzaţi-mă. Apăsă pe un buton, vorbi încet în microfonul din faţa lui. După o clipă închise.

— Sunt prieten bun cu domnul Komoto, zise Jake. Cu coada ochiului o zări pe Secretara şefă întorcând capul. Îl fixa iarăşi? Când pot intra să-l văd?

— Când voi şti eu zise tânărul, veţi şti şi dumneavoastră.

— În cazul acesta pot vorbi cu secretara domnului Komoto?

Tânărul privi în jos, la ecranul lui strălucitor.

— Regret, dar chiar acum vorbeşte la telefon. Vă rog luaţi loc.

Încă douăzeci de minute de aşteptare şi Jake era din nou lângă ecranul de plexiglas. Tânărul ridică capul. Păru nemulţumit când văzu cine era.

— Da?

— Toaleta?

— Ieşiţi pe uşă, coridorul de la stânga. Ultima uşă.

Jake înclină din cap şi se duse. Toaleta bărbaţilor era tot atât de strălucitoare şi de modernă ca şi restul clădirii. Dar nu era spaţioasă. Erau două pisoare şi când se deschise uşa şi mai intră un bărbat, acesta şi Jake se aflau foarte aproape unul de altul.

Singurul zgomot din încăpere era făcut de cei doi bărbaţi care urinau. Jake observă că vecinul lui era un japonez, cam de patruzeci şi cinci de ani. Avea umerii largi şi părul cărunt. Ca orice om de afaceri din Tokyo era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Singura diferenţă era că părea stânjenit purtându-l. Muşchii ieşeau în evidenţă prin materialul subţire. Pe obraji avea cicatrice vechi. Nu se uita nici la dreapta, nici la stânga, părea fascinat de peretele alb din faţa lui. Jake terminase şi îşi trăgea fermoarul, când omul spuse:

— O ceaşcă de cafea ar fi tocmai potrivită.

O spusese încet, dar foarte clar. Nu-şi întorsese capul, iar când Jake se uită spre el, nu dădu nici un semn că ar fi observat că în cameră se mai afla şi altcineva în afară de el. Îşi trase fermoarul, trase apa şi plecă.

Pentru un moment, Jake încremeni în lavoar, întrebându-se dacă a auzit cu adevărat un bărbat vorbind Se gândi puţin. Oricum nu ajungea la nici un capăt al firului, aşteptând în birourile lui Komoto Shomu Kogyo.

Când ieşi pe coridor se uită în amândouă părţile. Nu era nimeni în jur. Luă liftul până în holul de jos. Odată ajuns în stradă, o luă spre stânga. Trecu pe lângă un butic şic, tip Kenzo, decorat în stilul minimalist japonez de ultimă oră: pereţi gri netezi, rafturi negre din plasă de sârmă cauciucată, un covor gri fluturând de la podea, ca să acopere rafturi joase pe care erau aranjate grămezi de haine.

Aruncă o privire şi trecu mai departe. Apoi se opri şi se întoarse. În vitrină se afla un manechin foarte stilizat. Avea părul de culoare oranj şi verde, unghiile de culoare topaz. Purta acelaşi costum ca şi secretara şefă a lui Mikio.

O secretară şefă purtând un compleu de la Kenzo? Ar fi

costat-o salariul pe un an. Doar dacă nu era deloc secretară şefă. Atunci cine era?

O ceaşcă de cafea ar fi tocmai potrivită.

Jake se întoarse înapoi până la intrarea cafenelei din clădirea lui Mikio, la „Peştele care latră”. *Kissaten*. Intră mişcându-se încet, ca ochii să aibă timp să se adapteze la schimbarea luminii. Lumina de neon era mult îndulcită de lacul de culoare întunecată de pe pereţi. Se uită împrejur.

Şi văzu costumul Kenzo şezând la o masă de marmoră. Secretara şefă şedea după moda occidentală, picior peste picior. Fuma o ţigaretă. În faţa ei fusese aşezată o minusculă ceaşcă de cafea. Îi zâmbea.

Jake înaintă şi, natural, ca şi cum ar fi avut demult fixată o întâlnire, se aşeză vizavi de ea. Comandă o cafea şi când rămaseră singuri întrebă:

— Cine sunteţi?

Buzele ei pline schiţară un zâmbet batjocoritor:

— Sunteţi foarte direct, domnule Maroc.

— Iertaţi-mi manierele barbare, zise el în japoneză.

— Aşa e mai bine, zise ea, lăsând engleza. Sunt bucuroasă că mi-aţi primit mesajul. Ochii îi scânteiau. Îmi pare bine că am ghicit cam la ce interval are nevoie vezica dumneavoastră să se golească.

Jake nu era deloc amuzat.

— Unde e Mikio? zise el. E sănătos? Trebuie să-i vorbesc.

Femeia îl privea cu ochi strălucitori. Faţa ei turtită era numai obraji şi frunte. Nu corespundea concepţiei lui Jake despre frumuseţe, dar cu siguranţă corespundea concepţiei cuiva.

— Cunoaşteţi Tsukiji? întrebă ea.

— Da.

— Să fiţi acolo mâine dimineaţă, imediat după patru şi jumătate.

— Va fi şi Mikio acolo? Costumul Kenzo se ridicase deja. Îl privi de sus pentru o clipă, apoi părăsi rapid restaurantul. Nu se uită înapoi.

Bluestone în biroul său, contemplând jocul luminii indirecte, ce străbătea pelicula fină, transparentă, a unei nepreţuite vaze Qing. Era aşezat pe un piedestal negru, lăcuit, singură pe întreg peretele. Verdele ei palid, opalescent era singura umbră de culoare diferită de negrul şi de roşul chinezesc care dominau întreaga cameră.

Tavanul era vopsit într-un negru strălucitor, pereţii erau tapetaţi cu un material fabricat special pentru Bluestone: negru pe negru, lucios pe mai, cu câteva fragile crizanteme roşii răspândite ici şi colo.

Canapeaua ce se întindea de-a lungul peretelui opus celui cu capodopera Qing era din piele neagră; scaunele asortate erau negre. Din perete în perete se întindea un covor negru cu puncte roşii. Biroul în stil antic roman era sculptat în abanos. Masiv, te intimida şi era singurul obiect de artă din cameră, în afară de vază.

Bluestone era aşezat în spatele biroului şi contempla puterea interioară a vazei Qing de a reconfigura lumina, în vreme ce asculta raportul lui Kao Ochi-Alb.

— I-am luat urmele lui marea Băltoacă de pipi până la bârlogul din care îşi trage ştirile. Sursele mele mi-au confirmat că şi-a pus lacăt la gură – pentru o cantitate apreciabilă de *h'yeung yau*[16]. Vorbea despre „unsoarea parfumată", de mita pe care trebuia s-o plătească.

— Natural, fu de acord Bluestone. Să ne ferească Dumnezeu să ne ia prin surprindere duşmanul nedorit.

Chinezul, care şedea pe unul din scaunele supradimensionate, era redus la proporţiile unui pitic. Lui Bluestone îi plăcea asta. Chinezul îşi întoarse capul şi lumina îi transformă ochiul lăptos într-o masă opacă.

Kao Ochi-Alb râse:

— Nu au ei şansa asta.

— Bun, zise Bluestone. Eşti sigur că Onorabilul Pok nu are nici o bănuială că informaţia despre regretabila mizerie fiscală de la Southasia Bancorp nu i-a fost strecurată

[16] H'yeung yau – „unsoare parfumată". Mită, ciubuc, bacşiş.

deliberat?

— Absolut, zise Kao Ochi-Alb cu mare siguranţă. Sursele lui au trebuit să se lupte pentru cea mai mică informaţie.

— Din ce în ce mai bine, zise Bluestone, privind intens vaza Qing. Am fost deosebit de impresionat de felul în care l-ai manipulat pe Teck Yau, contabilul de la „Sawyer and Sons."

— A fost o plăcere, zise Kao Ochi-Alb. Trântorul ăsta ciumat era mai mult Diavol străin decât chinez. Râse. Vărul meu de-al treilea – îl ştiţi, ăla care lucrează la măcelarul de pe strada Po Yan – a fost cât se poate de fericit să aibă de-a face cu el. Nici lui nu-i plac Diavolii străini. Kao Ochi-Alb râdea mereu. Aşa cum ştiţi, măcelăria lor aprovizionează toate hotelurile la care mănâncă şi beau diavolii străini. Ha, Ha! Ce carne fragedă au mai înghiţit tâmpiţii de *gwai-loh* în seara aia, nu-i aşa?

— Mai ţine-ţi gura, zise tăios Bluestone. Şi eu sunt „un diavol străin."

— Nu, zise Kao Ochi-Alb cu aprindere, dumneavoastră sunteţi comunist. Aveţi un pian pentru toată Asia, pentru toată lumea. Ştiu cum i-au ajutat comuniştii pe oamenii nefericiţi, exploataţi de diavolii străini din fiecare ţară. Dumneavoastră sunteţi altfel.

— Da, zise Bluestone. Lumina care străbătea vaza Qing se schimbase în chip inefabil, n-ar fi putut spune cum. Aşa e.

Interfonul sună pe birou, ridică receptorul, ascultă un moment.

— Să intre, zise el şi puse receptorul în furcă.

Bluestone, care avea o secretară permanentă acasă, ca şi la birou – deoarece îi plăcea să se ocupe de cele mai complexe probleme legate de afaceri departe de vânzoleala din birourile lui „Five Stars Pacific" – se dezlipi în cele din urmă din contemplarea măiestriei omului asupra naturii.

Kao Ochi-Alb, în alertă, îşi întoarse capul ca să vadă deschizându-se uşa şi pe Sir Byron Nolin-Kelly intrând. Era un scoţian solid, cu favoriţii largi şi albi tăiaţi în formă de

cotlet, cu o mustaţă imaculată, dată cu fixativ şi răsucită la vârfuri. Părul des şi alb îi era pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă. Tenul roşcovan şi nasul borcănat de clovn îşi aveau contribuţia lor la înfăţişarea de unchi cumsecade a persoanei.

De fapt, acesta era *tai pan*-ul de la „Pacific Overland Trading”, o firmă aproape tot atât de venerabilă ca şi „Mattias, King Company”, care era cea mai veche companie de comerţ occidentală din Colonie.

Sir Byron era un fel de tiran; controla „Pacific Overland” de mai bine de cincizeci şi cinci de ani, în ciuda încercărilor celorlalţi membri ai familiei de a-i smulge puterea din mână. Era corupt, dar puternic, iar Bluestone avusese nevoie de multă vreme ca să-l vrăjească.

Lucrul care îi plăcea cel mai mult lui Sir Byron era să fie câştigător. Şi invers, îi displăcea profund să piardă… la orice. Dar în special în chestiuni privind afacerile companiei. Prin strădania lui Bluestone consorţiul tai pan-ului care fondase „Interasia Trading” era condamnat la pieire. Problemele crizei de capital de la Southasia Bancorp – care îi fuseseră revelate lui Sir Byron ca şi celorlalţi *tai pan*-ul, în acel weekend, prin intermediul *Triremei* – îl convinseseră.

— Bună ziua, *tai pan*, zise Sir Byron.

Bluestone răspunse la salut şi se întoarse spre Kao Ochi-Alb.

— Dumnealui este Ping Po, zise el neglijent. Unul dintre compradorii[17] mei.

Aşa cum intenţionase Bluestone, Sir Byron îl salută neatent pe chinez şi uită de prezenţa lui.

— Chiar acum vin de la Macao, zise el, declinând invitaţia lui Bluestone de a bea ceva. Dark Leong Lau şi Six Toe Ping au aranjat finanţarea.

— Şi achiziţionarea? zise Bluestone, aplecându-se de emoţie.

---

[17] comprador – burghezi din ţările coloniale care pactizează cu străinii – (n. red.).

Sir Byron înclină din cap.

— A început. Bobby Chan se ocupă de asta. E împărţită între mai mulţi brokeri fără legătură unul cu altul, aşa că numai o verificare specială ar putea dezgropa lanţul achiziţiilor.

— Atunci dumneata şi cu mine vom începe să cumpărăm mâine.

Sir Byron aprobă.

— Aşa cum ne-am înţeles.

Bluestone se uită atent la celălalt *tai pan*, aşteptând o sugestie în legătură cu motivul real al vizitei. Aceste informaţii ar fi putut fi comunicate la fel de bine şi prin telefon.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să luaţi loc? întrebă Bluestone, indicând cu un gest scaunul gol de pe care se ridicase Kao Ochi-Alb, care se retrăsese discret la capătul celălalt al camerei, pierdut în contemplarea profunzimilor vazei Qing.

— Foarte bine, zise Sir Byron, înduplecat. Avea o ţinută la fel de ţeapănă şi când şedea, ca şi atunci când se afla în picioare. Un colonel în retragere, care nu-şi va părăsi niciodată deprinderile.

— Înainte de a ne îmbarca amândoi în această aventură, aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Bluestone ridică din umeri.

— Aveţi timp cât doriţi în timpul weekend-ului pe yacht.

Ochii albaştri, reci ca gheaţa ai lui Sir Byron îl studiau pe Bluestone.

— Nu în faţa localnicilor, bătrâne. Astea sunt numai între noi doi.

Plus Kao Ochi-Alb, se gândi Bluestone, despre care îl socoteşti că face parte din mobilă.

— Doresc o evaluare exactă a factorului de risc.

— Riscul, zise Bluestone fără ezitare, e mare. Nu pot nega lucrul acesta. De altfel, ştia ca dacă ar nega, Sir Byron s-ar ridica, ar ieşi pe uşă şi asta ar însemna sfârşitul investiţiei. Avem ca adversari *tai pan*-i inteligenţi. Cred însă

că puterea lor e pe ducă. Shi Zilin a murit. Iar fiul lui, ei bine, fiul lui a dispărut.

— A dispărut?

— Nu se ştie unde e, dar în Hong Kong nu e cu siguranţă. Cine va administra acum Inter Asia? Sawyer? Bătrânul e senil. Tsun Trei înjurături? Treaba lui e pe mare, acolo e el stăpân. Pe uscat trebuie să se bazeze pe alţii.

În clipa de faţă nu au bani. Iar noi avem o şansă de a pune mâna pe proiectul Kam Sang. Dacă controlăm Kam Sang-ul cu staţia lui de desalinizare, controlăm tot Hong Kong-ul. Nu mai trebuie să vă reamintesc că apa reprezintă nevoia constantă, copleşitoare a Hong Kong-ului. Kam Sang ne va permite să-i controlăm debitul. Vom putea cu adevărat să impunem preţul dorit de noi pentru apă.

Se făcu linişte în timp ce Sir Byron digera acestea. În cele din urmă, dădu din cap.

— Sunt mulţumit, zise. Le voi transmite recomandarea mea şi celorlalţi.

— Excelent, zise Bluestone, ridicându-se. În mod clar, întrevederea luase sfârşit. Cei doi *tai pan*-i îşi strânseră mâinile. După ce Nolin-Kelly plecase, Bluestone se întoarse spre Kao Ochi-Alb întrebându-l:

— Ce zici, m-a crezut?

— Pe Buddha, da, desigur. Exact asta doreşte să creadă. La fel şi ceilalţi. E în interesul lor să vă creadă. Cum şi-ar putea ei da seama că noi dorim controlul asupra Kam Sang-ului pentru ceva mai mult decât instalaţia de desalinizare? Rosti Kao Ochi-Alb. Nu ai decât să te uiţi la ochii lui şi o să vezi că e deja orbit de iluzia de putere şi de bani pe care i-ai servit-o.

Bluestone se aşeză din nou, se învârti pe scaun. Contempla din nou transparenţa extraordinară a vazei Qing.

— Mă întreb, gândi el cu glas tare, ce ar spune prietenul nostru Nolin Kelly dacă ar şti că aduce o enormă contribuţie financiară la încurajarea intereselor Uniunii Sovietice în Hong Kong?

În întunecimea tunelului, orice conversaţie publică fusese redusă la tăcere. Mirosul de praf de cărbune mai era încă destul de puternic când troleibuzul ţâşni în Piaţa Maiakovski şi, huruind prin faţa hotelului Peking, frână într-o staţie în faţa Planetarium-ului. Lui Mihail Carelin îi plăcea în mod deosebit locul acela pentru că, după cum spunea el, exact vizavi se afla o casă micuţă ce părea strivită între vecinele ei, casa lui Anton Cehov, acum transformată în muzeu memorial.

În interiorul Planetarium-ului, cometele se învârteau în întunericul presărat cu scântei, cozile lor uşoare, de aburi, străluceau ca un praf de diamante în părul bogat al Danielei. Trecură pe lângă un panou cu un text despre naveta spaţială „Soiuz”, text pe care-l ştiau exagerat, aproape strident de patriotic, spre încântarea numeroşilor turişti care se înghesuiau la uşi.

Afară vremea era cenuşie, ploua în loc să ningă, ceea ce ar fi însemnat totuşi o schimbare. Aici, cel puţin nu era imposibil să crezi că erai o parte din acea lipsită de greutate, lipsită de aer, extraterestră nonatmosferă din spaţiu. Aveai senzaţia că te roteşti pe orbită atât de sus, atât de detaşat, încât puteai contempla lumea întreagă evoluând senină la o distanţă destul de mare ca să anuleze orice tensiune, orice grijă. În cosmos nu exista nelinişte.

Daniela se întreba cum trebuia şi procedeze cu Maluta. Timpul lucra împotriva ei. Făcuse tot ce se putuse face în spatele lui. Era terorizată de gândul că, prin vreun mijloc oarecare, el va mirosi operaţiunile ei cu Sir John Bluestone şi că i le va lua din mână. Acum, când în sfârşit aflase cât de întins era Cercul – *yuhn-hyun*-ul lui Shi Zilin, înţelegea şi de ce recursese el la atâtea vicleşuguri ca să-i ascundă adevărata lui natură.

În cele din urmă Mitre – Bluestone – îi dăduse de urmă. Acum Daniela ştia care erau elementele din Hong Kong şi din Beijing care se aflau interconectate. Era uimită când se gândea la colosul politic şi economic ce fusese creat. Acum ştia că nu era suficient să-şi croiască o cale în interiorul

Cercului, trebuia fie să-l controleze pe deplin, fie să-l distrugă.

Era sigură că, dacă Maluta ar pune vreodată mâna pe datele aflate în posesia ei, i-ar lua din mână operaţiunea chineză. Iar asta, ea n-ar putea-o permite. Dar cum să-l înfrunte pe omul care o teroriza? Dosarul lui era curat ca zăpada proaspăt căzută.

— Ce s-a întâmplat? zise Carelin urmărindu-i cu degetul cutele de pe frunte. Maluta?

Ea aprobă din cap.

— Mi-e teamă că ne-am distrus, Mihail. Maluta ne-a prins pe amândoi în capcană. Tu nu te poţi duce la Genaciov. Asta te-ar distruge definitiv, ştiind că el gândeşte aşa cum gândeşte în legătură cu morala personală. Şi dacă Maluta ameninţă că ne va da în vileag?

Carelin se foi, fără--să se simtă la largul lui.

— Încă n-a făcut-o, nu-i aşa?

— Nu, admise Daniela. Dar numai pentru că mă foloseşte pe mine. Şi, cine ştie, poate că şi pe tine.

Cometa, cu coada ei de foc roşie şi verde, se arcui pe cer deasupra capului lor şi trecu pe lângă urechea stângă a Danielei. O clipă, obrazul îi fu îmbujorat de simulata lumină cerească, apoi se cufundă din nou în întuneric. Carelin simţi cum îi tresaltă inima. Ochii i se umpluseră cu imaginea ei, trupul tânjea. De câte ori era cu ea, simţea între picioare o greutate, care nu dispărea niciodată.

— E ceva ce nu mi-ai spus, Danuşca?

Întunecimea spaţiului păru dintr-odată dezolantă şi însingurată, mai mult decât ar fi putut fi oricare loc de pe pământ.

— M-a transformat în calul lui de bătaie, şopti ea răguşit. Îndeplinesc directivele lui, dar o fac în numele meu. Dacă nu va merge bine ceva eu voi fi acuzată, iar el va rămâne fără pată.

— Mai precis, ce îţi cere să faci?

Toată după-amiaza înaintase pe o linie periculoasă, iar acum nu mai ştia încotro s-o ia. Cu siguranţă, cel mai uşor

ar fi fost să-şi dea capul pe spate şi să-i spună lui totul, să-l lase să-şi continue rolul de preot-confesor. Era obosită de plasa de minciuni în care se încurcase. Fiecare nouă minciună pe care era obligată s-o spună o enerva tot mai mult. Era ca un bolnav de o boală degenerativă, scufundându-se din ce în ce mai departe de lumea normalităţii şi a luminii. Era bolnavă şi pentru ea nu exista leac.

Făcu câţiva paşi mai departe de el, în lumina palidă, de lavandă, a lui Jupiter. Aura lui eterică îi scălda trăsăturile în lumina aceea care se află doar într-o noapte senină de vară, în adâncul unei păduri dese şi foşnitoare, într-un luminiş. Lumina lunii filtrată de crengile copacilor, de straturile atmosferei din jurul pământului, de 485 de kilometri de spaţiu.

Carelin se gândi din nou ia Circe şi se simţi vrăjit de femeia aceasta extraordinară. Ştiuse din prima clipă că legătura lui cu ea era prostească şi, ceea ce era mai rău, periculoasă. Şi totuşi continuase. Era ca şi cum ar fi fost despicat în două. O parte din el protesta împotriva acestei legături, celeilalte nu-i păsa şi ignora toate primejdiile.

Totuşi, acum şase luni, receptorul lui pe unde ultra scurte intrase în funcţiune iar el primise dezlegare. SELENE. Codul de activare. Selene. „Zeiţa lunii.” Oare de asta se gândise la poieniţa luminată de lună?

— E vorba de... o operaţiune centrată pe Hong Kong. Daniela minţea şi ceva înăuntrul ei simţi nevoia să ofteze adânc. Ca un bolnav care moare încă o dată, de o nouă moarte. Maluta mi-a nenorocit „cârtiţa” din Asia, pe Mitre. Cele mai bune minciuni, se gândi ea, conţin întotdeauna un sâmbure de adevăr – sau o versiune a adevărului. Maluta îmi ia din mână operaţiunile din Asia. Aproape că îi spusese adevărul. Aproape că menţionase numele Kam Sang-ului. Ce dezastru ar fi însemnat! El s-ar fi dus direct la Genaciov să-i dezvăluie ceea ce le-ar fi putut spune Jake Maroc despre Kam Sang şi din clipa aceea amândoi ar fi fost morţi.

Maluta şi-ar fi dat seama imediat de unde provenea

scurgerea de date, asta era dovada crimei, adulterul lor ar fi ieşit la lumină. *Finiş* pentru amândoi.

Îl cunoştea pe Carelin destul de bine. Avea un sentiment acut al cinstei; la fel şi un sentiment al loialităţii. De fapt, era un fanatic în ce priveşte cinstea şi loialitatea. Prima lui reacţie – singura de fapt – ar fi fost să alerge la Genaciov. Fără să ia în seamă consecinţele pentru amândoi.

Timp… De timp avea cel mai mult nevoie Daniela. Timp ca să găsească o cale de a-l anula pe Maluta. Iar în momentul acesta, Maluta dorea ca Jake Maroc să moară.

Conştientă de lumina eterică de pe faţa ei, începu să se îndepărteze de el, să se cufunde în umbră, dar Carelin o prinse de braţ şi o ţinu strâns.

— Să nu faci asta, zise el. Vreau să te văd.

„Sfântă Fecioară, se gândi ea, nu-l lăsa să afle adevărul.” Mintea îi căuta febril. Era în puterea ei să-i salveze pe amândoi.

El o trase mai aproape, îi simţi parfumul, o şuviţă din părul ei des, de culoarea mierii, îi mângâie bărbia.

Pentru că el nu o lăsa să iasă din lumină, iar lumina îi punea în evidenţă gândurile ascunse, se aplecă înainte, îşi lipi fruntea de pieptul lui.

— Oh, Mihail, îmi va lua toată puterea din mână. Nu-l pot lăsa să-mi facă aşa ceva, Mihail. Mă va distruge.

— Îl mai ai încă pe Himera, sublinie el.

Daniela îşi plecă capul.

— N-am bănuit niciodată că Himera se va ridica la nivelul la care s-a ridicat, recunoscu ea. Dar nici măcar o.. cârtiţă” de calibrul Himerei nu m-ar salva acum, Mihail. Poate că o să-l împuşc pur şi simplu pe Maluta şi o să termin cu tot.

— Bang! Bang! Ca în desene animate, nu-i aşa?

— Nu mai râde de mine! strigă ea.

— Atunci nu mai acţiona ca un copil. Problemele nu se rezolvă cu arma. Dintre toţi, tu ar trebui să ştii asta cel mai bine.

Daniela îşi înălţă capul.

— Dar Maluta are un dosar fără pată. Nimic din trecutul

lui nu-l face vulnerabil. O scălda un val de disperare. La ce bun, îi trecea prin minte în vreme ce se sprijinea de el, să-i descrii cât te slăbea, cât te întorcea pe dos faptul că te aflai sub mâna lui Maluta; faptul că erai subiectul investigaţiilor lui?

El o înconjură cu braţele, îşi îngropă faţa în părul ei plin de arome. Niciodată, gândi, niciodată nu iubise o fiinţă omenească aşa cum o iubea pe ea.

— Poate că găsesc o posibilitate să te iau cu mine când mă duc cu Genaciov la Geneva, luna Viitoare, zise el.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la Geneva?

Carelin ridică din umeri.

— Nu ştiu. Privi în jur. Poate că locul în care ne aflăm. Aici nu te simţi ca la Moscova. Mă face să mă gândesc la o călătorie la Geneva, într-un loc străin, departe de ochii iscoditori ai lui Maluta, de ameninţările lui ascunse; departe de toate intrigile…

Daniela ar fi vrut să plângă, puţină duioşie în mijlocul labirintului de intrigi monstruoase urzite de Maluta o făcea să vrea să plângă. De intrigile urzite nu numai de Maluta, ci şi de ea, îşi dădu ea seama, posomorâtă. Nu făcuse nimic altceva decât să-l mintă pe Carelin.

— Când stăm aici, la marginea orbitei lui Jupiter, continuă Carelin, inconştient, mă gândesc că pentru noi şi Geneva ar putea să pară capătul pământului…

Pentru o clipă, Daniela rămase blocată. Ca un om adormit ce se trezeşte dintr-un morman de vise, amintindu-şi că a visat, dar nimic mai mult, simţi în minte un ecou. Ce era?

… *capătul pământului*…

Apoi îşi aminti: îl auzise pe Maluta rostind aceste cuvinte în maniera lui sarcastică, pe tonul lui îngâmfat.

Închipuie-ţi! Ăştia s-ar fi dus ia căpătui pământului pentru tine. Ţie ţi-au vândut sufletele, ţie ţi-au plecat capetele, ţie ţi-au mărturisit în genunchi tot ce i-a făcut pe ei puternici. Pentru asta… – Mâinile lui reci apăsându-i sânii, fără plăcere – *şi pentru asta*. Şi între coapsele ei…

Dar acum, ciudat, în atmosfera aceasta care o făcea să

se desprindă de pământ, cuvintele lui dobândeau alt înţeles. *Şi-au plecat capetele... în genunchi.* De ce folosise aceşti termeni? Îi scosese din burtă? Din burta subconştientului?

În momentul acesta Daniela se întreba pentru ce ar călători Maluta până la capătul pământului? *Şi-au aplecat capetele... în genunchi*. Ca unei zeiţe, sau ca unei vrăjitoare, ca lui Circe a lui Carelin. În cazul ăsta, Maluta îi acorda deja un anume tip de putere? Poate că într-adevăr se temea de ea? Din această teamă izvorau dispreţul şi ura lui?

Cum o vedea Maluta în realitate? Ce puteri, reale sau imaginare, îşi închipuia că posedă? Şi, în cele din urmă, acum puteau fi aceste puteri folosite împotriva lui?

Întorcând conversaţia lor pe toate părţile, Daniela reuşi în cele din urmă să găsească ceva, chiar dacă acel ceva însemna să facă lucrul de care se temea cel mai tare: să se arunce în staza aceea neagră, înspăimântătoare, care ucidea orice viaţă – Oleg Alexeevici Maluta.

Peştele se holba la el cu un ochi de culoarea frunzei aurii. Era un ton mare, roşu, aşezat pe o parte. Chiar sub capul lui, un pătrat de hârtie îi înregistra mărimea şi greutatea, dovedind că trecuse înainte pe la cântar.

Tonul era unul din mulţimea de peşti de la Tsukiji, marea piaţă de peşte din Tokyo, de pe malurile râului Sumida.

Era cinci fără un sfert, dimineaţa. Un vânticel adia sub cerul de culoarea stridiei. Cea mai mare parte a oraşului dormea în umbră. Departe, uriaşele turnuri de oţel şi sticlă de la Shinjuku se înfigeau în cerurile joase, cu vârfurile lor argintii acoperite în parte de nori.

La Tsukiji, tonul tocmai era descărcat din bărci şi camioane, pentru că, oricât ar părea de ciudat, o parte din el zburase deasupra polului, venind din Montauk, Long Island. Jake îşi amintea de o săptămână dintr-o vară, când stătuse pe o stâncă din capătul cel mai de est al insulei, privind cum reprezentanţii comerciali japonezi licitau cu

frenezie pentru ton, în vreme ce vapoarele de pescuit la mare adâncime acostau la docuri în după amiaza târzie.

Tineri cu nişte cângi scurte treceau printre peşti, ici şi colo îi ridicau şi îi atârnau în cârlige. Alţi oameni circulau lent printre şirurile de peşte şi îi stropeau cu apă.

Tot timpul, o ceaţă perlată se ridica de sub picioarele lor, jeturile din furtunurile lor răscolind solzi şi măruntaie, aşa încât în aer se formau curcubee în miniatură.

La cinci fără cinci, oamenii începură să aşeze în grămezi enorme sashimi albi şi roz, scânteind de picături proaspete, gata – împreună cu peştii cei mari – să fie vânduţi.

Piaţa se umplea de oameni: cumpărători, vizitatori adormiţi, cheflii care-şi făceau ultima oprire dintre multele din acea noapte.

— Maroc-san!

Jake se întoarse, văzu un japonez mititel apărând din spatele unei grămezi de calmari.

— Kachikachi-san!

Se înclină unul în faţa celuilalt, îndepliniră ritualul de salut *yakuza*.

— Când te-am văzut ultima oară erai legat…

— De propria dumitale mână, Maroc-san.

— O mie de scuze. Împrejurările…

Kachikachi înclină din cap.

— Komoto-san mi-a explicat totul după aceea.

— Pentru Komoto-san am venit, zise Jake. E aici?

— Să luăm micul dejun, zise Kachikachi. Îşi făcu loc pe poteca dintre şirurile de peşti, pe care curgeau apa de mare şi sângele de peşte, spre un mic restaurant, nu mai mare decât o tejghea, sub o prelată dungată.

Când li se aduseră sashimi şi bere Kirin, Kachikachi zise:

— Komoto-san vă transmite salutările lui.

Jake nu răspunse nimic.

— Îşi cere scuze pentru felul în care aţi fost întâmpinat. Aşa cum aţi spus, împrejurările…

— Războiul.

— Aţi picat în cel mai prost moment imaginabil, zise

Kachikachi, ronţăind o felie groasă de abalon, tăiat meşteşugit, ca să semene cu un fluture.

— Ştiu.

— Se vorbeşte despre escaladarea războiului.

„Pe Buddha”, se gândi Jake. „E deja o baie de sânge.”

— Timpurile sunt din ce în ce mai grele, Maroc-san. Înainte de a intra în contact cu dumneavoastră am pierdut cincisprezece minute ca să mă asigur că nu sunteţi urmărit.

— Urmărit de cine?

— În zilele astea, zise Kachikachi, muind calmarul în sos de soia, sunt mulţi duşmani.

Jake se gândi la propria lui situaţie.

— Mi-era teamă ca Komoto-san să nu fi murit deja, zise el. Am tot sunat zile la rând. Pentru siguranţă, Maroc-san. Kachikachi mai comandă sashimi pentru amândoi. Iar Komoto-san nu doreşte să vă amestece şi pe dumneavoastră în această primejdie de moarte.

— E prea târziu pentru asta, zise Jake. Sunt deja aici.

Kachikachi se întunecă la faţă.

— Mi-e teamă că ar fi mai bine dacă aţi pleca.

— Să plec?

Kachikachi îi întinse un pachet subţirel.

— Imediat!

Jake îl deschise şi găsi un bilet pentru Hong Kong.

— Ce-i asta?

Ochii lui Kachikachi erau trişti.

— Este dorinţa *oyabun*-ului meu.

Jake puse pachetul pe tejghea, între ei.

— Acesta nu provine de la Komoto-san.

Regret că trebuie să vă spun că nu aveţi de ales, Maroc-san. Kachikachi îşi ţinea ochii plecaţi. N-ar trebui să vorbesc în felul acesta, cu un prieten, dar nici mie nu mi s-a dat posibilitatea să aleg. Băgă mâna în buzunar, azvârli câteva bancnote pe tejghea. Vă rog să fiţi prezent la zborul acesta. Se ridică.

— Vreau să-l văd pe Komoto-san.

— La revedere, Maroc-san.

— *Vreau* să-l văd, Kachikachi-san. Trebuie!

Dar Kachikachi dispăruse deja în ceaţă. Jake băgă biletul în buzunar, părăsi restaurantul şi porni îngrijorat prin piaţă. Era cinci şi jumătate şi prima licitaţie începuse. Oamenii se înmulţiseră şi avea acoperire din plin.

Îl reperă pe Kachikachi şi îşi croi drum prin gloată, atent să schimbe direcţia cât mai des, căci Kachikachi era deja foarte atent dacă nu e urmărit.

La capătul pieţei Tsukiji, omul cel micuţ făcu o pauză şi cercetă împrejurimile. Se aflau la marginea dinspre est a Tokyo-ului. Kachikachi se întoarse la dreapta şi se grăbi în susul străzii. Jake îl urmă, traversând şi retraversând strada de mai multe ori, folosind vitrinele magazinelor şi, când putea, oglinzile, pentru a-l ţine mereu sub ochi pe micuţul japonez. În acelaşi timp era atent dacă nu era prin piaţă vreo „căpuşă”, fie pentru el, fie pentru Kachikachi. Nu zări niciuna.

Kachikachi se îndreptă spre Asashicho. Se ducea direct spre Jisaku, un bine cunoscut restaurant, unde se mai putea vedea încă o *gheişe* servindu-te la prânz sau la cină, deşi femeia părea mai curând de şaizeci decât de douăzeci de ani. În zilele noastre, femeile tinere îşi vindeau trupurile de-a lungul Ginzei. Această tradiţie, cel puţin, murea.

Restaurantul arăta ca un templu, cu acoperişurile lui în pantă, acoperite cu ţigle, cu înfăţişarea străveche. Kachikachi intră în umbră, pe sub streşini.

Jake se opri în stradă şi se uită atent în jur. Pe aleea curbată erau parcate câteva maşini. Recunoscu Mercedes-ul companiei lui Mikio. Era imposibil de spus dacă era cineva înăuntru, din cauza geamurilor-oglindă. Dar, în aerul rece al dimineţii, Jake văzu învârtejindu-se aburul ieşit din ţeava de eşapament. Motorul era pornit, Mercedes-ul gata de plecare.

Fără să piardă din ochi restaurantul Jisaku, în interiorul căruia dispăruse Kachikachi, Jake se duse în stradă şi închirie un taxi. La această oră a zilei, când oamenii curgeau din şi spre apropiata piaţă Tsujiki, nu era greu să

găseşti un taxi. Uşa automată se deschise şi Jake îşi strecură capul înăuntru. Îi vorbi şoferului într-o japoneză idiomatică, rapidă, strecurându-i în acelaşi timp câteva bancnote de mare valoare.

Omul înclină din cap, băgă bancnotele în buzunar, iar Jake se ridică. Era gata să se reîntoarcă la restaurant, când văzu uşa din faţă deschizându-se. Kachikachi ieşi, împreună cu un Yakuza foarte solid. Stăteau în ceaţă, supraveghind strada, Jake se întoarse şi se sprijini de uşa deschisă a taxiului.

Reflectat în geamul maşinii, putu să vadă un alt bărbat ieşind pe uşa aflată în umbră a restaurantului. Cei trei se puseră în mişcare. Se îndreptau indubitabil spre Mercedes.

Jake sări în taxi şi uşa se închise cu zgomot. Un televizor miniatural fusese uitat de pasagerul anterior. Jake îi dădu drumul şi îi văzu pe cei trei grăbindu-se pe alee. Jake îl studie pe cel de al-treilea. Era greu să-i vezi faţa, chiar şi parţial, din cauza volumului bărbatului mai solid, care se interpunea permanent, totuşi Jake recunoscu umerii largi şi talia îngustă, capul cu păr des tuns scurt.

— Mikio!

Aşadar, fusese acolo!

Era ceva cu mersul lui – fusese rănit? Jake era gata să sară din taxi, când auzi un motor duduind pe cealaltă parte a străzii. Întoarse capul, văzu ieşind fum din ţeava de eşapament a unui Nissan albastru.

— Mercedes-ul! îi spuse Jake şoferului şi omul făcu semn că a înţeles.

Mikio şi echipa lui erau deja în maşină, Mercedes-ul ieşea din curbă.

— Aşteaptă îi spuse Jake şoferului, să treacă şi Nissan-ul albastru. Văzu în oglinda retrovizoare că şoferul clipeşte repede din ochi.

Apoi se puseră în mişcare toţi trei, îndreptându-se spre circulaţia din ce în ce mai aglomerată din Tokyo: Mikio, Jake şi duşmanul necunoscut, care aflase de undeva de această întâlnire.

În mintea lui Jake răsunau cuvintele lui Kachikachi: *Se vorbeşte despre escaladarea războiului.*

Tony Simbal îşi conducea cu viteză mică Saab-ul, pe lunga şosea şerpuită ce ducea la Greystoke. Deschisese ferestrele din acoperiş. Lumina aurie curgea cu o căldură neobişnuită în interiorul catifelat. O briză adia prin sicomorii şi pinii înalţi de pe margine, fără nici o urmă din răceala muşcătoare a iernii.

În jurul lui nu se părea că vede-decât păsările care ciripeau şi care săreau din creangă în creangă, fericite că sunt iarăşi acasă. Pe cer se plimbau nori pufoşi, deveniţi strălucitori prin lumina reflectată a soarelui şi din când în când îi apărea în faţa ochilor un iepure sau un fazan, care se grăbea să fugă din calea lui, de-a lungul şoselei. O dată a fost sigur că văzuse în fugă o căprioară, îndepărtându-se grăbită din raza vederii lui.

Simbal inspiră adânc aerul, dintr-odată conştient că, poate ca mijloc de autoapărare, respirase superficial toată iarna. Într-un sens, se gândi el, iarna abia dacă trăim. Împachetaţi şi înfofoliţi în straturi peste straturi de haine, ne croim greu drum prin zilele întunecoase, cu lumină şi căldură puţină şi chiar lipsite de culoare, în vreme ce nasul ni se înroşeşte şi extremităţile ne amorţesc.

Simbal se gândea la Birmania la Statele Shan şi la morţile misterioase ale lui Peter Vurran şi Alan Thune, când trase lângă marele conac din secolul al nouăsprezecelea, aflat în proprietatea *Quarry*-ului şi ocupat de directorul instituţiei. Casa cu frontoane şi turnuleţe era înconjurată de mai bine de cincizeci de acri, care cuprindeau coline de smarald şi o vale largă în Great Falls, Virginia.

Locul încă mai purta pecetea lui Antony Beridien, fostul director al Quarry, asasinat în ultima fază a conflictului – sau cel puţin aşa se zvonise – produs de generalul Daniela Vorkuta şi de „cârtiţa” ei din Quarry, Himera, adică Henry Wunderman.

Beridien fusese un colecţionar pătimaş de antichităţi, iar

camerele şi holurile de la Greystoke erau încă pline cu obiecte din cele mai diverse epoci, de la epoca federală, la Chippendale, Louis XV şi Dumnezeu mai ştie ce.

Pe când oprea motorul Saab-ului şi zgomotul lui se stingea, Simbal îl văzu pe Donovan aplecat peste maşina lui, Corvette 963. Maşina era hobby-ul, dacă nu chiar mania lui Donovan. În fiecare săptămână mai făcea ceva ca să îmbunătăţească un aspect sau altul al motorului.

Donovan îşi ridică capul din pântecele automobilului şi zâmbi, agitându-şi o mână în care ţinea o cheie franceză. Era duminică şi Donovan era îmbrăcat adecvat, cu o pereche de pantaloni vechi, purtaţi, cu o cămaşă cu mâneci scurte „Ralph Lauren” şi cu o pereche jerpelită de ghete de baschet, fără şosete. O cutie de unelte, din metal verde, se afla lângă el, împreună cu o tavă pe care se găseau o cană cu limonadă, o găleată cu gheaţă în care fuseseră băgate câteva sticle de bere Lite şi mai multe pahare.

— Serveşte-te, Tony, zise Donovan, înfundându-şi capul la loc, sub capota ridicată a lui „Vette”.

Simbal înaintă pe aleea cu pietriş şi scoase capacul unei beri. Luă o înghiţitură, privind la munca directorului, fără prea mare interes. Ştia aproape tot ce poate fi ştiut despre motoarele de toate felurile. Atâta timp petrecut în junglă făcuse din aceste cunoştinţe o necesitate. Dar nu şi o iubire. Avea alte lucruri cu care să-şi ocupe gândurile.

Se uită în jur. Cineva lucra în grădina de trandafiri, retezând cu grijă ramurile. În curând tufişurile vor fi în floare şi partea aceasta a conacului va fi învăluită într-un parfum delicios, ca pasiunea.

— Ei, zise Donovan, cu capul şi cu umerii ascunşi vederii, ce ţi s-a mai întâmplat?

Simbal puse deoparte sticla goală şi se apropie de aripa caldă a maşinii.

— Îţi aduci aminte de o femeie pe care o chema Monica Starr?

— Mmm, îmi sună cunoscut. Prietenă sau afaceri?

— De fapt şi una şi alta. Simbal îşi încrucişă braţele pe

piept. A fost ceva între noi când eram la DEA.

— Zău? Unde?

— La o petrecere.

— N-o fi fost aia de la Max Threnody?

— Ba chiar aia a fost, zise Simbal. De ce?

— Fără vreun motiv deosebit. Pur şi simplu îmi place să ştiu cam în ce găuri îşi vâră operativii mei nasul.

— Nu-ţi place Max, nu-i aşa, Roger?

— Să-mi *placă*? Hmmm, n-am luat niciodată în considerare această posibilitate. Să spunem, că nu aprob ce face DEA, scurt. Prea multă aiureală birocratică pentru gustul meu, legată cu sforile de la şorţul Congresului. N-am crezut în viaţa mea că dacă le-o sugi idioţilor de la Colina Capitolului o să-ţi fie mai bine. Avem nevoie să fim lăsaţi în pace de politicieni. Autonomia e singurul mijloc efectiv pentru ca afacerea asta să meargă. Numai aşa, în loc să tăiem panglica roşie, o s-o evităm cu totul.

Se auzi ceva clincănind în interiorul Corvete-i şi Don von mormăi:

— Chiar că nu înţeleg cum ai reuşit să staţi atâta la ei. În comparaţie cu noi, e o treabă foarte burgheză.

— Poate că aşa e, dar computerul lor e cheia pe care o căutam împotriva *diqui*-ului.

În cele din urmă, Donovan reapăru din locul lui de refugiu.

— Chiar aşa? îşi şterse mâinile unsuroase pe o cârpă şi îşi turnă nişte limonadă. Spune-mi tot.

Simbal îi povesti lui Donovan despre conversaţia lui cu Monica, despre jena ei când vorbiseră de Peter Curran. Când ajunseră la moartea lui Curran, Simbal nu lăsă să-i scape nimic şi, ciudat – sau cel puţin aşa i se păru lui – lăsă să se înţeleagă că ordinatorul DEA şi nu Max Threnody i-ar fi divulgat informaţia clasificată.

— Cum ai ajuns la computer? întrebă Donovan iute. „Fata?”

Simbal încuviinţă din cap.

— Tot prin vânătoarea de fuste, zise Donovan gânditor.

Câte-am mai vânat împreună la colegiu…

Simbal zâmbi.

— Terorişti mai eram!

— N-aveam responsabilităţi pe vremea aia.

— Dar nici putere.

Donovan îl privi. Ochii albaştri, limpezi şi trăsăturile frumoase îl făceau să arate de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un tablou de Calvin Klein.

— Dar nici putere.

Donovan îl privi. Ochii albaştri, limpezi şi trăsăturile frumoase îl făceau să arate de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un tablou de Calvin Klein.

— Dar *avem putere*, Tony. O adevărată putere asupra femeilor. Toate voiau să fie cu noi, îţi aduci aminte?

— Mda, ridică Simbal din umeri. Dar ca să-ţi spun adevărul, acum nu mai sunt aşa de sigur cât din asta era real şi cât inventat de noi.

— Ce vrei să spui? întrebă Donovan tăios. Pe toate le-am, pe cine am vrut, am avut la pat…

— Cu excepţia lui Leslie.

Donovan îşi puse jos paharul şi îi făcu un semn cu degetul.

— Du-te la volan şi porneşte când îţi dau eu semnalul. Mai trebălui ceva la maşină apoi zise: Okey.

Simbal porni motorul, care începu să toarcă precum o pisică uriaşă.

— Superb! Donovan mai făcu o intervenţie în ultimul minut şi închise capota. Să facem un tur.

Simbal ieşi afară şi Donovan îi luă locul la volan. În clipă în care Simbal se aşeză pe locul pasagerului, Donovan o porni, împrăştiind pietrişul ridicat într-un arc graţios, în vreme ce o coteau spre ieşire.

— Ei ştiu despre chestia asta? întrebă Simbal, în timp ce îşi puneau centura de siguranţă, iar Corvette lua viteză.

— Cine?

— Firma guvernamentală care-ţi plăteşte asigurarea, se auzi vocea lui Simbal prin zgomotul ce creştea. Aruncă pe

furiş o privire la kilometraj şi constată că se apropiau de 110 mile pe oră.

Donovan râse şi Simbal zbieră:

Cât de repede poate s-o ia la goană măicuţa?

— Chiar acum o să aflăm, zise Donovan apăsând pe accelerator. Şterse o curbă cu atâta forţă, încât Simbal simţi cum îi trosneşte gâtul. Drumul se întindea drept înainte; acul tremura la 150 de mile pe oră.

— Cum e? ţipă Donovan, rânjind.

Simbal, care se simţea mai bine într-un Jeep din al doilea război mondial sau pe spinarea unui măgar, urcând un munte în Asia, nu răspunse nimic; era concentrat asupra unei modalităţi de a-şi păstra stomacul la locul lui.

După un timp ce păru o eternitate, Donovan încetini la o viteză mai rezonabilă. Lumina soarelui bătea în capotă, făcând culorile să-i strălucească. Colinele de pe ambele laturi erau deja înverzite, gata pregătite să întâmpine vara. Păreau a avea o aură alcătuită din primele flori ale primăverii, eterică, aproape divină.

— De ce ai amintit de Leslie? zise Donovan după o vreme.

Simbal ridică din umeri.

— Chiar că nu ştiu. Părea momentul potrivit. Devenisem nostalgici, nu-i aşa? Nu ştiu dacă şi ţie ţi se întâmplă la fel, dar eu nu pot să mă gândesc la colegiu fără să-mi vină Leslie în minte. Inaccesibila Leslie.

Donovan încetini şi mai mult; acum aveau aproape o viteză de plimbare, ca şi ceilalţi turişti dornici să contemple peisajul într-o plimbare de după-amiază.

— Probabil că era lesbiană.

— Lesbiană? Isuse! râse Simbal. Pentru numele lui Dumnezeu, ce te face să spui asta?

— Nu o interesam noi, nu-i aşa? Era singura pe care n-o interesam, bobocule.

— N-am spus că nu era interesată de noi, zise Simbal puţin mai serios. Am spus că era inaccesibilă.

— E acelaşi lucru, observă Donovan, dacă stai să te

gândeşti puţin.

Simbal îi aruncă directorului o privire rapidă.

Mi se pare că am uitat ce orgolios eşti în materie de femei. Priveşte lucrurile în faţă, Roger, n-au rămas toate cu labele-n sus în faţa mizeriilor care eram noi pe vremea aia. Oricum, tot ce doream era să le încălecăm. Ca doi armăsari în rut. Splendorile intelectuale mi le desfăşuram în clasă, dacă memoria nu mă înşeală. Ridică din umeri. Poate că de asta n-o interesam pe Leslie.

— Cristoase, dar eu n-am uitat-o niciodată, zise Donovan dintr-odată. Izbucnise cu atâta intensitate, încât Simbal se simţi oarecum jenat pentru că rămăsese tăcut. Acum mi se pare mai mult un vis.

Donovan încetinise, după ce se uitase peste umăr. Acum oprise maşina, deconectase aprinderea. Oprirea bruscă a zgomotului fu destul de şocantă.

— Îmi amintesc părul ei lung şi blond, fluturându-i pe spate când trecea prin campus. Era ca mierea. Iar ochii ei cenuşii mi se părea că privesc prin mine. Donovan îşi sprijini capul de spătarul de piele. Isuse, cât am dorit-o!

— Bineînţeles că ai dorit-o. Pentru că ştiai că nu o poţi avea, zise Simbal.

— Nu, te înşeli, zise Donovan pe gânduri. O voiam pe ea din cauza e*i*. O voiam pe Leslie. Privea în sus fără să vadă, dincolo de acoperiş. Afară, chemările păsărilor continuau să scalde întreaga vale într-o dulce, aritmică melodie.

— Nu ţi-am spus niciodată, Tony, zise Donovan. N-am spus nimănui, dar într-o noapte, imediat după ce absolvisem, m-am dus acasă la Leslie. Îţi aduci aminte că ai ei locuiau chiar lângă campus. N-am sunat: o înainte, n-am prevenit-o. Cred că nu mă ţineau nervii. Îmi aduc aminte cum arăta casa, caldă, primitoare în amurg. Mi-o puteam închipui stând la masă cu familia şi cu surorile ei mai mici şi am simţit, cum să spun, o nevoie, să fiu şi eu cu ei.

Îmi aduc aminte cum am urcat scările de stucat, cum am trecut pe lângă uriaşul arbust yucca, tot albastru iar în verdele atât de profund al peisajului părea negru. Mi-a atins

obrazul.

Am sunat clopotul de la intrare. Am făcut-o chiar în clipa când am ajuns pe ultima treaptă: Ştiam că dacă n-o fac în clipa aceea n-o mai fac deloc.

Mă aşteptam ca tatăl sau mama ei să vină să deschidă uşa şi pregătisem câte un discurs pentru orice eventualitate. Nu mă pregătisem pentru ceea ce s-a întâmplat.

Leslie a deschis uşa. Leslie în persoană, într-o lumină caldă care-i învăluia părul de miere, care-i contura trupul. Era o clipă magică... o clipă desprinsă din toate visele pe care mi le făcusem despre ea.

Apoi am auzit pe cineva zicând. Cine-i acolo? Era vocea unui bărbat, a unui tânăr; sigur nu a tatălui ei. Apoi l-am văzut venind în spatele ei. Şi-a strecurat braţul pe după talia ei, şi-a lipit trupul de al ei. Cine-i dumnealui, scumpo?

Nu am avut nici un răspuns la asta, nici o explicaţie. M-am întors şi am luat-o la fugă. Un bloc mai încolo m-am oprit ca să vomit în tufişuri. Donovan închise ochii şi expiră atât de mult aer încât Simbal înţelese că îl reţinuse preţ de mai multe respiraţii.

— Îmi pare rău că am adus vorba de ea, Roger.

— Să nu-ţi pară rău zise Donovan. Mă gândesc la ea tot timpul. Îşi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să scuture pânzele de păianjen de pe memorie. Iar acum Leslie a luat înfăţişarea unicornului sau a Sfântului Gral. Poate că nici nu a existat. Poate că am inventat-o noi amândoi.

După un moment, Donovan porni motorul.

— După amiaza înaintează şi noi nu ne-am terminat treaba. Făcu o întoarcere în formă de U şi se îndreptă înapoi spre Greystoke.

— Ce-i cu femeia aia, Monica nu ştiu cum?

— Starr, zise Simbal. Monica Starr. Ce-i cu ea?

Încă mai simte ceva pentru tine?

— A avut o legătură cu Peter Curran.

— Curran a murit, după cum m-ai informat, zise Donovan. Îl iubea şi pe el?

— Nu ştiu.

— Pe tine te iubeşte?

— Nu cred că are vreo importanţă.

Pentru prima oară în după-amiaza aceea, Donovan râse.

— Tony, bătrâne cu suflet bun. Încă le mai iubeşti şi le laşi. În cazul ăsta e lucrul cel mai bun de făcut. Cine ştie ce are Unchiul Max ascuns în mânecă? Mie nu-mi pasă că ai lucrat cândva pentru el, ştii asta. Nu cred că lui i-ar păsa dacă ţi-ai face numărul fantomă pe teritoriul lui.

— Ce are Monica de-a face cu toate astea?

Lui Donovan nu-i plăcea întrebarea şi o arătă.

— Toţi suntem orbi în câte-o privinţă, Tony. Tu eşti în privinţa lui Max. Nu v-a trecut niciodată prin minte că ţi-a aruncat-o pe muierea Monica într-adins în braţe?

Răceala uşoară care începuse să se închege în partea de jos a pântecului său când o văzuse pe Monica, în noaptea dinainte, intrând în casa lui Max Threnody, înflori dintr-odată într-o greaţă atotcuprinzătoare.

— Ce s-a întâmplat, Tony? zise Donovan. Nu prea arăţi bine.

Simbal se gândi că e mai bine să dea lucrurile pe faţă.

— N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar Max îmi cam trage clapa. Se joacă cu mine. Întâi se apropie de mine ca şi cum ar fi Unchiul din Olanda care credeam eu că este. Apoi o azvârle pe Monica Starr pe mine şi reaprindem flacăra. Apoi îmi zice: Foloseşte-o, bobocule, ea o să-ţi fie călăuza în purgatoriu dosarelor din computerul guvernamental interconectat.

— Până aici e foarte bine, zise Donovan. Ţi-ai găsit omul, Edward Martin Bennett. Ce vrei mai mult?

Simbal îi povesti întâmplarea în urma căreia sfârşise prin a o urmări pe Monica până la casa lui Max.

Donovan mormăi:

— Acum vezi că Threnody nu e mai bun decât restul adunăturii de spiriduşi, zise el, depăşind un cuplu de bătrâni într-un Datsun. De duminică te-a avut în şase feluri, Tony. În locul tău, când aş avea de-a face cu el, n-aş mai face

greşeala să cobor garda.

— Ce nu pot să înţeleg e ce urmăreşte el în toată afacerea asta.

— Nu încerca să fii profund, mă plictiseşte, zise scurt Donovan. Vrea să te duci după Edward Martin Bennett. Dacă Bennett a avut de-a face cu Peter Curran e sigur că ştie cine i-a făcut de petrecanie. În orice caz, ăsta e o târfă, de acord! Prea multe piese din DEA au mierlit-o. Precis că de asta este prietenul tău Max a recurs la asemenea mijloace ca să te vâre în afacere.

Eşti perfect pentru asta Tony, nu înţelegi? Ex-operativ DEA, inteligent şi antrenat. Ştii cum se trag sforile, dar nu eşti legat de DEA în clipa de faţă. Eşti curat ca şi cristalul. Dacă aluneci în gaură, în capcana asta pe care a întins-o cineva, asta n-o să-l coste pe Max nici cât negru sub unghie.

— Dar asta-i treaba noastră. A celor de la *Quarry*. Donovan îi aruncă lui Simbal o privire rapidă.

— Foloseşte-ţi capul, Tony. O să fii monitorizat pas cu pas. Şi cine crezi că o să scoată capul chiar dacă ajungi tu să fii ucis? Unchiul Max. Făcând tot felul de fiţe şi obţinând toată gloria. Şi câştigând în acelaşi timp şi răzbunare pentru piesele care au căzut. Donovan avea obiceiul deconcertant de a-i numi pe ceilalţi operativi ai organizaţiei „piese”.

Simbal dădu din cap nefericit, gândindu-se: „A dracului după-amiază!”

— *Okay*, continuă Donovan. Acum, că te-am pregătit, s-o porneşti şi să pui, mâna pe Bennett şi pe cine-o mai fi amestecat în chestia asta. Dacă a nevoie de ajutor, cere!

— Lucrez singur, zise Simbal. În teren numai eu sunt responsabil pentru viaţa mea.

— Da, ştiu, Donovan acceleră din nou, ultimele raze ale soarelui se oglindiră în parbriz, părând a forma un curcubeu. Erau aproape de Greystoke.

— Ce să fac cu Max? zise Simbal.

Donovan se îndreptă spre poartă, întinse supraveghetorului permisele de intrare, cu codul laser, al lui şi al lui Simbal. Într-o clipă, drumul fu liber şi ajunseră la

peron. Nimic. Vântul şoptea prin plopi şi prin arţari. Undeva în iarbă bâzâia un cosaş. Lasă-l pe Threnody să se spânzure de propria lui frânghie. Acum, când ştii cât e de mincinos, o să ştii şi când va veni timpul să-l faci să se legene, Tony. La urma urmelor, ai destulă experienţă cu el.

Toshima-ku. Mikio se îndrepta spre casă. Conducându-şi duşmanii – asasinii, cu siguranţă – drept spre locul unde îl vor putea ucide. Kaname-cho: un subdistrict în *ku*.

Jake cunoştea regiunea Tokyo-ului, aşa cum cunoştea casa lui Mikio Komoto. Cândva, Jake o cercetase foarte atent cu scopul de a pătrunde înăuntru şi de a obţine informaţii secrete în legătură cu locul în care se găsea fratele său vitreg, Nichiren.

Ceaţa dimineţii se risipise, cerul rămăsese limpede şi strălucitor. Dacă te-ai fi mişcat cu o viteză apropiată de viteza sunetului şi dacă ai fi coborât spre aeroportul Narita de la cincisprezece mii de picioare, fără îndoială că ai fi observat ceaţa care învăluie aproape permanent Tokyo. Aici însă, pe pământ, aerul părea limpede. Lumina soarelui scălda plantele subţiri, aliniate soldăţeşte, ce păzeau în linişte domeniul lui Mikio.

Jake văzu cunoscuta poartă de fier, din gardul de bambus înalt de douăsprezece picioare. Putea zări acoperişul în pantă al casei lui Mikio şi în spatele ei terenurile de baseball ale Universităţii Rikkyo. Antrenamentul începuse şi din când în când Jake putea auzi sunetul bâtelor izbind mingile de baseball.

Oprise taxiul în vârful unei coline de unde putea supraveghea casa lui Mikio. Mercedes-ul se strecură prin poarta de fier deschisă şi dispăru. Jake plăti taxiul şi coborî. Taxiul făcu o întoarcere în formă de U şi dispăru.

Jake studia Nissan-ul albastru. Parcase într-un loc aflat exact vizavi de camera de lucru secretă a lui Mikio. Duşmanul era bine informat.

Jake scoase din buzunar un binoclu Zeiss. Era micuţ şi pliabil. Îl puse la ochi şi privi cu atenţie Nissan-ul. Soarele

scânteia cu mii de sclipiri în geamurile maşinii. Nu putea vedea în interior.

Îndepărtă binoclul de la ochi, aşa cum fusese antrenat să facă. Nu trebuia niciodată să priveşti prea multă vreme prin lentile măritoare în timpul supravegherii obiectivului, pentru că deveneai foarte predispus să scapi din vedere evenimentele cruciale petrecute pe scena mai largă a conflictului. Lucrul acesta – împreună cu multe altele – Jake îl învăţase cu ajutorul wei qi-ului. Niciodată nu trebuia să te concentrezi asupra unei singure secţiuni a tablei de joc.

Văzu o siluetă aflată în umbră, grăbindu-se să iasă pe o poartă laterală. Ea se menţinu în lungile spaţii de umbră ce se întindeau de-a lungul gardului de bambus, apoi porni în fugă direct spre Nissan-ul albastru. Silueta se aplecă, geamul lateral se lăsă în jos. Jake se uită prin lentilele Zeiss-ului şi simţi cum i se opreşte răsuflarea.

Kachikachi!

Deci mâna dreaptă a lui Mikio îl vindea, le indica duşmanilor punctul cel mai vulnerabil în sistemul de apărare. Apoi micuţul Yazuka o luă la goană înapoi către casă, lăsând poarta descuiată, într-adins.

Kachikachi trădător! Lui Jake îi venea greu să creadă. Dar meandrele războiului – în special ale unui război nimicitor ca acesta – erau greu de prevăzut. Poate că Mikio era pe cale de a pierde; poate că slujitorul lui dorea să fie de partea învingătorului. În orice caz, Jake era sigur de ce văzuse cu ochii.

Folosind din când în când binoclul, se apropie aşa încât să fie în acelaşi timp mai aproape de casă şi să aibă şi un unghi de observaţie mai bun asupra geamului încă deschis al Nissan-ului albastru.

Observă mişcarea înăuntru şi potrivi lentilele aşa încât să aibă putere maximă. Înăuntru se afla un bărbat, plus şoferul. Observă că bărbatul de pe locul pasagerului lucrează la un echipament solid. „*Dew neh loh moh*, pe toţi duşmanii!” gândi el. Într-o clipă recunoscu despre ce era vorba: un Riverton Bison, un lansator miniatural de grenade

speciale, cu o viteză de aproximativ trei sute de picioare pe secundă. Deci aşa aveau de gând să procedeze! Totul va exploda în mii de părticele, iar Mikio va fi lipit de toţi pereţii.

Jake era gata să facă o mişcare spre maşină, când văzu şoferul scoţând un Gion 30-09 şi trăgându-i piedica, începuse să verifice tot spaţiul din jur, începând din imediata lor vecinătate. Era foarte bun; nu-i scăpa nimic.

Jake se aplecă în spatele unui tufiş şi aruncă o privire împrejur. Parcaseră foarte bine Nissan-ul. Nu avea acoperire imediată, ceea ce îl lăsa pe Jake fără posibilitate de intervenţie. Nu exista nici o posibilitate de a te apropia de el nevăzut.

Mai rămânea casa. Jake ştia că are foarte puţin timp. Băgă în buzunar binoclul Zeiss, strecurându-se cu grijă aşa încât să fie tot timpul în afara razei vizuale a celor din Nissan, se apropie de gardul de bambus. Scoase din buzunar o frânghie de nylon. La capăt avea o gheară de fier. Zvârli frânghia peste gardul de bambus şi imediat trase cu putere. Nu ceda.

Apoi se căţără pe ea.

Sări repede peste gard, aterizâ pe iarbă cu genunchii îndoiţi şi o porni înainte ghemuit, cu genunchii aproape de sol. Auzea păsărelele chemându-se şi undeva un animal mic, poate o veveriţă, grăbindu-se. În rest, totul era liniştit. Zgomotele circulaţiei alcătuiau un fundal estompat.

„Pentru numele lui Buddha, unde erau cu toţii? Ce se întâmplase cu mult lăudata securitatea a lui Mikio?”

O luă repede de-a lungul zidului casei, trecu pe lângă lunga şi îngusta alee de antrenament, *kyujutsu*, unde el şi Mikio se angajaseră cândva într-o confruntare monumentală a spiritului şi a îndrăznelii, în străvechea artă a samurailor, a tragerii cu arcul.

Jake se uită la ceas. Întârziase prea mult până să ajungă aici. Se urcă pe *verandă* şi încercă uşa de la camera învecinată cu biroul lui Mikio. Era încuiată. Nu mai avea timp să descuie; îşi folosi marginile bătătorite ale mâinii, izbi cu muchia dreaptă şi apăru o despicătură.

Acum era complet angajat în acţiune şi mai putea da înapoi. Pericolul Bison-ului era permanent prezent în mintea lui, dar nu se simţea intimidat. Trebuia să-l scoată pe Mikio din calea răului.

Casa era ciudat, nenatural de tăcută. Ar fi trebuit să audă zgomot de paşi care alergau, strigăte stârnite de intrarea lui atât de intempestivă. Nu se auzea absolut nimic.

Jake trecu în goană prin camera întunecată, cu jaluzelele trase. Împinse *fusuma* interioară şi pătrunse în hol.

Îl văzu pe Kachikachi venind din direcţia opusă. Cel puţin fusese cineva alertat de felul în care pătrunsese el înăuntru.

— *Pe Buddha*! Maroc-san!

— *Muhon-nin*! strigă Jake. Trădătorule! Se înfruntară o clipă în holul îngust, înainte ca Jake să se azvârle în partea cealaltă. Se întoarse, deschise *fusuma* de la biroul lui Mikio.

— Plecaţi de aici!

Auzi strigătul disperat al lui Kachikachi, dar îl şi văzuse pe prietenul său adâncit în meditaţie, îngenunchiat pe *tatami*.

— Cum aţi ajuns aici? Sunteţi nebun! Nu intraţi acolo! Nu deranjaţi…!

Mikio aşa în kimono, cu blazonul clanului, *kamon*, „creasta” – întipărit într-o uriaşă roată trilobată pe spate. *Oyabun*-ul începuse să-şi întoarcă capul.

— Mikio! răcni Jake. Înşfăcă o mânecă a kimonoului şi începu să-şi tragă prietenul de acolo, când fereastra sări în ţăndări sub forţa exploziei.

„Bison-ul”, se gândi Jake. Apoi: „Oh, Buddha, am sosit prea târziu?” O lumină alb gălbuie, ca explozia unei nave, numai sunet, vedere, miros amestecându-se într-un muget primordial, revertebrând fără sfârşit, în vreme ce odaia se prăbuşea cu un urlet tunător.

Apoi începu focul, curgând ca un râu al morţii…

IARNA 1949 – PRIMĂVARA 1950

PEKING

Generalisimul Chiang fusese cel care îl învăţase pe Mao că acela care comandă armata acela va fi, în cele din urmă, victorios. Războiul, credea Chiang decidea soarta conflictelor de orice natură.

Pornind de la aceasta, Mao spusese: Puterea politică creşte dintr-o gură de tun.

Ceea ce, fără îndoială, produsese multă îngrijorare americanilor. Dar lucrul de care se temeau ei cel mai mult la Mao era faptul că strategiile lui le rămâneau şi lor tot atât de ascuns ca şi mulţimilor, iar observatorii din afară găseau această opacitate nu numai periculoasă, dar şi imprevizibilă. Cu siguranţă, americanii nu mai hrăneau nici o iluzie cum că l-ar putea folosi pe Mao aşa cum îl folosiseră pe Chiang ca să le apere interesele lor politice în China.

Numai Mao, aflat în vârful piramidei puterii, pe care o creaseră el şi nucleul lui intern ştia că de fapt, aceasta se datorează în principal eforturilor a două persoane. Sun Tzu îi arătase Calea de a păstra strategia secretă. Zilin îi spusese; „în politică, ameninţarea cu violenţa este un scop în sine”.

Adevărul era că Mao şi în mare măsură şi Zilin, erau gata şi doreau să asculte ideile americanilor privind o coaliţie guvernamentală în China de după al doilea război mondial. Mao, mai presus de toţi, credea că intervenţia americană putea fi foarte importantă – poate chiar crucială – pentru viitorul, ţării sale. Asta, credea Zilin, mai ales pentru că Mao fusese profund jignit de insulta pe care i-o aruncaseră Stalin şi Molotov, atunci când îl numiseră „un comunist de margarină”.

Zilin fusese primul care înţelesese că Moscova nu era în largul ei când era vorba de direcţia în care o luase

comunismul chinez. În special Stalin, comandantul cu mână de fier, era capabil să simtă când un lider era într-adevăr puternic. Credinţa fermă a lui Zilin era că Moscova era înspăimântată de Mao. Înspăimântată nu numai de ceea ce considera ea a fi Mao – adică un comunist care mergea pe altă linie decât a Moscovei – ci şi de persoana lui Mao.

Stalin era un geniu, de asta Zilin era sigur. Felul în care îl manipulase pe Roosevelt la sfârşitul războiului constituia o dovadă suficientă chiar şi pentru aceia care nu fuseseră pe deplin convinşi de felul în care îşi manevrase Stalin trupele în timpul războiului.

Teoria lui Zilin era că Stalin era conştient de importanţa lui Mao şi că recunoaşte în el multe din calităţile prin care el însuşi devenise atât de puternic.

Stalin şi Molotov îl numiseră pe Mao şi pe cei care îl urmau „comunişti de margarină" pentru că revoluţia lor se sprijinise pe ţărani şi nu pe proletariat, aşa cum era strict prevăzut în scriptura lui Karl Marx.

Mao pusese vorbele lor la inimă. Deşi Zilin considera insulta ridicolă, nu-l putuse convinge şi pe Mao s-o considere la fel.

— China e unica, îi spuse Zilin, e o ţară agrară, o ţară a cărei structură internă Marx nici n-ar fi putut măcar s-o imagineze, fără să mai vorbim de felul în care ar fi trebuit s-o transforme. Iar dumneavoastră aţi, făcut tocmai acest lucru, tovarăşe Mao. Nu e aceasta o dovadă suficientă că Stalin se înşelă?

Mao clătinase din cap.

— Nu, greşeşti, *tovarăşe* Shi. Oricât m-ar durea, trebuie să spun că Stalin şi Molotov au dreptate. Revoluţia noastră – adevărata revoluţie comunistă trebuie să fie înfăptuită de proletariat.

— Moscova ne hăituieşte, zisese Zilin. Asta-i tot.

— Nu. *Suntem* o naţiune agrară, e adevărat. Acum. Dar ca să supravieţuim anilor ce vor veni nu ne putem permite să rămânem astfel. Pentru ca economia noastră distrusă să renască şi să prospere după război, trebuie să ne

industrializăm. Când vom avea industrie, ne vom crea propriul nostru proletariat. Nu crezi, că vom fi nevoiţi să trecem economia printr-o fază capitalistă ca să obţinem o creştere profitabilă a productivităţii industriei? Atunci vom fi siguri de cucerirea noii clase ce se va ridica. Această clasă – nu populaţia ţărănească oscilantă – va fi cea care va trebui să ne ducă mai departe cauza, după 1950.

În acest scop, americanii ne pot fi de un imens ajutor. Numai ei au şi capitalul şi cunoştinţele tehnologice necesare ca să ne pună pe roate. După război, crezi că Moscova va fi în stare să ne trimită ajutorul financiar pe care îl vom cere? Nu prea pare să fie aşa.

— Nu, *tovarăşe* Shi, americanii sunt singura noastră speranţă.

În această privinţă, Mao avea perfectă dreptate. În acea vreme – când războiul atinsese maxima intensitate – o politică americană bine echilibrată în China ar fi deschis multe uşi şi ar fi creat o bază fermă a puterii americane într-una din cele mai importante ţări asiatice.

Dar marii capitalişti ai vremii nu au acceptat sub nici o formă ceea ce numeau ei „a oferi o mână de ajutor comunismului”. Dimpotrivă, au recunoscut ceva din ei în generalisimul Ciang şi erau absolut siguri că Ciang va fi bastionul invincibil al Americii împotriva expansiunii comuniste. Erau orbi, din punct de vedere politic, la transformările politice şi, ceea ce era şi mai rău, la transformările sociale care zguduiau China. Nu puteau să înţeleagă – aşa cum înţelesese cândva Zilin – că numai comunismul reprezenta singura metodă logică de a unifica o ţară atât de mare şi – general vorbind – atât de săracă precum China.

Aşa încât în timpul războiului America a turnat ajutoare numai în cuferele generalisimului Ciang. În timpul izbucnirii războiului civil chinez, când cei ce făceau politica americană încă mai aveau o şansă să considere situaţia cu obiectivitate, ei au acordat ajutor exclusiv forţelor naţionaliste, atât prin transporturi aeriene cât şi navale. Mai

mult, în timp ce embargoul militar american asupra echipamentului militar importat în China mai era încă în vigoare, din august 1946 până în mai 1947, mii de tone de muniţie deţinute de forţele americane staţionate în China au fost transferate clandestin în garnizoanele generalisimului.

Aşadar, americanii nu i-au lăsat lui Mao nici o posibilitate de alegere. În decembrie 1949 Mao a făcut o călătorie la Moscova, în timpul căreia el şi Stalin au elaborat tratatul de alianţă chino-sovietic. Astfel a fost pecetluită soarta Chinei moderne. Din acel moment, America a fost eliminată din elaborarea politicii chineze şi obligată să vadă cum politica asiatică era modelată şi remodelată de Rusia şi de China fără nici o şansă de a impune propriile ei preferinţe în ce priveşte dinamica schimbării. Astfel a pierdut America singura posibilitate preţioasă a implicării occidentale reale – şi nu a intervenţiei constrângătoare – în afacerile din Orientul îndepărtat.

Din cauza rolului pe care îl jucase la Chungking şi după aceea, poate că nu era surprinzător că Zilin îl luase pe Huaishan Han să-l vadă pe Lo jui-ch'ing. Lo era ministrul securităţii publice. Răspunderile lui erau numeroase şi extinse în toată ţara.

Priceperea lui Huaishan Han în materie de spionaj ca să spunem lucrurilor pe nume – era deja cunoscută lui Zilin şi altor membri ai cercului foarte apropiat de Mao. Venise timpul ca această pricepere să fie folosită în interiorul ţării.

Întâlnirea dintre Huaishan Han şi Lo Jui-ch'ing avu loc cam în perioada când Mao se reîntorsese din călătoria lui la Moscova, iar sincronizarea faptelor se dovedi a avea un rol foarte important.

Deşi Huaishan Han era cazat uşă în uşă cu Zilin, cei doi prieteni se văzură rareori în timpul următoarelor luni.

Mao se reîntorsese cu rezultate amestecate – cel puţin în ceea ce-l privea pe Zilin.

Lată acesta e motivul, spusese Mao, pentru care am refuzat să te iau cu mine în Rusia. Dacă eşti şi tu orb faţă de

cineva, prietene, ăştia sunt ruşii. Am fost şi eu orb faţă de americani, dar acum am depăşit faza asta. În privinţa lor tu ai perfectă dreptate. Cât despre ruşi, acum „că americanii ne-au abandonat cu totul, trebuie să ne asigurăm infuzia de capital din orice sursă se dovedeşte a fi disponibilă”.

Totuşi ceea ce Mao numise „infuzie de capital” nu se dovedi chiar ce sperase el să fie. Stalin acceptase să furnizeze Chinei echivalentul a trei sute de milioane de dolari. Clenciul era că îi acordase sub formă de credite şi nu pe baza unui simplu împrumut. Aceasta însemna că acum China era literalmente legată de Uniunea Sovietică. Nu era liberă să-şi formeze baza noii ei industrii şi a reconstrucţiei, ci depindea în întregime de tehnologia sovietică, de tehnicienii sovietici şi de materia primă sovietică.

Această situaţie, îi spuse lui Zilin în particular un Mao profund dezamăgit, era cea mai bună pe care o putuse obţine.

— Stalin încă nu are încredere în noi. Nici nu pot să număr de câte ori a amintit numele lui Tito şi de „batjocura lui de stat comunist”, ca să folosesc propriile cuvinte ale lui Stalin. De câte ori venea vorba de asta, era ca o placă de patefon defectă.

— Nu am o bază a puterii de pe care să negociez, îi spusese Mao, descurajat. La urma urmelor, atât ruşii, cât şi americanii s-au agitat pentru o coaliţie guvernamentală. Când ne-am azvârlit în războiul civil am mers direct împotriva voinţei Moscovei. „Cum crezi că mai pot avea încredere în tine după asta” mi-a spus Stalin pe un ton de unchi bătrân profund îndurerat.

Zilin fusese mult mai puţin surprins decât Mao, dar nu spusese nimic. Înclinarea lui antisovietică nu avea s-o scoată la nici un capăt cu Mao, în această privinţă. Zilin ştia foarte bine că, dacă Mao chiar ar fi fost în stare să aducă dovezi fără greş că Ciang fusese cel care începuse războiul civil, Stalin tot ar fi găsit un alt motiv ca să ofere numai credite. Era calea pe care Moscova câştiga puterea de control asupra a ceea ce ea considera a fi un încăpăţânat –

şi poate chiar ucigător – copil vitreg.

După un prânz prelungit la locuinţa lui Mao, în timpul căruia nu se spusese nimic, Mao îl luă pe Zilin în grădina interioară a casei. Era frig. Ningea uşor, acoperind şi nivelând totul în jur, înăbuşind orice sunet. Nu adia nici un pic de vânt.

Mao îşi strânse haina mai aproape de trup.

— Când am fost la Moscova a fost un viscol în nordul oraşului. Zăpada de câţiva metri. Poţi să-ţi închipui, Shi *tong zhi*!

Zilin nu zise nimic. Nu aveau alt motiv să se afle afară, în noaptea rece, decât securitatea. Inima îi bătea mai repede. Despre ce era vorba, aşa încât Mao nu voia să mai ştie şi altcineva?

— Mai e o problemă, zise Mao. Se uita departe în noapte. Zidul din spate al grădinii era năpădit de iederă. Devotamentul pentru revoluţie împiedicase, cel puţin pentru moment, dezvoltarea tendinţelor spre lux. Stalin mi-a mai vorbit despre o chestiune. Despre Coreea. Mao aşteptă o clipă înainte de a continua. Cu Moscova în spatele lor, comuniştii nord-coreeni vor ataca sudul.

— Când?

— În iunie.

Zilin ştia ce va urma.

— Ceea ce, desigur, înseamnă război.

Mao încuviinţă fără un cuvânt. Arăta foarte trist. Sărmanul nostru popor! Abia s-a încheiat un război care şi aşa a durat mult prea mult…

— Aşadar, Stalin nu v-a dat posibilitatea să alegeţi.

— Câtuşi de puţin. Intrară înăuntru.

— Am găsit-o!

Zilin ridică capul din hârtiile pe care le studia. Îl văzu pe Huaishan Han, îmbrăcat într-o uniformă, năvălind în birou.

— Am găsit-o, prietene! Faţa lui prelungă era plină de viaţă şi însufleţită.

Zilin se uită în spatele lui şi văzu o altă siluetă,

strecurându-se nehotărâtă pe uşă.

Huaishan Han făcu un gest de nerăbdare.

— Intră, Senlin! *Hao jia huo*! Intră!

Văzu o femeie care – aşa cum i se păru lui Zilin – trebuie să fi fost întotdeauna suplă. Acum era slabă până la emaciere. Faţa, care încă mai avea o frumuseţe transparentă, era suptă, numai piele şi osul. Era palidă şi, dacă ai fi judecat-o numai după culoarea pielii, nu era sănătoasă. Ochii – mari, luminoşi, îndepărtaţi unul de altul, erau plini de teamă. Clipea tot timpul, probabil era modul de a-şi manifesta fizic neliniştea şi frica.

Huaishan Han îşi sprijini mâinile pe spatele ei, împingând-o în faţă. Zilin văzu cum încearcă să-şi ascundă tremurul.

— Shi *tong zhi* tovarăşe Shi zise Huaishan Han cu o ciudată nuanţă de mândrie, aceasta este soţia mea, Soong Senlin.

— Soţia dumitale? Zilin era atât de uimit, încât pentru o clipă uită să se stăpânească şi lăsă să se vadă că era şocat. Mască faptul, făcând o mică plecăciune. Gestul acesta, familiar şi politicos totodată, aduse umbra unui surâs palid pe faţa chinuită a tinerei femei.

— Te simţi bine, Senlin? o întrebă el.

— Sigur că se simte bine, zise Huaishan Han puţin cam prea tare. Sau cel puţin o să se simtă bine imediat ce o duc la spital. Un control de rutină, înţelegi.

Zilin îi oferi tinerei femei – trebuia să fi fost cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât Huaishan Han, ea nu avea încă treizeci – scaunul său. Ea se aşeză, recunoscătoare. Câteva linii dure care i se gravaseră pe faţă se destinseră imediat.

El luă cana de ceai şi o servi. Ea cuprinse ceaşca micuţă de ceai, fără toartă, cu ambele mâini ca şi cum ar fi fost hotărâtă să-i absoarbă toată căldura. Îşi plecă uşor capul, murmură câteva mulţumiri şi bău lacomă, ca şi cum nu ar mai fi gustat ceai adevărat de luni de zile.

Zilin se uită la prietenul său. Huaishan Han ridică din

umeri.

— A fost prinsă de comunişti.

— Prinsă, spui?

— Comandantul lor auzise despre mine. Un bine cunoscut naţionalist, nu-i aşa? Asta am fost pentru toată lumea, în afară de dumneata şi de Mao Tong zhi. Huaishan Han făcu un gest de neputinţă. La urma urmelor, ea era duşmanul lor. Pentru că era soţia mea; soţia lui Huaishan Han, naţionalistul. Aşa că au prins-o, au torturat-o cred, deşi nu pot s-o fac să vorbească despre asta. De fapt, nu pot s-o fac să vorbească despre asta. De fapt, nu pot s-o fac să vorbească aproape deloc.

— N-am ştiut că eşti căsătorit. Zilin rămăsese interzis când se gândea la barbaria cu care se purtaseră oamenii lui. Dar nu ar fi trebuit să fie surprins. Fusese martor la numeroase astfel de consecinţe ale sângerosului, amarului război civil. Şi totuşi, fiinţa aceea care suferea, prinsă fără voia ei în lupta dintre cele două tabere, îl impresiona mai mult decât restul.

Poate pentru că marea nedreptate care i se făcuse putea sluji ca metaforă expresivă a nebuniei care târâse fraţii împotriva fraţilor. Dintr-odată, deveni conştient de toată monstruozitatea acestui joc în care alesese să joace.

— Dacă mi-ai fi spus, zise el cu o voce slabă, aş fi trimis nişte oameni să vegheze asupra siguranţei ei.

Huaishan Han se întoarse cu faţa în altă parte.

— Nu erau vremuri în care să mă pot gândi la ea, Shi *tong zhi*. Aveam sarcina mea de îndeplinit. Jocul dublu pe care îl jucam era foarte periculos şi toată gândirea îmi era concentrată cum să pun un picior în faţa celuilalt în întuneric, croindu-mi drum prin tunelul în care mă trimiseseraţi dumneavoastră şi Mao *tong zhi*. Privi din nou spre Zilin. Având în vedere împrejurările vieţii dumneavoastră personale, cred că, dintre toţi, dumneavoastră aţi putea să mă înţelegeţi cel mai bine.

Nu dorise să fie decât un compliment, o manifestare a gradului de intimitate la care ajunsese prietenia lor, dar

cuvintele acestea îl izbiră pe Zilin drept în inimă. Era adevărat. Îi părăsise pe Atena şi pe bebeluşul Jake, ca şi pe iubita sa, Sheng Li şi pe copilul lor care, în viaţa adultă, avea să ia numele de Nichiren. Totul în numele idealului de a apărea China, de a-i croi un viitor mai bun. Sacrificase totul în numele devoţiunii pentru ţara sa.

Zilin se uită la prietenul său şi zise:

— Nu recunoscu această uniformă:

— Ea Forţelor de Securitate Publică, zise Huaishan Han, cu o voce plină de mândrie. Lo Juiqing m-a numit în fruntea biroului regional Peking.

— Poliţia secretă, zise Peking.

— Aşa am putut s-o găsesc pe Senlin, Prietene. Forţele noastre interne sunt acum puternice. Puterea ne creşte pe zi ce trece. Mi-am trimis oamenii s-o găsească şi au găsit-o. Se întoarse spre ea şi vocea i se schimbă. Senlin! Trebuie să plecăm.

Zilin o privea în vreme ce se ridica. Ea îi întinse ceaşca goală şi îi făcu o plecăciune formală.

După ce cei doi plecaseră, Zilin se aşeză la birou. Liniile scrisului îi jucau în faţa ochilor. Încerca să se concentreze asupra lor, dar nu putea. În locul lor vedea mâinile lui Senlin cuprinzând ceaşca de porţelan alb: palma lungă şi îngustă, degetele subţiri, albe şi delicate. Numai unghiile, crăpate şi muşcate până în carne, îşi pierduseră frumuseţea lor transparentă.

Când o văzu a doua oară, unghiile îi crescuseră. Şi fuseseră îngrijite de cineva expert. Străluceau lăcuite, uşor curbate, ca gâtul unei lebede.

— Nu ştiu ce să mă fac cu ea, zise Huaishan Han. Veniseră la prânz la Zilin. Acesta mai invitase o femeie dintre cunoştinţele lui, împreună cu un alt cuplu, ca să evite numărul patru, un număr nefast în numerologie chineză. Cei doi bărbaţi, lăsând singure femeile, erau instalaţi confortabil în biroul lui Zilin. Cel de al treilea cuplu, care avea un copil nou născut, plecase mai devreme.

— Care e problema?

Huaishan Han fuma o ţigaretă neagră, subţire, manufactură rusească. Avea obiceiul s-o scuture chiar când nu avea cenuşă. Huaishan Han era, după părerea lui Zilin, un individ puternic, care se dedica cu excesivă energie muncii sale. Când era asaltat de mai multe îndatoriri şi în special când era constrâns să facă o muncă birocratică, îi era greu să aibă prea multă răbdare. Ca acum.

Se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo pe covorul de culoarea vinului vechi.

— Problema e Senlin. Cinstit să-ţi spun, nu mai e femeia pe care am lăsat-o când am plecat la război.

— A trecut prin foarte multe, îl sfătui Zilin. De ce nu-i dai mai mult timp?

— Timp! pufni Huaishan Han. N-am timp! E deja prea mult de făcut. Mi-e capul plin de problemele muncii mele. Am o muncă importantă, crede-mă! Nu pot să-mi permit asemenea tulburări permanente acasă.

— Mm. Ce fel de probleme ai?

— Doctori. Analize. Rapoarte. Întrebări. Şi Buddha mai ştie ce: Huaishan Han rostise aceste din urmă cuvinte în izbucniri sacadate ca şi cum mânia şi frustrarea i-ar fi legat limba. Tot timpul continuase să se învârtească prin cameră ca un tigru în cuşcă.

— În mod precis, care e problema cu Senlin?

— Nu ştiu.

— E o problemă medicală sau emoţională? Ce fel?

Huaishan Han scoase din plămâni un nor lung de fum. Avea răsuflarea şuierătoare, precum a marelui dragon.

— Nimeni nu ştie. Pe Buddha, doctorii nu pot să-mi spună nimic. Au încercat cu acupunctură, cu presopunctură, cu plante. Ţi-ar trebui toată noaptea dacă ai sta să-i asculţi.

— Şi Senlin?

— Ai văzut-o astăzi la masă. N-a mâncat absolut nimic. Nu ţi s-a părut ciudat?

— Nu-i era foame.

Huaishan Han îşi azvârli braţele în lături.

— Pe Buddha, ei *niciodată* nu-i foame! Bea ceai. Dar nu

mai mănâncă nimic altceva.

— A slăbit.

— Ce? Huaishan Han mai pufni o dată, ca o locomotivă. Da. Sigur că a slăbit. Ce fiinţă n-ar slăbi?

— Era deja periculos de slabă când ai găsit-o.

— Mult sub greutatea normală.

— Dar în cazul acesta, după câte mi-ai spus, acum ar trebui să fie moartă. Prietenul lui îşi opri plimbarea ca să se uite cu atenţie la Zilin. Şi totuşi nu e moartă. Poate că asta e întrebarea la care caută doctorii răspuns.

— Oricare ar fi întrebarea, zise Huaishan Han oprindu-şi plimbarea, nu i-au găsit răspunsul. Şi timpul fuge.

— De ce?

— Lo *tong zhi* mi-a trasat o sarcină de cea mai mare importanţă politică. Care presupune să părăsească Pekin-ul.

După ce se oprise din mers, Huaishan Han se sprijinise de braţul unui fotoliu sculptat.

— Mă duc în sud, prietene. În Hong Kong şi apoi poate chiar în Taiwan. Agenţi guomindanişti, trimişi de regimul naţionalist în exil în Taiwan, au fost găsiţi infiltraţi în unităţile noastre militare. Poate că – aceasta e teoria tovarăşului Lo – sunt infiltraţi chiar şi în biroul politic. Faţa lui Huaishan Han era întunecată. Va veni o vreme când epurarea va deveni o necesitate politică. Când va trebui să-i smulgem pe trădători din mijlocul nostru. Iar când timpurile acelea vor veni, oamenii noştri vor fi aceia care îi vor descoperi pe aceşti trădători mârşavi.

Era a doua oară, din câte putea Zilin să-şi reamintească, când prietenul său folosea expresia *oamenii noştri*. Huaishan Han se refera la Forţele Securităţii Publice. Nu exista, se gândea Zilin, ideolog mai frecvent decât cel nou convertit. Huaishan Han, după ce făcuse saltul de la naţionalism la comunism, era acum susţinătorul lui cel mai fierbinte şi mai-rigid.

— Nu pot s-o las pe Senlin singură acasă.

— Să găseşti o soră de caritate, poate. Sau o femeie să-i ţină tovărăşie. Huaishan Han scutură din cap.

Nu merge. Nu am intenţia să-mi transform soţia într-o invalidă. Nu vreau să văd surori de caritate prin preajmă. Cât despre o femeie care să-i ţină tovărăşie, nu cunosc niciuna şi nu am încredere în niciuna pentru o astfel de sarcină.

— Dar cu siguranţă trebuie să aibă şi ea o familie.

— Bineînţeles că are. Dar Senlin e o Soong. Descinde din… *familia Soong*, după câte mi-a spus. Nu mai există nici un Soong şi nici un Kung care să fi rămas, nici măcar în Taiwan. Toţi au zburat în America şi şi-au salvat vieţile şi bogăţiile. Clătină din cap. N-a mai rămas nici unul. Îşi scutură chiştocul într-o scrumieră. De aceea aş vrea să te întreb, prietene, dacă ai vrea să ai grijă de Senlin. Ştiu că eşti înţelept. Dacă e cineva care poate să afle ce e rău cu ea, acela eşti dumneata, sunt sigur de asta.

Zilin nu zise nimic. Se temuse de clipa aceasta din momentul în care înţelesese că Huaishan Han îi poate cere aşa ceva. Gândul de a o avea pe Senlin în casă…

Dar răspunsul lui nu mai putea fi pus la îndoială. Nu-şi putea refuza prietenul. Ar fi fost nu numai nepoliticos, ci cu mult mai rău, o palmă pe obrazul prieteniei lor. În cele din urmă, Zilin înclină din cap.

— Foarte bine, zise el.

Huaishan Han se aşeză. Avea neîndoielnic o ţinută militară. Pentru politicieni precum Zilin, acesta era un semn neliniştitor. Politicienii învăţaseră să-i folosească pe soldaţi, dar să nu aibă niciodată încredere în ei.

— Ce plăcere e să priveşti lacul acesta, zise Mao.

El şi Zilin se plimbau umăr la umăr pe malul lacului Kunming. Se aflau între zidurile impresionante ale lui Yiheyuan, Palatul de vară. Această serie de clădiri, temple, pavilioane, grădini, alei şi insuliţe aflate la unsprezece kilometri nord-vest de Peking fusese construită pentru generaţiile succesive de împăraţi chinezi care simţiseră nevoia să părăsească în miezul verii căldură sufocantă şi umiditatea din cetatea imperială.

— Nici chiar dumneata, Shi *tong zhi*, nu poţi să-ţi dai seama de câte ori şi-a schimbat Kunming forma şi mărimea. Fiecare dinastie a avut echipa ei de arhitecţi-peisagişti care a găsit potrivit să remodeleze lacul dându-i mereu altă formă. Mao îşi puse mâinile la spate. Şi totuşi iată-l în faţa noastră, cu apele-i neschimbate. Cred că asta e lecţia pe care ar trebui s-o învăţăm de la bucata aceasta de pământ: Respiră adânc. Vin adesea aici să privesc apa. Las mintea să-mi rătăcească, ca şi cum astfel ar putea să-şi afle toate întrupările anterioare, toate vieţile anterioare. Clătină din cap. Şi totuşi ceva în mine se potriveşte să-i absoarbă mesajul.

China trebuie să se schimbe, Shi Tong zhi. Şi nu-mi fac iluzii în legătură cu schimbarea. Va fi dureroasă, va fi sângeroasă.

— În ce mă priveşte, a fost deja suficient de sângeroasă.

Mao zâmbi, cu unul din acele zâmbete subţiri şi enigmatice ale lui.

— Şt! Asta nu face parte din spiritul unui adevărat revoluţionar, tovarăşe Shi *tong zhi*. Ai o inimă pe care o găsesc de nepătruns. Moartea face parte din schimbare. Oricând e vorba de o răsturnare în toate revoluţiile adevărate – trebuie să se verse sânge. Vechiul trebuie să facă loc noului; sângele vechiului regim fertilizează pământul pe care îl cultivă revoluţionarii.

— Revoluţionarii noştri mânuiesc puşti, nu pluguri.

Mao aprobă din cap.

— Deocamdată aşa este. Şi poate că întotdeauna va fi aşa. Asta nu depinde de noi, ci de duşmanii noştri. China a fost îndeajuns jignită de prezenţa nedorită a barbarilor imperialişti. Nu ne vom mai permite niciodată să fim slabi, să fim o ţintă pentru cotropitori. Au văzut chiar şi americanii că am o mână de fier. Americanii toarnă ajutoare în Taiwan. Îi antrenează pe agenţii Guomindan-ului să se infiltreze în societatea din China continentală, în încercarea lor de a ne distruge. Dar îţi spun că nu vor reuşi!

Chestiunea îl interesa pe Zilin, întrucât era o paralelă la

conversaţia lui cu Huaishan Han.

— Probabil că aţi vorbit cu Lo Juiqing.

— Cu *tovarăşul*, desigur, încuviinţă Mao. Şi cu Huaishan Han.

Se opriră în punctul cel mai înalt de pe Puntea Oglinzilor. Dincolo, peste apa strălucitoare, puteau vedea Insula Lacului de sud, cu Templul Regelui Dragon, asemeni unei pagode. Insuliţa era legată de mal prin uimitorul pod cu şaptesprezece arcuri. Clădirile, vermillon, turcoaz, oranj, verde-gri, se înălţau parcă din apele albastre, deasupra cărora bâtlani albi şi egrete se năpusteau în zboruri lungi, arcuite. Păsările se scufundau în suprafaţa strălucitoare a lacului, plonjau în adâncuri de unde ieşeau la suprafaţă cu peşti ce străluceau ca aurul şi ca argintul în lumina soarelui.

— Uite, zise Mao uite cum se hrănesc păsările. Aşa s-au purtat şi imperialiştii cu China. Ne-au jefuit de resursele noastre naturale. Zeci de ani s-au îmbogăţit din pământul nostru, fără să le pese de suferinţa şi de sărăcia poporului nostru.

Zilin se gândi la şirul de conducători dinastici ai Chinei, care făcuseră exact acelaşi lucru. Dar nu era locul să spună aşa ceva. Şi în afară de asta, nu se gândea decât la ceea ce spusese Mao înainte.

— Credinţa mea este că Huaishan Han şi-a primit ordinele de la tovarăşul Lo.

— Nu în ultimele luni, zise Mao. Ce descoperire este omul ăsta! Trebuie într-adevăr să te felicit, Zilin. L-am supravegheat încă de când l-ai adus la Ministerul securităţii publice. Omul e fără frică – mi-a dovedit-o în timpul ultimelor misiuni.

— N-am ştiut nimic despre ele.

— Sigur că n-ai ştiut. Mao începu din nou să se plimbe şi Zilin se afla alături de el. Securitatea internă nu e domeniul dumitale. Şi în afară de asta, ştiu că mâna forte pe care sunt obligat s-o păstrez în ţară îţi displace. Atunci de ce te-aş împovăra cu amănuntele unor operaţiuni atât de, hm, neplăcute?

— Ce a făcut Huaishan Han pentru dumneavoastră?

— Oh, el e o parte din maşinăria statului, zise Mao în grabă. Iar dumneata m-ai auzit spunând de multe ori că maşinăria statului este adesea un instrument de opresiune.

— E o problemă care mă interesează.

— De ce? Întrebă Mao. Nu eşti şi dumneata o parte din maşinăria statului?

Zilin nu-i răspunse. Se gândea la referirile repetate pe care le făcea Huaishan Han la „oamenii noştri”. De când Lo Juiqing crease Forţele Securităţii Publice în cadrul ministerului său, acestea crescuseră în întindere şi putere peste toate aşteptările lui Zilin. Asta şi spuse.

— Fleacuri, îi replică Mao. Revoluţia noastră – ca şi toate revoluţiile – a determinat schimbări radicale în societate. Sigur că mai sunt grupuri care cred în vechile orânduieli. Sigur că trebuie să mai fie grupuri care nu cred în schimbările fundamentale făcute de noi şi pe care vom continua să le facem. Iar sarcina noastră sporeşte cu îndatorirea de a recâştiga controlul asupra unei economii distruse de război şi de a restabili pe tot întinsul ţării o ierarhie administrativă care să asculte de dorinţele Pekinului. Şi apoi mai există şi ameninţarea externă din partea alianţei americano-naţionaliste.

Uneori metodele autoritariste reprezintă singura posibilitate de alegere. Fără ele, o ţară se prăbuşeşte în timpul perioadelor de schimbări economice şi sociale rapide. Spune-mi, Shi *tong zhi*, cum altfel aş putea să stabilizez, o ţară atât de mare, în condiţiile date?

Zilin păşea în tăcere, cu capul plecat. Pierdute din vedere erau minunatele pagode şi temple, aleile umbrite şi copacii foşnitori. Văzu cu ochii minţii cum o coardă care lega China modernă de trecutul ei fusese tăiată. Şi mai văzu, de asemenea, ce nu mai văzuse nimeni: că despărţirea era ireversibilă. China nu se va putea întoarce niciodată înapoi. Va trebui să câştige atât cât să justifice pierderea a ceea ce era irevocabil pierdut. Vechile meşteşuguri se vor ofili şi vor muri sub stindardul revoluţiei, gândi el.

Când în cele din urmă îşi ridică ochii, văzu minunatele construcţii ridicate de un popor care îi era deja străin. Simţi cum inima i se prăbuşeşte într-o tristeţe de nedescris.

— În ochii tăi e nefericire, zise ea. Şi suferinţă în inima ta.

Senlin. Numele ei însemna „pădure nestrăbătută” şi, într-un mod foarte ciudat, era potrivit, căci Zilin se simţea pierdut când se afla în preajma ei.

El era un om care îşi petrecuse aproape toată viaţa dezvoltând o strategie adaptată după cea a învăţătorului său din copilărie, *Jian*-ul. *Jian*-ul trăise la Suzhou, oraşul celor mai renumite şi impresionante grădini. Acele *yuan lin* erau de fapt vile înconjurate de grădini, supravegheate cu grijă, construite cu trudă. Jian-ul locuia într-una din ele şi, încet, încet, revelase tânărului Zilin secretele grădinii, ale *yuan*-ului. Felul în care colinele, iazurile şi toate celelalte puteau fi modelate de mâna omului în aşa fel încât să se potrivească într-atât cu mediul, de parcă ar fi fost create chiar de natură. Această cu totul remarcabilă artă a artificiului, descoperise Zilin cu timpul, putea fi transferată şi asupra lumii din afara *yuan*-ului. Cineva putea deveni orice hotărâse să fie, atâta vreme cât ştia cum să creeze artificiile adecvate împrejurărilor.

Aşa încât în cele din urmă Zilin se alăturase Partidului Comunist Chinez, cu scopul de a-şi îndeplini destinul de păzitor ceresc al Chinei. Apropierea lui de comunism era una pur pragmatică. El întrevăzuse foarte repede că acesta era singurul concept în spatele căruia toţi conaţionalii săi – atât de îndelungă vreme dezbinaţi de lupte interne meschine şi devastatoare – s-ar putea uni pentru a face ca puterea în China să se reîntoarcă în mâinile fiilor ei, născuţi pe aceste meleaguri.

În acest scop – chiar dacă îşi dezvoltase în primul rând strategia *qi*-ul său devenise extrem de puternic şi de dezvoltat. *Qi*-ul îi permitea să-i privească drept în inimă pe cei din jurul lui, în scopul de a adopta una din multele lui deghizări prin care obţinea exact ceea ce dorea.

Senlin era singura persoană, dintre cele cu care intrase în

contact, a cărei enigmă interioară nu o putuse dezlega. Aceasta reprezenta în acelaşi timp un motiv de îngrijorare, dar şi de atracţie. Făcea parte din enigmă faptul că ştia că şi propriul ei *qi* era foarte puternic. Putea de fapt să simtă că ea avea un *qi* la fel de puternic ca şi al lui. Numai că nu-şi dădea seama cum se manifestă, într-adevăr, prea puţini oameni ar fi considerat-o pe ea drept „puternică”. Cu siguranţă că soţul ei n-o considera astfel.

Apoi veniră împrejurările – din ce în ce mai dese – în care ea era capabilă să vadă ce se ascundea în spatele barierei artificiale pe care şi-o construise el cu atâta meticulozitate. Niciuna, nici Atena şi nici Mai, nu fusese în stare de aşa ceva.

Acum, pe când şedeau în vilă, într-o seară întunecată şi liniştită, ea o făcuse din nou. Zilin renunţase să nege că viziunile ei ar fi adevărate. Prima dată când făcuse asta, ea îl privise cu ochii ei îndepărtaţi şi negri şi spusese:

— Există vreun motiv ca să mă minţi?

Fusese uimit. Dar în vocea şi pe faţa ei nu era nimic altceva decât onestitate. Ca un copil, care nu fusese încă pervertit de lumea adolescenţilor şi a adulţilor, ea deschisese gura şi rostise ceea ce avea în inimă. Zilin avea să evoce de multe ori, cu mare claritate, imaginea aceasta, în săptămânile care vor urma.

Acum, el zise:

— Mă întristează când văd ce am devenit.

— Nu înţeleg. Avea obiceiul foarte atrăgător de a-şi apleca într-o parte capul. Părul des şi negru, strălucind bogat în lumina lămpii, îi alunecase pe umăr.

— Represiunea apare drept singura modalitate de a păstra China în stare de funcţionare în momentul acesta. Presiunile interne şi externe sunt mult prea mari ca să le mai putem îndura multă vreme. Am trecut deja prin răsturnări politice şi sociale uriaşe, dureroase. Simt că lupta noastră e departe de a se fi sfârşit. Se vor mai pierde încă multe vieţi. Încă nu s-a vărsat destul sânge. Cum poate viitorul să ne pretindă atâta cruzime, când prezentul este

atât de brutal?

Senlin, privindu-l în lumina dulce, zise:

— Întreabă-l pe Buddha. În el trebuie să ne căutăm refugiul.

— Din nefericire, zise Zilin, pentru Buddha nu e loc în societatea modernă.

— Asta scrise Mao *tong zhi*? Dacă-i aşa, trebuie să te desparţi de el. La fel şi soţul meu. Dintr-odată, îşi întoarse capul în altă parte. Pe obraz îi căzură umbre, împrăştiate în jos ca un râu în noapte.

Zilin se întreba ce o făcea să respire atât de precipitat. Faptul că realiza cât de antirevoluţionare îi erau cuvintele sau altceva? Se întreba ce altceva nu-i spusese Huaishan Han. Prietenul său îl minţise în ce priveşte sursa însărcinării pe care o primise. Îl menţionase pe nume pe Lo Juiqing, deşi nu avea nevoie de asta. De ce? Poate că numai din raţiuni de securitate. Ceea ce ar fi fost acceptabil. Şi foarte probabil că gândul acesta l-ar fi liniştit cu succes pe Zilin, dacă recenta comportare a lui Huaishan Han ar fi rămas aceeaşi. Adevărul era însă că ei devenise foarte repede de nerecunoscut, că nu mai era omul cu care Zilin făcuse un legământ pe coastele lui Jinyun Shan.

Ca şi noua Chină, Huaishan Han îşi împietrea inima. Arborând culorile revoluţiei, se lupta cu arma lui Mao strâns ţinută în pumn, avea capul plin de filosofia lui Mao, cu scopul de a îndeplini numai Buddha ştie ce sarcini de nemărturisit.

Ei face parte din maşinăria statului. Răspunsul lui Mao la întrebarea lui, improvizat şi evaziv, se lipise de mintea lui Zilin ca un semnal de avertizare. Huaishan Han credea că tot ceea ce face el transformă China într-un loc în care se poate trăi mai sigur. Se putea chiar să aibă dreptate… Ceea ce ar fi fost cu mult mai înspăimântător. Pentru că Zilin bănuia că atunci când Mao îl trimitea pe prietenul său prin ţară, mureau oameni. În tăcere, rapid, fără o umbră de comentariu, instrumentul de opresiune îşi îndeplinea misiunea trasată.

Senlin ştia ce făcea soţul ei? Zilin îşi punea această întrebare. Bănuia ea ce devenise el?

Zilin se ridică şi se duse la fereastră. Afară se auzea chemarea repetată a unei privighetori. Inspiră adânc, simţi mirosul de ploaie. Era încă la oarecare distanţă, dar venea. În vreme ce privea el, întunericul se învioră de strălucirea bifurcată a unui fulger. Când a doua explozie de lumină se întrezări în depărtare, el calculă distanţa.

Ploaia n-o să mai întârzie mult, zise el chiar în clipa când prima rostogolire a tunetului răsuna peste coline. Mâine o să fie o zi frumoasă. Poate că o să îndrăzneşti să ieşi afară. Cu excepţia cazurilor în care se ducea să vadă un doctor sau altul, Senlin nu ieşea niciodată din vilă.

Cum ea nu-i răspunse, el se întoarse de la fereastră s-o privească. „Nu poţi să rămâi aici pentru totdeauna”, ar fi vrut să-i spună, dar nu se putea îndura s-o facă. Era un lucru cu care probabil că Huaishan Han ar fi pisat-o. Zilin nu făcea aşa ceva.

Arăta atât de fragilă… i se părea, uitându-se la ea în lumina blândă a lămpii, că pielea îi era transparentă ca şi coaja de ou. Ochii ei luminoşi îl priveau fără emoţie vizibilă, iar el se întreba, a câta oară, ce artă magică deţinea ea ca s-o ajute să-şi apere spiritul de puterea lui de penetrare.

Huaishan Han mi-a spus de multe ori înainte de a pleca că nu vrei să vorbeşti, zise Zilin. Se temea să nu fie ceva în neregulă în ce te priveşte.

Senlin îşi ridică mâinile cu palmele în sus. Unghiile ei stacojii luciră. Aici este o lume, zise ea dulce, ridicându-şi încet mâna dreaptă, iar aici – şi ridică mâna stângă – altă lume.

— Doctorii…

— Doctorilor le plac enigmele, zise ea. Când nu găsesc niciuna cu care să-şi ocupe mintea, le inventează.

Zilin plecă de la fereastră şi se aşeză lângă ea.

— Vrei să spui că nu e nimic în neregulă în ce te priveşte?

Senlin îl privi lung, fără un cuvânt.

— Vrei să ieşi mâine dimineaţă, dacă vin şi eu cu tine?

— Nu-mi pasă de lumea de afară. Emoţia, electrică, rapidă, îi transformă înfăţişarea. E aspră şi urâtă. E rea. Mi-e dor de zilele dinainte de război.

— Nu ne vom mai reîntoarce niciodată la ce a fost.

— Poţi să fii foarte crud. La colţurile ochilor îi tremurau lacrimi.

— Nu-ţi spun drept adevărul.

Ochii aceia enormi îşi desprinseră privirea dintr-a lui, iar când vorbi nu scoase decât o şoaptă slabă.

— M-ai întrebat mai înainte de ce vorbesc cu tine şi cu soţul meu. Acum ţi-ai răspuns singur la întrebare.

Zilin se gândi o clipă la ce auzise.

— Te-a minţit.

Ea îşi ridică privirea.

— Numai pentru că se minte pe sine.

Confirmarea propriilor lui bănuieli veni ca un şoc electric. Văzu că tâmpla ei se zbătea uşor şi se hotărî să schimbe subiectul. Nu poţi să stai în vilă pentru tot restul vieţii. Asta e un fel de moarte.

— Ce contează? Eu sunt deja moartă! Ochii ei păstrau în adâncurile lor flăcările verzi ale unui ţinut complet străin pentru Zilin. Nu ştia ce să facă pentru ea. Ştia numai că trebuie să încerce să pună capăt ciudatei ei frământări, îndreptate asupra ei însăşi.

Afară, bubuitul unui tunet răsună în apropiere. Senlin tresări, capul i se clătină. Ochii îi erau larg deschişi, când prima răpăială a ploii izbi ramele ferestrelor.

— Nu-i nimic, zise Zilin. E numai ploaia.

— E totul… Dar părea că nu i se adresează lui.

— Senlin.

Ea tresări puternic, ochii i se zbătură, închişi. El făcu un pas înainte şi ea alunecă aproape de el. El întinse mâinile s-o cuprindă, ca s-o susţină să nu cadă. Apoi numai ca s-o tină.

Faţa ei era la o răsuflare de el. Îi simţi căldura şi, mai mult, îi simţi chiar pulsul. Zilin se simţea ca şi când ar fi dat

peste cap o sticlă de whisky dintr-o răsuflare.

Simţindu-şi capul uşor, incapabil să-şi ţină cu totul respiraţia, el o trase mai aproape.

— Senlin...

Buzele ei erau întredeschise, răsuflarea ei dulce îi mângâia bărbia ca o ploaie de primăvară. Cascada grea a părului ei flutura. Părea că îl mângâie ca şi cum, având o viaţă proprie, ar fi aparţinut unei creaturi mitice, unei Qilin, poate. Apoi el îşi dădu seama că ea se clătina, că emoţiile ei atât de îndelungă vreme înăbuşite, spărseseră barierele de gheaţă ridicate de ea şi că acum amândoi, uniţi prin căldura trupurilor lor, se clătinau ca şi cum ar fi fost legaţi de aceeaşi frânghie.

Mai aproape şi mai aproape, aşa încât Zilin îi simţi moliciunea obrazului, ca o petală de bujor, pe obrazul său.

— Nu? Cu un strigăt, Senlin se smulse de lângă el şi, clătinându-se pe picioare, alergă în cealaltă parte a camerei.

— Senlin!

— Te rog... Bubuitul tunetului, ploaia bătându-şi rapid darabana. Te rog!

Făcu repede un pas spre ea, fără să ştie ce avea ea de gând să facă sau măcar ce voia să spună prin cuvintele acelea strangulate.

Ploaia cădea oblic pe faţa ei chinuită, în vreme ce ea se repezea în grădină pe uşa de sticlă, iar rafalele se repezeau înăuntru, ca biciul înspăimântător al cozii unui tigru.

Obloanele zornăiră, cu un sunet ciudat, neliniştitor şi Zilin se repezi şi el în ploaie. O urmă, strigând-o pe nume. Potopul făcea noaptea întunecată ca adâncul unei fântâni. Crengile, asemenea braţelor unui spirit răuvoitor, se zbăteau şi se loveau în vântul care, prins, între peretele vilei şi gardul înalt al grădinii, se răsucea asupra lui însuşi, reînnoindu-şi puterile. Sunetul trecerii lui prin copaci asurzea urechile.

Zilin o ajunse chiar în clipa în care un fulger violent se bifurca deasupra capetelor lor. La lumina lui înţepătoare, o

văzu schimbând pe neaşteptate direcţia, zburând în braţele lui, îngropându-şi capul în umărul lui, alipindu-şi corpul de al lui.

El făcu o mişcare, s-o ducă înăuntru, dar ea refuză să se clintească. Îşi ridicase faţa spre el, cu buzele întredeschise. Ploaia dansa pe faţa ei, fi flutura părul, ca şi cum ei doi ar fi făcut şi ei parte din furtună. Zilin se simţi ca pe spinarea calului, atunci când călărise fără şa cu Ross Davies, pe coastele Muntelui de Mătase roşie, împreună, alunecară spre pământul îmbibat de apă.

El îi smulse hainele, în timp ce ea i le desfăcea pe ale lui. Nu mai simţise niciodată o astfel de urgenţă, cu nici una dintre soţiile lui, nici cu iubita lui, nici cu vreuna din femeile care îi urmaseră în patul lui. Şi dorinţa fizică şi emoţia erau în clipa aceasta depăşite de ceva. Dar de ce, nu ar fi putut spune.

Carnea lui tresări la atingerea ei, buzele ei, când le cuprinse cu ale lui, avură gustul celui mai delicat nectar. Ploaia îi biciuia, biciuia totul în jur, lipea frunze şi rămurele de carnea lor dezgolită, se contopea cu ei ca o prelungire a pasiunii lor devorante. Rostogolirea tunetului le răsună în urechi ca urletul unei uriaşe pisici primitive, lacomă şi furioasă.

Când Zilin îi dezgoli sânii, aproape că plângea de dorinţă. Vârfurile degetelor lui îi mângâiau pielea, îmbătându-se de netezimea ei fără greş, fără o cută. Buzele lui le merseră curând pe urme, coborând pe tot trupul ei.

În adâncitura umbrită dintre coapsele ei descoperi căldura şi o făcu să scoată un strigăt, cu trupul ei subţire unduindu-se în sus, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, cu gândul arcuit, îmbătându-se de el.

Într-o clipă, îl cuprinse cu amândouă mâinile, conducându-l prin portalul înflorit ca o anemonă. În clipa aceea, el se simţi în mijlocul unui vis. În China exista această credinţă: când cineva doarme, spiritul lui, *hun*, se înalţă prin creştetul capului, prin locul unde osul trebuie să se întărească atunci când omul îşi începe viaţa. Ceea ce

omul visează face parte din experienţa lui de viaţă. Era simplu. Visele nu erau mai puţin reale decât viaţa în stare de trezie.

Acum, când Zilin pătrundea în miezul dulce al lui Senlin, spiritul lui se înălţă dincolo de trup. În mijlocul furtunii care se zbătea, spiritul lui se uni cu acela al iubitei sale.

Zburară, în sus într-o nesfârşită spirală făcută din mişcare, sunet, culoare şi parfum. Mirosul dulce de iarbă udă, cântecul unei perechi de fluierari curioşi, adăpostiţi printre ramurile tremurătoare ale unui pin, culoarea vântului, devenit mov şi albastru electric, sub furtuna biciuitoare. Mişcare…

Forţă…

Qi!

Pe când strigătele lor de plăcere se amestecau cu urletele vântului, Zilin descoperi qi-ul neîngrădit de nimic al lui Senlin.

Şi înţelese totul.

— Război!

Aşa cum prezisese Zilin, în ziua următoare se făcuse frumos. Dar Mao era într-o stare de spirit crâncenă; nici chiar vremea excepţional de luminoasă nu reuşise să-i îmblânzească atitudinea.

Războiul, izbucni el, ne ameninţă din toate părţile. Economia noastră nu-şi mai poate permite un alt război – în special unul într-o ţară străină, în Coreea. Poporul vrea pace. Oamenii speră ca noi să-i conducem spre bine şi să-i sprijinim, nu să le cerem alt sacrificiu, care să facă sângele chinezesc să se verse pe pământul unei ţări străine.

— Poate că, zise Zilin, vom găsi o cale să întoarcem războiul în folosul nostru.

— Cum de nu înţelegi? zise Mao nervos. Americanii şi naţionaliştii sunt ca nişte rechini flămânzi care ne pândesc chiar din apele cele mai apropiate de mal. Dacă pornim un război, vor aştepta până când cheltuielile militare ne vor slăbi şi mai mult. Apoi se vor repezi. Deocamdată

contrarevoluţionarii sunt relativ puţini şi slabi. Dacă reîncepe războiul vor prinde avânt. Ca şi cum ai turna gaz peste foc, cauza lor, susţinută de agenţii naţionalişti, va începe să constituie o ameninţare serioasă. Crezi că pot permite să se întâmple aşa ceva?

— Câtuşi de puţin, zise Zilin.

Mao rămase tăcut. Se mai aflau încă încartiruiţi într-o serie de camere de hotel transformate în birouri. Pe fereastră se vedea Piaţa Tienanmen. Rulajul norului de biciclete pe străzile largi se auzea ca un fond sonor constant prin ferestrele deschise. Aş vrea să înţelegi foarte clar lucrul acesta, aşa încât, mai târziu, când vei simţi poate alt gust în gură, să nu vii la mine cu conştiinţa sângerând să mă rogi să încetez.

— Ce îmi cereţi? Din biroul de alături, Zilin auzea clac-clac-ul unei baterii de maşini de scris antice, la care erau bătute de un batalion de funcţionare harnice afişe de propagandă.

— Exact ce am spus, zise Mao. Războiul cu Coreea ne va aduce dezastrul în ţară, indiferent ce avantaje ne-ar putea furniza pe plan internaţional. Economia se va prăbuşi din nou şi, mai rău, există posibilitatea clară ca acţiunile noastre să ne creeze duşmani politici personali.

Ca să prevenim o astfel de catastrofă, vom fi nevoiţi să ne sprijinim din ce în ce mai mult pe Ministerul Securităţii Publice.

— Politia secretă!

— Dacă vrei să-i numeşti astfel, da.

— Nu pot scuza un regim de teroare.

Pentru o clipă, Zilin se temu că mersese prea departe, în obrajii lui Mao apăruse o culoare nenaturală, ca rujul femeilor. Între ei coborî o linişte atât de grea, încât Zilin se putea închipui muşcând din ea cu o singură clănţănitură din fălci.

Mao se aşeză. Închise ochii, îşi masă pleoapele cu degetele. Când se simţi suficient de calm, zise:

— Cred că nici unul dintre noi nu are de ales. Dumneata

crezi că războiul din Coreea e inevitabil.

— Inevitabil, zise Zilin şi de dorit.

Din când în când se auzea sunând un clopoţel, un sunet uşor, când maşinile de scris ajungeau la capătul rândului. Un ministru se opri să-i pună lui Mao o întrebare şi fu concediat rapid.

După o vreme, Mao spuse:

— Ar fi mai bine să te explici, tovarăşe Shi. Nu-mi arde de glume.

— Mă cunoaşteţi destul de bine ca să nu credeţi asta, tovarăşe Mao.

Auzind felul formal în care i se adresa, Mao se întoarse spre el.

— Să ne eliberăm de tensiunea dintre noi, prietene. Ne face rău la amândoi. Nu vreau deloc să am neînţelegeri cu ministrul meu cel mai de încredere.

— Zilin făcu o plecăciune, îşi lipi palmele una de alta în faţă şi le mişcă în sus şi în jos, în semn că era onorat.

Ca să-şi dovedească cuvintele, Mao începu să pregătească ceaiul şi nici un cuvânt care ţinea de politică nu mai fu rostit până când ceaiul nu fu opărit, servit în chip tradiţional şi savurat de amândoi bărbaţii. În tot acest timp vorbiră despre multe alte subiecte de natură personală şi, uneori, triviale.

În pauza naturală de la sfârşitul acestui dialog uşor, Mao zise:

— Te rog să fii atât de bun să-mi explici teoria dumitale privitoare la războiul din Coreea.

Zilin înclină din cap, îşi mai turnă ceai.

— Mi-aţi spus mai înainte că Stalin e de granit în ce priveşte nevoia de a acţiona, dacă americanii trec peste Yalu şi intră în Coreea de nord.

— Am spus că se gândeşte mereu la asta. E foarte ataşat de ideea posibilităţii ca întreaga Coree să fie guvernată de comunişti. În acest scop nu vede nici o altă posibilitate decât să trimită trupe ruseşti să ia parte la conflict.

Dacă americanii vin în ajutorul sud-coreenilor, o astfel de

hotărâre va aduce dezastrul în ambele tabere, poate chiar pentru întreaga lume. Zilin clătină din cap. Nu, tovarăşe Mao cea care deţine cheia dilemei în care se află Stalin e China şi cu această cheie vom deschide uşa propriei noastre salvări.

— Cum?

— Îi vom aduce lui Stalin la cunoştinţă că, dacă MacArthur înaintează pe Yalu noi vom trimite trupe în Coreea. Noi suntem mult mai îndreptăţiţi să facem asta, pentru că noi putem spune întregii lumi că n-am trimis decât voluntari ca să ajute un stat comunist vecin şi frăţesc. Există vreun occidental care să nu creadă că şi coreenii sunt fraţii noştri? În cazul acesta, putem intra în luptă chiar dacă intervin Statele Unite. Şi ei vor fi la fel de blamabili ca şi noi. Nu-şi vor putea permite să ne atace direct. Opinia publică mondială ar fi împotriva lor.

— Da, înţeleg, zise Mao. Iar Stalin ne va rămâne îndatorat. Poate că voi reuşi să obţin de la el mai mult ajutor, de astă dată un ajutor negrevat de alte obligaţii. Rămâne însă chestiunea trupelor care vor fi trimise.

— Să rămânem rămăşiţele armatei guomindanişti care mai sunt încă aici. Să-i lăsăm să-şi verse sângele pentru cauza noastră; să-i lăsăm să fie primii chinezi care se vor alătura coreenilor care îi vor azvârli pe americani din nord. Zilin îşi puse jos ceaşca de ceai. Şi amândoi ştim ce se va întâmpla, tovarăşe Mao. Amândoi l-am studiat cu atenţie pe generalul MacArthur. MacArthur *va trece* Yalu.

— Aşadar, asta ne va fi soarta, zise Mao. Vom fi gheara de pisică a Moscovei, ca să le câştigăm încrederea şi ajutorul în capital.

— Aşa se întâmplă întotdeauna cu cei slabi, zise Zilin. Dar istoria se poate schimba. Trebuie să ne străduim să facem tot ce putem ca într-o zi Moscova să se teamă de noi şi nu invers.

Cel dintâi lucru pe care îl văzură fu paravanul pentru spirite al lui Fazhan. În centrul paravanului se afla simbolul

creării lumii care, aşa cum ştie orice chinez, s-a ivit ca rezultat al unirii dintre o broască ţestoasă şi un şarpe.

În jurul simbolului central se desfăşurau cele opt Trigame. Ele constau într-o serie de combinaţii de linii continue şi întrerupte, simbolizând elementul masculin şi pe cel feminin, împăratul, posibil mitic, Fu Hsi considera că Trigamele reprezintă baza matematicii. În Trigame se putea afla orice combinaţie sau juxtapunere posibilă, de la putere la supunere, de la reprezentarea tuturor animalelor importante din mitologia chineză, până la punctele cardinale.

Paravanul pentru spirite era un semn. Conform preceptelor din *feng shui*, străvechea artă a geomanţie, astfel de paravane erau aşezate în locurile bântuite de spirite rele. Ca să treacă de aceste paravane, demonii cei rău erai obligaţi să facă o întoarcere spre dreapta şi orice chinez ştia că nu sunt în stare de aşa ceva.

În holul lui Fazhan era o oglindă enormă. Fusese pictată în acelaşi fel în care fusese sculptat paravanul de afară. Era încă un semn despre puterea influenţelor malefice ce trebuiau îndepărtate, pentru ca locul acela să fie sigur.

Senlin înlemni când văzu oglinda. Paravanul pentru spirite şi semnificaţia lui o tulburaseră îndeajuns. Oglinda părea să-i răpească şi ultimele puteri.

Îşi întoarse faţa de la oglindă şi Zilin o simţi cum tremură lângă el ca o căprioară.

— E în regulă, zise el, urmărind imaginea lor reflectată în spaţiile rămase libere între picturi. Nu e nimic aici de care să te temi.

— De ce m-ai adus în acest loc? Avea o voce micuţă, şovăitoare, ca o apă.

— Pentru că trebuie să fii ajutată, zise Zilin blând. Într-o anume privinţă, soţul tău a avut dreptate. Boala ta nu poate fi vindecată de un doctor care îngrijeşte trupul. De aceea suntem aici.

— Dar e un loc rău.

— Nu, răspunse el, e mai degrabă un loc în care

sălăşluieşte răul. Fazhan, ghicitorul *feng shui*, a ales într-adins locul acesta, ca să atragă spiritele rele înlăuntrul lui, să le îngrădească, să le înlănţuie în adâncuri şi astfel să le răpească puterile.

— Dar paravanul pentru spirite, oglinda asta… Amândouă le vor respinge.

Zilin încuviinţă.

— Răul nu se află în această casă. În grădina lui Fazhan este o fântână. Fântâna spiritelor. Fazhan spune că e o fântână fără fund. În adâncurile fântânii spiritelor el închide spiritele rele.

Ceva din glasul lui o făcu să-şi ridice ochii şi să-l privească în faţă.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu-i aşa?

— Cred că e o *xin jing* o fântână în grădina lui Fazhan, zise Zilin rar.

Dar, în privinţa aceea ce se află în adâncurile ei, nu sunt deloc sigur.

Senlin tresări puternic şi, ţinându-şi respiraţia, zise:

— Ei bine, eu sunt sigură. Sunt foarte sigură.

Fazhan avea o figură accentuată de mongol. Pielea, câtă îi apărea de sub faldurile bogate ale robei negre, era aspră şi încreţită ca a unui elefant. Avea capul lung şi îngust; trupul era pe potrivă. Era, de asemenea înalt; ceea ce contribuia nemăsurat la senzaţia de putere pe care o degaja.

Fazhan era un geomant, un bărbat, *feng shui*. Pălărie Neagră. Existau multe forme de geomanţie; aceasta era cea mai veche şi cea mai mistică.

Se spunea că originile geomanţie Pălărie Neagră s-ar afla în India, locul de naştere al lui Buddha. De acolo, traversase înspre nord, în Tibet. Când, în cele din urmă, migrase din ţinutul munţilor înalţi se îndreptase înspre sud, în China. La vremea aceea câştigase putere şi influenţe din fiecare ţară şi din fiecare cultură în care fusese practicată de-a lungul secolelor.

Zilin se plecă în faţa serbatului *feng shui* şi Senlin făcu acelaşi lucru. Era absolut înspăimântată de el.

— Salutare, Măreţe Leu, zise Fazhan făcând un joc de cuvinte cu numele lui Zilin. Îmi pare bine că te văd din nou. Vocea îi era bubuitoare, părea că umple încăperea ca un tunet îndepărtat.

— Al meu e norocul, Bumbi de Argint, zise Zilin, că mă aflu aici. Rostind acestea, îi întinse un plic subţire, roşu.

Plicul fu vizibil exact pe timpul unei bătăi de inimă. Apoi dispăru imediat în faldurile robei bărbatului *feng shui*.

Senlin asista la schimburile acestea tăcută, dar plină de interes. Niciunul dintre ei nu folosea modernul, onorificul *tong zhi*, (tovarăşe). Mai mult, folosiseră porecle care presupuneau o prietenie personală profundă şi plină de respect.

Zilin se întoarse şi, vorbind cu blândeţe, o prezentă pe Senlin şi un scurt rezumat al întâmplărilor prin care trecuse de curând. Chiar înainte ca el să sfârşească, Fazhan începuse să se mişte. Zilin stătea deoparte într-un colţ al camerei, lăsând-o pe Senlin singură în centru.

Privirea bărbatului *feng shui*, atât de asemănătoare ca un foc negru, era insuportabilă, aşa că îşi ocupa mintea uitându-se la ceea ce era împrejur. Se aflau într-o cameră de nouă metri pe nouă. Tavanul era complet alb, pereţii erau acoperiţi cu o serie de suluri caligrafiate. Deşi Senlin nu le putea citi, pentru că stilul caligrafic era prea ornat, iar limbajul arhaic, totuşi era sigură că erau *sustras*, sau mai degrabă extrase, căci o *sutra* completă, ştia ea, putea umple o carte întreagă. Ciudat, dar nu se întreba de unde ştia un lucru atât de tainic.

Când Zilin terminase de istorisit povestea lui Senlin, vrăjitorul *feng shui* o înconjurase complet de trei ori. În cele din urmă, se opri în faţa ei. Zise:

— Ea are înfăţişarea unui phoenix. E bine, Phoenixul îşi are rădăcinile în regalitate. Împreună cu dragonul, domneşte peste capitala Chinei.

Se întoarse şi aprinse trei beţişoare. Le aşeză pe toate

trei deodată în faţa unei micuţe figurine verde ca mărul, care şedea ghemuită lângă un Buddha aurit.

— Te rog, vorbeşte-mi, zise Fazhan şi Senlin tremură când îi auzi vocea. Era o voce întunecată ca fumul de lemne şi îi părea la fel de plină de arome. Desigur, simţea mirosul beţişoarelor *joss*. Putea o voce să aibă parfum?

— Ai fost torturată. Nu era o întrebare.

— Da, murmură ea.

— Cum ai fost torturată?

— Bumbi de Argint... dar mâna ridicată a bărbatului *feng shui* îl opri pe Zilin să continue.

Senlin se uită fix la faţa lungă de mongol şi i se păru că vede pe altcineva. O certitudine care nu ştia de unde îi vine.

— Dacă te doare, zise Fazhan, gândeşte-te că o rană doare chiar dacă se vindecă. Socoteşte că trebuie să doară ca să se vindece.

— Erau umbre, începu ea. Îmi amintesc că de jur împrejur erau umbre. Poate că erau umbrele oamenilor care se mişcau dincolo de focuri. Ardeau focuri de jur împrejur, am spus asta? Vocea îi suna straniu, ca un ecou, ca şi.. cum le-ar fi vorbit de undeva, de foarte departe. Bărbaţii au venit spre mine cu focurile în spatele lor. N-am putut să-i văd niciodată... să le văd feţele. Când nu vedeam lumină şi nu simţeam căldură, bănuiam cam pe unde se află, dar aveam întotdeauna în ochi lumina focurilor. Era o duhoare nesuferită, care mă făcea să vreau să vomit. Erau grămezi de oase rupte. Toate erau negre şi arse, ca şi cum ar fi fost prăjite în foc.

Erau oasele japonezilor, mi-au spus umbrele. Şi oasele naţionaliştilor. O umbră s-a aplecat şi am simţit că mă atinge ceva. Trebuie să fi fost o armă, fiindcă am văzut umbra ţinând în sus braţul despărţit de trup al unui soldat chinez.

— Uită-te, mi-a spus. Uită-te ce le facem noi lepădăturilor de naţionalişti! Şi a azvârlit mâna în foc. S-au auzit trosnituri şi fâsâituri şi picăturile de sânge sfârâiau. Şi degetele... degetele au început să se mişte. Am început să

ţip şi umbrele au început să râdă. Ţipam întruna şi vedeam cum degetele se mişcau, chiar şi când focul le muşca pielea şi abia mai târziu mi-am dat seama că mişcarea provenea chiar de la foc, de la căldură, de la combustia internă. Am văzut mâna aceea înnegrindu-se, chircindu-se, ca şi cum ar fi fost în cea mai intensă agonie.

Când n-a mai rămas nimic din mână şi nu se mai cunoşteau nici măcar oasele, umbra a zvârlit ciotul în noapte. Am auzit cum lătrau câinii, furişându-se şi gâfâind chiar la marginea cercului de lumină.

Apoi umbra m-a apucat şi m-a dezlegat. M-a dus spre foc. Acum ştiam de unde vine duhoarea greţoasă. Era mirosul de ars al cărnii omeneşti. Am văzut cum pângăreau soldaţii cadavrele Ming… cum le tăiau bărbăţia, cum le apăsau fălcile ca să le deschidă gura… era hidos, nu se poate spune.

Pieptul lui Senlin se ridica în neştire, iar cuvintele izbucneau afară, ca şi cum ea ar fi fost izbită de ele. Tremura ca de friguri, dar, cu un gest hotărât, bărbatul *feng shui* interzise lui Zilin să se apropie de ea.

— Adineauri ai spus „cadavrele Ming”, zise Fazhan.

Senlin tresări ca şi cum ar fi ars-o cu fierul roşu.

— Aşa am spus? Clipea des. Nu-mi aduc aminte. Am vrut desigur să spun „cadavrele japonezilor”. *Erau cadavrele japonezilor*. Avea o privire goală. De ce am spus Ming? Dinastia Ming a fost răsturnată acum trei sute de ani.

Fazhan se întoarse şi mai aprinse trei beţişoare joss. Le aşează în faţa primelor trei, arse pe jumătate.

— În o mie şase sute patruzeci şi patru, ca să fim mai precişi, zise el. La sfârşitul secolului al XV-lea se putea prevedea sfârşitul dinastiei Ming. Mongolii fără nici o lege din nord, barbarii piraţi japonezi de pe coasta de est reprezentau ameninţări permanente. Era o sărăcie cronică, provocată-de extinderea permanentă a moşiilor ce foloseau sclavi. Tot mai jos se încovoia spinarea ţăranilor până când, în cele din urmă, nedreptăţile inumane au izbucnit într-o furtună de proteste, iar apoi muncitorii din sectoarele

bazate pe bani au refuzat să mai lucreze.

În ciuda intervenţiilor unei poliţii secrete nou înfiinţate, poporul striga după dreptate şi se strângea laolaltă. Şi totuşi, puterea împăraţilor Ming a mai durat o vreme până când, pe timpul lui Wanli, la sfârşitul secolului, cea mai mare parte a puterii dinastice a trecut în mâinile eunucilor de la curte.

În 1621, la puţin timp după moartea lui Wanli, cei care se opuneau guvernării Ming au năvălit asupra Pekin-ului. Războiul intern era semnalul pe care îl aşteptau manciurienii. Au năvălit din nord. Când au cucerit capitala au curs valuri de sânge. Apoi, manciurienii victorioşi au proclamat dinastia Qing.

Încăperea era plină de parfumul beţişoarelor *joss*. Era o căldură de parcă undeva, nevăzut, fusese aprins un foc.

— Ce au de-a face dinastia Ming şi manciurienii cu Senlin? întrebă Zilin.

— În *feng sui* ai de-a face cu numeroase feţe ale lumii, zise Fazhan. Unele sunt clare, altele sunt ascunse în colţuri întunecate. Totuşi, de obicei acţionăm în *ru-shr*, cu elementele care intră în sfera experienţei noastre. În aceste cazuri, tratamentele sunt făcute simplu, căci oamenii sunt alcătuiţi din cinci elemente: pământul, focul, apa, metalul, lemnul. Toţi oamenii le au pe toate cinci într-o măsură sau alta, socotită pe o scară de la unu la şaptezeci şi doi. Lipsa de echilibru a unuia sau a mai multora din aceste elemente este cel mai adesea cauza tulburărilor *feng sui* ale cuiva.

Fazhan mai luă trei beţişoare joss şi le aprinse. Acum, în jurul figurinei de jad şi al statuii de aur a lui Buddha se aflau *nouă* beţişoare. *Nouă*, cifra împlinirii în numerologie. Cel mai norocos dintre numere.

— Uneori, continuă Fazhan, foarte rar, dar de cineva pentru care *ru-shr* este inadecvat. Când ai epuizat toate posibilităţile pe care le aveai la dispoziţie, eşti obligat să cauţi în altă parte. În *ru-shr*, domeniul din afara experienţei omului.

Zilin putea vedea prin perdeaua de fumă că Senlin

tremura. Se întoarse spre el şi zise:

— Zilin, te rog, du-mă înapoi la vilă. Te implor!

Zilin se uita când la faţa ei chinuită, când la bărbatul *feng shui*, care stătea tăcut ca o statuie, cu vârfurile lungilor lui degete împreunate. Pentru prima dată în viaţa lui nu ştia care era comportamentul corect. Mintea îi spunea să rămână, dar inima, sfâşiată de ceea ce vedea cu ochii, îl îndemna s-o ia pe Senlin şi să fugă.

— Zilin, te rog! Aici e răul! Ochii ei îl priveau mari, larg deschişi. Era evident îngrozită. Simt că răul mă va măcina.

— Aşa va fi, zise Fazhan, dacă pleci acum!

— Nu! Cuvântul unic îi fusese parcă smuls din gât.

Fazhan îşi deschise mâinile.

— Nu te pot opri să pleci. Nici Zilin nu poate. Nimeni nu are dreptul s-o facă, Senlin. Trebuie să înţelegi asta. Dacă nu rămâi din propria ta voinţă, nu poţi face nimic ca să te salvez.

— S-o salvezi? zise Zilin. S-o salvezi de ce primejdie?

— De ceea ce o consumă din interior.

— Ce o consumă? întrebă Zilin.

— *Shu-shr*, zise ghicitorul.

Senlin scoase un mic strigăt atât de strangulat şi de plin de disperare, încât Zilin o apucă de încheietura mâinii şi o trase de acolo.

Când treceau prin lungul coridor întunecos, Zilin auzi un suspin, un sunet straniu, ca un ecou, ca vocea cu care vorbise Senlin ca să le povestească ororile prin care trecuse, ce părea că vine de undeva, de foarte departe.

La intrare, trecură pe lângă oglinda spiritelor. Senlin se întoarse să se privească în ea şi se opri atât de brusc, încât pentru un moment Zilin îşi pierdu echilibrul.

— Nu, zise Senlin cu o voce cu totul diferită. Nu pot să plec. Nu încă. Nu încă. Răul…

Amândoi tresăriră când apăru Fazhan. Din ce ascunzătoare umbrită îşi făcuse apariţia, Zilin n-ar fi putut să spună şi nici n-ar fi dorit să încerce.

— A venit vremea, zise *feng shui*. Pământul, focul, apa,

metalul, lemnul. Niciunul nu ne va da vreun răspuns. *Chu-shr*. Începu să-i conducă în altă direcţie.

— Unde mergem? întrebă Zilin.

— La marginea… răspunse Fazhan, la marginea lui *in jing* a pădurii.

Grădina, noaptea. Era plină de duzi albi. Aceleaşi specii de duzi cultivate de ţesători, cu care erau hrăniţi preţioşii viermi de mătase.

Răspândeau un miros ciudat, piperat, necunoscut pentru Zilin. Apăruse un ciob argintiu şi rece de lună, coarnele dragonului, cum i se spunea. Momentul culminant, când îşi agoniseau hrana animalele nocturne de pradă.

Înconjurară de nouă ori grădina micuţă. *Nouă*, în manciuriană, înseamnă viaţă lungă. Multe din semnificaţiile numerologiei chinezeşti se bazau pe faptul că limba chineză, în toate numeroasele ei variante dialectale, era o limbă omofonă. Foarte adesea numerele sunau ca şi alte cuvinte şi, ca urmare, preluau semnificaţiile asociate cu aceste cuvinte.

— *Nouă* e important în noaptea asta, zise *feng shui*. Poate chiar crucial. Este a douăzeci şi patra zi a lunii a patra. Patru, douăzeci şi patru – cea mai nefavorabilă zi din calendar.

Zilin, care ştia cantoneza tot atât de bine ca şi Fazhan, înţelese de ce. Numărul patru în cantoneză suna ca şi cuvântul „a muri”. Aşa încât patru, douăzeci şi patru însemna a muri şi iar a muri, un număr care trebuia evitat cu orice preţ. De ce, se întreba Zilin, se hotărâse s-o aducă pe Senlin aici tocmai în noaptea asta?

— Şi totuşi sunteţi aici, zise Fazhan, ca un ecou al gândurilor lui Zilin, iar faptul că e semnificativ în sine şi prin sine. Dacă patru, douăzeci şi patru e timpul potrivit, aşa să fie. Tao al veşnicei schimbări ne spune că numai din interiorul cel mai profund poate să apară prima lumină.

Apoi Fazhan îi conduse în centrul grădinii. Aici, de jur împrejur era viţă de vie şi un îmbătător parfum de trandafiri, deşi, cu siguranţă, era prea devreme ca

trandafirii să fie înfloriţi.

Când fură cu totul cuprinşi în arcul format de duzii albi care îşi întindeau crengile pretutindeni, bărbatul feng shui îi aşeză cum socoti el că e mai bine.

— Senlin, zise el, aşează-te cu faţa în direcţia asta, către coastele Muntelui Broaştei Ţestoase Negre. Zilin, aici, aici trebuie să stai, lângă stâncile Phoenixului Purpuriu. Iar eu, aici, la gura Dragonului Verde. Îşi plecă uşor capul lui prelung. Iar acum, *qi*-ul se va înălţa bolborosind ca lava, de acolo de unde se încolăceşte fără sfârşit în inima planetei.

Senlin era conştientă de Marele întuneric, din faţa ei.

— Ce e asta? zise ea.

— Fântâna spiritelor, răspunse Fazhan.

Nu adia nici pic de vânt, nu era nici urmă de nor. Luna, ca şi coarnele de dragon, se înălţa pe firmament precum enigmaticul punct final pe o pagină neagră.

Fazhan începu să rostească un fel de litanie ritmică. Cuvintele nu erau în vreun dialect chinez auzit vreodată de Zilin. Poate că nici nu erau în limba chineză, se gândi el, ci în străvechea tibetană sau în vreo limbă din India.

Se părea că aceeaşi căldură care îi sufocase în camera cu *stras* îi urmase şi afară, în ceea ce fusese cândva o seară răcoroasă de primăvară. Acum era tot atât de cald ca în miezul verii. Frunzele duzilor, abia înmugurite, păreau a se ofili, iar sudoarea ţâşnea din ele.

Zilin se uită la Senlin. Ochii ei priveau fix într-un punct invizibil din spaţiu fără ca el să poată ghici unde. Ca în transă, ea făcu un pas înainte, apoi altul, până la buza fântânii spiritelor. Mâinile ei se ridicară şi la lumina rece a lunii ca un corn, o văzu apucând cu mâinile pietrele de la gura fântânii. Începu să se aplece, până când faţa îi atârnă suspendată deasupra gurii negre ca de cerneală.

Senlin nu mai putea respira. Încercă să inspire, dar se simţea ca şi cum ar fi intrat, într-un spaţiu fără aer, în care plămânii refuzau să-i funcţioneze. Nu mai auzea incantaţiile lui Fazhan. Mai curând le simţea. Cuvintele lui o învăluiau şi totodată începură s-o tragă afară din ea însăşi. Simţi din

nou aceeaşi senzaţie pe care o avusese cu Zilin când îşi uniseră trupurile în furtună, în noaptea trecută.

Creştetul capului părea să se topească şi ceva – o parte din ea – începu să se străduiască a ieşi la lumină. Apoi simţi durerea ei, ştiu – *ştiu* – că înlăuntrul ei era altcineva.

Acest altcineva era izvorul răului, nu casa lui Fazhan, nici grădina, nici *xin jing*. Prezenţa răuvoitoare din ea fusese cea care simţise aici primejdia – pentru sine, nu pentru Senlin.

Avea fălcile strânse, din ochi îi curgeau lacrimi şi simţea în ea o agonie dincolo de orice înţelegere. Gheare îndoite îi râcâiau măruntaiele, ţâşneau din ea izvoare de durere şi încercă să strige. Nu putu face nimic.

Deasupra gurii de la fântâna spiritelor, în zona fără aer, asuda şi probabil ar fi leşinat şi s-ar fi prăbuşit în adâncul infinit, dacă n-ar fi fost invizibila plasă ţesută de Fazhan în juru-i.

Simţi izbucnindu-i în cap o lumină orbitoare şi o clipă Senlin fu purtată înapoi în timp, în vremea când Pekin-ul era prădat de duşmanii dinastiei Ming. Retrăi atrocităţile săvârşite de cuceritori asupra lor învinşi. Era martoră la sfârşitul dinastiei, sfârşit sângeros, adâncit în teroare. Ea era soţia împăratului şi recunoscu faţa lui Li Zi-cheng, generalul care fusese cândva iubitul ei şi care acum îi era duşman de moarte.

Li Zi-cheng îi curmă viaţa împăratului cu o lovitură înspăimântătoare. Apoi o înşfăcă pe ea şi o târî prin cameră. Ea trase un pumnal din teaca pe care o ţinea la sân şi încercă să-l ucidă. Dar el râse şi o izbi atât de tare peste faţă, încât scăpă pumnalul. Apoi el sări peste ea. O violă, fără să se grăbească, cu membrul întărit ca jadul şi a doua oară, izbind-o cu răutate. Când termină, le ordonă tuturor soldaţilor din încăpere să-şi bată joc de ea. Câte unul, doi sau chiar trei, ei îndeplinră plini de zel comanda.

Îi trebui mult timp ca să moară. În cele din urmă trupul ei fizic pieri. Dar nu şi spiritul ei. Acesta supravieţuise şi până azi mai striga după răzbunare. Nu voia decât să distrugă. Mai exista în el vreo urmă de înţelegere, în afară dorinţei

acesteia elementare de a distruge?

Zilin nu află nimic din toate acestea, desigur, mult timp după aceea. Dar o văzu pe Senlin aplecată peste gura fântânii. O văzu convulsionată de spasme cumplite. Văzu cum gura i se deschide cu mult mai larg decât ar fi crezut vreodată că o poate permite anatomia umană.

Şi Zilin văzu fulgerul de lumină, alb-albastru, atât de puternic încât îi arse ochii. Vederea i se înceţoşă dureros, după care nu mai fu niciodată sigur dacă a văzut sau numai a crezut că a văzut… fumul secolelor învârtejindu-se, ca şi fumul celor nouă beţişoare *joss* în încăperea cu *stras*, ieşind din gura căscată a lui Senlin. Îi părea că în acelaşi timp curge şi pluteşte şi în clipa aceea nările lui captară o răbufnire grea din duhoarea dulce greţoasă pe care o descrisese Senlin şi pe care el însuşi o simţise de atâtea ori în timpul războiului. Carnea care ardea.

Apoi fumul începu să şerpuiască, alcătuind o siluetă. Era vizibilă apariţia unei femei tinere. Ochii îi erau două găuri largi, nasul – găvanul unui schelet fără carne.

Mai erau şi braţe, terminate cu degete – sau, mai curând, cunoscând preferinţele dinastiei Ming, cu unghii lungi de aproape o jumătate de metru. Dar torsul era subtil şi nedefinit, ca trupul unui şarpe.

În vreme ce Zilin, uimit, continua să privească, forma reptlină începu să se încolăcească întâi în jurul umerilor lui Senlin, apoi în jurul gâtului şi al capului ei.

Zilin ţipă, dar chiar în acea clipă Fazhan făcu un pas în lături, aşa încât ghicitorul nu mai stătea acum în faţa gurii de stâncă cunoscută sub numele de Dragonul Verde.

Zilin simţi cum se stârneşte un vânt şi se uită în jur să vadă de unde vine, căci vârfurile duzilor înalţi erau la fel de neclintite şi de plecate în jos ca şi mai înainte, când cei trei intraseră în grădină.

Abia atunci văzu că vântul acela nefiresc, rece ca un curent îngheţat, iarna, părea să-şi aibă originea într-una din crăpăturile orizontale care înconjurau stânca.

Apariţia înspăimântătoare care era o parte din Senlin şi

care încerca să o şi ucidă îşi întoarse capul, ca şi cum ar fi simţit prima pală de vânt.

Apoi ţâşni apa. Încă o ploaie, ar fi putut spune, numai că apa alerga orizontal.

Apa îngheţată izbi apariţia în faţă. Fumul răsucindu-se, apa izbindu-se, vântul cel greu rostogolindu-se şi mirosul de ars în aerul vibrant, tremurător.

Un urlet, o rafală şi, în liniştea cu totul nefirească de după aceea, apariţia dispăruse, căldura dispăruse. Grădina, liniştită şi pe deplin senină, strălucea nemişcată în lumina lunii.

Fazhan îl ridică pe Zilin de la pământ. Zilin îl privi pe ghicitorul *feng shui* în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Fazhan zâmbi. Abia deschizându-şi gura, rosti rar:

— După cum vezi, Măreţe Leu, încă mai am bumbii de argint cusuţi în interiorul veşmântului meu. Nimic nu s-a schimbat.

— Ce am văzut…

— Nimic nu s-a schimbat, spuse încă o dată Fazhan.

— Şi Senlin?

— Grădina vă aparţine. Faceţi cu ea ce vreţi. Acum fântâna spiritelor doarme…

Singur sub arcul duzilor, Zilin se îndreptă spre locul unde stătea Senlin, tremurând. Încă mai era agăţată de buza de piatră, dar când îi simţi prezenţa se întoarse şi el văzu că ochii ei erau limpezi.

— Ea s-a dus.

Zilin nu zise nimic. Se întreba dacă totul nu fusese un vis.

— Soţia ultimului împărat Ming. Hu chao.

Zilin ştia că era o nebunie. Sigur că fusese un vis. Ea se clătina ca un beţiv la capătul unei nopţi lungi. Poate că nici nu-şi dădea seama ce spune. O luă în braţe.

— Iubitul el a devenit duşmanul ei, şopti ea în grabă. Era un general pe care îl chema Li Zi-cheng. Capul i se odihnea pe pieptul lui, iar el îi simţea cuvintele ca pe rostogolirile unui tunet îndepărtat. O purtă în braţe afară din grădină.

Pleoapele ei erau grele.

După ce se reîntoarseră la vilă şi o aşeză în pat, Zilin se duse în biroul lui. Căută prin rafturile cu cărţi, scoase o istorie şi răsfoi până când găsi perioada de declin a dinastiei Ming.

În 1961, în timpul jefuirii Pekin-ului, după care a urmat puterea manciuriană în China, o armată rebelă fusese condusă într-adevăr de un general numit Li Zi-cheng. Mai exista şi o referire la soţia împăratului, dar, pentru că mare parte din puterea lui fusese deja uzurpată de eunucii imperiali, motiv pentru care mulţi savanţi chinezi îl considerau lipsit de importanţă, numele ei nu era menţionat.

Zilin merse din istorie în istorie, dar, oricât de detaliate ar fi fost acestea, nu putu să afle nici o urmă a numelui soţiei împăratului. Dar întregul Peking era la dispoziţia lui şi în cele din urmă, într-o bibliotecă obscură, un tom îi dezvălui numele ei.

Hu chao.

Sfârşitul primului volum.

Cuprins

Shan sau unitatea contrariilor.....4
Prolog.....9
Partea a I-a.....14
IARNA – PRIMĂVARA ÎN PREZENT.....15
VARA 1945 - IARNA 1949.....164

Partea a-II-a.....207
IARNA – PRIMĂVARA ÎN PREZENT.....208
IARNA 1949 – PRIMĂVARA 1950.....313
Cuprins.....351